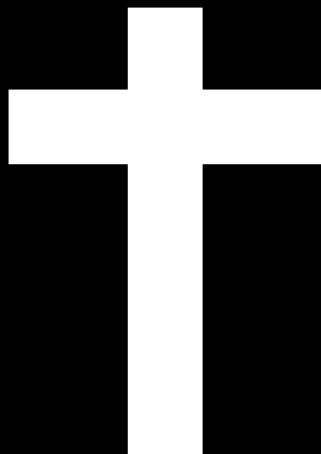

Хуҷхабар

Portions of the Holy Bible in the Tajik language of
Tajikistan

Хушхабар

Portions of the Holy Bible in the Tajik language of Tajikistan

Части Библии в таджикском языке Таджикистан

Copyright © 2010, 2014 Фонди «Калом»

Language: тоҷикӣ (Tajik)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2014-04-02

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 25 Nov 2022 from source files dated 22 Nov 2019

1f8fe4f8-d37a-5948-a2bf-cc6be88e89cb

Contents

Матто	1
Марқұс	48
Луқо	76
Юханно	123
Тасслұйникийән	157
Филемұн	161
Ёқуб	163
1 Юханно	168
2 Юханно	173
3 Юханно	174
Яхудо	175

Хушхабар аз Матто Пешгуфтор

Хисоб мекунанд, ки муаллифи ин Хушхабар Матто мебошад, ки яке аз дувоздаҳ шогирдони наэдиктарини Исо буд. Пеш аз шогирди Исо шудан, касби Матто чамъ кардан андоз буд. Азбаски тамоми халқи яхудӣ дар он замон таҳти мустамликаи румиён буданд, тамоми андоз ба ҳазинаи империяи Рум дода мешуд. Аз ҳамин сабаб андозигирон низ ҳамчун хиёнатчиҳи халқ ҳисоб мешуданд ва халқ нисбати онҳо нафрат дошт. Вале Исо ана ҷунин одамро ба шогирдӣ даъват мекунад ва ин шогирд шоҳиди ҳаёт ва фаъолияти шавқовари Исо шуда, ҳамаи он мӯъчизаҳо, муборизаҳо, хурсандиҳо ва саргузаштҳоро як ба як дар ин китоби худ нақл мекунад.

Тахмин аст, ки ин Хушхабар дар байни солҳои 70–80 мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Марқӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст.

Мақсади асосии Матто аз навиштани ин китоб исбот кардан аст, ки Исо ҳақиқатан ҳамон Шоҳ ва Начотдиҳандаст, ки Худо омаданашро ба воситай пайғамбарони худ сад солҳо пештар ваъда карда буд. Вай нақли худро аз номбар карданӣ авлоду аҷдодони Исо сар мекунад. Муаллиф нишон медиҳад, ки таваллуди Исо ҳодисаи оддӣ набуда, балки иҷрошавии пешгӯйии пайғамбарон дар бораи таваллуди Начотдиҳанда аст.

Аз боби дуюм Исои ҳанӯз кӯдак Шоҳ номида мешавад, ки ҳатто ситорашиносон аз шарқӣ дур меоянӣ, то ба й саҷда кунанд. Лекин шоҳигарии Исо на ба ягон давлати заминӣ, балки ба Подшоҳии Худо тааллуқ дошт.

Аз сатрҳои аввалин то охирини китоб манзараҳои гуногун аз ҳаёти Исои Масеҳ нақш ёфтаанд, ки дикқати хонандаро ба худ ҷалб

мекунанд. Муаллиф аз ҳодисаҳои айёми кӯдакии Исо сар карда то лаҳзаҳои охирини ҳаёти Ӯ дар рӯи замин нақл кардааст, ки чӣ тавр дар кӯдакиаш фариштаи Худованд Ӯро аз марг начот дод, чӣ тавр Ӯ ба эълон кардани Подшоҳии Худо шурӯй намуд, чӣ тавр беморонро шифо медод, чӣ тавр бо ҷанд нону моҳӣ ҳазорҳо одамонро сер кунонд, чӣ тавр дар рӯи об роҳ рафта буд ва чӣ тавр бар зидди дурӯягии диндорон мубориза мебурд. Суханони пурҳикмату бобақои Исо, ба нақли муаллиф як обу ранги хосе мебахшанд. Таълимоти Исо дар бораи дӯст доштани одамони гирду атроф, қасос нағирифтан, некӣ кардан ва гайра дар ин Хушхабар мавқеи маҳсусро ишғол мекунад, ки дар ҳеч давру замон, дар ҳеч миллату давлат аҳамияти худро гум намекунад.

Инчунин бобҳои охирини ин китоб нақл мекунанд, ки чӣ тавр Исо ба мақсади худ мерасад: яъне Вай дар салиб ҷон дода, нарҳи гуноҳи тамоми баний-башарро месупорад ва рӯзи сеюм аз байни мурдагон зинда шуда, барои ҳамаи одамон роҳ ба Подшоҳии худ мекушояд. Дар охири Хушхабари Матто суханони Исо омадаанд, ки ба шогирдонаш муроҷиат карда гуфтааст: «Тамоми ҳукму қудрат дар замину осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. Пас, равед ва ҳамаи халқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид дихед ва иҷро қарданӣ ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд дихед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо мемонам» (Матто 28:18–20).

Авлоду аҷдодони Исои Масеҳ

¹ Аҷдодони Исои Масеҳ, ки аз насли шоҳ Довуд ва аз насли Иброҳим мебошад, инҳоянд:

2-5 (2-6а) Аз замони Иброҳим то шоҳ Довуд инҳо гузаштаанд: Иброҳим, писараши Исҳоқ, писари Исҳоқ Ёқуб, писарони Ёқуб Яҳудо

ва бародаронаш, писарони Яхудо Форасу Зораҳ (модари онҳо Томор буд), писари Форас Ҳесрӯн, писари Ҳесрӯн Ром*, писари Ром Аминодоб, писари Аминодоб Наҳшӯн, писари Наҳшӯн Салмӯн, писари Салмӯн Бӯаз (модари ў бо Роҳоб буд), писари Бӯаз Убид (модари ў Рут буд), писари Убид Йисой ва писари Йисой шоҳ Довуд.

6-11 (66-11) Аз шоҳ, Довуд то замони ба шаҳри Бобил асир шуда рафтани халқи Истроил инҳо гузаштаанд: Довуд, писараши Сулаймон (модари Сулаймон пештара зани Уриё буд), писари Сулаймон Раҳабъом, писари Раҳабъом Абиё, писари Абиё Осо†, писари Осо Еҳӯшофот, писари Еҳӯшофот Еҳӯром, писари Еҳӯром узиё, писари Узиё Ютом, писари Ютом Оҳоз, писари Оҳоз Ҳизқиё, писари Ҳизқиё Менашше, писари Менашше Омӯн‡, писари Омӯн Юшиё ва писарони Юшиё Еконеву бародаронаш. Дар ин вақт истроилиён асир гашта ба шаҳри Бобил бурда шуданд.

12-16 (12-16) Аз замони ба Бобил асир шуда рафтани истроилиён то таваллуди Йисо инҳо гузаштаанд: Еконё, писараши Шаалтиил, писари Шаалтиил Зарубобил, писари Зарубобил Абиҳуд, писари Абиҳуд Эләқим, писари Эләқим Озур, писари Озур Содӯқ, писари Содӯқ Ёкин, писари Ёкин Элиҳуд, писари Элиҳуд Элъозор, писари Элъозор Маттон, писари Маттон Ёқуб ва писари Ёқуб Йусуф, ки шавҳари Марям буд. Аз Марям Йисо таваллуд ёфт, ки Масеҳ, яъне Таъиншудаи Ҳудо номида шуд.

17 Инак, аз Иброҳим сар карда то Довуд ҳамагӣ чордаҳ насл ва аз Довуд то замони ба Бобил асир шуда рафтани истроилиён чордаҳ насл ва аз замони асири то таваллуди Масеҳ чордаҳ насл гузаштааст.

Таваллуди Исои Масеҳ

18 Таваллуди Исои Масеҳ ин тавр рӯй додааст: Марям, модари Исо,

* 1:2-6а Ром — бо забони юнонӣ Арам талафуз мешавад. † 1:66-11 Осо — бо забони юнонӣ Асаф талафуз мешавад. ‡ 1:66-11 Омӯн — тарзи дигари талафузи ин ном Омӯс аст. § 1:21 1:21 Маъни Исо аз забони иборонӣ «Наҷот» мебошад.

номзади Йусуф буд, аммо пеш аз он ки онҳо зану шавҳар шаванд, дар шиками ў бо қудрати Рӯҳи Муқаддас кӯдак пайдо шуд. 19 Азбаски Йусуф одами нек буд, нахост, ки Марямо дар пеши мардум ошкор соҳта шарманда кунад. Барои ҳамин ўният кард, ки пинҳонӣ аз вай чудо шавад. 20 Ҳангоме ки ў чунин фикр дошт, фариштаи Худованд дар хобаш аён шуда, ба ў гуфт: «Эй Йусуфи насли Довуд! Аз гирифтани Марям ба занӣ натарс, чунки ин кӯдак дар шиками вай бо қудрати Рӯҳи Муқаддас пайдо шудааст. 21 Ў Писаре таваллуд ҳоҳад кард ва ту ба ў бояд Йисо ном гузорӣ, чунки ў халқи худро аз дасти гуноҳҳояшон начот ҳоҳад дод»§.

22 Ҳамаи ин воқеа барои ба амал омадани гуфтаҳои Ҳудо, ки аллакай ба воситай пайғамбар пешгӯй шуда буданд, рӯй дод:

23 «Духтаре ҳомиладор мешавад ва Писаре таваллуд меқунад, ки ба ў Имонуил (Маъни ин ном „Ҳудо бо мо“ аст) ном медиҳанд».

24 Вақте Йусуф аз хоб бедор шуд, фармони фариштаи Худовандро ичро кард, яъне Марямо ба занӣ гирифт. 25 Аммо то вақти таваллуд шудани Писар бо Марям ҳамхоб нашуд. Ҳангоме ки Писар таваллуд шуд, Йусуф ўро Йисо номид.

2

Аз сарзамини Шарқ омадани ситорашиносон

1 Исо дар замони ҳукмронии подшоҳ Ҳиродус, дар деҳаи Байт-Лаҳми ноҳияи Яхудия ба дунё омад. Баъд аз таваллуди ў якчанд ситорашиносон аз сарзамини Шарқ ба шаҳри Ерусалим омада,

2 пурсиданд: «Кӯчост он кӯдаки навзоде, ки Шоҳи Яхудиён мешавад? Модидем, чӣ хел ситораи ўаз тарафи

† 1:66-11 Осо — бо забони

юнонӣ Асаф талафуз мешавад. ‡ 1:66-11 Омӯн — тарзи дигари талафузи ин ном Омӯс аст. § 1:21 1:21 Маъни Исо аз забони иборонӣ «Наҷот» мебошад.

шарқ баромад ва омадем, то ки ба ӯ саҷда кунем».

³ Ҳангоме ки подшоҳ Ҳиродус ин суханонро шунид, безобита шуд ва баробари ӯ тамоми сокинони Ерусалим ҳам ошуфта гаштанд.

⁴ Он гоҳ Ҳиродус ҳамаи сардорони рӯйхонӣ ва шариатонро наздаш хонда, аз онҳо пурсид: «Таъяниншуади Ҳудо дар кучо бояд таваллуд ёбад?»

⁵ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми ноҳияи Яхудия, чунки дар яке аз китобҳои пайғамбарон ҷунин навишта шудааст:

⁶ „Эй Байт-Лаҳм, ки дар вилояти Яхудия ҳастӣ,
ту аз дигар шаҳрҳои бузурги Яхудия
ҳеч камӣ надорӣ,
зоро аз байнӣ зодаҳои ту сарваре
мебарояд,
ки барои ҳалқи Истроили Ман
монандӣ чӯпон мешавад“.

⁷ Сипас, Ҳиродус ситорашиносонро даъват намуда, бо онҳо танҳо ба танҳо сӯҳбат кард. Ҳангоми сӯҳбат аз онҳо вақти аниқи пайдошавии он ситораро фахмида гирифт. ⁸ Баъд онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда гуфт: «Биравед ва дар бораи он кӯдак бодикӣат пурсучӯй кунед. Ҳамин ки Ӯро ёфтед, маро низ огоҳ созед, то ки ман ҳам рафта ба ӯ саҷда кунам».

⁹ Баъд аз сӯҳбат бо шоҳ ситорашиносон аз он ҷо ба сафар баромаданд. Дар аснои роҳ онҳо боз ҳамон ситораро диданд, ки аз тарафи шарқ баромада буд. Ситора пешопеши онҳо мерафт ва оқибат дар болои он ҷое, ки кӯдак буд, бозистод. ¹⁰ Аз барои ин ситора шодии онҳо ҳадду каноре надошт.

¹¹ Ситорашиносон ба ҳона даромаданд ва кӯдакро ҳамроҳи модараши Марям дидан замон таъзим намуда, ба кӯдак саҷда карданд. Онҳо тӯҳфаҳои арзандаро, ки аз тилло, атри қиматбаҳо ва ширеши хушбӯй барои дудкарданӣ иборат буданд, аз сандуқҳояшон гирифта ба ӯ ҳадъа намуданд.

* ^{2:18} 2:18 Роҳел модари ҳалқи Истроил ҳисоб мешавад. Баъд аз вафоташ Ӯро дар шаҳри Ромо, назди деҳаи Байт-Лаҳм гӯронида буданд.

¹² Дар хобашон бошад, Ҳудо огоҳ кард, ки назди Ҳиродус барнагарданд, аз ин рӯ онҳо бо дигар роҳ ба ватанашон баргаштанд.

Фирор ба Миср

¹³ Баъд аз рафтани ситорашиносон фариштаи Ҳудованд дар хоби Юсуф зоҳир шуда, ба ӯ гуфт: «Эй Юсуф! Бархезу кӯдак ва модараши гирифта, ба Миср бигурез. То вақте ки ба ту баро нагӯям, дар ҳамон ҷо бимон. Чунки Ҳиродус бо нияти күштан кӯдакро кофтуков мекунад».

¹⁴ Юсуф аз хоб бедор шуда, кӯдак ва занашро гирифта, дар бевақтии шаб ба Миср раҳсипор мешавад. ¹⁵ Дар он ҷо онҳо то вафоти Ҳиродус мемонанд. Ҳудованд пештар ба забони пайғамбар гуфта буд, ки «Ман аз Миср Писарамро ҷеф задам». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо ҳамаи ин ҳодиса рӯй дод.

Күштори кӯдакон

¹⁶ Вақте Ҳиродус фаҳмида, ки ситорашиносон ӯро фиреб доданд, саҳт ҳашмгин шуд ва фармон дод, ки дар Байт-Лаҳм ва атрофи он ҳамаи писарбачаҳои синни дусола ва аз дусола поёнро кушанд. Чунки аз ситорашиносон вақти пайдошавии ситораро дониста буд.

¹⁷ Ҳамин тавр он ҷо Ирмиё пайғамбар пешгӯй карда буд, ба амал омад:

¹⁸ «Садоे дар шаҳри Ромо ба гӯш мерасад,
Ки садои гиряву фифон аст.
Роҳел барои фарзандонаш мегиряд
ва тасаллӣ ёфта наметавонад,
азбаски онҳо мурдаанд*».

Бозгашт аз Миср

¹⁹ Вақте ки Ҳиродус аз олам ҷашм пӯшид, фариштаи Ҳудованд дар Миср ба хоби Юсуф даромад ²⁰ ва гуфт: «Эй Юсуф! Бархез, кӯдак ва модари Вайро гирифта, ба сарзамини Истроил баргард, зоро қасоне, ки Ӯро күштани буданд, мурданд».

21 Инак, Юсуф бархеста, күдак ва модари Вайро гирифт ва ба Исройл баргашт. 22 Лекин ў шунид, ки дар Яхудия ба чои Хиродус писарааш Аркилоус подшоҳӣ мекунанд ва тарсид, ки ба он чо биравад. Баъд дар хобаш аён шуд, ки он чо наравад, бинобар ин онҳо роҳи вилояти Ҷалилро пеш гирифтанд. 23 Пайғамбарон аллакай дар бораи Масеҳ пешгӯй карда гуфта буданд, ки «Ўро Носирий хоҳанд номид». Ана барои ичро шудани ин гуфтаҳо Юсуф бо оилааш дар шаҳри Носира сокин шуд.

3

Насиҳати Яхёи Таъмиддиҳанда

1 Вақте расид, ки марде бо номи Яхёи Таъмиддиҳанда ба биёбони Яхудия рафта, мардумро насиҳат карда мегуфт: 2 «Тавба кунед ва аз гуноҳҳоятон даст қашед, чунки подшоҳии Худо наздик аст».

3 Яхё ҳамонест, ки Ишаъё пайғамбар дар борааш гуфта буд: «Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд: Барои Худованд роҳ тайёр кунед! Онро рост намоед!»

4 Яхё дар тан либоси аз пашми шутур ва камарбанди ҷармӣ дошт, ҳӯрокаш бошад, малаҳу асали саҳрой буд.

5 Мардум аз шаҳри Ерусалиму аз саросари Яхудия ва аз тамоми гирду атрофи дарёи Урдун ба назди Яхё меомаданд. 6 Онҳо ба гуноҳҳои худ икror мешуданд ва Яхё онҳоро дар дарёи Урдун таъмид медод.

7 Инчунин бисёр одамони гурӯҳҳои динии фарисиёну саддуқиён барои таъмид ёфтани назди Яхё омаданд. Яхё омада истодани онҳоро дид, ба онҳо гуфт: «Эй морони маккор! Кий ба шумо гуфт, ки аз ҷазои дарпешистодай Ҳудо ғурехта метавонед? 8-9 (8-9) Ҳатто фикр нақунед, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон, ҷазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Ҳудо аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда метавонад. Пас,

чун дарахти мевадоре, ки меваи хуб медиҳад, дар амал нишон дихед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. 10 Теша аллакай бар решай дарахтон гузошта шудааст ва ҳар дарахте, ки меваи хуб намеоварад, бурида ба оташ партофта мешавад. 11 Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, ҳамчун шаҳодати он ки шумо тавба кардаед, аммо касе, ки баъд аз ман меояд, шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва бо оташ таъмид хоҳад дод. Ўз ман басо тавонотар аст. Ман ҳатто лоиқи он нестам, ки ба кафши Вай патак шавам. 12 Дар дасти ў бел барои бод кардан гандум тайёр аст. Ўхирманашро тоза карда, гандуми худро ба анбор ҷамъ хоҳад кард, вале қаҳро дар отashi хомӯшинашаванд месӯzonад».

Таъмид ёфтани Исо

13 Дар ин вақт Исо аз вилояти Ҷалил назди дарёи Урдун омад, то ки аз Яхё таъмид бигирад. 14 Лекин Яхё ўро аз ин кор боздоштани шуда гуфт: «Исо, ин ман бояд аз Ту таъмид бигирам, Ту бошӣ, назди ман омадӣ!» 15 Исо ба вай ҷавоб дод: «Бигузор ҳоло ин корро кунем, чунки аз рӯи ҳости Ҳудо ин кори дуруст аст». Он гоҳ Яхё розӣ шуд.

16 Ҳамин ки Исо таъмид ёфта, аз об баромад, дарҳол осмон кушода шуд ва ў Рӯҳи Ҳудоро дид, ки мисли қабӯтар ба поён фаромада дар болои ў қарор гирифт. 17 Сипас аз осмон нидое омад: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз ў хеле хушнудам».

4

Аз озмоши гузаштани Исо

1 Баъд аз ин воқеа Рӯҳи Муқаддас Исоро ба биёбон бурд, то ки иблис ўро биозмояд.

2 Давоми чил шабу чил рӯз Исо рӯза дошт ва гурӯсна монд. 3 Он гоҳ иблиси васвасакор назди ў омада гуфт: «Ту Писари Ҳудо ҳастӣ-ку, пас ба ин сангҳо фармон дех, ки нон шаванд». 4 Лекин Исо ҷавоб гардонда гуфт: «Не, зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо

хўрдани нон зинда аст, балки бо ҳар сухане, ки Худо мегўяд».

5 Сипас, иблис Исоро ба шахри муқаддас Ерусалим бурда, ба нуқтаи баландтарини Хонаи Худо гузошт⁶ ва ба Ў гуфт: «Ту Писари Худо ҳастй-ку, пас, худро аз ин чо поён парто. Охир дар навиштачот гуфта шудааст, ки „Худо ба фариштагони худ дар бораи Ту фармон ҳоҳад дод»

ва онҳо Туро бар болои дастонашон ҳоҳанд бардошт,

то ки поят ба сангэ назанад».

7 «Не! — ҷавоб дод Исо, — чунки дар навиштачот боз гуфта шудааст, ки мо набояд Худованд Худои худро бисанҷем».

8 Баъд аз ин иблис Исоро ба болои кӯҳи хеле баланд бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро бо тамоми шукӯҳашон ба Ў нишон дода⁹ гуфт: «Агар ба ман саҷда карда, маро парастиш намой, ҳамаи инро ба Ту медиҳам».

10 Исо ба Ў гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Чунки дар навиштачот гуфта шудааст, ки мо бояд Худованд Худои худро бипарастем ва фақат ба Ў хизмат кунем».

11 Он гоҳ иблис Исоро монда рафту фариштагон омада, ба Исо хизмат кардан.

Оғоз ёфтани хизмати Исо дар Ҷалил

12 Дертар Яхёро дастгир мекунанду ин хабар ба гӯши Исо мерасад ва Ў ба шахри Носираи вилояти Ҷалил меравад. 13 Баъд барои истиқомат кардан, Исо аз Носира ба шахри Кафарнаҳум, ки дар назди кӯли Ҷалил ва дар ноҳияҳои Забулуну Нафтолӣ ҷойгир шудааст, меравад. 14 Ҳамин тавр суханони Ишаъё пайғамбар ба амал омаданд, ки гуфта буд:

15 «Эй ноҳияи Забулун ва Нафтолии дар сӯи кӯл, дар тарафи дигари дарёи Урдун ҷойгирбуда, вилояти Ҷалили ғайрияҳудиён ҳаст!

16 Мардуме, ки дар торикии гуноҳ зиндагӣ мекарданд,

равшанини дурахшонро диданд ва бар онҳое, ки дар ин ноҳия таҳти сояи марг мезистанд, равшаний дурахшид».

17 Аз ҳамин вақт Исо ба эълон кардани чунин пайғоми худ оғоз намуд: «Тавба кунед ва аз гуноҳоятон даст қашед, чунки подшоҳии Худо наздик аст!»

Ба худ шогирд даъват кардани Исо

18 Ҳангоме ки Исо дар соҳили қӯли Ҷалил роҳ мерафт, ба кӯл тӯр андоҳта истодани ду бародар: Шимъён, ки ўро боз Петрус меномиданд ва бародараш Андреёро дид, чунки онҳо моҳигир буданд. 19 Исо ба онҳо гуфт: «Омада Маро пайравӣ кунед, то ба ҷои моҳӣ ҷамъ кардани мардумро ба шумо омӯзам». 20 Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, ўро пайравӣ кардан.

21 Исо роҳи худро давом медод, ки ду бародари дигар, Ёкуб ва Юҳанноро дид. Онҳо бо падарашон Забдой дар қаиқ буданд ва тӯрҳои худро таъмир мекардан. Исо онҳоро низ даъват кард²² ва дарҳол онҳо қаиқ ва падарашонро монда, ўро пайравӣ кардан.

Ҳалқро таълим додану шифо баҳшидани Исо

23 Исо ба тамоми вилояти Ҷалил рафта, дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод, ҳабари хушро дар бораи подшоҳии Худо эълон мекард ва ба ҳар дарду бемории одамон шифо мебахшид. 24 Аз ин сабаб овозаи Ў дар тамоми сарзамини Сурия низ пажӯн мешуд ва мардум ба наздаш ҳамаи дардмандонро, ки ҳар гуна беморӣ доштанд, меоварданд. Дар байни онҳо девонагон, беморони эпилепсия ва шалҳо низ буданд ва Исо онҳоро шифо баҳшид. 25 Бинобар ин мардуми бениҳоят бисёре аз Ҷалилу Даҳ Шаҳр, аз Ерусалиму Яхудия ва аз сарзамини он тарафи дарёи Урдун омада, аз пайи Исо мерафтанд.

1 Исо ин тұдаи одамонро дида, ба болои теппае баромад ва дар ҳамон қо нишастан. Ҳангоме ки шогирдонаш дар гирди ү чамъ омаданд, **2** ү ба таълим додан оғоз кард:

3 «Хушбахтанд қасоне, ки мұхточи Худо буданашонро медонанд, чунки Худо дар ҳәёташон подшоҳи мекунад!

4 Хушбахтанд қасоне, ки ғаму андұх доранд, зеро Худо онҳоро тасаллій медиҳад!

5 Хушбахтанд қасоне, ки хоксору дастнигари Худо ҳастанд, зеро онҳо ба рӯи замин ҳукмрон мешаванд!

6 Хушбахтанд қасоне, ки аз таҳти дил ичро шудани хости Худоро меҳоҳанд, зеро Худо хости онҳоро пурра ичро мекунад!

7 Хушбахтанд қасоне, ки нисбати дигарон раҳму шафқат доранд, зеро Худо ба онҳо низ раҳму шафқат ҳоҳад кард!

8 Хушбахтанд қасоне, ки дилашон пурра ба Худо дода шудааст, зеро онҳо дар ҳузури Худо ҳоҳанд шуд!

9 Хушбахтанд қасоне, ки одамонро оштій мекунонанд, зеро Худо онҳоро фарзандони худ ҳоҳад хонд!

10 Хушбахтанд қасоне, ки ҳангоми ичро карданы хости Худо азоб дода мешаванд, зеро Худо дар ҳәёташон подшоҳи мекунад!

11 Хушбахтед шумо, вақте ки мардум аз барои Ман шуморо дашном ва азоб медиҳанд ва дар ҳаққатон бо тұхмат ҳар гуна сухани бад мегүянд. **12** Он гоҳ шоду ҳуррам бошед, зеро Худо дар осмон бароятон мукофоти калон дорад. Одамон пайғамбаронро низ, ки пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр азоб медоданд.

Намак ва нур

13 Шумо ҳамчун намак барои одамони қаҳон ҳастед. Вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шүр қарда мешавад? Не, аз вай дигар ғоидае нест. Онро фақат мепартояңд ва он зери по мешавад.

14 Шумо ҳамчун нур барои одамони қаҳон намоён ҳастед. Шахре, ки дар болои күх бино шудааст, нонамоён буда наметавонад.

15 Инчунин ҳеч кас ҷароғро дарғиронда, ба таги тағора намегузорад, баръакс, онро ба ҷароғпоя мемонад, то ба ҳар касе, ки дар хона аст, равшанӣ дихад. **16** Пас, бигзор нури шумо ҳам ба одамон равшанӣ дихад, то ки онҳо корҳои неки шуморо дида, ба Падаратон, ки дар осмон аст, раҳмат гүянд.

Таълимом дар бораи аҳамияти шариати Мӯсо

17 Фикр нақунед, ки Ман барои вайрон кардан шариати Мӯсо ва таълимоти пайғамбарон омадаам. Ман на барои вайрон кардан, балки барои ба амал овардани онҳо омадаам. **18** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз ки замину осмон ҳаст, то мақсади ин шариат пурра амалий нагардад, ягон раҳ ё нуқтае аз ҳарфи он нест намешавад.

19 Инак, ҳар касе, ки хурдтарин фармоиши Худоро вайрон кунаду ба дигарон низ ҳаминон таълим дихад, дар подшоҳии Худо хурдтарин шумурда ҳоҳад шуд. Ва баръакс, ҳар касе, ки ин фармоишро ичро кунад ва ба дигарон айнан ҳамин чизро ёд дихад, дар подшоҳии Худо бузург шумурда ҳоҳад шуд. **20** Зеро ба шумо мегӯям, ки агар ҳатто аз шариатдонону фарисиён дида хости Худоро пурратар ичро нақунед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил намешавед.

Таълимом дар бораи фикрҳои бад

21 Шумо шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки одамкуш нашаванд, инчунин „ҳар касе, ки одам мекушад, ба ҷавобгарӣ қашида мешавад“. **22** Аммо Ман ҳоло мегӯям, ки агар касе ба бародаре қаҳру ғазаб кунад, ба ҷавобгарӣ қашида мешавад ва агар ба бародаре „бебаҳм“ гӯяд, дар назди суди болотар ҷавоб медиҳад ва агар „аҳмак“ гӯяд, сазовори оташи дўзах мегардад.

23 Пас вақте ки шумо дар назди курбонгоҳ ба Худо ҳадя оварданӣ мешаведу ба хотир меоред, ки бародаратон аз шумо норозигӣ

дорад, бояд ²⁴ ҳадятоңро дар як тарафи қурбонгоҳ гузошта, дархол назди ҳамон бародаратон равед ва бо ў оштій шавед. Баъд аз ин омада ҳадятоңро тақдим намоед.

²⁵ Агар касе даъво карда, шуморо ба суд кашад, пеш аз суд зуд бо вай масъалаатонро ҳал намоед. Вагарна кор ба судшавы рафта расад, даъвогаратон метавонад шуморо ба дасти қозы супорад, қозы бошад ба дасти сарбоз ва шумо ҳабс шуданатон мүмкин. ²⁶ Ба росты мегүям, то охирин тангаи майдатаринро надиҳед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед.

²⁷ Шумо чунин гуфтахоро шунидаед „Бо ҳеч кас алоқай беникоҳ нақун“. ²⁸ Аммо Ман ҳоло мегүям, ҳар кас ки ба зан нигоҳ карда, дар хәләш бо ў ҳамбистар шудан хоҳад, аллакай дар дили худ чунин гунохро мекунад. ²⁹ Пас, агар чашми ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви бадан маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дұзах партофта шавад. ³⁰ Инчунин агар дасти ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви баданатон маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дұзах биафтад.

Таълимот дар бораи қасам

³¹ Боз чунин гуфтахоро шунидаед, ки „Ҳар марде, ки аз занаш чудо мешавад, бояд ба ў талоқнома навишта диҳад“. ³² Лекин Ман ҳоло ба шумо мегүям, агар мард аз зани худ бо ягон сабаб, ба гайр аз хиёнати вай, чудо шаваду занаш ба дигар кас ба шавхар барояд, ин мард дар алоқай беникоҳи занаш айбдор мешавад. Инчунин марде, ки бо зани чудошуда хонадор мешавад, гуноҳи алоқай беникоҳро мекунад.

Таълимот дар бораи қавлро қасам

³³ Шумо боз шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки „қасами бардурӯғ нахұранд,

аммо ҳар қавлро, ки ба Худованд додаанд, ичро намоянд“. ³⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегүям, ки тамоман қасам нахұред, на бо осмон, чунки таҳти Худо дар он чост, ³⁵ на бо замин, чунки пойҳои ў дар он чо қарор доранд, на бо шаҳри Ерусалим, чунки ин шаҳри Худо-Шоҳи бузург аст. ³⁶ Бо сари худ ҳам қасам нахұред, чунки як тори мұятонро сафед ё сиёҳ ҳам карда наметавонед. ³⁷ Бигзор „бале“ гуфтани шумо дар ҳақиқат „бале“ бошад ва „не“ гуфтани шумо „не“ бошад, vale он чи зиёдати мегүед аз Шахси Бад бармеояд.

Таълимот дар бораи қасос

³⁸ Шумо чунин гуфтахоро шунидаед: „Чашм бар ивази чашм медиҳеду дандон бар ивази дандон“. ³⁹ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегүям, ки ба каси бад муқобилат нақунед. Баръакс, агар касе ба тарафи рости рўятон занад, тарафи чапи рўятонро ҳам ба ў гардонед. ⁴⁰ Агар касе ба шумо даъво карда, куртаатонро гирифтаний бошад, чомаатонро ҳам ба ў бидиҳед. ⁴¹ Агар касе шуморо маҷбур кунад, ки як километр роҳ равед, ду километр бо ў роҳ равед. ⁴² Вақте ки касе аз шумо чизе талаб мекунад, онро ба ў бидиҳед ва аз шумо қарз гирифтаний шаванд, не нагүед.

Таълимот дар бораи дўст доштани душманон

⁴³ Шумо чунин гуфтахоро шунидаед: „Ҳар шахсеро, ки наздики шумо аст, дўст бидореду душманатонро бад бинед“. ⁴⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегүям, ки душманатонро дўст бидоред, лаънаткунандагони худро баракат диҳед, ба касоне, ки шуморо бад мебинанд, некий кунед ва барои онҳое, ки шуморо азоб медиҳанд, дуо хонед, ⁴⁵ то нишон диҳед, ки фарзандони Падари осмониятон ҳастед. Чунки ў ба офтоб амр медиҳад, ки ҳам ба бадкорон ва ҳам ба нақӯкорон равшанӣ

кунад, инчунин боронро ҳам ба бадкорон ва ҳам ба накӯкорон мефиристад.⁴⁶ Пас, агар шумо фақат касонеро дўст доред, ки шуморо дўст медоранд, чаро мукофот мегирифтаед? Магар андозгирони беинсоғ низ ҳамин тавр рафтор намекунанд?⁴⁷ Ва агар фақат ба бародарони худ салом диҳед, аз дигарон дида чӣ кори бузургтаре мекунед? Беимонон низ ҳамин тавр рафтор мекунанд.⁴⁸ Бинобар ин шумо беайбу нуқсон бошед монанди Падари осмонии худ, ки беайбу нуқсон аст».

6

Таълимот дар бораи садақадиҳӣ

¹ Исо суханонашро давом дода гуфт: «Зинҳор корҳои худофармударо намоишкорона дар пеши назари ҳалқ нақунед. Вагарна аз Падари осмониятон мукофот намегиред. ² Яъне, вақте ки садақа медиҳед, ба монанди одамони дурӯя ба ҳама овоза нақунед. Онҳо дар ибодатхонаҳо ва дар сари кучахо садақа доданашонро эълон менамоянд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. ³ Аммо, ҳангоме ки шумо садақа медиҳед, бигзор дасти ростатон аз кори дасти чапатон огоҳ нашавад, ⁴ то ки садақаи шумо пинҳон монад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

Таълимот дар бораи дуохонӣ

⁵ Вақте ки дуо мекунед ба одамони дурӯя монанд нашавед! Онҳо дар ибодатхонаю чорраҳаҳо истода дуо хонданро дўст медоранд, то ки ҳама онҳоро бинанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. ⁶ Аммо, ҳангоме ки шумо дуо меҳонед, ба хонаатон даромада, дарро пӯшед ва ба Падаратон, ки нонамоён аст, дуо кунед. Он гоҳ Падари шумо, ки

чиҳҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

⁷ Дар вақти дуохонӣ низ мисли файрияҳудиён рафтор нақунед. Онҳо дар дуо бисёр гапҳои бехуда мегӯянд, чун фикр мекунанд, ки агар дуру дароз гап зананд, дуояшон шунида мешавад. ⁸ Ба монанди онҳо дуо нақунед, зеро Падаратон ҳанӯз пеш аз пурсиданатон медонад, ки ба шумо чӣ лозим аст. ⁹ Пас шумо ин тавр бояд дуо кунед:

Эй Падари мо, ки дар осмон ҳастӣ,
Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси
Ту.

¹⁰ Бигзор подшоҳии Ту барқарор гардад
ва хости Ту, ки дар осмон иҷро
мешавад, дар замин низ иҷро
шавад.

¹¹ Ба мо ризқу рӯзии имрӯзаамонро
дех

¹² ва корҳои нодурусти моро бубаҳш,
чи тавре ки мо низ онҳоеро
мебаҳшем, ки бо мо нодуруст
рафтор мекунанд.

¹³ Моро ба озмоиш дучор нақун,
балки аз дасти Шахси Бад ҳалос
намо.*

¹⁴ Инак, агар шумо одамонero, ки
дар ҳаққи шумо рафтори нодуруст
мекунанд, бубаҳшед, Падари
осмониятон ҳам корҳои нодурусти
шуморо ҳоҳад бахшид. ¹⁵ Вале агар
шумо дигаронро набаҳшед, Падари
шумо ҳам корҳои нодурустаторо
наҳоҳад бахшид.

Таълимот дар бораи рӯзадорӣ

¹⁶ Боз вақте ки рӯза мегиред,
ба одамони дурӯя монанд шуда,
чехраи рӯятонро ғамзада вонамуд
нақунед, чунки дурӯяҳо намуди
зоҳираишонро беэътибор мемонанд,
то дигарон бинанд, ки онҳо рӯза
гирифтаанд. Ба ростӣ ба шумо
мегӯям, ки онҳо аллакай мукофоти
худро гирифтаанд. ¹⁷ Лекин, вақте ки
шумо рӯза мегиред, дасту рӯятонро
шуста, мӯйҳоюнро шона кунед,
¹⁸ то ба гайр аз Падаратон, ки
нонамоён аст, дигар ҳеч кас рӯза
гирифтани шуморо нафаҳмад. Он гоҳ

* **6:13** 6:13 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот дохил шудааст «Зеро подшоҳӣ, кудрат ва шӯҳрат то абад аз они Туст. Омин.»

Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот хоҳад дод.

Дар осмон ҷамъ кардани бойигарӣ

19 Дар замин барои худ бойигарӣ ҷамъ накунед, ки дар ин ҷо куяву занг мезанад ва горатгарон зада даромада, онро медузданд.

20 Баръакс, мукофоти Худоро ба даст оред, ки бароятон дар осмон нигоҳ дошта мешавад. Ана чунин бойигариро на куяву занг мезанаду на горатгарон зада даромада, медузданд. 21 Зеро ба он ҷое, ки бойигарӣ доред, дилатон кашол аст.

Чароғи бадан

22 Ҷашм барои бадан ҳамчун чароғ аст. Пас агар ҷашматон солим бошад, тамоми баданатонро равшанӣ пур мекунад, 23 аммо агар ҷашматон солим набошад, тамоми баданатонро торикӣ пур мекунад. Дар ин сурат, агар равшани дар даруни шумо дар асл торикӣ бошад, эҳ, пас он чи хел торикии зулмот аст!

Худо ва пул

24 Ҳеч кас якбора ба ду хоча хизмат карда наметавонад, чунки ё якеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандай Худо бошеду ҳам бандай пул.

25 Бинобар ин ба шумо мегӯям, на ташвиши зиндагиатонро қунед, ки чӣ меҳӯреду чӣ менӯshed ва на ғами баданро ҳӯред, ки чӣ мепӯshed. Магар зиндагӣ фақат аз ҳӯроку бадан аз пӯшок иборат аст? 26 Ба паррандаҳо нигоҳ қунед: онҳо на кишту кор мекунанду на ҳосил ҷамъ мекунанд ва на ба анборҳо ҳосилро захира мекунанд, ҳол он ки Падари осмониатон онҳоро меҳӯронад. Магар шумо аз паррандаҳо арзиши баландтар надоред? 27 Кадоме аз шумо бо ғам ҳӯрдан як лаҳзаи умратонро дароэтар карда метавонед? 28 Барои сарулибос ҳам чӣ ғам меҳӯred? Ба нашъунамои савсанҳои саҳро нигоҳ қунед: онҳо на меҳнат мекунанду на мересанд, 29 лекин ба шумо мегӯям,

ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату бойигариаш мисли яке аз онҳо либоси зебое напӯшидааст.

30 Пас, агар Худо алафоро, ки имрӯз дар саҳро ҳасту пагоҳ ба танӯр партофта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, наход шуморо, эй сустимонҳо, аз онҳо ҷанд маротиба зиёдтар напӯшонад?

31 Барои ҳамин ғам ҳӯрдану ташвиш қашиданро бас қунед ва нагӯед, ки „Мо чӣ меҳӯрда бошем?“ ё „чӣ менӯшида бошем?“ ё „чӣ мепӯшида бошем?“ 32 Чунки ҳалқҳои дигар аз пайи ҳамаи ин чизҳо мебошанд. Падари осмониатон бошад, медонад, ки шумо ба ҳамаи он эҳтиёҷ доред.

33 Шумо дар навбати аввал ҷӯяндаи подшоҳии Худо ва иҷрошавии хости ӯ бошед ва ӯ ҳамаи ин чизҳоро низ ба шумо медиҳад. 34 Аз ин рӯ, ғами рӯзи ояндаро нахӯред, фардо ташвишҳои ҳудро дорад. Ба ҳар рӯз ташвиши ҳуди ҳамон рӯз басанда аст».

7

Айбдор кардани дигарон

1 Исо давом дода гуфт: «Дигаронро айбдор ҳисоб накунед, то ки шумо айбдор ҳисоб нашавед. 2 Зеро чи хеле ки дигаронро айбдор ҳисоб қунед, ҳамон тавр шумо айбдор ҳисоб карда мешавед ва бо қадом сангӣ тарозу баркашед, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад. 3 Ҷаро шумо ҳасро дар ҷашми бародаратон мебинеду ҷӯберо, ки дар ҷашми ҳудатон ҳаст, ҳис намекунед? 4 Ҷӣ хел ҷуръат карда ба бародаратон гуфта метавонед, ки „Иҷозат дех ҳасро аз ҷашмат берун қунам“, ҳол он ки дар ҷашми ҳудатон ҷӯб доред? 5 Эй дурӯяҳо! Аввал ҷӯбро аз ҷашми ҳудатон дур қунед, он гоҳ дурусттар дидা метавонед, ки чӣ хел ҳасро аз ҷашми бародаратон бароред.

6 Ҷизеро ки муқаддас аст ба сагон нахиҳед, вагарна онҳо рӯ гардонда ба шумо ҳамла меоваранд. Ва гавҳари ҳудро пеши пойҳои ҳуқон напартоед, вагарна онро поймол мекунанд.

Натиңа талаң кардан, чустан ва күфтан

7 Талаң кунед ва ба шумо дода мешавад, бичүед ва пайдо мекунед, дарро биқүбөд ва он ба рўятон кушода мешавад. 8 Чун ҳар кий талаң мекунад, ба даст меорад, ҳар кий мечүяд, пайдо мекунад ва ҳар кас ки дарро мекубад, он ба рўяш кушода мешавад. 9 Ана, аз байни шумо қадом падар агар писараш нон талаң кунад, ба вай санг медиҳад? 10 Ё агар моҳӣ талаң кунад, ба вай мори заҳрдор медиҳад? 11 Пас, агар шумо бо тамоми дилсиёҳиатон ба фарзандони худ чӣ тавр чизҳои хуб доданро медониста бошед, наход Падари шумо, ки дар осмон аст, ба қаси талабкарда чанд маротиба зиёдтар чизҳои хуб надиҳад?!

12 Чӣ гуна рафтторро аз дигарон нисбати худ дидан ҳоҳед, ҳамон тавр аввал худи шумо нисбати онҳо рафтор кунед. Зоро мағзи шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайғамбарон дар ҳамин аст.

Дарвазаи танг

13 Аз дарвазаи танг гузаред, чунки дарвазаи васеъ ва роҳи осонгузар шуморо ба ҳалокат меоварад ва бисёр касон аз он мегузаранд. 14 Лекин ба ҳаёти абадӣ шуморо дарвазаи басо тангу роҳи мушкилгузар меоварад ва кам касон онро мейбанд.

Фарқ кардани пайғамбарони бардуруғ

15 Аз пайғамбарони бардуруғ эҳтиёт шавед, онҳо ба назди шумо бо намуди гӯсфандони беозор меоянд, аммо дар ботин онҳо гургони дарранда ҳастанд. 16 Шумо онҳоро аз амалиёташон мешиносад. Охир аз буттаи хор ангур ё анҷир намечинанд-ку. 17-18 (17-18) Ҳар дараҳти солим меваи хуб медиҳад ва меваи бад дода наметавонад, вале дараҳти қасал меваи бад медиҳад ва меваи хуб дода наметавонад. 19 Ҳамаи дараҳтоне, ки меваи хуб намеваранд, бурида ба оташ партофта мешаванд.

20 Хуллас, пайғамбарони бардуруғро низ шумо аз маҳсули амалашон мешиносад.

Киро Исо „намешиносам“ мегӯяд

21 На ҳама касоне, ки Маро доимо Ҳудованди худ меноманд, ба подшоҳии Ҳудо дохил мешаванд, балки фақат онҳое, ки хости Падари дар осмон будаамро ичро мекунанд. 22 Ҳангоме ки рӯзи ҷавобдӣ фаро мерасад, мардуми зиёд ба Ман мегӯянд: „Эй Ҳудованд! Магар мо аз номи Ту пайғоми Ҳудоро ба одамон эълон намекардем? Магар аз номи Ту девҳоро намерондем ва магар аз номи Ту бисёр мӯъчизаҳоро нишон намедодем?“ 23 Он гоҳ Ман ба рӯяшон мегӯям: „Эй бадкорон! Ман шуморо ҳеч гоҳ намешиноҳтам. Дур шавед аз наздам“.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

24 Инак, ҳар касе, ки ҳамаи ин гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро ичро мекунад, монанди бинокори дурандешт, ки ҳонаашро дар болои санг соҳта буд. 25 Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт ҳеста, бо шиддат бар он ҳона вазид, лекин ҳона фурӯ нарафт, чунки дар болои санг соҳта шуда буд. 26 Вале ҳар касе, ки ҳамаи гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро ичро намекунад, монанди бинокори беақлест, ки ҳонаашро дар болои ҳоқ соҳта буд. 27 Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт ҳеста, бо шиддат бар он ҳона вазид ва ҳона фурӯ рафта, ба замин яксон шуд».

28 Исо суханони худро ба охир расонда буд, ки тамоми ҳалқ қоил монданд, 29 зоро ӯ на ба монанди шариатдонон, балки чун шахси бокудрат онҳоро таълим медод.

8

Шифо ёфтани марди маҳав

1 Вакте ки Исо аз болои теппа поён фаромад, одамон тӯда-тӯда ҳамроҳи ӯ рафтанд. 2 Дар ин мобайн як марди маҳаве назди Исо омаду ба

Ў таъзим карда гуфт: «Хоча, агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ». ³ Он гоҳ Исо дасташро ба ўрасонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам, пок шав!» ва он мард дарҳол аз қасалии маҳав пок гашт. ⁴ Исо ба ў боз гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеч кас нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, худро нишон дех. Баъд, чӣ тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

⁵ Сипас Исо ба дəҳаи Кафарнаҳум ворид шуд, ки ба наздаш як сардори лашкаре омад ва ба зорию илтиҷо даромада ⁶ гуфт: «Хоҷаам, хизматгорам аз ҳаракат монда, дар хона рӯи ҷойгаҳ ҳобидааст. Ў дар оташи дард сӯхта истодааст». ⁷ «Ман рафта ўро сиҳат мекунам», — гуфт Исо. ⁸ Аммо сардори лашкар ҷавоб дод: «Хоҷа! Ман лоиқи он нестам, ки аз остонаи дарам гузаред. Шумо фақат як амр дихед ва хизматгорам шифо ҳоҳад ёфт. ⁹ Охир ман як фармонбардор ҳастам ва зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва агар ба гуломам „фalon корро бикун“ гӯям, ў албатта он корро иҷро мекунад».

¹⁰ Аз шунидани ин суханон Исо ҳайрон шуд ва ба мардуми аз пасаш омадаистода гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байнӣ истроилиён қасеро надидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад. ¹¹ Ба шумо мегӯям, бисёр қасон аз ҳар гӯшаву канори дунё омада, дар подшоҳии Ҳудо бо Иброҳиму Исҳоқу Ёкуб дар сари як дастархон ҳоҳанд нишаст. ¹² Аммо онҳое, ки бояд дар подшоҳии Ҳудо мешуданд, ба торикии берун партофта мешаванд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд».

¹³ Баъд ба сардори лашкар гуфт: «Бирав! Чи тавре ки имон доштий, ҳамон тавр мешавад». Ҳамон замон хизматгор шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр одамон

¹⁴ Вақте ки Исо ба хонаи Петрус даромад, хушдомани Петрусро бо таби баланд, рӯи ҷойгаҳ ҳобида дид. ¹⁵ Исо ба дasti вай даст расонд, ки табаш паст шуд ва зан аз ҷояш ҳеста, бо меҳмондорӣ карданӣ ў машғул шуд.

¹⁶ Он бегоҳ одамон бисёр девонагонро назди Исо оварданд ва Исо амр дода, рӯҳҳои нопокро аз онҳо берун ронд ва ҳамаи бемороно низ шифо бахшид. ¹⁷ Ишаъё пайғамбар пештар гуфта буд: «Ӯ ҳамаи қасалиҳоямонро аз мо гирифт ва ҳамаи бемориҳоямонро ба дӯши худ бардошт». Барои ба амал омадани ин суханон ҳамаи ин ҳодисаҳо рӯй доданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

¹⁸ Боре Исо дар гирдаш ҷамъ шудани одамони зиёдро дид, ба шогирдонаш гуфт, ки ба дигар тарафи қӯл мераванд. ¹⁹ Дар ҳамин вақт як шариатдон наздаш омада гуфт: «Устод, ман дар ҳама ҷо Шуморо пайравӣ мекунам». ²⁰ Исо ба ў ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Ман, Фарзанди Инсон ҷое надорам, ки сарамро монда дам гирам». ²¹ Дигаре аз ҷумлаи пайравон гуфт: «Хоҷаам! Иҷозат дихед аввал рафта, мурдаи падарамро ба хок супорам». ²² Лекин Исо ба вай ҷавоб гардонда гуфт: «Аз паси Ман биё ва бимон, ки мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд».

Ором шудани тӯфон

²³ Он гоҳ шогирдон Исоро пайравӣ карда, якҷоя бо ў ба қαιқ савор шуданд. ²⁴ Дар қαιқ Исо хоб мерафт, ки ногаҳон дар қӯл тӯфони саҳте барҳост ва аз шиддати мавҷҳо қαιқ қарип ғарқ мешуд. ²⁵ Шогирдон омада, Исоро бедор карданӣ ва гуфтанд: «Хоҷа! Наҷот дех! Ҳалок мешавем!»

²⁶ Исо ҷавоб дод: «Чӣ ин қадар метарсед? Ҳой, сустимонон!» Баъд барҳеста шамолу мавҷҳоро таъна зад, дарҳол дар ҳама ҷо оромии том

хұмфармо шуд. 27 Онҳо бошанд, ҳайрон монда мегуфтанд: «Ин чий хел одам аст, ки ҳатто шамолу мавҷҳо ба ӯ итоат мекунанд?»

Шиғо ёфтани ду девона

28 Ҳангоме ки Исо ба тарафи дигари күл, ба вилюти Ҷадаріён расид, ду девонае аз қабристон берун баромада бо Исо рү ба рү шуданд. Онҳо чунон бадхашм буданд, ки касе چүръати аз он роҳ гузаштанро надошт. 29 Онҳо Исоро дида дод заданд: «Эй Писари Худо, Ту ба мо чий кор дорӣ? Ту омадӣ, ки моро пеш аз мӯҳлат азоб диҳӣ?»

30 Дар масофае аз онҳо галаи калони хуқон мечарид. 31 Пас девҳо Исоро тавалло карда гуфтанд: «Агар моро берун карданӣ бошӣ, ба даруни он галаи хуқон бифирист». 32 Исо ба онҳо «Дароед» гуфт ва онҳо аз он одамон берун баромада, ба галаи хуқон даромаданд. Фавран тамоми гала давон-давон худро аз ҷарии назди соҳил ба күл партофта, дар об гарӯ шуд.

33 Хуқбонон бошанд, аз он чо ба деха гурехта, ин воқеаро, аз он чумла ҳодисаи бо ду девона рӯй додаро ба ҳама нақл карданд. 34 Инақ, тамоми аҳли деха барои бо Исо воҳӯрдан аз деха берун омаданд. Вақте ӯро диданд, зориву тавалло карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

9

Шиғо ёфтани шал

¹ Исо ба қаиқ савор шуд ва аз күл гузашта ба шаҳри худ баргашта буд, ки ²чанд нафаре ба наздаш шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта оварданд. Исо то чий андоза эътиқод доштани онҳоро дида, ба шал гуфт: «Додар, натарс! Гуноҳҳоят бахшида шудаанд».

³ Дар айни ҳол якчанд шариатдон аз дил гузаронданд: «Ин одам суханони коғирона мегӯяд». ⁴ Исо фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро дар дилҳои худ ба фикрҳои бад ҷой медиҳед? ⁵ Кадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё гуфтани он,

ки „бархез ва роҳ гард“? ⁶ Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Йисон дар рӯи замин құдрати бахшиданы гуноҳҳоро дорад, — сипас ба шал нигариста гуфт, — Бархез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав!»

7 Он мард аз ҷояш хеста ба хонааш равона шуд. ⁸ Мардум аз дидани ин ҳодиса ба тарсу ваҳм афтода Худоро, ки ба инсон чунин құдрат додааст, ситоиш карданд.

Даъват шудани Матто

⁹ Вақте ки Исо аз он чо ба роҳ даромад, мардеро бо номи Матто дид, ки дар корхонаи андозчамъкунӣ менишаст. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». Матто бархесту аз паси ӯ равона шуд.

10 Вақте ки Исо ва шогирдонаш ба сари дастархон нишастанд, бисёр андозгирон ва дигар одамоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ ба он хона даромада ба онҳо ҳамроҳ шуданд. 11 Баъзе аз фарисиён инро дида, ба шогирдони Исо гуфтанд: «Чаро устоди шумо бо андозгирону гунаҳкорон аз як дастархон хӯрок меҳӯрад?»

12 Исо ин суханонро шунида, ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳточанд.

13 Рафта фаҳмедин, ки чунин гуфтаҳои навиштачот чий маъно доранд: „Ман меҳоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон диханд, на курбониҳо оваранд“. Хуллас, Ман ҳам барои он омадаам, ки на нақӯкорон, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

14 Сипас, баъзе аз шогирдони Яҳёи Таъмиддиҳанда ба Исо наздик шуда гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён одатан рӯза мегирemu шогирдони Шумо не?» 15 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дўстони домод дар ҷашни арӯсӣ, модоме ки домод бо онҳост, ғамгин мешаванд? Албатта не. Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд. ¹⁶ Охир ҳеч кас ба либоси кӯхна

аз матои нав ямоқ намекунад, чунки ямоқ дарида, чои он боз ҳам аёнтар мешавад. 17 Инчунин шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезанд, чунки ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк медараду шароб мерезад ва машк низ аз кор мебарояд. Баръакс, шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд, он гоҳ на шароб барбод мераваду на машк».

Зинда шудани духтару шифо ёфтани зан

18 Ҳанӯз Исо суханонашро давом медод, ки марде аз ҷумлаи сардорон ба наздаш омад ва ба ӯ таъзим карда гуфт: «Ҳозиракак духтарам мурд, аммо агар биёеду ба вай даст гузоред, вай зинда мешавад». 19 Исо аз ҷояш хеста, бо шогирдонаш ҳамроҳи ӯ рафт.

20-21(20-21) Як зане, ки дувоздаҳ сол боз қасалии хунравӣ дошт, аз дилаш гузаронда буд, ки ақаллан ба ҷомаи Исо даст расонад, шифо меёбад. Бо ҳамин ният ӯ аз қафо ба Исои роҳ рафтаистода наздик шуду ба домани ҷомааш даст расонд. 22 Исо ба қафояш рӯй гардонду занро дид, гуфт: «Эй зан, натарс! Туро имонат шифо дод». Худи ҳамон замон зан шифо ёфт.

23 Баъд Исо ба хонаи он сардор даромада, найнавозони барои азо омада ва мардуми гирёнро дид, 24 гуфт: «Ҳамаатон аз ин ҷо равед! Духтар намурдааст, фақат ҳобидааст». Онҳо бошанд, Исоро масхара карданд. 25 Аммо баъд аз он ки мардум берун баромаданд, Исо ба хонае, ки духтарак он ҷо буд, даромада, дасти ӯро гирифт ва духтарак барҳест. 26 Ин хабар дар тамоми он сарзамин паҳн гашт.

Шифо ёфтани ду марди нобино

27 Исо он ҷойро монда, ба роҳ даромада буд, ки ду марди нобино аз дунболи ӯ равон шуда фарёд мезаданд: «Эй Насли Довуд! Ба мо раҳм кунед!»

* 9:34 9:34 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 34 доҳил нашудааст.

28 Вақте ки Исо ба хона даромад, он ду нобино ҳам ба наздаш омаданд. Исо аз онҳо пурсид: «Боварӣ доред, ки Ман шуморо шифо дода метавонам?» «Бале, Ҳоча!» — ҷавоб доданд онҳо.

29 Он гоҳ Исо ба ҷашмонашон дастрасонда гуфт: «Аз рӯи имонатон ҳамин тавр шавад»,³⁰ ва ҷашмони онҳо бино гаштанд. Исо онҳоро қатъӣ огоҳ кард, ки дар бораи ин ҳодиса зинҳор ба қасе чизе нагӯянд. 31 Онҳо аз он ҷо баромада рафтанду, баръакс, дар тамоми он сарзамин дар бораи ӯ овоза паҳн карданд.

Шифо ёфтани марди гунг

32 Ҳанӯз он ду мард дур нарафта, якчанд қас ба пеши Исо мардеро оварданд, ки аз сабаби дев доштанаш, гунг буд. 33 Лекин, вақте ки Исо аз он мард девро берун кард, мард ба гап даромад ва мардум бо изҳори ҳайрат хитоб мекарданд: «Ҳаргиз ҷунин ҳодисаро дар Истроил надида будем!»

34 Аммо фарисиён мегуфтанд, ки Исо девҳоро бо қудрати худи сардори девҳо берун мекунад.*

Ба мардум раҳм карданни Исо

35 Исо бошад, ба ҳамаи шаҳру дехот рафта, дар ибодатхонаҳо ҳалқро таълим медод, ҳабари хушро дар бораи подшоҳии Ҳудо эълон мекард ва ҳар дарду қасалии одамонро шифо мебахшид. 36 Вақте ки Исо ба мардум нигоҳ мекард, ба ҳоли онҳо раҳмаш меомад, чунки онҳо монанди гӯсфандони бе ҷӯпон, сарсону саргардон ва ноҷору нотавон буданд. 37 Пас Исо ба шогирdonаш гуфт: «Ҳосили дарав фаровон аст, вале коргарон намерасанд. 38 Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос қунед, ки барои гундоштани ҳосилаш коргаронро фиристад».

10

Дувоздаҳ вакили Исо

1 Исо ба наздаш дувоздаҳ шогирдашро даъват карда, ба онҳо қудрат дод, ки рӯҳҳои нопокро берун кунанд ва ҳар дарду касалии одамонро шифо диҳанд. 2 Ана номҳои он дувоздаҳ вакилаш: аввалин Шимъӯн (ӯро боз Петрус меномиданд), бародари Шимъӯн Андриёс, баъд бародарон Ёкуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд, 3 Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Матто (он ки андоз чамъ мекард), Ёкуби писари Ҳалғӣ ва Таддо, 4 Шимъӯни Ватандӯст ва Яхуди Исқарют, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Вазифаи дувоздаҳ вакил

5 Исо ба ин дувоздаҳ нафар вазифа дода, ба ичро намудани он фиристод. Ӯ ин тавр гуфт: «Ба назди ҳалқҳои ғайрияҳудӣ наравед ва ба шаҳрҳои сомариён надароед, 6 балки назди ҳалқи Истроил, ки монанди гӯсфандони гумроҳшуда ҳастанд, рафта 7 эълон кунед, ки подшоҳии Худо наздик аст. 8 Беморонро шифо диҳед, мурдагонро зинда кунед, махавиёро пок созед ва девҳоро берун кунед. Ин қудрат ба шумо бепул дода шудааст, пас шумо низ инро бепул кунед. 9 Вақте ки ба сафар мебароед, бо худ дар камарбандатон на тангаҳои тиллову нуқра ва на тангаҳои мисин гиред, 10 на борхалтаву на асо ва на либоси иловагиву на пойафзол гиред, зеро меҳнаткаш сазовори таъминот аст.

11 Ҳангоме ки ба ягон шаҳр ё қишилӯқ медароед, одами шоистаро суроғ кунед ва то рӯзи аз он ҷо рафттанатон дар хонаи ӯ бимонед. 12 Баробари ба он хона даромадан салом диҳед. 13 Агар он хонадон шуморо нағз қабул кунад, барояшон баракат талаб кунед, дар акси ҳол, бигузор баракататон ба худатон баргардад. 14 Вале агар ҳеч кас шуморо қабул накунад ё ба суханонатон гӯш надиҳад, он хонадон ё шаҳрро тарқ карда истода, ҳамчун нишонаи огоҳӣ ҷангӯ хокашро аз поятон бияфшонед. 15 Ба

ростӣ ба шумо мегӯям, дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони бадкирдори Садӯм ва Амӯро аз ҳоли он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Азобу уқубатҳои дарпешистода

16 Инақ, Ман шуморо ба назди одамон, гӯё гӯсфандонро ба байни гургҳо мефиристам. Мисли мор хушёру мисли кабӯтар безиён бошед. 17 Аз одамон эҳтиёт шавед, ҷунки онҳо шуморо дастгири карда, назди шӯрои калонҳо мебаранд ва дар ибодатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд. 18 Ба хотири Маро пайравӣ карданатон шуморо дар назди ҳокимону подшоҳон ба ҷавобгарӣ мекашанд, то ки дар пеши онҳо ва ғайрияҳудиён дар бораи Ман шаҳодат диҳед. 19 Ҳангоме ки шуморо назди шӯрои олий мебаранд, ғам наҳӯред, ки ба онҳо чӣ бояд гӯед ё ҷӣ тавр бояд сухан ронед, ҷунки дар он вақт суханоне, ки бояд гӯед, ба дилатон андохта мешаванд. 20 Он гоҳ на ин ки шумо, балки Рӯҳи Падари осмониатон ба воситай шумо сухан меронад.

21 Дар он айём бародар бародари худро ба қатл мерасонад ва инчунин падар фарзанди худро. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба дасти марг месупоранд. 22 Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале агар шумо то ба охир расидани азобу уқубатҳо ба

Ман вафодор монед, начот ҳоҳед ёфт. 23 Вақте ки шуморо азоб додани шуда дар як шаҳр дун болагирий кунанд, ба шаҳри дигар гурезед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз шумо ба ҳамаи шаҳрҳои Истроил нарафта Фарзанди Инсон меояд.

24 Шогирд аз устодаш баландтар нест, инчунин хизматгор аз ҳоҷааш. 25 Барои шогирд басандон аст, ки монанди устодаш шавад ва барои хизматгор коғист, ки монанди ҳоҷааш шавад. Агар сардори хонадонро Баал-Забул, сардори девҳо номида бошанд, пас

аъзоёни хонадонро чӣ қадар бадтар меноманд.

Аз кӣ тарсидан лозим аст

26 Аз ин рӯ, аз одамон натарсед. Зоро ҳеч чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч чизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад. 27 Он чи Ман ба шумо махфӣ мегӯям, кушоду равшан гӯед ва он чи дар пичиррос мешунавед, аз болои боми хонаҳо эълон намоед. 28 Аз одамон натарсед, ки онҳо ҷисмро мекушанду ҷонро кушта наметавонанд. Балки аз шахсе тарсед, ки ҳам ҷон ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад.

29 Арзиши ду ғунчишк як танга аст, аммо ҳатто яктои он ба замин намеафтад, ки Падаратон аз он ҳабардор набошад. 30 Аз они шумо бошад, мӯйҳои саратон ҳам ба ҳисоб гирифта шудаанд. 31 Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр ғунчишкҳо ҳам қимматтар ҳастед.

32 Пас, ҳар кӣ дар пеши мардум мегӯяд, ки пайрави Ман аст, Ман низ дар назди Падари осмониам пайрави Ман буданашро тасдиқ мекунам. 33 Лекин ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад мекунад, Ман низ ўро дар назди Падари осмониам рад мекунам.

На сулҳ, балки зиддият

34 Фикр нақунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадаам. Ман барои сулҳ не, балки барои овардани шамшери зиддият омадаам. 35 Ман омадаам, ки писарро ба падар, дуҳтарро ба модар, келинро ба хушдоманаш зид гузорам. 36 Худи аъзои хонадони одам душманони ўхонд буд.

37 Касе ки падар ё модари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. Инчунин, касе ки писар ё дуҳтари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. 38 Касе ки Маро пайравӣ карданӣ шуда бо худ салиби азобу маргашро нагирад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. 39 Касе ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, вале

касе ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад.

Гирифтани мукофот

40 Касе ки шуморо қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад ва касе ки Маро қабул мекунад, дар асл шахсеро, ки Маро фиристодааст, қабул мекунад. 41 Касе ки пайғамбарро ба хотири пайғамбар буданаш қабул мекунад, мукофоти пайғамбаронаро ҳоҳад гирифт. Касе ки одами накӯкорро ба хотири накӯкор буданаш қабул мекунад, мукофоти накӯкоронро ҳоҳад гирифт. 42 Ҳамчунин, касе ки ба яке аз пайравони хурдтарини Ман ба хотири шогирд буданаш ақаллан як пиёла оби хунук дихад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, бе мукофот наҳоҳад монд».

11

Омадани шогирдони Яҳё

1 Баъд аз ба дувоздаҳ шогирд вазифа додан Исо аз он ҷо ба шаҳрҳои гирду атроф барои таълим додан ва эълон кардани хушхабар равона шуд.

2 Вақте ки Яҳёи Тъемиддиҳонда дар ҳабсхона менишаст, хабари корнамоии Исои Масеҳ ба гӯашаш расид. Он ғоҳ ў чанд нафар шогирдашро назди Исо фиристод.

3 Онҳо омада аз Исо пурсиданд: «Оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯй карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

4 Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Он чӣ мешунаведу мебинед, рафта ба Яҳё нақл бикунед. 5 Яъне бигӯед, ки ҷашмони қӯрон бино мешаваду лангон роҳ мегарданд, махавиён пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён хушхабар эълон карда мешавад. 6 Пас, хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

7 Ҳангоме ки шогирдони Яҳё ба роҳ даромаданд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханашро оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои

дидани чӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунбад? ⁸ Бигӯед, чаро рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси бошуқӯҳ мепӯшад? Охир, онҳое, ки либоси бошуқӯҳ мепӯшанд, дар қасрҳо зиндагӣ мекунанд. ⁹ Хуллас, барои чӣ рафта будед? Барои дидани пайғамбар? Дуруст, аммо ба шумо мегӯям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро дидад. ¹⁰ Яхӯ ҳамон як одам, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд: „Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам, то ба омаданат роҳ тайёр кунад“.

¹¹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яхӯи Таъмиддиҳанда касе пайдо нашудааст. Аммо шахси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яхӯ аст. ¹² Аз рӯзе, ки Яхӯ ба эълон карданӣ пайғомни худ шурӯъ намуд, то ба имрӯз подшоҳии Худо аз зӯроварӣ азоб кашид ва одамони бокӯдрат онро зӯран ба даст оварданӣ ҳастанд. ¹³ Дар навиштаҷоти пайғамбарон ва шариати Мӯсо то замони Яхӯ пешгӯиҳо омадаанд; ¹⁴ агар шумо ба гуфтаҳои онҳо бовар кардан хоҳед, Яхӯ ҳамон Илёс пайғамбар аст, ки омаданашро пешгӯй карда буданд. ¹⁵ Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

¹⁶ Хӯш, ин наслро бо кӣ муқоиса намоям? Онҳо монанди қӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча бозӣ мекунанду як гурӯҳи онҳо ба гурӯҳи дигар мегӯяд: ¹⁷ „Мо бароятон карнай навоҳтем, аммо шумо рақс накардед! Суруди мотам хондем, нагиристед“. ¹⁸ Инак, Яхӯ омада, рӯза медошт ва май наменӯшид, аммо ҳама мегуфтанд, ки ў дев дорад. ¹⁹ Баъд Фарзанди Инсон омаду ҳам меҳӯрад ва ҳам менӯшад, аммо ҳама мегӯянд: „Ана одами пурхӯру майзада, чӯраи андозигони беинсоғу рафиқи одамони радди маърака!“ Лекин ҳақ будани

ҳикмати Худо аз натиҷаҳояш маълум мегардад».

Шаҳрҳо имон наоварда

²⁰ Аҳолии шаҳрҳое, ки дар он Исо мӯъцизоти зиёд нишон дода буд, тавба накарданд ва аз гуноҳҳояшон даст накашиданд. Бинобар ин Исо онҳоро таъна зада гуфт: ²¹ «Эй аҳли Кӯрозину аҳли Байт-Сайдо, вой бар ҳоли шумо! Зоро агар он мӯъцизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳрҳои худобехабари Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дағал пӯшида мӯйқанон нишон медоданд, ки онҳо аз гуноҳҳояшон даст кашидаанд. ²² Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Сур ва Сидун аз ҳоли шумо сабуктар ҳоҳад буд! ²³ Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум! Гумон мекунед, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. Зоро, агар он мӯъцизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳри Садӯм рӯй медоданд, ин шаҳр то ҳол аз рӯи замин нест намешуд. ²⁴ Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Садӯм аз ҳоли шумо сабуктар ҳоҳад буд!»

Ваъдаи оромӣ

²⁵ Сипас Исо гуфт: «Шукри Туро мекунам, эй Падар — Худованди замину осмон, ки он чи аз одамони маълумотноку хирадманд пинҳон кардӣ, ба одамони оддӣ ошкор намудай. ²⁶ Оре, Падар, чунин буд хости Ту.

²⁷ Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ба гайр аз Падар дигар ҳеч кас Писарро нағз намешиносад. Инчунин, Падарро ҳеч кас нағз намешиносад, гайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интиҳоб кардааст, то барояшон Падарро зоҳир кунад.

²⁸ Ҳамаи шумое, ки аз бори вазнин монда шудаед, ба назди Ман биёед ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам. ²⁹ Чунончи барзагов барои андохтани юғ гардан мефурорад, шумо низ ба юғи Ман сар фуроред ва аз

Ман таълим бигиред, чунки Ман нармдилу хоксор ҳастам, он гоҳ чони шумо оромй меёбад. ³⁰ Зеро таҳти юғи Ман будан осон аст ва боре, ки Ман медиҳам, сабук аст».

12

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

¹ Дере нагузашта, Исо аз назди киштзори гандум мегузашт. Ин рӯзи истироҳат буд ва шогирдонаш гурусна монда, хӯшаҳои гандумро меканданду донаҳояшро меҳӯрданд. ² Инро дида бაъзе аз фарисиён назди Исо омада гуфтанд: «Инро бинеда, шогирдони Шумо кореро карда истодаанд, ки дар рӯзи истироҳат карданни он раво нест». ³ Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар шумо дар навиштаот нахондаед, ки шоҳ Довуд, вакте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? ⁴ Ў ба хонае, ки ҳузури Худоро дошт, даромада нони ба Худо тақдимшударо гирифту ҳӯрд. Ҳол он ки аз рӯи шариат ў ба ҳамроҳонаш ба ин ҳақ надаштанд, чунки фақат ба рӯҳониён ҳӯрдани он нон мумкин буд. ⁵ Ё наҳод дар шариати Мӯсо нахонда бошед, ки рӯҳониён ҳангоми дар Xонаи Худо иҷро карданни вазифаҳои худ, қоидаҳои рӯзи истироҳатро вайрон мекунанд, vale айбор ҳисоб намешаванд? ⁶ Аммо ҳаминро дониста бошед, ки чизи бузургтар аз Xонаи Худо дар ин чост. ⁷ Дар навиштаот Худо гуфтааст: „Ман меҳоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон дижанд, на курбониҳо оваранд“. Агар шумо маъни ин гуфтаҳоро мефаҳмидед, одамони беайбро айбор намекардед. ⁸ Охир Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ ҳушишуда

⁹ Исо роҳашро давом дода ба ибодатхона рафт. ¹⁰ Дар байни одамони он ҷо марде ҳузур дошт, ки дасташ ҳушк шуда буд. Баъзе аз ҳозирон, ки меҳостанд ба сари Исо

айб монанд, аз Исо пурсиданд: «Оёз рӯи шариат дар рӯзи истироҳат одамро шифо додан мумкин аст?»

¹¹ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Фарз кардем, ки шумо як гӯсфанде дореду он ҳам бошад дар рӯзи истироҳат ба ҷоҳ меафтад. Наход шумо рафта, онро аз ҷоҳ қашида нагирид? ¹² Қадри инсон бошад аз гӯсфанд чӣ қадар баландтар аст. Пас, дар рӯзи истироҳат некӣ кардан равост». ¹³ Баъд ба марди дасташ ҳушишуда гуфт: «Дастатро дароз кун!». Вай дасташро дароз кард, ки он мисли дасти дигараши сиппа-сиҳат шуд. ¹⁴ Фарисиён бошанд, баромада рафтанд ва нақшай күштани Исоро қашиданд.

Хизматгори интихобшудаи Худо

¹⁵ Исо аз нақшай фарисиён огоҳ шуда, аз он маҳалла баромада рафт. Одамони зиёд низ аз паяш рафтанд ва ў ҳамаи беморонро шифо дода, ¹⁶ ба онҳо фармон дод, ки дар бораи ў овоза паҳн нақунанд. ¹⁷ Инро Исо барои ба амал омадани суханони Худо кард, ки ба воситай Ишаъё пайғамбар гуфта буд:

¹⁸ «Ана он хизматгорам, ки Ман интихоб кардам.

Ўроҳати ҷонам аст ва Ман ўро азиз медонам.

Ман Рӯҳамро бар ў мефиристам
ва ў ба ҳамаи ҳалқҳо адолатамро
эълон мекунад.

¹⁹ ў бо ҳеч кас муноқиша намекунад
ё додувой намебардорад,
ё ҳеч кас дар кӯчаҳо бо овози
баланд сухан гуфтани ўро
намешуванад.

²⁰ ў касеро, ки мисли қамиши ҳамшуда аст, намешиканаду
касеро, ки мисли пилтаи
нимсӯҳтаи ҷароғ аст, ҳомӯш
намекунад,
то даме ки пойдор намудани адолат
ба ў муяссар мегардад.

²¹ Ва ҳамаи ҳалқҳои рӯи
замин умеди начотро дар ў
мебинанд».

Исо ва Баал-Забул*

* 12:21 12:21 Баал-Забул — ниг. 10:25.

22 Сипас ба назди Исо марди девонаеро оварданد, ки аз сабаби дев доштанаш кўр ва гунг буд. Исо вайро шифо бахшид ва ўҳам гап зада ва ҳам диди метавонистагй шуд. 23 Тамоми мардум аз ин ҳодиса ба ҳайрат афтода мегуфтанд: «Шояд ўҳамон Насли Довуд бошад, ки мо интизораш ҳастем?» 24 Лекин фарисиён инро шунида чунин мегуфтанд: «Ў бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо девҳоро берун мекунад».

25 Исо, ки аз фикрҳои фарисиён боҳабар буд, ба онҳо гуфт: «Ҳар давлате, ки дар дохили худ аз ҳам чудо шуда ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам меҳӯрад ва ҳар шаҳр ё хонаводае, ки дар дохили худ аз ҳам чудо шуда ҷанг мекунад, вайрон ҳоҳад шуд. 26 Инак, агар шайтон худашро берун кунад, магар ин нишонаи он нест, ки ўдар дохили худ ба ду қисм чудо шудааст. Пас, наҳод ҳукмронии ўдавом мейғта бошад? 27 Аз гуфти шумо Ман девҳоро бо қудрати Баал-Забул берун мекунам, пас пайравони худатон-чӣ? Онҳо бо қадом қудрат берун мекунанд? Ана, амали онҳо исбот мекунад, ки шумо нодуруст фикр мекунед.

28 Аммо, агар Ман бо қудрати Рӯҳи Худо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Худо аллакай ба ҳаёти шумо омадааст. 29 Инчунин ҳеч кас наметавонад ба ҳонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пои шахси пурзӯрро набандад. Ана баъд ҳонаашро горат карда метавонад.

30 Касе ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе ки дар ҷамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ намедиҳад, дар асл онҳоро пароканда мекунад. 31 Аз ин рӯ, ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳ ва сухани кофиранаи инсон барояш бахшида мешавад, vale касеро, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофиранае мегӯяд, Худо ҳаргиз намебахшад. 32 Ҳар кас ки бар зидди Фарзанди Инсон сухан мегӯяд,

бахшида мешавад, vale касе ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухане мегӯяд, Худо ўро дар ду дунё намебахшад.

Дараҳт ва меваи он

33 Худатон мулоҳиза кунед, дараҳти солим меваи нағз медиҳад, дараҳти касал бошад, меваи бад медиҳад. Пас, чӣ хел будани дараҳт аз мевааш маълум мегардад. 34 Эй морзодагони маккор! Чӣ хел шумо суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед. Охир, он чи дилатонро пур мекунад, баъд лабрез шуда аз забонатон берун мебарояд. 35 Шахси нек аз ҳазинаи некаш ҷизҳои нек ва шахси бад аз ҳазинаи бадаш ҷизҳои бад берун меорад.

36 Ҳаминиро дониста бошед, ки дар рӯзи ҷазо шумо барои ҳар сухани ноҳақе, ки гуфтаед, ҷавоб ҳоҳед дод.

37 Ҷунки аз рӯи суханони худатон шумо ё беайб ва ё айбор ҳисоб мешавед».

Талаб карданни нишона

38 Он гоҳ батъзе аз фарисиён ва шариатдонон ба Исо гуфтанд: «Устод, меҳостем, ки ягон нишонае ба мо диҳед». 39 Лекин Исо ҷавоб дод: «Эй насли одамони баду ба Худо бевафо! Шумо нишона талаб мекунед?! Бароятон ҳеч нишонае ғайр аз он чи бо Юнус пайғамбар рӯй дода буд, дода намешавад. 40 Чи тавре ки Юнус се шабу се рӯзро дар шиками наҳанг гузаронда буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон се шабу се рӯзро зери хоки замин мегузаронад.

41 Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве барҳеста, насли шуморо айбор мекунанд, зеро онҳо бо шуниданӣ пайғоми Юнус тавба карданду аз гуноҳҳояшон даст кашиданд. Ҳол он ки ҷизи бузургтар аз Юнус дар ин ҷост! 42 Дар рӯзи ҷазо малиқаи сарзамини Сабо барҳеста насли шуморо айбор мекунад, зеро ўз аз як гӯши дунё барои шуниданӣ ҳикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки ҷизи бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост!

Баргаштани рўҳи нопок

43 Фарз кардем, рўҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рўҳ бо нияти пайдо кардан манзили зист чойҳои беобро давр мезанаду онро намеёбад. 44 Нихоят худ ба худ мегўяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам“, — ва баргашта мебинад, ки ин хона холӣ ва ба тартиб овардаву рўбучиншуда аст. 45 Пас рўҳи нопок рафта, ҳафт рўҳи аз худаш ҳам бадтарро ҳамроҳаш гирифта меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шаҳс аз ҳолати аввалааш бадтар хоҳад буд. Айнан ҳамин ҳодиса бо одамони бади ин замон рўй хоҳад дод».

Модар ва бародарони Исо

46 Исо ҳанӯз ба мардум сухан гуфтанро давом медод, ки модару бародаронаш омаданд. Онҳо берун аз хона истода, ҳоҳиш карданд, ки бо Исо гап зананд. 47 Касе аз байни ҳалқ ба Исо гуфт: «Устод, модар ва бародаронатон дар берун истодаанд ва меҳоҳанд, ки бо Шумо гапзанон кунанд».

48 Исо дар ҷавоб гуфт: «Модари Ман кист ва бародарони Ман кистанд?» 49 Баъд бо дасташ сӯи шогирдонаш ишора карда, суханашро давом дод: «Ана инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд! 50 Зоро ҳар касе, ки хости Падари осмониамро ичро мекунад, бародар, ҳоҳар ва модари Ман аст».

13

Масал дар бораи дехқон

¹ Худи ҳамон рӯз Исо аз хона баромаду барои таълим додани мардум сӯи кӯл рафт. ² Аммо дар гирдаш чунон одамони зиёд ҷамъ омаданд, ки ў ҳалқро дар соҳил монда, худаш ба қаиқе савор шуд. ³ Исо ба онҳо бисёр чизҳоро бо масалҳо нақл карда мегуфт: «Рӯзе як дехқон барои қишт кардан мебарояд. ⁴ Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо

омада, онҳоро аз замин чида пок-покиза меҳӯранд. ⁵ Миқдори дигари он ба замини санглоҳу камхок меафтад. Аз сабаби чуқур набудани ҳоки замин онҳо зуд месабзанд. ⁶ Вале бо баромади офтоб майсаи навхез пажмурда шуда, аз сабаби решай мустаҳкам надоштан хушк мешавад. ⁷ Миқдори дигараши ба замини хордор меафтад ва хорҳо қад кашида майсаи навсабзидаро пахш мекунанд. ⁸ Лекин баъзе донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтода, баъзе сад, баъзе шаст ва баъзе сӣ баробар зиёдтар ҳосил медиҳанд».

9 Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Сабаби нақл кардан масалҳо

10 Баъдтар шогирдони Исо ба наздаш омада пурсайданд: «Чаро Шумо мардумро бо масалҳо таълим медиҳед?» 11 Ў ба онҳо ҷавоб дод: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асрори подшоҳии худро додааст, аммо аз онҳо ин чизҳо пинҳон ҳастанд. 12 Чунки ҳар кӣ ҷизе дорад, ба ў боз ва аз ҳад зиёд дода мешавад, аммо касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ў кашида гирифта мешавад. 13 Ана барои чӣ Ман ба онҳо бо масалҳо нақл мекунам: онҳо дида метавонанду намебинанд, шунида метавонанду, вале на мешунаванду на мефаҳманд. 14-15 (14-15) Ишаъе пайғамбар пешгӯй карда гуфта буд:

„Ин одамон ҳарчанд гӯш кунанд ҳам, намефаҳманд; ҳарчанд нигоҳ кунанд ҳам, намебинанд,

чунки ин одамон кундфаҳм шудаанд, гӯшҳояшон мадори шунидан надоранд

ва ҷашмонашонро онҳо пӯшидаанд.

Агар ин тавр намекарданд, ҷашмонашон дида, гӯшҳояшон шунида

ва ақлашон дарк карда метавонист. Он гоҳ онҳо сӯи Ман — Худо рӯй меоварданд, то ки Ман онҳоро шифо дихам“.

Ин пешгүй ҳақиқатан дар ҳаёти онҳо амалий мегардад.

16 Шумо бошед, хушбахт ҳастед, чунки ҷашмонатон диди ва гүшҳоятон шунида метавонанд. 17 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр пайғамбарон ва накӯкорон дар орзуи дидан ва шунидани он чи, ки шумо мебинед ва мешунавед, буданд. Вале онҳо на диданду на шуниданд.

Маъниидод кардани масал дар бораи деҳқон

18 Хуб, маъни масалро дар бораи деҳқон гӯш кунед. 19 Ба пайраҳа афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро дар бораи подшоҳии Ҳудо мешунаванду онро намефаҳманд. Шахси Бад омада қаломи ба дили онҳо кошташударо қашида мегирад. 20 Ба замини санглоҳ афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванду дарҳол бо хушхойлӣ онро қабул мекунанд. 21 Вале азбаски реша надоранд, муддати кӯтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои қалом ба душворӣ ва азоб дучор мешаванд, зуд имони ҳудро аз даст медиҳанд. 22 Ба замини ҳорзор афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванд, аммо ғаму ташвиши зиндагӣ ва орзуи бойигарӣ қаломро пахш менамояд ва дар натиҷа он ҳеч ҳосиле намеорад. 23 Вале ба замини ҳосилхез афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванду онро мефаҳманд. Ана онҳо баъзан сад, баъзан шаст ва баъзан сӣ баробар бештар самара медиҳанд».

Масал дар бораи алафи бегона

24 Ў боз дигар масалро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Ҳудоро ҷунин тасвир кардан мумкин: шахсе ба заминаш донаҳои киштбобро мекорад. 25 Лекин, вақте ки ҳама ҳоб мераванд, душман меояду дар байни гандум тухми алафи бегонаро пошида, меравад. 26 Сипас, баробари сабзидау сарак баровардани гандум, алафи бегона низ намоён мегардад.

27 Хизматгорон назди соҳиби киштзор омада мегӯянд: „Хоча, шумо дар киштзоратон донаҳои гандумро кошта будеду ин алафи бегона аз кучо пайдо шуд?“ 28 Ӯ ба онҳо ҷавоб дода мегӯяд: „Ин кори душман аст“. Хизматгорон боз мепурсанд: „Мехоҳед, ки мо рафта онҳоро қанда партоем?“ 29 „Не, — мегӯяд соҳиби киштзор, — чунки алафи бегонаро қандани шуда мабодо боз баъзе гандумро ҳам қанда напартоед. 30 Бигзор, то вақти ҳосилғундорӣ ҳам гандум ва ҳам алафи бегона истад. Баъд ба даравгарон фармон медиҳам, ки аввал алафи бегонаро қанда, даста карда сӯзонанд, сонӣ гандумро даравида, ба анборам ҷамъ кунанд“.

Масалҳо дар бораи донаи ҳардал ва ҳамиртуруши

31 Исо ба онҳо боз масали дигареро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Ҳудоро ҷунин тасвир кардан мумкин: шахсе донаи ҳардалро гирифта, дар замини ҳуд мекорад. 32 Ин дона аз ҳамаи донаҳои дунё майдатарин мебошад, вале вақте ки он месабзад, аз ҳамаи гиёҳҳо қалонтар шуда, ба дараҳт мубаддал мегардад ва паррандаҳо омада, дар шоҳаҳои он лона месозанд».

33 Масали дигаре, ки Вай ба онҳо нақл кард, ин буд: «Подшоҳии Ҳудоро боз ҷунин тасвир кардан мумкин: Зане каме ҳамиртуруши мегираду бо як тағора орд омехта, ҳамир мекунад ва баъд тамоми ҳамир мерасад».

34 Исо ҳамаи ин чизҳоро фақат бо масалҳо ба мардум нақл кард ва бе масал сухане ҳам ба онҳо нагуфт. 35 Пайғамбаре ҷунин гуфта буд:

«Ман ба онҳо бо масалҳо сухан меронам;

Ман ба онҳо чизҳои аз аввали оғариниш пинҳонбударо нақл мекунам».

Барои амалий гаштани ин суханон Исо бо масалҳо гап мезад.

Маъниидод кардани масал дар бораи алафи бегона

36 Вақте ки Исо мардумро монда, ба хона рафт, шогирдонаш ба наздаш омада хоҳиш кардан, ки Ў масали дар бораи алафи бегона нақлкардаашро ба онҳо маънидод кунад.

37 Вай дар ҷавоб гуфт: «Шахсе, ки донаҳои киштбобро мекорад, Фарзанди Инсон аст; 38 киштзор ин ҷаҳон аст; донаҳои гандум одамони аз они подшоҳии Худо ҳастанд; алафи бегона бошад, одамони аз они Шахси Бад ҳастанд; 39 ва душмане, ки тухми алафи бегонаро мекорад, иблис мебошад. Вақти ҳосилғундорӣ охирзамон аст, даравгарон бошанд, фариштаҳоянд. 40 Чи тавре ки алафи бегонаро ҷамъ карда, дар оташ месӯzonанд, айнан ҳамин тавр дар охирзамон рӯй медиҳад. 41 Яъне Фарзанди Инсон фариштаҳои худро мефиристад, то ки ҳамаи бадкорон ва ҳамаи васвасакоронро аз доҳили подшоҳии Вай ҷудо карда гирифта 42 ба отashi сӯзон партоянд. Дар он ҷо бошад, одамон аз дард дандон ба дандон зада гири мекунанд.

43 Аммо нақӯкорон дар подшоҳии Падарашон мисли офтоб медураҳшанд. Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

Давоми масалҳо дар бораи подшоҳии Худо

44 Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: рӯзе як мардикор дар саҳро ганчинаи касе пинҳонкардaro мейёбаду онро боз пинҳон мекунад. Аз шодӣ ў рафта тамоми дороияшро мефурӯшаду ҳамон саҳро мехарад.

45 Подшоҳии Худоро боз ин тавр тасвир кардан мумкин: савдогаре марворидҳои зебо мекобаду мекобад 46 ва ҳангоме ки марвориди аҷаб зеборо мейёбад, рафта, тамоми молу мулкашро фурӯхта, онро мекарад.

47 Ана масали дигар, ки бо он подшоҳии Худоро тасвир кардан мумкин: якчанд моҳигир тӯрҳои худро ба кӯл мепартоянду ба тӯрашон ҳар гуна моҳихо меафтанд. 48 Вақте ки тӯрҳо пур аз моҳӣ мешаванд, моҳигирон онҳоро ба

соҳил мекашанду нишаста моҳихоро ба нағзу бад ҷудо мекунанд; нағзашро ба сабадҳо меандозанду бадашро мепартоянд.

49 Дар охирзамон низ ҳамин тавр рӯй медиҳад: фариштаҳо баромада, одамони бадкирдорро аз байни нақӯкорон ҷудо мекунанд. 50 Сонӣ одамони бадкирдорро ба отashi сӯзон мепартоянд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд».

Чизҳои нав ва қӯҳна

51 Исо аз шогирдонаш пурсид: «Шумо ин гуфтаҳоямро фаҳмидед?» «Фаҳмидем», — ҷавоб доданд онҳо.

52 Ў давом дода гуфт: «Пас, ҳар шариатдоне, ки дар бораи подшоҳии Худо таълим ёфтааст, монанди соҳиби хона аст, ки аз анбори худ ҷизҳои нав ва қӯҳнаро берун мебарорад».

Аз Исо рӯй гардондани ҳамдиёронаш

53 Исо нақл кардани масалҳоро тамом карду аз он ҷо баромада⁵⁴ ба диёраш баргашт. Ў дар ибодатхонаи он ҷо таълим мебодиҳад, ки таълимоташро мешуниданд, ангушти ҳайрат газида ба яқдигар мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар ҳикмат дорад-а?» «Қобилияти мӯъчиҳизакории Ў аз кучо бошад-а?»⁵⁵ Магар Ў ҳамон Исои писари дурдегар нест, ки модараши Мариям ва бародаронаш Ёкубу Юсуфу Шимъӯну Яхудо ҳастанд?⁵⁶ Магар ҳамаи хоҳаронаш дар шаҳри мо зиндагӣ намекунанд? Пас, аз кучо Ў ин ҳикмату ин курдатро дорад?»⁵⁷ Инак, онҳо дар ҳаққи Исо шакку шубҳа карданд.

Ӯ бошад, ба онҳо гуфт: «Пайғамбар дар диёри худ ва дар байни хонадони худ қадр надорад, валие дар ҳама ҷои дигар ўро бо эҳтиром қабул мекунанд».⁵⁸ Ва аз сабаби он ки онҳо ба Исо боварӣ надоштанд, Ў дар он ҷо кам мӯъциза кард.

14

Марги Яхёи Таъмиддиҳанда

1 Дар он айём овоза дар бораи Исо то ба гӯши Ҳиродус, ки ҳокими вилояти Ҷалил буд, рафта расид. 2 Ҳиродус ба мансабдоронаш гуфт, ки дар асл ин Яхёи Таъмиддиҳанда аст, ки аз нав зинда шудааст, барои ҳамин ҳам ӯ чунин қудрати мӯъчизакорӣ дорад.

3-4 (3-4) Пеш аз марги Яхёи Таъмиддиҳанда Ҳиродус Ҳиродия, зани бародараш Филиппусро ба занӣ гирифта буд. Гаштаю баргашта Яхё ба ӯ мегуфт: «Аз рӯи шариати мо ба шумо гирифтани зани бародаратон раво нест». Бинобар ин Ҳиродус фармон дод, ки Яхёро дастгир кунанду дасту поящро баста, ба ҳабс андозанд. 5 Ҳиродус меҳост Яхёро ба қатл расонад, аммо аз ҳалқ метарсид, зеро ҳалқ Яхёро пайғамбар мөхисобид.

6 Бо вучуди ин, боре дар ҷашнгирии рузи таваллуди Ҳиродус дұхтари Ҳиродия дар пешни мөҳмонаш рақсу бозӣ карда, Ҳиродусро чунон мафтун кард, ки 7 ӯ қасам ёд карда ба дұхтар ваъда дод: «Ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам!» 8 Дұхтар аз рӯи маслиҳати модараш гуфт: «Бароям сари Яхёи Таъмиддиҳанда дар рӯи табаке оварда дихед».

9 Ҳоким ғамгин гашт, vale ба хотири ваъдаи дар пешни мөҳмонаш додааш, фармон дод, ки гуфти дұхтарро иҷро кунанд. 10 Ҷаллоди фиристодааш рафта, дар ҳабсхона сари Яхёро аз танаш чудо кард 11 ва дар рӯи табаке ба дұхтар оварда дод. Дұхтар бошад, онро ба дасти модараш супорид. 12 Баъд аз ин шогирдони Яхё омада, часади ӯро бурда гүрениданд ва ҳодисаи рӯйдодаро рафта ба Исо нақл карданд.

Бо панҷ нону ду мөҳӣ сер карданӣ зиёда аз панҷ ҳазор кас

13 Ин ҳодисаро шунида, Исо ба қаиқ савор шуду худаш танҳо ба ҷои хилвате рафт. Мардум аз ин огоҳ

шуданду аз шаҳрҳои худ баромада пиёда аз пайи ӯ рафтанд. 14 Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дид, ба ҳоли онҳо раҳмаш омад ва беморони дар байнашон бударо шифо дод.

15 Рӯз ба охир мерасид ва шогирдони Исо ба наздаш омада гуфтанд: «Устод! Ин як ҷои беодам аст, рӯз дер шуд. Мардумро ҷавоб намедиҳед, ки ба қишлоқҳои гирду атроф рафта, барояшон хўрокворӣ ҳаранд?» 16 «Ба ҳеч ҷо рафтанашон лозим нест, — ҷавоб дод Вай. — Шумо ба онҳо хўрок диҳед!» 17 Онҳо гуфтанд: «Охир мо дар ин ҷо фақат панҷ нону ду мөҳӣ дорем». 18 «Онҳоро ба Ман оварда диҳед», — гуфт Исо.

19 ӯ ба мардум гуфт, ки рӯи сабза нишинанд. Баъд он панҷ нону ду мөҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ки ба мардум тақсим карда диҳанд. 20 Ҳама то сер шудан хўрданду шогирдон боз дувоздаҳ сабади пур аз нонпораҳо ҷамъ карданд. 21 Шумораи онҳое, ки нону мөҳӣ хўрда буданд, ғайр аз занону кӯдакон, тақрибан панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рӯи об роҳ рафтани Исо

22 Сипас Исо ба шогирдонаш фармуд, ки ба қаиқ савор шаванду пешопеши ӯ ба дигар тарафи қўл раҳсипор шаванд, то худаш ҳам баъд аз мардумро ҷавоб доданаш назди онҳо биравад. 23 Вақте ки Вай мардумро ҷавоб дод, барои дар танҳои дуо кардан ба теппае баромад. Баъд аз нишости офтоб ҳам ӯ яққаву танҳо дар он ҷо буд. 24 Қаиқ бошад, аз соҳил хеле дур рафта буд ва аз сабаби боди саҳте, ки муҳолифи он мевазид, мавҷҳои қўл қаиқро алвонҷ медоданд.

25 Ҳанӯз ҷашми рӯз накафида, Исо рӯ-рӯи об қадамзанон ба тарафи шогирдонаш равона шуд. 26 Шогирдон Исои дар рӯи об роҳ

рафтаистодаро дида, «Ин арвоҳ! Арвоҳ!» гүён аз тарсу ваҳм дод заданд. ²⁷ Аммо ӯ зуд ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед».

²⁸ Он гоҳ Петрус овоз бароварда гуфт: «Хоча, агар дар ҳақиқат ин Ту бошӣ, ба ман амр намо, ки рӯ-руй об назди Ту биёям». ²⁹ «Биё», — амр дод ӯ. Инак, Петрус аз қаиқ баромада дар рӯй об қадам занон ба Исо наздик мешуд. ³⁰ Саҳт вазидани шамолро дида тарсиҳ ва қариб гарӯ шуда буд ки, фарёд зад: «Хоча, маро начот дех!» ³¹ Исо зуд дасташро дароз карда, Петрусро дошта гирифт ва гуфт: «Ин қадар имонат суст аст? Чаро шубҳа кардӣ?»

³² Бо ин суханон онҳо ба қаиқ савор шуданд ва шамол аз вазидан бозмонд. ³³ Он гоҳ онҳое, ки дар қаиқ нишаста буданд, ба Исо саҷда карда хитоб намуданд, ки ӯ дар ҳақиқат Писари Худо аст.

Шифо ёфтани беморони Ҷинесор

³⁴ Онҳо аз кӯл гузашта, ба сарзамини Ҷинесор омада расиданд. ³⁵ Мардуми он чо Исоро шинохтанд ва ба гирду атрофи он сарзамин одамонро фиристоданд, то ки беморонро назди ӯ гирифта биёранд. ³⁶ Онҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

15

Таълимоти аҷодон

¹ Сипас, ба назди Исо аз Ерусалим чанд нафаре аз фарисиёну шариатдонон омада пурсиданд: ² «Чаро шогирдони Шумо урғу одатҳои аҷодони моро вайрон мекунанд? Онҳо бетаҳорат сари дастархон мешинанд!»

³ ӯ ҷавоб дод: «Худи шумо-ҷӣ? Чаро барои иҷро кардани урғу одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро вайрон мекунанд? ⁴ Худо ба мо фармудааст: „Падару модари худро эҳтиром кунед“ ва „ҳар кӣ дар ҳаққи падар ё модараш

сухани қабеҳ гӯяд, ҷазояш маргаст“. ⁵ Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модараш бо ҷизе ёрӣ расонда тавонад, vale ёрӣ нарасонда гӯяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, ⁶ он гоҳ ҳоҷат нест, ки ба падараши изҳори эҳтиром кунад. Ҳамин тавр шумо барои риоя кардани урғу одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро барҳам медиҳед. ⁷ Эй одамони дурӯя! Ҳақ буд Ишаъё пайғамбар, вакте ки оид ба шумо пешгӯй карда гуфта буд:

8 „Худо мегӯяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд,
вале дар асл дилашон аз Ман дур аст.

⁹ Онҳо Маро бефоида парастиш мекунанд,
чунки қонуну қоидаҳои инсониро „қонуни Худо“
гуфта таълим медиҳанд!»».

Чизҳои одамро ҳаромкунанд

¹⁰ Баъд Исо мардумро ба наздаш ҷеф зада гуфт: «Ҳамин ҷизро бидонед, ки ¹¹ он чи аз даҳони одам ба дарунаш медарояд, ӯро ҳаром намекунад, балки он чи аз даҳонаш берун мебарояд, ӯро ҳаром мекунад».

¹² Он гоҳ шогирдонаш ба ӯ наздик шуда гуфтанд: «Медонед, фарисиён аз суханони Шумо ранҷиданд».

¹³ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ҳар гиёҳе, ки Падари осмониам нашинондааст, бо решаш канда партофта мешавад.

¹⁴ Ба фарисиён аҳамият надиҳед. Онҳо худашон кӯр ҳастанду боз дигар кӯронро роҳнамой мекунанд. Агар кӯр ба кӯри дигар роҳ нишон дижад, ҳардуяшон рафта ба ҷоҳ меафтанд».

¹⁵ Дар ин вакт Петрус ба Исо мегӯяд: «Ба мо маъни масали пештар овардаатонро шарҳ дижед».

¹⁶ ӯ ба онҳо мегӯяд: «Наход то ҳол нафаҳмида бошед? ¹⁷ Магар намедонед, ки он чи шумо меҳӯред, аз даҳон медарояду баъд аз меъда гузашта берун мебарояд? ¹⁸ Лекин он чи аз даҳон мебарояд, одамро ҳаром мекунад, чунки он аз дили одам бармеояд. ¹⁹ Зеро аз дил

фирхой бад берун меоянд, ки сабаби одамкушай, алоқаи беникоҳ, фиску фуҷур, дуздиву шаҳодати дурӯғдиҳӣ ва тӯҳматкуни мегарданд. ²⁰ Ана ин чизҳо одамро ҳаром мекунанд. Аммо бетаҳорат ба сари дастархон нишастан одамро ҳаром намекунад».

Имони як зан

²¹ Исо аз он ҷо баромада, ба наздикиҳои шаҳрҳои Сурӯ Сидун рафт. ²² Инак, як зани канъонӣ, ки дар он маҳал зиндагӣ мекард, додзанон назди Исо рафта истода гуфт: «Эй Насли Довуд! Илтимос, Ҳоҷаам, ба ман раҳм кунед! Духтарам дев дорад ва аҳволаш бениҳоят вазнин аст».

²³ Аммо аз Исо саде ҳам набаромад. Шогирдонаш ба ӯ назди шуда, ҳоҳиш карда гуфтанд: «Ин зан доду войқунон аз дунболи мо омада истодааст. Ба вай гӯед, ки бираавад!» ²⁴ Исо ҷавоб дод: «Ман фақат ба назди гӯсфандони гумроҳшуда — ҳалқи Исроил фиристода шудаам!»

²⁵ Дар ин мобайн зан ба ӯ расида омаду ба пеши пойҳояш худро партофта зориву илтиҷо кард: «Ҳоҷаам, ба ман ёрӣ дихед!» ²⁶ Вай ҷавоб гардонд: «Нони фарзандонро гирифта ба сагон партофтан дуруст нест».

²⁷ «Рост мегӯед, Ҳоҷаам, — гуфт дар ҷавоб зан, — лекин сагон ҳам нонрезаҳои аз дастархони соҳибашон боқимондaro межӯранд-ку». ²⁸ Исо ба ин ҷавоби ӯ гуфт: «Имонат бениҳоят боқувват будааст, ҳоҳар! Он чи меҳости бароят иҷро мешавад». Худи ҳамон лаҳза дуҳтари зан шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр беморон

²⁹ Исо он ҷойро тарқ карду қадқади кӯли Чалил рафта ба теппае баромада нишаст. ³⁰ Ба назди Вай тӯда-тӯда одамон омада, бо худ одамони лангу маъюб, кӯру гунг ва боз дигар хел касалонро оварда пеши пойҳояш мегузотанд ва ӯ ҳамаи онҳоро шифо медод. ³¹ Дар пеши назари ҳама гунгҳо гап задаву лангҳо роҳ рафтаву кӯрон дида

метавонистагӣ шуданд, маъюbon сиҳат гаштанд. Ииро дида ҳама ҳайрон монданд ва Ҳудои Исроилро ситоиш карданд.

Бо ҳафт нону якчанд моҳӣ сер карданзиёда аз ҷор ҳазор қас

³² Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман ҳастанд ва ҳеч хӯрдание надоранд. Ман намехоҳам, ки онҳоро аз пеши худ гурусна ҷавоб дижам, мабодо дар роҳ аз ҳол нараванд». ³³ Шогирдонаш ба ӯ гуфтанд: «Дар ин биёбон мо аз кучо ин қадар нон мейбем, ки ба ҷунин тӯдаи одамон расонда тавонем?» ³⁴ Исо дар навбати худ аз онҳо пурсид: «Шумо ҷанд нон доред?» «Ҳафтто, — ҷавоб доданд онҳо, — ва якчанд моҳии хурд ҳам дорем».

³⁵ ӯ мардумро фармуд, ки рӯи замин бишинанд. ³⁶ Баъд он ҳафт нону моҳиҳоро ба даст

гирифта, Ҳудоро шукргӯён онҳоро пора кард ва ба шогирдонаш дод. Шогирдонаш нонпораҳоро

гирифта ба мардум тақсим карданд. ³⁷ Ҳамаи то сер шудан хӯрданду шогирдон боз ҳафт сабади қалон

пур аз нонпораҳои боқимонда ҷамъ карданд. ³⁸ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ хӯрда буданд, ғайр аз занону кӯдакон, ҷор ҳазор нафар буд.

³⁹ Пас Исо мардумро ҷавоб дода, ба қаиқ савор шуду ба сарзамини Мачдал раҳсипор гашт.

16

Талаб карданни нишона

¹ Баъд аз ҷанд вақт ба назди Исо баъзе аз фарисиён ва саддуқиён омаданд. Онҳо Вайро озмуданӣ

шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Ҳудо дихад. ² Аммо Исо дар ҷавоб гуфт: «Агар шомгоҳон осмон қушода бошад, шумо мегӯед, ки пагоҳ ҳавои нағз мешавад. ³ Агар субҳидам осмон тираву гирифта бошад,

мегӯед, ки имрӯз шамолу боронгарӣ мешавад. Шумо нишонаҳои осмонро

дида чӣ гуна шудани ҳаворо фаҳмида метавонеду нишонаҳои ҳозиразамонро дида, онҳоро муайян карда наметавонед.⁴ Фақат насли ба Ҳудо бевафою бадон нишона мечӯяд! Ҳудо ба ин насл ҳеч нишонаи дигаре ба гайр аз он ки бо Юнус пайғамбар рӯй додааст, намедиҳад».

Инро гуфта Ӯ аз наздашон рафт.

Ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён

⁵ Вақте ки шогирдон ба дигар тарафи қўл расида омаданд, диданд, ки бо худ нон гирифтсанро фаромӯш кардаанд.

⁶ Исо ба онҳо гуфт: «Хушёр бошед! Ҳудро аз ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён эҳтиёт кунед». ⁷ Он гоҳ шогирдонаш ба муҳокима даромада, ба яқдигар мегуфтанд: «Ӯ аз сабаби бо худ нон нагирифтсанамон инро гуфт».

⁸ Лекин Исо аз муҳокимаи онҳо дарак дошт ва пурсид: «Ҳой, барои чӣ шумо набудани нонро бо яқдигар муҳокима меқунед? Имонатон ин қадар суст аст?! ⁹ Наход то ҳол ҳеч чиз нафаҳмида бошед? Магар он панҷ нонро дар ёд надоред, ки чӣ хел панҷ ҳазор нафар ҳўрданду боз боқимондаашро дар чанд сабад ҷамъ кардед? ¹⁰ Ён ҳафт нонро, ки чор ҳазор нафар ҳўрданду боз боқимондаашро дар чанд сабади қалон ҷамъ кардед? ¹¹ Чӣ тавр шумо намефаҳмад, ки Ман нонро дар назар надорам? Балки гуфтанӣ ҳастам, ки Ҳудро аз ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён эҳтиёт кунед!»

¹² Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ӯ на аз ҳамиртуруши нон, балки аз таълимоти фарисиёну саддуқиён эҳтиёт шудани онҳоро дар назар дошт.

Кӣ будани Исоро эълон кардани Петрус

¹³ Исо бо шогирдонаш ба маҳаллаи назди шаҳраки Қайсарияи Филиппус рафт. Дар он ҷо Ӯ ба онҳо савол дод: «Одамон дар бораи кӣ будани Фарзанди Инсон чӣ мегӯянд?»

¹⁴ Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ӯ Яҳёи Таъмиддиҳанда аст, қисми дигари одамон мегӯяд, ки Илёс ё Ирмиё ва ё яке аз дигар пайғамбарони гузашта омадааст».

¹⁵ Исо аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?»

¹⁶ Шимъўни Петрус ба Ӯ ҷавоб дод: «Ту ҳамон Таъйиншуда ва Писари Ҳудои зинда ҳастӣ».

¹⁷ Он гоҳ Исо ба Петрус гуфт: «Чӣ ҳел хушбахт ҳастӣ, Шимъўн, писари Юҳанно! Чунки инро ба ту на одамизод, балки Падари Ман, ки дар осмон аст, ошкор кардааст. ¹⁸ Бинобар ин ба ту мегӯям, ки ту Петрус — сангҳастӣ* ва дар болои ин санг Ман ҷамоати имондорони Ҳудро пойдор менамоям ва онро ҳатто қувваҳои марг мағлуб карда наметавонанд. ¹⁹ Ман ба ту калидҳои подшоҳии Ҳудоро медиҳам ва ҳар чиро, ки ту дар замин манъ кунӣ, Ҳудо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат дихӣ, Ҳудо аз осмон ба он иҷозат медиҳад».

²⁰ Баъд Исо ба шогирдонаш қатъӣ таъқид кард, ки Таъйиншудаи Ҳудо будани Ӯро ба касе нагӯянд.

Марги Ҳудро пешгӯй кардани Исо

²¹ Аз ҳамон вақт сар карда Ӯ ба шогирдонаш күшоду равшан мегуфт, ки бояд ба Ерусалим равад ва дар он ҷо аз дасти пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бисёр азоб мекашад. Оқибат Ӯ күшта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

²² Петрус бошад, Исоро як сӯ бурда сарзаниш карда гуфт: «Ҳудо нишон надиҳад! Эй Ҳудованд, он чи гуфтий, бигзор ба сарат наояд!» ²³ Лекин Вай ба Петрус рӯй оварда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту ба Ман халал расонда истодай, чунки ту фикри Ҳудоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекунӣ!»

²⁴ Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар каси шумо, ки пайрави Ман шудан хоҳад, бояд аз манфиатҳои

* **16:18** 16:18 Петрус — аз юнонӣ санг тарҷума мешавад.

худ даст касида, салиби азобу маргашро бардошта барад ва он гоҳ Маро пайравӣ кунад. ²⁵ Зоро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, vale ҳар касе, ки ба хотири Ман аз баҳри ҳаёти худаш мегузараид, ҳаёти абадӣ ба даст меоварад. ²⁶ Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст дихад? Одамизод баривази ҷони худ ҳеч товоне дода наметавонад. ²⁷ Фарзанди Инсон бо шӯҳрату ҷалоле, ки Падараш ба ў медиҳад, ҳамроҳи фариштаҳои худ меояд ва ба ҳама он чиро, ки мувофиқи амалашон сазовор мешаванд, медиҳад. ²⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо ҷанд касе ҳастанд, ки ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон мебинанд, ки чӣ тавр Фарзанди Инсон барои подшоҳӣ кардан меояд».

17

Дигаргун шудани намуди зоҳирӣ
Исо

¹ Пас аз шаш рӯз Исо Петрус ва бародарон Ёкубу Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта ба баландии кӯҳе бурд, ки он ҷо онҳо танҳо буданд. ² Баъд дар пеши назари шогирдон намуди зоҳирӣ ў дигаргун шуд. Ҷеҳрааш монанди офтоб дураҳшид, либосаш ҳам мисли равшанини нур сап-сафед шуд. ³ Ногаҳон Мӯсо ва Илёс пайғамбар дар пеши назари шогирдон пайдо шуданд ва бо Исо сӯҳбат мекарданд. ⁴ Петрус ба сухан даромада ба Исо гуфт: «Худовандо, чӣ ҳуб аст, ки мо ин ҷо ҳастем. Агар ҳоҳӣ ман дар ин ҷо се ҳайма месозам, яке барои Ту, дигаре барои Мӯсо ва сеюм барои Илёс».

⁵ Ҳанӯз вай суханашро тамом накарда, абри тобоне пайдо шуда, онҳоро бо сояаш фаро гирифт ва аз даруни он овозе шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз ў хушнудам. Ўро гӯш кунед». ⁶ Аз шунидани ин овоз шогирдонро ваҳм фаро гирифт ва онҳо худро рӯи замин

партофтанд. ⁷ Аммо Исо ба наздашон омаду ба онҳо даст расонда гуфт: «Бархезед ва аз ҳеч ҷиз натарсед». ⁸ Онҳо ба боло нигоҳ карданд ва ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹ Аз кӯҳ поён фаромада истода Исо ба шогирдон фармуд, ки то Фарзанди Инсон мурда аз нав зинда нашавад, ба ҳеч кас аз ҷизи дидагиашон даҳон накушоянд. ¹⁰ Он гоҳ шогирдон аз ў пурсиданд: «Чаро шариатдонон мегӯянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Илёс биёяд?»

¹¹ «Дуруст, — ҷавоб дод ў, — аввал бояд Илёс биёяд ва ҳама ҷизро барқарор намояд.

¹² Ба шумо мегӯям, ки Илёс аллакай омадааст ва одамон вайро нашинохтанду ҳар коре, ки хостанд, бо вай карданд. Бо Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр рафтор ҳоҳанд кард».

¹³ Он вақт шогирдон фаҳмиданд, ки Исо Илёс гуфта Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар назар дошт.

Шифо ёфтани бачаи девона

¹⁴ Ҳангоме ки онҳо назди мардум баргаштанд, марде пеши Исо омаду ба сари зону истода ¹⁵ гуфт: «Хоҷа, ба писарон раҳм бикун! Вай қасалии эпилепсия дорад ва бениҳоят азоб мекашад. Аз ин рӯ, ў худро зуд-зуд ба оташ ё ба об мепартояд. ¹⁶ Вайро ба назди шогирдонат овардам, лекин онҳо ўро шифо дода натавонистанд».

¹⁷ Исо ҷавоб дод: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Қанӣ, рафта бачаро ба наздам биёред!» ¹⁸ Бачаро гирифта ба наздаш оварданд ва ў ба дев фармон дод, ки аз бача берун барояд. Дев берун баромад ва бача худи ҳамон лаҳза сиҳат гашт.

¹⁹ Сипас шогирдон аз мардум чудо шуда, пеши Исо омада пурсиданд: «Чаро мо девро берун карда натавонистем?» ²⁰ Ў дар ҷавоб гуфт: «Аз барои сустии имонатон. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар имонатон донаи ҳардал барин бошад, он гоҳ ба ин кӯҳ „Аз ин ҷо ба он ҷо гузар“ гӯед, кӯҳ

мегузарад. Пас, бароятон ҳеч чиз имконнопазир намешавад. ²¹ Аммо ин зот фәқат бо дуо ва рўза берун карда мешавад».

²² Ҳангоме ки шогирдон дар Ҷалил чамъ омаданд, Исо ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад ²³ ва онҳо йўро мекушанд, лекин дар рўзи сеюм ўз нав зинда мегардад». Шогирдон аз шунидани ин суханон саҳт ғамгин гаштанд.

Барои Хонаи Худо супоридани андоz

²⁴ Вақте ки Исо бо шогирдонаш ба Кафарнаҳум омад, касоне ки барои Хонаи Худо андоz ҷамъ мекарданд, назди Петрус омада пурсиданд: «Магар устоди ту андоz намесупорад?» ²⁵ «Албатта месупорад», — ҷавоб дод Петрус.

Баъд Петрус ба хона даромад ва ҳанӯз ўз даҳон накушода, Исо ба вай гуфт: «Шимъун, бигўй, ба фикрат подшоҳон андозу хирочро аз кӣ меситонанд? Аз шаҳрвандони худӣ ё бегона?» ²⁶ «Аз бегона», — ҷавоб гардонд Петрус.

«Пас, шаҳрвандони худӣ аз ин вазифа озоданд. ²⁷ Лекин барои наранҷонидани ин одамон сӯи кӯл рафта бо шасти моҳигирий сайд кун. Аз даҳони моҳии аввалине, ки сайд мекунӣ, тангаеро меёбӣ ва ин тангаро гирифта аз номи Ман ва худат андоzро супор».

18

Кӯ аз ҳама бузургтар аст?

¹ Аз мобайн вақти зиёде нагузашта, ба пеши Исо шогирдонаш омада пурсиданд: «Дар подшоҳии Худо кӣ бузургтар аст?»

² Исо ба наздаш як кӯдакро хонда, ўро дар пеши шогирдонаш гузошту ³ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, то тарзи фикррониатонро тағиیر дода, монанди кӯдакон нашавед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил шуда наметавонед. ⁴ Аз ин рӯ,

он кас дар подшоҳии Худо бузургтар аст, ки худро монанди ин бача хоксор мегирад. ⁵ Ҳар касе ки чунин кӯдакро ба хотири номи Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад.

⁶ Лекин вой бар ҳоли касе, ки яке аз пайравони хурдтарини ба Ман боваркардaro аз роҳи имон занад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ба гарданаш сангӣ осиёбро баста, ба баҳри чуқур партоянд.

⁷ Вой бар ҳоли одамони ин олам аз дасти васвасаҳо! Васвасаҳо ҳамеша пайдо мешаванд, vale вой бар ҳоли васвасакорон!

⁸ Агар даст ё поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зоро бароят беҳтар аст, ки бе як даст ё пой буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду дасту пой дошта бошию ба оташи абадии дӯзах биафтӣ.

⁹ Инчунин, агар ҷашнат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зоро бароят беҳтар аст, ки як ҷашн дошта бошию соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду ҷашн дошта бошиву ба оташи дӯзах партофта шавӣ».

Масал дар бораи гӯсфанди гумроҳшуда

¹⁰⁻¹¹ (10-11) ўз суханашро давом дода гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки ҳатто бо яке аз пайравони хурдтаринам хунукназарона рафтор накунед, зоро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои нигаҳбони онҳо ҳамеша дар назди Падари осмониям хузур дошта метавонанд.

^{*} ¹² Фарз кардем, ки як мард сад сар гӯсфанд дораду якеаш аз рама ақиб монда роҳро гум мекунад. Он мард чӣ кор мекунад? Магар наваду нӯҳ гӯсфандро дар теппаҳои ҷароғоҳ монда ба ҷустуҷӯи гӯсфанди гумроҳшудааш намеравад? ¹³ Ва баъд аз ёфтанаш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки барои ин гӯсфанд низар ба он наваду нӯҳ гӯсфанди гумроҳшуда бештар хурсандӣ

* **17:25** 17:25 Дар империя Рум андозу хирочро ҳалиқҳои мустамликашуда месупориданд, худи шаҳрвандони румий аз ин озод буданд. * **18:10-11** 18:10-11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Зоро Фарзанди Инсон барои начот додани одамони гумроҳшуда омадааст».

мекунад. ¹⁴ Падари осмонии шумо низ ҳаргиз намехоҳад, ки яке аз пайравони хурдтарини Ман гумроҳ шавад.

Фармон дар бораи бахшиданӣ бародар

15 Агар ягон бародаратон бар зидди яке аз шумо гуноҳ кунад, ба назди ҳамон бародар рафта, якка ба якка айбашро ба рӯяш гӯед, агар айбашро ба гардан гирад, донед, ки вайро аз нав ҳамчун бародар пайдо кардаед. ¹⁶ Вале, агар ба гапатон гӯш надиҳад, рафта як ё ду бародари дигарро ҳамроҳатон биёред, то ҳақ будани суханатон бо ду ё се шоҳид исбот гардад. ¹⁷ Агар ба гапи онҳо ҳам гӯш надиҳад, ба чамоати имондорон дар ин хусус гӯед. Аммо агар ба гапи тамоми чамоат низ гӯш надиҳад, бигзор вай бароятон ҳамчун андозгири беинсоғу одами беимон бошад.

18 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар чиро, ки шумо дар замин манъ кунед, Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат дижед, Худо аз осмон ба он иҷозат медиҳад. ¹⁹ Боз илова мекунам, агар дар замин ду каси шумо бо розигии яқдигар барои ягон чиз ду кунед, Падари осмониам ҳатман бароятон ҳамон чизро иҷро мекунад. ²⁰ Зоро дар ҷое, ки ду ё се кас ба хотири номи Ман ҷамъ мешаванд, Ман ҳам дар байнӣ онҳо мешавам».

Масал дар бораи қарзиҳандави беинсоғ

21 Баъдтар Петрус назди Исо омада пурсид: «Худованӣ, агар бародаре бар зидди ман гуноҳ кардан гирад, ҷанд маротиба вайро бахшиданам даркор? Ҳафт маротиба?»

22 «Не, — ҷавоб дод ӯ. — Ҳафт маротиба нею ҳафтод қарат ҳафт маротиба бубахш. ²³ Зоро подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: Рӯзе як подшоҳ хост, ки қарзҳои хизматгоронашро ба ҳисоб гирад. ²⁴ Вақте ки

ҳисобу китобро сар кард, ба наздаш хизматгореро оварданӣ, ки аз шоҳ маблаги бениҳоят қалоне[†] қарздор буд. ²⁵ Азбаски хизматтор аз ӯҳдаи баргардондани қарз баромада наметавонист, шоҳ амр дод, ки ба ҷои товон ӯ бо зану фарзандонаш ва тамоми молу мулқаш фурӯхта шавад. ²⁶ Он хизматтор ҳудро пеши пойҳои шоҳ партофта зорию тавалло карда гуфт: „Тақсирам, илтимос, ба ман мӯҳлат дижед ва ман тамоми қарзамро бармегардонам“. ²⁷ Шоҳ ба ҳоли хизматтор раҳм карду қарзашро ба вай бахшида ҷавоб дод.

28 Хизматтор бошад, берун баромада ҳамхизматашро дид. Ин ҳамхизматаш аз вай маблаги нисбатан камтаре[†] қарздор буд. Вай аз гулӯи ҳамхизматаш дошта, ӯро буғӣ карда истода талаб кард, ки қарзашро гардонда дижад.

29 Ҳамхизматаш ҳудро ба рӯи замин партофта, ба зориву тавалло кардан даромад: „Илтимос, мӯҳлат дех ва ман албатта қарзамро бармегардонам“. ³⁰ Аммо хизматтор роzi нашуда, ҳамхизматашро ба ҳабсона супорид ва ӯ то қарзро гардонда надиҳад, ҳамон ҷо мемонд.

31 Дигар хизматгорон ин ҳодисаро дида, саҳт ранҷиданд ва рафта ба шоҳ буду шуди воқеаро нақл карданд.

32 Шоҳ он хизматторро ба наздаш ҳонда гуфт: „Эй хизматтори бад! Ту маро зориву тавалло кардӣ ва ман ба ту тамоми қарзатро бахшидам.

33 Ман ба ту раҳм кардам. Пас, ту ҳам бояд ба ҳамхизматат раҳм мекардӣ“.

34 Шоҳ дар ғазаб шуда, амр дод, ки ин хизматторро то пурра супоридани қарзаш ба ҳабс партоянд, то азобашро қашад.

35 Хуллас, Падари осмониам низ то бародаратонро аз самими дил набахшед, бо ҳар яки шумо айнан ҳамин тавр рафтор мекунад».

19

[†] 18:24 18:24 Дар нусхай аслӣ «даҳ ҳазор талант» омадааст. Арзиши як талант ба маоши понздаҳсолаи коргар баробар буд. [‡] 18:28 18:28 Дар нусхай аслӣ «сад динор» омадааст. Арзиши як динор ба маоши якрузай коргар баробар буд.

Таълимом дар бораи талоқ

1 Исо суханонашро ба охир расонда, аз вилояти Чалил сўи сарзамини Яхудия, ки дар дигар тарафи дарёи Урдун чойгир буд, раҳсипор шуд. ² Аз паси ў тӯда-тӯдаи одамон низ рафтанд ва дар он чо ў онҳоро шифо бахшид.

3 Баъд чанд нафаре аз фарисиён Исоро озмудани шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард бо ҳар сабабе, ки хоҳад, аз занаш чудо шавад?» ⁴ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Магар дар навиштаот нахондаед, ки „Офарандай одамизод аз ибтидо онҳоро мард ва зан оваридааст“? ⁵ Боз дар навиштаот гуфта шудааст, ки „Бинобар ин мард бояд аз падару модараш ҷудо шуда, бо ҳамсарааш бипайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд“. ⁶ Акунун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. Пас, бигзор касе зану шавҳарро аз ҳамдигар ҷудо накунад, зеро Худо он ду нафарро бо ҳам пайвастааст».

7 Фарисиён боз саволе доданд: «Пас, ҷаро Мӯсо фармудааст, ки барои ҷудо шудан мард бояд ба занаш талоқномае навишта ҷавоб дихад?» ⁸ Ў дар ҷавоб гуфт: «Ба сабаби санглилатон Мӯсо иҷозати ҷудо шуданро додааст, аммо аз аввал ин тавр набуд. ⁹ Ман ҳоло ба шумо мегӯям, агар марде бо ҳар сабабе (ғайр аз сабаби бевафоии занаш) аз занаш ҷудо шуда, зани дигар гирад, вай гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунанд».

10 Шогирдони Исо гуфтанд: «Устод, агар вазифаи шавҳар нисбат ба зан ин хел бошад, он гоҳ ба мард беҳтар аст, ки тамоман зан нагирад». ¹¹ «На ҳама ин гуфтаҳоро қабул карда метавонанд, — ҷавоб дод Вай, — фақат қасоне, ки Худо ба онҳо насиб гардондааст. ¹² Зеро мардон бо сабабҳои гуногун зан намегиранд: баъзеҳо мисли ахташуда таваллуд мешаванд, баъзеҳоро одамон ахта мекунанд ва баъзеҳо бо нияти ба Худо хизмат кардан зан намегиранд.

Бигзор касе, ки ин гуфтаҳоро қабул карда метавонад, қабул кунад».

Баракат ёфтани кӯдакон

13 Баъзе қасон ба назди Исо кӯдаконро оварданд, то ки ў ба сари онҳо даст гузашта барояшон дуо кунад. Шогирдон инро дид, онҳоро сарзаниш намуданд. ¹⁴ Аммо Исо гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин кӯдакон ҳастанд». ¹⁵ Баъд бо нияти баракат додан ба сари кӯдакон даст гузашту аз он чо рафт.

Таълимом дар бораи ҳавғи сарват

16 Боре як мард пеши Исо омада, аз ў пурсид: «Устод, барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чӣ некие бояд кунам?» ¹⁷ Ў ба мард ҷавоб дод: «Чаро аз Ман дар бораи ҷизи нек мепурсӣ? Ҷаҳонро ба ҳамаи ин фармоишҳоро риоя намо». ¹⁸ «Қадом фармоишҳоро?» — пурсид мард.

Исо ба номбар кардани фармоишҳо даромада гуфт: «Одамкушӣ накун, алоқаи беникоҳ накун, дузӣ накун, шаҳодати бардуруғ надех, ¹⁹ падару модаратро ҳӯрмату эҳтиром намо ва шахсеро, ки наздики ту аст, мисли ҳудат дӯст бидор». ²⁰ Ҷавонмард ҷавоб дод: «То ба имрӯз ҳамаи ин фармоишҳоро риоя кардаам. Ғайр аз ин боз ҷои карданам лозим аст?» ²¹ Исо ба вай гуфт: «Агар ҳоҳӣ, ки комил бошӣ, рафта, тамоми молу мулкатро фурӯшу пулашро ба камбағалон тақсим бикун. Он гоҳ соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

22 Ҷавонмард хеле сарватманд буд, бинобар ҳамин бо шунидан ин суханон андӯҳгин гашта, аз он чо рафт.

23 Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба подшоҳии Худо доҳил шудани шахси сарватманд бениҳоят душвор аст. ²⁴ Боз мегӯям, ки аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки

шахси сарватманд ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁵ Шунидани ин суханон шогирдонро ба ҳайрат оварду онҳо пурсиданд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» ²⁶ Исо ба шогирдонаш бодиққат нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин корро кардан файриимкон аст, vale бо Худо аз ўҳдаи ҳар кор баромадан мумкин аст».

²⁷ Он гоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравӣ кардем. Пас насиби мо чист?» ²⁸ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, вакте ки давраи нав сар мешаваду Фарзанди Инсон бар таҳти пуршуқӯҳи худ менишинаид, дувоздаҳ нафари шумо низ, ки Маро пайравӣ кардаед, бар таҳтҳо нишаста ба дувоздаҳ қабилаи Истроил ҳукмронӣ хоҳед кард. ²⁹ Инчунин, ҳар касе ки барои Ман шуда аз баҳри хонаҳо, бародарон ё хоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ҳамаи инро сад маротиба зиёдтар пайдо мекунад ва дар оянда зиндагии абадӣ низ насибаш мегардад. ³⁰ Лекин бисёри онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

20

Масал дар бораи мардикорони токзор

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: як заминдор барои ба токзораш киро кардани мардикорон саҳарии барвақт ба бозор баромад. ² Ў якчанд мардикорро ёфта, онҳоро бо яқдинорӣ ба рӯзи кориашон киро карду ба токзораш фиристод. ³ Соати қариби нӯҳ вай боз ба бозор рафт ва дар он ҷо якчанд марди бекористодаро дида, ⁴ ба онҳо гуфт: „Шумо ҳам ба токзори ман рафта кор кунед, баъд ман шуморо розӣ мекунам“. Онҳо

рафтанд. ⁵ Заминдор соатҳои такрибан дувоздаҳ ва се низ рафта мардикоронро киро кард. ⁶ Қариби соати панҷ буд, ки вай боз ба бозор рафт ва боз якчанд марди бекористодаро дида пурси: „Чаро шумо тамоми рӯзатонро бе кор гузаронда истодаед?“ ⁷ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: „Чунки ҳеч кас моро киро накард“. „Хайр, набошад, ба токзори ман рафта кор кунед“, — таклиф кард соҳиби токзор.

⁸ Бо наздишавии шом соҳиби токзор ба назоратчиаш гуфт: „Рафта мардикоронро ҷеғ зану аз онҳое, ки охирин киро кардам, сар карда то ба онҳое, ки аввал киро кардам, бо навбат музди корашонро дех“. ⁹ Мардикороне, ки соати панҷ киро шуда буданд, ҳар қадоме яқдинорӣ музд гирифтанд. ¹⁰ Инак, онҳое, ки аввал киро шуда буданд, фикр карданд, ки бештар музд мегиранд, аммо бо расидани навбати онҳо, ҳар қадоме аз онҳо низ яқдинорӣ гирифтанд. ¹¹ Онҳо пулашонро гирифта, аз соҳиби токзор шикоят карданд: ¹² „Онҳое, ки охирин киро шуда буданд, фақат як соат кор карданд. Мо бошем, дар офтоби сӯзон рӯзи дароз араки ҷабин рехта кор кардему шумо ба онҳо баробари мо музд додед!“ ¹³ Лекин соҳиби токзор ба яке аз онҳо ҷавоб дода гуфт: „Хой, ҷӯра! Ман ҳаққатро нахурдаам. Магар худат розӣ нашудӣ, ки ба як рӯзи кориат як динор диҳам?“ ¹⁴ Ана, пулаторо гиру ба хонаат рав. Ба ин марди охирин киро кардаам бошад, ман хостам баробари ту музд диҳам. ¹⁵ Ҷӣ магар ман ҳақ надорам, чи хеле ки ҳоҳам, ҳамон хел пуламро сарф кунам? Ё ба саҳоватмандии ман ҳасад мебарӣ?“

¹⁶ Дар хотима Исо гуфт: «Пас, қасоне, ки ҳоло дар сафи пеш истодаанд, дар сафи ақиб ҳоҳанд шуд ва қасоне, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш ҳоҳанд шуд*. ^{*}

* **20:16** 20:16 Дар баязе нусхаҳои қадим дохил шудааст: «Зеро даъватшудагон бисёранд, аммо интихобшудагон каманд».

Марги худро пешгүй кардани Исо

17 Исо ба сүи Ерусалим рохравон шогирдонашро ба як тарафе бурда танҳо ба онҳо гуфт: 18 «Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он чо Фарзанди Инсон ба дасти сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон супорида мешавад. Онҳо Ӯро ба марг маҳкум карда, 19 ба дасти беимонон месупоранд. Беимонон бошанд, Ӯро масҳараву қамчинкорӣ карда, оқибат ба салиб меҳкӯб менамоянд. Лекин Вай дар рӯзи сеюм аз нав зинда мешавад».

Хоҳии модари ду шогирд

20 Дар ин миён зани Забдой бо ду писараш назди Исо омада, ба ӯ таъзим карду чизе хоҳиш карданӣ шуд.

21 Исо пурсид: «Ту чӣ меҳоҳӣ?» «Меҳоҳам, амр кунӣ, ки ҳангоми подшоҳӣ карданат писарони ман аз дасти чапу рости Ту бишинанд», — ҷавоб дод зан.

22 Исо ба писарони зан гуфт: «Шумо намефаҳмёд, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косаи азобе, ки Ман менӯшам, шумо нӯшида метавонед?»

«Метавонем», — ҷавоб доданд онҳо.

23 Ӯ гуфт: «Бале, шумо дар ҳақиқат аз косаи Ман ҳоҳед нӯшид. Аммо ба интихоб карданни касоне, ки аз дасти чапу рости Ман мешинанд, ҳақ надорам. Ин ҷойҳо насиби онҳое мешаванд, ки Падарам барояшон тайёр кардааст».

24 Даҳ шогирди дигар ин гуфтугӯйро шунида, ба ин ду бародар саҳт қаҳрашон омад. 25 Он гоҳ Исо ҳамаи онҳоро ба наздаш ҷеф зада гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва ҳокимони ҳалқҳо ба мардуми худ зӯроварӣ мекунанд ва ҳукмашонро бар онҳо мегузаронанд. 26 Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс, ҳар кас ки дар байни шумо бузург будан меҳоҳад, бояд хизматгори дигарон бошад²⁷ ва ҳар кас ки меҳоҳад дар сафи пеш истад, бояд ғуломи дигарон бошад.

28 Айнан чӣ тавре ки Фарзанди Инсон на барои он омадааст, ки касе ба ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои нархи начоти бисёр одамонро супоридан ҷонашро фидо кунад».

Шифо ёфтани ду марди нобино

29 Баъдтар Исо бо шогирдонаш аз шаҳри Ериҳӯ ба роҳ баромада буд, ки мардуми зиёде аз пайи онҳо рафтанд. 30 Воқеан ду нобиное дар канори роҳ менишастанд. Онҳо гузашта истодани Исоро шунида, зуд фарёд заданд: «Эй Насли Довуд! Эй Хоча ба мо раҳм кун!»

31 Мардум бошанд, онҳоро сарзаниш карда мегуфтанд, ки хомӯш шаванд. Аммо онҳо боз баландтар дод зада мегуфтанд: «Эй Насли Довуд! Эй Хоча ба мо раҳм кун!»

32 Исо аз роҳаш бозистода онҳоро ба наздаш хонд ва пурсид: «Шумо чӣ меҳоҳед? Бароятон чӣ кор кунам?»

33 Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Хоча, меҳоҳем, ки ҷашмонамонро бино кунед».

34 Дили Исо ба ҳоли онҳо сӯҳту ба ҷашмонашон даст гузошт. Худи ҳамон лаҳза ҷашмонӣ он ду мард бино шуданд ва онҳо аз паси Исо рафтанд.

21

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

1 Исо ва шогирдонаш ба шаҳри Ерусалим наздик шуда истода, ба дехаи Байт-Фочии назди теппай Зайтун расида омаданд. Пас, Ӯ ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, ² ба онҳо чунин гуфт: «Ба қишлоқи дар пешистода равед ва ҳамин ки ба он ҷо рафта расидед, модаҳари басташудаэро яқҷоя бо бачааш мейбед. Банди вайро қушоеду ҳардуяшро ба наздам биёред. ³ Агар касе ягон гап занад, гӯед, ки онҳо ба Ҳудованд даркор шуданд ва ӯ даррав ба бурдан иҷозат медиҳад».

⁴ Ин ҳодиса барои ба амал омадани суханони пайғамбар рӯй дод, ки чунин гуфта буд:

⁵ «Ба сокинони шаҳри Ерусалим бигӯед:

„Ана, Шоҳи шумо ба наздатон омада истодааст.

Шоҳи хоксор, ки ҳарсавор, болои бачаи модаҳаре омада истодааст“».

⁶ Инак, ду шогирдаш рафта гуфтаи Исоро ичро карданд. ⁷ Онҳо модаҳарро бо бачааш оварда, ҷомаҳои худро ба болои онҳо партоғтанд ва Исо савор шуд.

⁸ Мардуми зиёде, ки бо Исо буданд, ҷомаҳои худро пеши роҳи ў пойандоз мекарданд, баъзеашон бошанд, навдаҳои дараҳтонро бурида, аз рӯи иззат сари роҳаш мегузоштанд. ⁹ Мардум аз пешу қафои Исо роҳравон бо овози баланд дод мезаданд: «Шаъну шараф ба Насли Довуд! Баракат ёбад касе, ки аз номи Ҳудованд меояд! Шаъну шараф ба Ҳудо дар осмон!»

¹⁰ Вақте ки ў ба Ерусалим ворид гашт тамоми шаҳр ба ҳаяҷон омад. Одамон «Ин кист?» гуфта мепурсиданд. ¹¹ Мардуме, ки аз пайи Исо меомаданд, ҷавоб медоданд, ки ин Исо пайғамбар аз шаҳри Носираи вилояти Ҷалил аст.

Пок намудани Ҳонаи Ҳудо

¹² Сипас, Исо ба ҳавлии Ҳонаи Ҳудо даромада, ҳамаи онҳоеро, ки бо ҳариду фурӯш машғул буданд, аз он ҷо берун ронд. Мизҳои пуливазкунандагон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа карда ¹³ гуфт: «Дар навиштаот гуфтаҳои Ҳудо омадаанд, ки „Ҳонаи Ман ҷои дуогӯй номида мешавад“. Шумо бошед, онро ба паноҳгоҳи дуздон табдил додаед».

¹⁴ Дар ин мобайн кӯрон ва лангон дар Ҳонаи Ҳудо назди Исо омаданд ва ў онҳоро шифо дод.

¹⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бо дидани мӯъчизаҳои аҷоиби Исо ва аз шунидани доди кӯдакон, ки дар Ҳонаи Ҳудо «Шаъну шараф ба

Насли Довуд!» мегуфтанд, ба ғазаб омаданд. ¹⁶ Онҳо ба Вай гуфтанд: «Магар Ту намешунавӣ, ки кӯдакон чӣ гуфта истодаанд?»

«Албатта мешунавам, — ҷавоб дод Исо ва илова кард, — Магар шумо дар навиштаот ин гуфтаҳоро нахондаед:
„Забони кӯдакону тифлҳои ширхорро

Ту асбоби ситоши худ гардондӣ?»

¹⁷ Бо ин суханон Исо онҳоро тарқ карду аз шаҳр берун шуда, ба деҳаи Байт-Ҳинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Хушк шудани дараҳти анҷир

¹⁸ Бомдодон ў ба шаҳр баргашта истода буд, ки гурусна монд. ¹⁹ Воқеан дар сари роҳаш дараҳти анҷиреро дид, ба назди он омад. Аммо ба гайр аз баргҳо дар он ҳеч чиз наёфта, ба дараҳт гуфт: «Акнун, ту ҳаргиз мева наҳоҳӣ дод». Фавран дараҳт аз бехаш хушк шуд.

²⁰ Шогирдон ин ҳодисаро дид, бо тааҷҷуб пурсиданд: «Устод, чӣ хел шуд, ки дараҳти анҷир якбора аз бехаш хушк шуд?» ²¹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар шумо бовар кунеду шубҳа надошта бошед, он гоҳ он кореро, ки Ман бо дараҳти анҷир кардам, шумо ҳам карда метавонед. Ва на фақат ин корро, балки, агар шумо ҳатто ба кӯҳ гӯед, ки барҳеста ба баҳр бияфтад, сухани гуфтаатон ичро мешавад. ²² Агар шумо бовар кунед, он гоҳ ҳар чӣ дар дуо талаб кунед, ба даст меоваред».

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

²³ Исо ба Ҳонаи Ҳудо баргашта, машғули таълимдиҳӣ шуд, ки сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм ба наздаш омада пурсиданд: «Ту бо қадом ҳуқуқ ҷунин корҳоро мекунӣ? Кӣ ба Ту ин ҳаққу ҳуқуқро додааст?» ²⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо як саволе дорам. Агар ба он ҷавоб дихед, он гоҳ мегӯям, ки бо қадом ҳуқуқ ҷунин корҳоро мекунам. ²⁵ Бигӯед, ба Яҳё кӣ ҳуқуқ

дода буд, ки одамонро таъмид дихад: Худо ё инсон?»

Онҳо байни яқдигар баҳс карда гуфтанд: «Агар „Худо дода буд“ гўем, Ў мепурсад, ки чаро ба Яхё бовар накардем. ²⁶ Аммо агар „инсон“ гўем, халқ зидди мөбарояд, чунки ба пайғамбар будани Яхё эътиқод дорад». ²⁷ Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд.

Ў низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегўям, ки бо қадом ҳукуқ ин корро мекунам».

Масал дар бораи ду писар

28 Исо суханашро давом дода гуфт: «Дар бораи ин ҳикоя чӣ фикр доред? Марде ду писар доштааст. Рӯзе вай пеши писари қалониаш омада мегўяд: „Писарам, имрӯз ба токзор рафта кор кун“. ²⁹⁻³⁰ (29-30) Писараши бошад, „намеравам“ мегўяд. Баъд падараши рафта, аз писари дуюмаш ҳоҳиш мекунад. Писари дуюмаш „хуб шудааст“ гуфта ҷавоб медиҳад. Лекин баъдтар писари қалонӣ аз фикраш гашта ба токзор меравад. Писари дуюмаш бошад, намеравад». ³¹ Исо аз сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм пурсид: «Инак, қадоме аз писарон ҳости падараширо ичро кард?»

«Писари қалониаш», — ҷавоб доданд онҳо.

Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки одамони радди маърака, яъне андозигрон ва фоҳишаҳо пеш аз шумо ба подшоҳии Худо доҳил шуда истодаанд. ³² Зеро Яхёи Таъмиддиҳанда ба назди ҳалқамон барои роҳи ростро нишон додан омад, аммо шумо ба ў бовар накардед, андозигрон ва фоҳишаҳо бошанд, бовар карданд. Ҳатто баъд аз дидани ҳамаи ин шумо аз фикратон нагаштед ва бовар накардед.

Масал дар бораи иҷоракорон

33 Ба масали дигаре гўш андозед, — гуфт ў. Як заминдор токзор бунёд карда, гирди онро девор мегирад. Барои фишурдани ангур ҳавз мекобад ва дидбонгоҳе месозад.

Баъд токзорашро ба чанд нафаре ичора медиҳаду хонаашро монда ба кишвари дигар сафар мекунад.

34 Бо фаро расидани вақти ҳосилғундорӣ соҳиби токзор барои гирифтани ҳаққи ҳосил хизматгоронашро назди иҷоракорон мефиристад. ³⁵ Аммо иҷоракорон хизматгорони ўро дастгир карда, якеашро мезананд, дигареро мекушанд, ва сеюмро сангкор мекунанд.

³⁶ Соҳиби токзор аз дафъаи аввал дида бештар хизматгоронашро мефиристад. Аммо иҷоракорон бо онҳо низ ҳамон тавр рафтор мекунанд. ³⁷ Оқибат, соҳиби токзор „писарамро ҳатман иззату эҳтиром мекунанд“ гуфта, писараширо назди онҳо мефиристад. ³⁸ Лекин иҷоракорон писарро дида, ба яқдигар мегўянд: „Вай меросхӯр аст! Биёed, ўро мекушем ва ба меросаш соҳиб мешавем!“ ³⁹ Бо ин қарор онҳо писарро дастгир мекунанду вайро аз токзор берун бароварда мекушанд».

40 Баъд Исо савол дод: «Ҳуш, вақте ки худи соҳиби токзор бармагардад, бо ин иҷоракорон чӣ хел рафтор мекунад?» ⁴¹ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Ҳатман он бадонро бераҳмона ҳоҳад кушт. Токзорро бошад, ба иҷоракорони дигар медиҳад, ки ҳаққи ҳосилашро дар вақташ медиҳанд».

42 Исо ба онҳо гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот чунин гуфтаҳоро боре ҳам наҳондаед:

„Он санглеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд,
санги асосии таҳқурсии бино гардид.

Ин кори Худованд аст
ва ба назарамон ачиб менамояд“?

43 Бинобар ин, ба шумо мегўям, ки имконияти аз они подшоҳии Худо будан аз шумо гирифта мешавад ва ба ҳалқҳое дода мешавад, ки ҳости Худоро ичро мекунанд. ⁴⁴ Ҳар касе, ки ба болои он санг мегалтад, шикаста майда-майда мешавад, vale

агар ин санг ба болои касе афтад, вайро мацақ мекунад».

⁴⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён масалҳои Исоро шунида, фаҳмиданд, ки Вай дар бораи онҳо нақл карда истодааст. ⁴⁶ Аз ин рӯ, онҳо кӯшиш карданд, ки ӯро дасттир намоянд, аммо аз мардуми ҷамъомада метарсиданд, чунки онҳо Исоро пайғамбар ҳисоб мекардан.

22

Масал дар бораи базми тӯй

¹ Исо боз ба сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм рӯ оварда гуфт: ² «Подшоҳии Ҳудоро бо ҷунин масал тасвир кардан мумкин: подшоҳе писарашро хонадор карданӣ шуда, базм барпо мекунад ³ ва хизматгоронашро барои даъват кардани меҳмонон мефиристад. Аммо даъватшудагон омадан нахостанд. ⁴ Шоҳ дигар хизматгоронашро фиристода мегӯяд: „Рафта ба даъватшудагон ӯйед, ки ба тӯй биёянд, чунки барзагову гӯсолаҳои беҳтарин аллакай қушта шудаанду ҳама чиз барои зиёфат тайёр аст“.
⁵ Лекин даъватшудагон ба суханони хизматгорон эътибор надода, ҳар якеашон бо кори ҳудашон машғул мешаванд: як қисмашон ба саҳроҳои ҳуд мераванд, қисми дигарашон ба дӯконҳои ҳуд, ⁶ баъзеашон бошанд, хизматгоронро дошта, латуқӯб мекунанду мекушанд.

⁷ Шоҳ ба қаҳру ғазаб омада, сарбозонашро назди он одамкушон мефиристад, ки онҳоро нобуд карда шаҳршонро сӯзонанд. ⁸ Ба хизматгоронаш бошад, мегӯяд: „Зиёфати тӯй тайёр аст, аммо ин даъватшудагон садқаи зиёфатам шаванд. ⁹ Ҳоло ба қӯчаҳои серодам раведу чӣ қадар бисёртар одамонро ёфта тавонед, ҳамашонро таклиф кунед“. ¹⁰ Хизматгорон ба қӯчаҳо рафта, ҳар касеро, ки мейғтанд, баду некро фарқ накарда ба тӯйхона ҷамъ меоварданд. Оқибат тӯйхона пури одам шуд.

¹¹ Вақте ки шоҳ барои дидани меҳмонон ба тӯйхона медарояд, ҷашмаш ба марде меафтад, ки либосаш идона нест. ¹² „Эй ҷӯра, — муроҷиат мекунад ба ӯ шоҳ, — чӣ тавр ту ба ин ҷо бе либоси идона даромада омадӣ?“ Вале он мард чӣ гуфтанашро намедонист.

¹³ Он гоҳ шоҳ ба хизматгоронаш фармон дода мегӯяд: „Дасту пои ин мардро баста ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд“.
¹⁴ Исо суханонашро хотима дода гуфт: «Донед, ки бисёр қасон даъват шудаанд, лекин интиҳобшудагон кам ҳастанд».

Вазифаи одамон назди ҳокимон ва Ҳудо

¹⁵ Он гоҳ фарисиён як тараф ҷамъ шуда, нақша қашиданд, ки чӣ тавр Исоро бо сухан ба дом афтонанд. ¹⁶ Пас, онҳо ҷанд нафар аз шогирдонашон ва аъзоёни ҳизби ҳиродиёнро назди ӯ фиристоданд. Фиристодашудагон гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо ростқавл ҳастед ва ба мавқею дараҷаи одамон эътибор надода, бе ҳушомадгӯй роҳҳои Ҳудоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. ¹⁷ Бигӯед, ба фикри Шумо, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу ҳироҷ супорем ё не?»

¹⁸ Исо, ки аз нияти бади онҳо боҳабар буд, ҷавоб дод: «Ҳой, дурӯяҳо! Чаро Маро ба дом афтонданӣ ҳастед?! ¹⁹ Кани, динори андоз месупоридагиро ба Ман оварда нишон дижед-ҷӣ!» Онҳо динорро ба Исо нишон доданд ²⁰ ва ӯ пурсид: «Дар он акс ва номи киро мебинед?» ²¹ «Императорро», — ҷавоб доданд онҳо.

Он гоҳ ӯ ба онҳо гуфт: «Он чӣ аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чӣ аз они Ҳудост, ба Ҳудо».

22 Аз шунидани чунин ҹавоб онҳо бенихоят ҳайрон шуданд ва бо ҳамин ҳолат аз наздаш рафтанд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

23 Худи ҳамон рӯз баъзе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба назди Исо омада, ба Вай чунин савол доданд: 24 «Устод, Мӯсо дар қонун ба мо чунин навиштааст, ки агар касе зан гираду фарзанд надида аз олам гузарад, бародараш бояд зани ўро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари марҳумаш бидонад. 25 Инак, бо мо ҳафт бародар буданд ва қалониаш зан гирифт, аммо фарзанд надида аз олам чашм пӯшид. Он гоҳ бародари дуюм бевазанро ба никоҳаш даровард. 26 Баъд бо бародари дуюм, сеюм ва то ҳафтум бо ҳамаашон айнан ҳамон ҳодиса рӯй дод. 27 Оқибат зан ҳам вафот кард. 28 Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани қадоме аз ҳафт бародарон мешавад? Охир ҳамаи онҳо ўро ба занӣ гирифта буданд!»

29 Исо дар ҹавоб ба онҳо гуфт: «Шумо хато мекунед, чунки на мазмuni навиштаҷотро медонеду на қудрати Худоро. 30 Зоро дар рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, онҳо зан намегиранду шавҳар намекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. 31 Дар бораи аз нав зиндашавии мурдагон бошад, магар гуфтаҳои Худоро боре ҳам нахондаед, ки гуфтааст: ³² „**Ман Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб ҳастам**“.

33 Мардум ин суханонро шунида аз таълимоти ў дар тааҷҷуб монданд.

Муҳимтарин қонуни Ҳудо

34 Вақте фарисиён шуниданд, ки Исо саддуқиёнро бо ҹавоби худ забонкӯтоҳ кард, як гурӯҳ шуда омаданд. 35 Ва қонуншиносе аз байнин онҳо барои озмудани Исо чунин савол дод: ³⁶ «Устод, бигӯед,

қадом қонуни шариат дар ҷои аввал мейстад?»

37-38 (37-38) Исо ҹавоб дода гуфт: «Қонуни аввалин ва муҳимтарин чунин мебошад, ки „Худованд Худои ҳудро бояд бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми ақлу ҳушамон дӯст бидорем“. 39 Дуюмаш ҳам монанди он: „Ҳар шахсеро, ки наздики мост, бояд мисли худ дӯст бидорем“. 40 Ин ду қонун асоси тамоми шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайғамбарон аст».

Савол дар бораи Masex

41 Ҳанӯз ки фарисиён ҷамъ буданд, Исо аз онҳо пурсид: ⁴² «Шумо дар бораи Masex, яъне Таъиншудаи Худо ҷий ақида доред? Ба фикратон Вай аз насли қист?» «Аз насли шоҳ Довуд», — ҹавоб доданд онҳо. 43 ў боз пурсид: «Пас, ҷаро ҳуди Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас ўро Худованд хондааст? Охир Довуд гуфта буд:

⁴⁴ „**Худованд ба Худованди ман гуфт:**

«То вақте ки душманонатро зери поят нагузорам,
аз дасти ростам бишин»“.

45 Агар Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд“ номида бошад, пас ҷий тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

46 Касе ба саволи Исо ҹавобе дода натавонист ва аз он лаҳза дигар ҳеч кас ҷуръат накард, ки ба ў саволе дидҳад.

23

Огоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

1 Сипас Исо ба мардум ва шогирдонаш гуфт: ² «Шариатдонон ва фарисиён барои шарҳ додани шариати Мӯсо ҳақ доранд. ³ Он чи онҳо шарҳ медиҳанд, гӯш кунед ва иҷро намоед. Бо вуҷуди ин, ба рафторашон тақлид накунед, чунки ҳуди онҳо гуфтаҳояшонро иҷро намекунанд. ⁴ Онҳо борҳои гаронеро, ки бардоштанашон вазнин аст, ба дӯши одамон мегузоранд, аммо барои бардошта бурдани онҳо

дасти ёрй ҳам дароз намекунанд. 5 Кору борашон фақат дар назди мардум худнамой кардан аст. Ана, ба қуттичаҳои оятдори пешониашон нигоҳ кунед, чӣ ҳел васеанд! Ё ба пӯпакҳои домани либосашон нигоҳ кунед, чӣ ҳел дарозанд! 6 Онҳо дар базмҳо болонишиниро нағз мебинанд ва дар ибодатхонаҳо ба ҷойҳои беҳтарин мешинанд. 7 Ба онҳо маъқул аст, ки ҳалқ дар бозорҳо бо иззату эҳтиром онҳоро „устод“ гуфта саломашон диҳанд. 8 Аммо шуморо набояд унвонҳои „устод“ диҳанд, зеро шумо барои яқдигар бародар ҳисоб мешавед ва фақат як устод доред. 9 Унвони „падар“-ро низ ба касе дар рӯи замин надиҳед, азбаски фақат як Падар дар осмон доред. 10 Шуморо „раис“ ҳам набояд хонанд, чунки Масеҳ раиси яккаву ягонаи шумо аст. 11 Каси бузургтарин дар байни шумо бояд хизматгоратон бошад. 12 Ҳар касе, ки худро қалон мегирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор мегирад, сарбаланд мешавад».

Айбор дар намудани дурӯяги роҳбарони динӣ

13-14 (13-14) «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо дарӣ подшоҳии Ҳудоро ба рӯи одамон баста, на ҳудатон аз он медароеду на ба дигарон, ки даромадан меҳоҳанд, роҳ медиҳед.*

15 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо бо баҳру ҳушкӣ роҳҳои дуру дароз тай менамоед, то ақаллан қасеро пайдо кунед, ки ба дини шумо мегузашта бошад. Лекин, вақте ки чунин одамро пайдо мекунед, вайро аз ҳудатон ду маротиба зиёдтар сазовори дӯзах мегардонед.

16 Вой бар ҳоли шумо, роҳнамоёни кӯр! Шумо таълим медиҳед, ки агар касе ба Хонаи Ҳудо қавлу қасам

ҳӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба тиллое, ки дар Хонаи Ҳудо ҳаст, қавлу қасам ҳӯрад, қавлашро ҳатман бояд ичро кунад. 17 Эй қӯрони беақл! Охир қадри чӣ баландтар аст: тилло ё ин ки Хонаи Ҳудо, ки тиллои дар он бударо муқаддас мегардонад? 18 Шумо боз таълим медиҳед, ки агар касе ба қурбонгоҳ қавлу қасам ҳӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба қурбонии болои қурбонгоҳбуда қавлу қасам ҳӯрад, қавлашро ҳатман бояд ичро кунад. 19 Эй қӯрон! Охир ҷӣ қадри бештаре дорад: қурбонӣ ё қурбонгоҳе, ки қурбониро муқаддас мегардонад?

20 Инак, касе ки ба қурбонгоҳ қасам ҳӯрад, вай ҳам ба қурбонгоҳ ва ҳам ба ҳар қурбоние, ки болои он аст, қасам меҳӯрад; 21 ва касе ба Хонаи Ҳудо қасам ҳӯрад, вай ҳам ба Хонаи Ҳудо ва ҳам ба Ҳудо, ки дар он ҷо макон дорад, қасам меҳӯрад. 22 Инчунин, касе ба осмон қасам ҳӯрад, вай ба таҳти Ҳудо ва ҳам ба касе, ки бар он таҳт менишинаид, қасам меҳӯрад.

23 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо аз ҳосили зирауви шибиту пудина ҳиссаи даҳумро месупоред, аммо таълимоти муҳимтарини шариатро дар бораи нишон додани адолат, раҳм ва вафодорӣ пурра риоя намекунед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ беэътибор намемондед. 24 Эй роҳнамоёни кӯр! Шумо нӯшокиатонро аз дока мегузаронед, ки мабодо магас дар дарунаш набошад, аммо шутурро фурӯ мебаред.

25 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо беруни косаву пиёларо мешӯеду дарунашон бошад, аз он ҷизҳое, ки шумо бо зулму ҷашмгуруснагӣ ба даст овардаед, пур аст. 26 Эй фарисиёни кӯр! Аввал даруни косаро

* **23:13-14** 23:13-14 Дар баъзе нусхаҳои дигари навиштаҷот доҳил шудааст: «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо намоишкорона дуру дароз дуо меҳонед, вале дар асл ҳонаҳои бевазанонро ҳӯрда ғорат мекунед! Барои ин коратон ҷазои саҳттар мебинед!»

аз ифлосӣ тоза кунед, он гоҳ беруни он ҳам тоза мешавад!

27 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиёни дурӯя! Чунки шумо мисли мақбараҳои сафедкардашуда ҳастед, ки аз берун намуди хуб доранд, аммо дарунашон пур аз устухонҳои мурдаҳо ва ҳар гуна ифлосиҳост. 28 Айнан ҳамин тавр намуди зоҳири шумо низ дар назари одамон ба накӯкорон монанд аст, аммо дарунатон пур аз дурӯягиву гуноҳ мебошад.

29 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон фарисиёни дурӯя! Чунки шумо барои пайғамбарон ва накӯкорон мақбараҳои зебо сохта онҳоро оро медиҳед. 30 Боз мегӯед, ки агар дар замонҳои аҷдодонатон зиндагӣ мекардед, ҳаргиз ҳамроҳи онҳо ба хунрезии пайғамбарон даст намезадед. 31 Бо ин суханонатон бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки шумо дар ҳақиқат фарзандони ҳамон кушандагони пайғамбарон ҳастед. 32 Хӯш, кори сар кардаи аҷдодонатонро ҳоло шумо ба охир расонед! 33 Эй морон ва морзодагони маккор! Наход гумон кунед, ки аз ҳукми ба дӯзах рафтан ҳалоӣ ёфта метавонед? 34 Инак, ба шумо мегӯям, ки ба наздатон пайғамбарону ҳақимону муаллимонро мефиристам ва шумо баъзеи онҳоро мекушеду баъзеашонро ба салиб меҳкӯб мекунед, баъзеашонро дар ибодатхонаҳои худ қамчинкорӣ карда, шаҳр ба шаҳр дун болагири мекунед. 35 Ман онҳоро барои он мефиристам, ки ҷавобарии марги ҳамаи одамони бегуноҳ, аз Ҳобили беайб сар карда то Закарӣ писари Баракӣ, ки байни муқаддастарин ҷои Ҳонаи Худо ва қурбонгоҳ кушта шуда буд, ба гардани шумо афтад. 36 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ин насл барои ҳамаи ин күшторҳо ҷазо мебинад!»

Дилсӯзи Исо дар ҳақиқи Ерусалим

37 Исо суханонашро давом дода гуфт: «Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онҳоеро,

ки Худо ба наздат мефиристад, сангсор мекунӣ! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки чӯчаҳояшро зери болҳояш ҷамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ ҷамъ оварам, vale tu roҳ nadodӣ! 38 Акнун Ҳонаи Худо дар ту ҳолӣ ва бепарастор мемонад. 39 Ҳоло ба шумо мегӯям, ки минбаъд то „Баракат ёбад қасе, ки аз номи Ҳудованд меояд!“ нагӯед, Маро наҳоҳед дид».

24

Азобу уқубатҳои дарпешистода

1 Исо Ҳонаи Худоро тарк карда, ба роҳ баромада буд, ки шогирданаш ба наздаш омаданду дикқаташро ба биноҳои Ҳонаи Худо ҷалб карданӣ шуданд. 2 Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳоло ин биноҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки санг бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

3 Ҳангоме ки Исо ба теппай Зайтун баромада нишаст, шогирданаш дар танҳоӣ ба пешӣ ӽ омада пурсиданд: «Ба мо бигӯед, ки ин ҳодиса қай рӯй медиҳад ва омадани Шумову наздиқшавии охирзамонро аз қадом нишона мефаҳмем?»

4 Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо қасе шуморо гумроҳ, накунад. 5 Зоро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё

зомони Ман омада бошанду „Ман Таъиншудаи Худо“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд.

6 Шумо садоҳо ва овозаҳои ҷангҳоро мешунавед, лекин ба воҳима наафтед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диханд, vale ин маънои фаро расидани охирзамонро надорад.

7 Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳӯҷум мекунад. Дар ҳар ҷо қаҳтию ғуруснагӣ ба амал меояд ва заминчунвиҳо рӯй медиҳанд.

8 Ҳамаи ин ҳодисаҳо монанди саршавии дарди зоидан мебошанд.

9 Баъд шуморо дастгир карда, азоб медиҳанд ва ҳатто ба дasti

марг месупоранд. Ба сабаби Маро пайравй карданатон ҳамаи халқҳо ба шумо бо чашми нафрат нигоҳ мекунанд. ¹⁰ Он гоҳ бисёр касон имонашонро аз даст медиҳанду ба яқдигар хиёнат мекунанд ва яқдигарро бад мебинанд. ¹¹ Дар он айём пайғамбарони бардуруғи зиёд пайдо мешаванд ва бисёр касонро гумроҳ мекунанд. ¹² Бадиву разилий то андозае меафзояд, ки дар дили бисёр одамон муҳаббат намемонад. ¹³ Вале касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот ҳоҳад ёфт. ¹⁴ Ин хушхабар дар бораи подшоҳии Худо бошад, дар саросари дунё эълон карда мешавад, то ки ҳар халқ имконияти шунидани онро пайдо кунад. Танҳо баъд аз ин охирзамон меояд.

Ифлосии ҳаромкунанда

¹⁵ Шумо дар ҷои муқаддас ҳамон „ифлосиҳоеро, ки Ҳонаи Худоро ҳаром мекунанд“ ва Дониёл пайғамбар дар бораашон пешғӯй карда буд, мебинед». (Бигзор ҳонанда бифаҳмад, ки ин чӣ маъно дорад). ¹⁶ «Он вақт, агар касе дар Яхудия бошад, ба кӯҳистон гурезад. ¹⁷ Агар касе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе аз ҳона поён нафарояд. ¹⁸ Агар касе дар саҳро бошад, ҳатто барои гирифтани ҷома ҳам барнагардад. ¹⁹ Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки қӯдаки ширхор ҳоҳанд дошт! ²⁰ Дуо кунед, ки турехтани шумо ба зимистон ё рӯзи истироҳат рост наояд. ²¹ Зоро азобу даҳшати он айём ба дараҷае мерасад, ки аз рӯзи оғарниши дунё то ба имрӯз монанди он ҳеч рӯй надодааст ва дигар рӯй наҳоҳад дод. ²² Аммо Худо он рӯзҳои азобро кӯтоҳ кардааст, ҷунки агар кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин касе зинда намемонд. Ба хотири интиҳобкардагонаш Худо он рӯзҳоро ҳатман кӯтоҳ ҳоҳад кард.

²³ Пас, агар касе ба шумо гӯяд, ки „Бинед, ана Таъиншудай Худо дар ин чост!“ ё „Ӯ ана дар он чост!“, бовар накунед. ²⁴ Зоро

одамоне пайдо мешаванд, ки худро Таъиншудай Худо ва пайғамбар меноманд, аммо дар асл ҷунин нестанд. Онҳо ба фиреб додани ҳама ва ҳатто одамоне, ки Худо барои худ интиҳоб кардааст, кӯшиш карда, мӯъчиҳои аҷоибу ғароиб нишон медиҳанд. ²⁵ Ана, Ман пешакӣ шуморо огоҳ карда мондам.

²⁶ Агар одамон ба шумо гӯянд, ки „Бинед, Масех дар биёбон аст!“, ба он ҷо наравед. Ё агар гӯянд, ки „Бинед, Вай дар ҷои пинҳонӣ аст!“, бовар накунед. ²⁷ Ҷунки омадани Фарзанди Инсон мисли дураҳши баркे мешавад, ки тамоми осмонро аз шарқ то ба ғарб ғаро мегирад.

²⁸ Ҷои ҷасади мурда аз он маълум аст, ки паррандаҳои лошахӯр он ҷо гирд меоянд.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

²⁹ Баъд аз азобу даҳшати он рӯзҳо фавран офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшани намедиҳад, ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиш меояд. ³⁰ Он вақт нишонаи омадани Фарзанди Инсон дар осмон намоён мегардад ва дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалол омадани Ӯро ҳамаи одамони рӯи замин дида гиряву нола мекунанд. ³¹ Фарзанди Инсон фариштаҳои худро бо садои баланди карнай барои аз ҳар ғушаву канори дунё ҷамъ кардани интиҳобкардагонаш мефиристад.

Масал дар бораи дараҳти анҷир

³² Аз дараҳти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳояш муғча карда барг бароварданро сар қунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қарӣӣ тобистон меояд. ³³ Айнан ҳамин тавр, ҳангоме ки ба амал омадани ин ҳодисаҳоро мебинед, донед, ки вақт наздик, дар дами остона аст. ³⁴ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. ³⁵ Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

36 Лекин кай фаро расидани он рўзу соатро гайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар. 37 Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон бошад, айнан ҳамон воқеае рўй медиҳад, ки дар замони Нўҳ пайғамбар рўй дода буд. 38 Дар он рўзҳо ҳам пеш аз саршавии тўфон ва обхезӣ одамон меҳӯрдану менӯшиданд, зан мегирифтанду ба шавҳар мебаромаданд. То он рўзе, ки Нўҳ ба киштӣ даромад, ҳамин тавр давом медод. 39 Баъд аз он ҳам одамон аз дунё бехабар буданд, то даме ки тўфон сар шуду об ҳамаи онҳоро несту нобуд кард. Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон низ чунин ҳодиса рўй медиҳад. 40 Он вақт ду кас дар саҳро кор мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараши мемонад. 41 Да зан дар осиёб гандум орд мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараши мемонад. 42 Пас, хушёр бошед, чунки рўзи омадани Худовандатонро намедонед. 43 Бидонед, ки агар соҳибхона вақти омадани дуздро донад, вай тамоми шаб бедор меистад ва намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд. 44 Аз ин рў, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон ҳамеша тайёр бошед, чунки Вай соате меояд, ки шумо мунтазираш нестед.

Хизматгорони бовафо ва бевафо

45 Хизматгори бовафо ва дурандеш кист? Касест, ки соҳибаш ўро дар хочагии худ назоратчӣ таъин мекунад ва ба хизматгорон дар вақташ тақсим карда додани хўрокро ба ўҳдааш мегузорад. 46 Хушо хизматгоре, ки ўро соҳибаш ҳангоми баргаштан дар сари ичрои вазифааш меёбад. 47 Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчи таъин менамояд. 48 Аммо агар вай хизматгори бад бошад, фикр мекунад, ки соҳибаш дер меояд ва 49 хизматгорони дигарро латуқӯб карда, ҳамроҳи майзодаҳо машгули хўрдану нўшидан мешавад. 50 Ана, дар вақту соате, ки хизматтор аз он

бехабару мунтазираш нест, соҳибаш баргашта, 51 ин хизматторро ду пора мекунад ва вай ба ҷое, ки дурӯяҳо аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд, партофта мешавад».

25

Масал дар бораи даҳ дуҳтар

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: даҳ дуҳтар чароғ ба даст гирифта, ба пешвози домод мебароянд. 2-4 (2-4) Панҷ нафари онҳо қўтоҳандеш буданд, чунки дар вақти гирифтани чароғҳояшон равғани иловагӣ намегиранд. Аммо панҷ нафари дигарашон дурандеш буданду дар зарфҳо барои чароғҳояшон боз равғани иловагӣ мегиранд.

5 Онҳо домодро мунтазир мешаванд, вале ў хеле дер мекунад ва дуҳтарон пинак рафта, оқибат хобашон мебарад.

6 Нисфи шаб садои баланд шунида мешавад: „Ана домод омада истодааст! Ўро пешвоз гиред!“ 7 Дуҳтарон бедор шуда, зуд чароғҳояшонро тайёр мекунанд. 8 Он гоҳ қўтоҳандешон ба дурандешон мегўянд: „Аз равғанатон камтар дижед, вагарна чароғҳоямон хомӯш мешаванд“. 9 „Не, — ҷавоб медиҳанд дурандешон, — ин равған ба ҳамаамон намерасад. Беҳтараш рафта, аз дўкон ҳариди биёд“. 10 Қўтоҳандешон барои ҳаридани равған сўи дўкон равона мешаванд. Онҳо рафтан замон домод ҳам расида меояд. Панҷ дуҳтаре, ки ба пешвозаш тайёр буданд, ҳамроҳи домод ба тўйхона медароянд ва дарҳои тўйхона баста мешаванд.

11 Дертар он панҷтои боқимонда ҳам расида меоянд ва дод мезананд: „Хоҷа, эй ҳоҷа! Дарҳоро бароямон кушоед!“ 12 Аммо ў дар ҷавоб ба онҳо мегўяд: „Ба ростӣ мегўям, ки шуморо намешиносам“.

13 Хуллас, — гуфт Исо, — хушёру бедор бошед, чунки вақту соати омадани Фарзанди Инсонро намедонед.

Масал дар бораи се хизматгор

14 Дар вақти подшоҳии Худо ҳодисае рӯй медиҳад, ки монанди ин масал аст: марде ба сафар баромадани шуда хизматгоронашро ба наздаш даъват мекунад ва масъулияти идора кардани тамоми молу мулкашро ба ўҳдаи онҳо мегузорад. 15 Инчунин, ба ҳар хизматгор мувофиқи қобилияташ тангаҳои тилло медиҳад: ба якеаш панҷ ҳазор, ба дуюмаш ду ҳазор ва ба сеюмаш ҳазор танга. Баъд роҳи сафарро пеш мегирад.

16 Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, онҳоро зуд ба муомилот медарораду аз он панҷ ҳазори дигар фоида мебинад. 17 Хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, низ ҳамин тавр амал карда боз ду ҳазори дигар фоида мебинад. 18 Аммо хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, рафта ҷоҳе меканаду тангаҳои ҳочаашро дар ҳамон ҷо пинҳон мекунад.

19 Баъд аз гузаштани вақти зиёд ҳочаи он хизматгорон баргашта бо онҳо ҳисобу китоб мекунад. 20 Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, омада ба ҳочааш тангаҳоро бо панҷ ҳазор фоидааш супорида мегӯяд: „Ҳочаам, шумо ба ман панҷ ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз панҷ ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“.

21 „Офарин, хизматгори неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро ҳочааш. — Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“ 22 Инчунин хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, даромада мегӯяд: „Ҳочаам, шумо ба ман ду ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз ду ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“. 23 „Офарин, хизматгори неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро ҳочааш. — Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ

мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“ 24 Он хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, низ ба пеш баромада мегӯяд: „Ҳочаам, ман медонистам, ки шумо одами саҳтири ҳастед; аз он ҷое, ки накоштаед, ҳосил ҷамъ мекунеду аз он ҷое, ки дон напошидаед, ғалла мегиряд. 25 Ман аз тарс рафта тангаҳоятонро дар замин пинҳон кардам. Ана он пули шумо додагӣ“. 26 „Ту хизматгори баду танбал будай! — ҷавоб медиҳад ҳочааш. — Ту медонистӣ, ки ман аз он ҷое, ки накоштаам, ҳосил ҷамъ мекунаму аз он ҷое, ки дон напошидаам, ғалла мегирам, ҳамин тавр не? 27 Пас, ту бояд пули маро ба муомилот медодӣ ва ман ҳангоми баргаштанам пуламро бо фоидааш мегирифтам. 28 Ҳоло пулро аз вай гирифта ба хизматгоре дихед, ки даҳ ҳазор танга дорад. 29 Зоро ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам ва аз ҳад зиёдтар дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеч чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад. 30 Ин хизматтори нобакорро бошад, ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дарддандон ба дандон зада гирия мекунанд“.

Ҷавобдиҳӣ дар охирзамон

31 Вақте ки Фарзанди Инсон ҳамчун Шоҳ ҳамроҳи ҳамаи фариштаҳо меояд, ӯ бар таҳти шоҳонаи худ мешинад 32 ва ҳамаи ҳалқиятҳои рӯи замин дар пеши ӯ ҷамъ меоянд. Он гоҳ Вай мисли чӯпоне, ки гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекарда бошад, одамонро ба ду тараф тақсим мекунад. 33 Одамони нақӯкорро Вай аз тарафи дasti росташ мегузораду бοқимондаҳоро аз тарафи дasti чапаш. 34 Баъд Шоҳ ба одамони дар тарафи росташ буда мегӯяд: „Хуш омадед, шумо, ки Падарам баракат додааст! Омада дар подшоҳии Худо, ки аз вақти оғариниш бароятон насиб гардидааст, баҳраву ҳаловат баред. 35 Чунки вақте гурусна будам, ба Ман ҳӯрок додед, ташна будам, нӯшоқӣ додед, бегона будам, Маро дар

хонаатон меҳмон кардед, ³⁶ бараҳна будам, ба Ман либос пӯшондед, бемор будам, ба Ман ғамхорӣ кардед ва дар ҳабс будам, Маро ҳабар гирифтед“. ³⁷ Накӯкорон бошанд, аз Ӯ мепурсанд: „Худованд, кай мо Туро гуруснаву ташна дида будем, ки бароят ҳӯроку нӯшокӣ дода бошем? ³⁸ Ё кай Туро бегонаву бараҳна дида будем, ки меҳмон карда ба Ту либос пӯшонда бошем? ³⁹ Кай Туро бемор ё дар ҳабс дида будем, ки ҳабар гирифта бошем?“ ⁴⁰ Шоҳ ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман мекардед, шумо инро ба Ман мекардед!“

⁴¹ Сипас ба одамони дар тарафи ҷапаш буда мегӯяд: „Дафъ шавед аз пешни назарам, лаънатиҳо! Гум шавед ба оташи абадие, ки барои иблис ва фариштаҳои вай тайёр шуда буд! ⁴² Чунки вақте гурусна будам, ҳӯроке надодед, ташна будам, нӯшокӣ надодед, ⁴³ бегона будам, дар хонаатон меҳмон накардед, бараҳна будам, ба Ман либос напӯшондед, бемор ва дар ҳабс будам, Маро ҳабар нағирифтед“. ⁴⁴ Он гоҳ онҳо ҳам мепурсанд: „Худованд, мо кай Туро гуруснаву ташна, бегонаву бараҳна ё бемору дар ҳабсхона дида будем, ки хизмат накарда бошем?“ ⁴⁵ Шоҳ ба онҳо ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман намекардед, пас гӯё барои Ман накардаед“. ⁴⁶ Ниҳоят, ин одамон ба ҷое меафтанд, ки то абад ҷазо мебинанд, аммо нақӯкорон соҳиби ҳаёти абадӣ мешаванд.

26

Нақшаи қуштани Исо

¹ Исо таълим додани ҳамаи ин ҷизҳоро ба охир расонда, ба шогирдонаш гуфт: ² «Чунон ки медонед, баъд аз ду рӯз ҷашигирӣ рӯзи Балогардон сар мешавад. Он вақт Фарзанди Инсон ба дasti

душманонаш таслим карда мешаваду Ӯро ба салиб меҳкӯб мекунанд».

³ Он гоҳ дар қасри Қаёфо ном сарвари рӯҳониён сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм чамъ омаданд. ⁴ Онҳо нақша қашиданд, ки бо ҳила Исоро дастгир мекунанду Ӯро ба қатл мерасонанд. ⁵ Аммо қарор карданд, ки ин корашонро дар рӯзҳои ид накунанд, чунки ҳалқ шӯриш бардоштанаш мумкин буд.

Ба сари Исо рехтани атри қиматбаҳо

⁶ Исо он вақт дар деҳаи Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯн ном марде, ки пештар махав буд, меҳмон шуд. ⁷ Ҳангоми таомхӯрӣ ба назди Ӯ зане омад, ки дар даст як қӯзачаи сангини гаронбаҳои пур аз атри қиматбаҳо дошт. Вай он аттро ба сари Исо рехт. ⁸ Шогирдон аз ин кори зан ба ғазаб омада гуфтанд: «Ин чӣ исрофкорист?! ⁹ Охир ин аттро ба нарҳи қимат фурӯҳта, пулашро ба камбағалон тақсим кардан мумкин буд!»

¹⁰ Аммо Исо, ки аз суханони онҳо боҳабар буд, гуфт: «Чаро ин занро ташвиш медиҳед? Ӯ бароям кори қалон кард. ¹¹ Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, vale Ман бо шумо ҳамеша намемонам. ¹² Ин зан аттро ба танам рехта Маро ба гӯронидан тайёр кард. ¹³ Ҳуш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву канори дунё, ки ҳушхабар эълон карда мешавад, кори кардаи ин занро барои ба ёд овардани ўнақл ҳоҳанд кард».

Нияти ҳиёнаткоронаи Яхудо

¹⁴ Яке аз шогирдони Исо, ки Яхудои Исқарют ном дошт, назди сардорони рӯҳонӣ рафта ¹⁵ пурсид: «Агар Исоро ба шумо таслим кунам, ба ман чӣ медиҳед?» Онҳо ба Яхудо сӣ тангаи нуқра шумурда доданд. ¹⁶ Аз ҳамон лаҳза сар карда, Яхудо барои таслим кардани Исо фурсати қулай мечуст.

Ҳӯроки идона

¹⁷ Рӯзи аввали иди Фатир шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Дар кучо меҳоҳед,

ки бароятон дастархони иди Балогардонро тайёр намоем?» 18 Ў ба онҳо гуфт, ки ба шаҳр, назди фалон кас рафта гўянд: «Устодамон мегўяд, ки вақту соати ў наздик омадааст ва ў бо мо, шогирданаш дар хонаи шумоиди Балогардонро қайд мекунад».

19 Шогирдон ҳамаи гуфтаҳои Исоро ичро карда ҳўроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

20 Бегоҳӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш сари дастархон нишасту 21 ҳангоми таомхӯй гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

22 Шогирданаш хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан даромаданд: «Худованд, мабодо ин ман набошам?»

23 Ў дар ҷавоб гуфт: «Касе, ки луқмаашро ҳамроҳи Ман ба як кося тар мекунад, ба Ман хиёнат мекунад. 24 Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, рӯй медиҳад. Аммо вой бар ҳоли он касе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд!»

25 Яхудои хиёнаткор ба сухан даромада гуфт: «Мабодо ман набошам, устод?»

Исо дар ҷавоб гуфт: «Худат ҳамин тавр гуфтий».

Таоми шоми Худованд

26 Онҳо ҳўрдани ҳўрокро давом медоданд, ки Исо нонро ба даст гирифта, шукргӯён баракат талабид. Баъд онро пора карда ба шогирданаш тақсим намуду гуфт: «Нонро бигиреду бихӯред, ки ин бадани Ман аст».

27 Пас косаро гирифта, шуқри Худо карду онро ба шогирданаш дода гуфт: «Ҳамаи шумо аз ин кося бинӯshed.

28 Ин хуни Ман аст, ки бо он Худо бо ҳалқ аҳду паймон мебандад ва он барои бахшида шудани гуноҳҳои одамони зиёде рехта мешавад. 29 Ба шумо мегўям, акнун Ман аз меваи нави токи ангур ҳамроҳи шумо фақат дар подшоҳии Падарам ҳоҳам нӯшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

30 Сипас онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба теппай Зайтун равона шуданд.

Пешгӯй дар бораи инкори Петрус

31 Баъд Исо ба шогирдон гуфт: «Имшаб аз барои ҳодисае, ки бо Ман рӯй медиҳад, ҳамаи шумо пайравӣ кардани Маро бас мекунед, чунки дар навиштаҷот пешгӯйии Худо омадааст: „Чўпонро мекушам ва гўсфандони рама пароканда мешаванд“.

32 Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пеш аз он ки шумо ба вилояти Ҷалил бираවед, Ман ба он ҷо меравам».

33 Петрус ба Вай эълон карда гуфт: «Агар аз барои ҳодисае, ки бо Шумо рӯй медиҳад, ҳама пайрави кардани Шуморо бас кунад ҳам, ман ҳаргиз ин корро намекунам».

34 Исо ба ў гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегўям, худи имшаб, ҳанӯз хурӯс ҷеф назада, ту се бор Маро инкор мекунй».

35 Аммо Петрус гуфт: «Не, ҳатто агар бо Шумо мурданам лозим ояд, ҳаргиз инкор намекунам».

Шогирданони дигар низ айнан ҳамин

чиزو гуфтанд.

Дуои Исо дар Ҷатсамон

36 Исо ва шогирданаш ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамон ном дошт ва ў ба онҳо гуфт: «Шумо дар ҳамин ҷо бошед, Ман он сӯтар рафта дуо мекунам».

37 Вай ҳамроҳаш Петрус ва ду писари Забдойро бурд. Дарду аламаш шиддат меёфт ва 38 ў ба онҳо

гуфт: «Аз шиддати ғаму ғусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду

ҳамроҳи Ман бедор бошед».

39 Инон гуфта Исо каме дуртар рафт ва худро рӯи замин партофта дуо кард: «Падарҷонам, агар илоҷе бошад, бигзор ин косаи азоб аз сари Ман дур шавад! Лекин бигзор на хости Ман, балки хости Ту ичро шавад».

40 Баъд ў ба назди он се шогирдаш баргашта дид, ки онҳо хобидаанд. Он гоҳ ба Петрус гуфт: «Чӣ шумо ақалллан як соат ҳамроҳи Ман бедор истода натавонистед?

41 Ҳоло бедор бошеду дуо кунед, то ки ба васваса

наафтед. Чунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табиати инсониатон нотавон».

42 Бори дигар Вай каме дурттар рафта дуо кард: «Падарчонам, агар гайр аз косаи азобро нӯшидан бароям дигар илоче набошад, пас, бигзор иродай Ту ичро шавад». 43 Баъд баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо ҳатто чашмонашонро кушода наметавонистанд.

44 Бори сеюм Вай онҳоро монда рафту айнан мисли пештара дуо кард. 45 Сипас назди шогирдонаш баргашта гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта дам мегиред? Ана вақту соати он ҳам расид, ки Фарзанди Инсон ба дасти гунаҳкорон таслим карда мешавад. 46 Биёед, бархезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимкунандай Ман ҳам наздик омад».

Дастгир шудани Исо

47 Ҳанӯз ӯ суханашро тамом накарда, Яхудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш ҳамроҳи як тӯдаи калони одамони чӯбу шамшер дар даст аз ҷониби сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм расида омад. 48 Инак, хиёнаткор ба онҳо пешакӣ чунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунед».

49 Яхудо рост пеши Исо омада «Салом, устод» гӯён ӯро бӯсид. 50 Исо ба вай гуфт: «Ҷӯра, мақсадатро ичро намо!»

Он гоҳ он одамон Исоро дастгир карда дасту пояшро бастанд. 51 Ногаҳон яке аз ҳамроҳони Исо шамшерашро аз ғилоф қашида ба ғуломи сарвари рӯҳониён ҳамла оварду гӯшашро бурида партофт. 52 Исо ба вай гуфт: «Шамшератро ба ҷояш гузор, чунки ҳар касе, ки шамшер ба даст мегирад, аз теги шамшер мемирад. 53 Ё ба фикрат Ман аз Падарам мадад талаб карда наметавонам? Агар талаб кунам, Вай дарҳол зиёдтар аз дувоздаҳ лашкари фариштагонро мефиристад. 54 Лекин гуфтаҳои навиштаҷот он гоҳ чӣ хел

ичро мешаванд, охир гуфта шудааст, ки ҳамааш ҳамин тавр бояд рӯй дихад?»

55 Баъд Исо ба он тӯдаи одамон гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгир карданам бо таёку шамшерҳо омадаед? Ман ҳар рӯз дар Хонаи Худо нишаста таълим медодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. 56 Вале ҳамаи ин ҳодисаҳо барои он рӯй доданд, ки пешгӯиҳои пайғамбарон, ки дар навиштаҷот омадаанд, ичро шаванд».

Он вақт ҳамаи шогирдонаш ӯро танҳо монда гурехтанд.

Дар назди шӯро

57 Сипас онҳое, ки Исоро дастгир карданд, ӯро ба назди Қаёфо, сарвари рӯҳониён бурданд. Дар хонаи Қаёфо шариатдонону пирони қавм аллакай ҷамъ омада буданд. 58 Петрус бошад, то ба назди ҳавалии сарвари рӯҳониён аз пайи Исо дар масофаи каме дурттар меомад. Вай ба даруни ҳавли даромада, бо мақсади анҷоми корро дидан дар байнӣ посбонон нишаст.

59 Сардорони рӯҳонӣ ва дигар ҳамаи аъзоёни шӯро бо нияти ба қатл расондани Исо қушиш карданд, ки бар зидди ӯ ягон далели дурӯғеро пайдо кунанд. 60 Лекин ҳеч далеле ёфта наметавонистанд, гарчи бисёр қасон ба пеш баромада, зидди ӯ тӯҳмат мекарданд. Оқибат ду қас ба пеш қадам монда 61 гуфтанд: «Ин одам гуфта буд, ки Хонаи Худоро вайрон карда, онро дар мобайни се рӯз аз нав барпо карда метавонад».

62 Бо шунидани ин суханон сарвари рӯҳониён аз ҷояш барҳеста ба Исо гуфт: «Ба ин далеле, ки Туро айборд мекунанд, ягон гапи гуфтани дорӣ?» 63 Вале Исо хомӯш буд. Бори дигар сарвари рӯҳониён ба ӯ гуфт: «Ба Ҳудои зинда бигӯ, ки Ту ҳамон Таъиншуда ва Писари Ҳудо ҳастӣ?» 64 Исо дар ҷавоб ба вай гуфт: «Ҳудатон ҳамин тавр гуфтаед. Аммо ҳамиро ба ҳамаи шумо мегӯям, ки минбаъд шумо Фарзанди Инсонро

аз дасти рости Худои Пуркудрат нишаста ва дар болои абрҳон осмон омада истода хоҳед дид!»

⁶⁵ Он гоҳ сарвари рӯҳониён либоси танашро дарронда гуфт: «Ӯ суханони кофирона гуфт. Дигар ба мо ҳеч шоҳиде лозим ҳам нест! Шумо худатон ҳоло суханони кофиронаи Ӯро шунидед. ⁶⁶ Пас чӣ ҳукм мебароред?» «Ҷазояш марг», — ҷавоб доданд дигарон.

⁶⁷ Баъзеҳо ба рӯи Исо туф карда Ӯро мезаданд. Баъзеҳо торсакӣ зада ⁶⁸ мегуфтанд: «Ҳой Масех, Ту пайғамбарӣ-ку! Канӣ, гӯй-чи Туро кӣ зад?!»

Инкори Петрус

⁶⁹ Петрус дар рӯи ҳавлӣ менишастан, ки яке аз канизакон ба наздаш омада гуфт: «Ту ҳам ба Исои Ҷалилӣ шарик будӣ». ⁷⁰ Аммо Петрус дар ҳузури ҳама суханони Ӯро инкор карда гуфт: «Намефаҳмам, чӣ мегӯй». ⁷¹ Сипас вай аз он ҷо назди дарвозаи ҳавлӣ равона шуд.

Хизматгрозани дигаре низ Ӯро дида ба одамони дар он ҷо истода гуфт: «Вай ҳамроҳи Исои Носирӣ буд». ⁷² Петрус боз инкор карда гуфт: «Қасам меҳӯрам, ки ин одамро намешиносанам».

⁷³ Баъд аз муддате чанд мардоне, ки дар ҳамон ҷо буданд, назди Петрус омада гуфтанд: «Аниқ ту ҳам шарики онҳо ҳастӣ, ҷунки аз лаҳҷаат маълум аст». ⁷⁴ Вале Петрус қасамҳо ҳӯрда гуфт: «Ман ин одамро намешиносанам».

Ҳамин лаҳза ҳурӯс ҷеф зад ⁷⁵ ва суханони Исо ба хотири Петрус омаданд. Ӯ гуфта буд, ки ҳанӯз ҳурӯс ҷеф назада, вай се бор шинохтани Исоро инкор мекунад.

Петрус аз ҳавлӣ берун баромада, зор-зор гирия кард.

27

Дар назди Пилотус

¹ Пагоҳии барвақт ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва пиرونӣ қавм нақшай ба дасти марг супоридани Исоро қашиданд. ² Бо фармони

онҳо дасту пои Исоро баста Ӯро аз ҳавлии Қаёфо бароварданд ва ба дасти Пилотус, ки ҳокими румӣ буд, супориданд.

Худкушии Яҳудо

³ Вақте Яҳудои хиёнаткор дид, ки Исо ба марг маҳқум шуд, аз кори кардааш тавба кард. Ӯ он сӣ тангаи нуқрато назди сардорони рӯҳонӣ ва пирон баргардонда оварду ⁴ ба онҳо гуфт: «Ба марги ин одами беайб ман гунаҳкор, ҷунки Ӯро ман таслим кардам».

Лекин онҳо ҷавоб доданд: «Ин ба мо чӣ даҳл дорад? Ин кори худат».

⁵ Яҳудо он сӣ тангаи нуқрато ба рӯи фарши Ҳонаи Ҳудо партофту аз он ҷо баромада рафта худро овехт.

⁶ Сардорони рӯҳонӣ он тангаҳоро чида гирифта қарор карданд, ки аз рӯи шариат ин пулро ба ҳазинаи Ҳонаи Ҳудо андохтан мумкин нест, ҷунки бар ивази ин пул ҳуни одам рехта шудааст. ⁷ Баъд бо розигии ҳама онҳо саҳрои қӯзагарро ҳарида, аз он барои мусоғирон қабристон соҳтани шуданд. ⁸ Ана барои ҳамин он саҳро то ба имрӯз «Саҳрои Ҳун» номидা мешавад.

⁹⁻¹⁰ (9-10) Ҳанӯз Ирмиё пайғамбар пешгӯй карда гуфта буд: «Аз рӯи фармоне, ки Ҳудо ба ман гуфт, онҳо сӣ тангаи нуқрато, яъне ҳамон маблаге, ки ҳалқи Истроил Ӯро баҳо доданд, гирифта ба ҳаридани саҳрои қӯзагар сарф карданд». Пас, ин пешгӯй ба амал омад.

Исоро пурсии карданӣ Пилотус

¹¹ Акнун, ки Исо дар назди ҳокими румӣ меистод, ҳоким аз Ӯ пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?»

Исо ҷавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегӯед». ¹² Лекин, ҳангоме ки сардорони рӯҳонӣ ва пирон Ӯро айбдор мекарданд, Ӯ ҳеч ҷавобе намедод.

¹³ Пас Пилотус ба Ӯ гуфт: «Магар намешунавӣ, ки Туро то чӣ андоза айбдор мекунанд?»

¹⁴ Аммо Вай ҳатто ба яке аз ин айбдоркуниҳо ҷавобе надод. Ва

ин боиси тааччуби зиёди Пилотус гардид.

Ба марг маҳкум шудани Исо

15 Ҳокими румй одате дошт, ки дар ҷашни ин ид маҳбусеро, ки ҳалқ талаб мекард, озод намояд. 16 Он вакт як маҳбуси номдоре буд, ки Бараббос ном дошт. 17 Инак, ҳангоме ки мардум ҷамъ омаданд, Пилотус аз онҳо пурсид: «Киро меҳоҳед, ки бароятон озод қунам: Бараббосро ё Исоеро, ки Таъиншудай Ҳудо меноманд?» 18 Пилотус хуб медонист, ки Исоло аз рӯи ҳасад ба дасти ў супорида буданд.

19 Ҳанӯз ҳоким дар курсии ҳукмбарорӣ менишаст, ки ҳамсарашиба ў чунин ҳабар фиристод: «Бар зидди ин одами бегуноҳ ҳеч коре нақунед, чунки имшаб дар хобам ман аз барои Вай бисёр азоб қашидам».

20 Дар ин мобайн сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм мардумро розӣ қунонданд, ки аз Пилотус озод карданни Бараббос ва ба қатл расондани Исоло талаб намоянд. 21 Пилотус бори дигар аз мардум пурсид: «Аз ҳардӯяшон киро меҳоҳед, ки бароятон озод қунам?»

«Бараббосро!» — ҷавоб доданд онҳо.

22 «Пас, бо Исое, ки Таъиншудай Ҳудо меноманд, чӣ кор қунам?» — боз аз онҳо пурсид Пилотус.

«Ўро меҳкӯб қунед!» — бо як овоз ҷавоб доданд ҳамаи онҳо.

23 Лекин Пилотус савол дода гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?»

Мардум бошанд, бо буду шуди овозашон дод мезаданд: «Бигзор ў ба салиб меҳкӯб карда шавад!»

24 Пилотус дид, ки дигар ҳеч чорае надорад, дар акси ҳол шӯриш сар шуданаш мумкин буд, дар пеши назари тамоми мардум об гирифта дастонашро шуста гуфт: «Ба ҳунрезии ин одам ман ҷавобгар нестам! Шумо ҳудатон қарор қунед!» 25 Тамоми мардум ҷавоб доданд: «Ба марги ў мо ва фарзандонамон ҷавобгар ҳастем!»

26 Бинобар ин Пилотус Бараббосро барояшон озод кард ва Исоло ба дasti сарбозон супорид, то ки Ўро қамчинкорӣ намуда, ба салиб меҳкӯб қунанд.

Исоло масҳара карданни сарбозон

27 Сарбозони ҳоким Исоло ба ҳавлии дарбор бурданд ва аскарони зиёд он ҷо гирд омаданд. 28 Онҳо Ўро бараҳна карда ба танаши ҷомаи суп-сурҳро пӯшонданд. 29 Баъд аз навдаҳои ҳор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанду ба дasti росташ ҷӯб доданд. Онҳо масҳарақунон «Зинда бод Шоҳи Яхудиён!» гуфта дар пеши ў ба сари зону меистоданд. 30 Сарбозон Исоло туғборон карда, бо ҷӯб ба сараш задан гирифтанд. 31 Вақте ки онҳо масҳара доданди Ўро бас карданд, ҷомаро аз танаши қашида, либоси ҳудашро пӯшонданд. Сипас Ўро барои ба салиб меҳкӯб кардан бурданд.

Ба салиб меҳкӯб карда шудани Исо

32 Дар аснои роҳ онҳо бо Шимъӯн ном марди қурӣн дучор омаданд ва ўро маҷбур карданд, ки ҷӯби салиби Исоло бардошта барад. 33 Вақте ки онҳо ба ҷое бо номи Ҷолҷото, ки маънояш «Чои қосахонаи сар» аст, расида омаданд, 34 сарбозон ба Исоло майи бо моддаи талҳ омехташударо доданд. ў аз он ҷашида, дигар наనӯшид.

35 Онҳо Ўро ба салиб меҳкӯб карданду либосашро байни худ тақсим карданӣ шуда, барои муайян намудани соҳибшаванди либос, қуръа партофтанд. 36 Сипас нишаста Вайро назорат карда истоданд. 37 Аз болои сари Исоло айбномае бар ў навишта шуда буд: «Ин Исоло Шоҳи Яхудиён аст». 38 Ҳамроҳи ў ду дуздро низ дар салибҳои дигар аз тарафҳои ҷапу росташ меҳкӯб карданд.

39 Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сар ҷунбонда Исоло мазоқ карда 40 мегуфтанд: «Ту мегуфтӣ, ки Ҳонаи Ҳудоро вайрон карда, дар мобайнни се рӯз онро барпо карда метавонӣ? Канӣ, набошад

худатро начот дөх-чи! Агар Тү Писари Худо бошй, кани аз салиб поён фаро-чи!»

⁴¹ Айнан ҳамин тавр сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирон низ Исоро масҳаракунон мегуфтанд: ⁴² «Дигаронро начот медоду худашро начот дода наметавонад. Ана Шоҳи Истроил. Агар Вай ҳоло аз салиб поён фарояд, мо ба Вай имон меоварем. ⁴³ Ў ба Худо умед мебаст ва мегуфт, ки Писари Худо аст. Кани ҳоло мебинем, ки Худо Вайро начот додан мекоҳад ё не?»

⁴⁴ Ҳатто дуздоне, ки ҳамроҳаш ба салибҳо мекӯб шуда буданд, монанди дигарон Ӯро таҳқир мекарданд.

Марги Исо

⁴⁵ Нисифирӯзӣ буд, ки тамоми рӯи заминро торикий фаро гирифт ва се соат давом ёфт. ⁴⁶ Қариби соати сеюм Исо бо овози баланд дод зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Лама сабактаний!», ки маънояш «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарқ кардӣ?!» аст.

⁴⁷ Баъзе аз ҳозирон суханони Ӯро шунида гуфтанд: «Ӯ Илёс пайғамбарро ҷеф зада истодааст».

⁴⁸ Он гоҳ, яке аз онҳо давида рафту латтаеро гирифта ба сирко тар намуд ва бо нӯғи чӯб дароз карда онро ба Исо нӯшонданӣ шуд. ⁴⁹ Лекин дигарон гуфтанд, ки Ӯ ин корро накунад, то бубинанд, ки оё Илёс омада Вайро начот медиҳад ё не.

⁵⁰ Исо бори дигар бо овози баланд дод зада ҷон дод. ⁵¹ Инак, пардае, ки ҷои муқаддастарини Ҳонаи Худоро ҷудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. Замин ба ҷунбиш омаду сангҳо ба қисмҳо тақсим шуданд. ⁵² Қабрҳо кушода шуданду часадҳои бисёр одамони муқаддас аз нав зинда гаштанд. ⁵³ Баъд аз он ки Исо аз байни мурдагон боз зинда шуд, онҳо аз қабрҳои худ берун баромада ба Ерусалим, шахри муқаддас даромаданду бисёр касон онҳоро диданд.

⁵⁴ Вақте сардори лашкар ва ҳамроҳонаш, ки Исоро назорат мекарданд, заминчунбию дигар ҳодисаҳоро диданд, саҳт тарсида гуфтанд, ки Исо дар ҳақиқат Писари Худо будааст.

⁵⁵ Бисёр заноне, ки дар Ҷалил ба Исо ҳамроҳ шуда ба Ӯ хизмат мекарданд, низ дар ҳамон ҷо буданд. Онҳо дар масофае истода, ба ҳамаи ин нигоҳ мекарданд. ⁵⁶ Дар байни онҳо Марями Мачдалия, Марями модари Ёқубу Юсуф ва боз ҳамсари Забдой буданд.

Дафни Исо

⁵⁷ Бо фаро расидани шом аз шаҳри Аромот як марди сарватманде бо номи Юсуф омад. Ӯ ҳам шогирди Исо буд. ⁵⁸ Юсуф пеши Пилотус рафта, ҳоҳиш кард, ки часади Исоро ба Ӯ диханд. Пилотус фармон дод, ки часадро ба Ӯ диханд. ⁵⁹ Юсуф Вайро гирифта ба кафани тоза печонд ⁶⁰ ва ба қабри худ, ки навакак дар горе соҳта шуда буд, гузашт. Баъд сангӣ калонеро ба дари қабр гелонда, аз он ҷо рафт. ⁶¹ Дар рӯ ба рӯи он қабр Марями Мачдалия ва дигар Марям нишаста буданд.

Посбонӣ карданӣ қабр

⁶² Рӯзи дигар, ки рӯзи истироҳат буд, сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён ҷамъ шуданду пеши Пилотус рафта ⁶³ ба Ӯ гуфтанд: «Тақсир, ба хотири мо омад, ки он фиребгар ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданаш гуфта буд, ки дар рӯзи сеюм баъд аз маргаш аз нав зинда мешавад.

⁶⁴ Бинобар ин фармон дихед, ки қабри Ӯро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, мабодо шогирдонаш омада часадашро дузданду ба ҳалқ овоза паҳн кунанд, ки Ӯ аз байни мурдагон зинда шудааст. Он гоҳ ин дурӯғ аз дурӯғи аввал дида бадтар мешавад». ⁶⁵ Пилотус ба онҳо гуфт: «Посбононро гиреду рафта, ба чи тарз ки тавонед, қабрро нигаҳбонӣ кунед».

66 Инақ, онҳо рафта, санги дари қабрро мӯҳр карданду барои нигаҳбонии он посбонон гузоштанд.

28

Аз нав зинда шудани Исо

1 Фардои рӯзи истироҳат, офтоб ҳанӯз набаромада, Марями Маҷдалия ва дигар Марям барои хабар гирифтани қабр ба роҳ баромаданд.

2 Ногаҳон заминчунбии саҳт ба вучуд омад, чунки фариштаи Худованд аз осмон поён фаромада, санги дари қабрро як тараф ғелонда, бар болояш нишастан. 3 Намуди вай барқ барин буду либосаш монанди барф сапсафед. 4 Посбонон аз тарси ў дарақ-дарақ ларзида мурда барин ба рӯи замин дароз қашиданд.

5 Фаришта бошад, ба он занон гуфт: «Натарсед, ман медонам, ки шумо Исои ба салиб меҳкӯбшударо ҷустуҷӯ карда истодаед. 6 Лекин ў дар ин ҷо нест. Чунон ки ў гуфта буд, айнан ҳамон тавр Вай зинда шуд. Ана омада ҷоеро, ки ў гузошта шуда буд, бубинед. 7 Акнун, зуд назди шогирдонаш рафта бигӯед, ки Исо аз байнин мурдагон зинда шуда, акнун пешопеши онҳо ба Ҷалил меравад. Онҳо ўро дар он ҷо ҳоҳанд дид. Ана ин буд ҳабаре, ки ман ба шумо гуфтанӣ будам».

8 Пас, он занон бо тарс, вале шодикунон саросема аз назди қабр сӯи шогирдон давида рафтанд, то ки ба онҳо нақл кунанд.

9 Баноҳост Исо бо онҳо воҳӯрда саломашон дод. Онҳо ба Вай назди қабр омаданду саҷда карданӣ шуда аз пойҳояш дошта гирифтанд. 10 Исо ба онҳо гуфт, ки натарсанд, балки рафта ба бародаронаш гӯянд, ки онҳо ба Ҷалил раванд ва ўро дар он ҷо ҳоҳанд дид.

Ҳабари посбонон

11 Занон ба роҳ баромада буданд, ки баъзе аз посбонон ба шаҳр рафта тамоми воқеаи рӯйдодаро ба сардорони рӯҳонӣ ҳикоят карданд.

12 Сардорони рӯҳонӣ барои маслиҳат

кардан бо пиҳони қавм воҳӯрданд ва баъд аз маслиҳат ба посбонон пули қалон дода¹³ гуфтанд: «Рафта ба мардум гӯед, ки шабона шогирдони Исо омаданду аз фурсати хоб буданатон истифода бурда, часади ўро дуздида рафтанд. 14 Агар ин ҳабар то ба гӯши ҳоким рафта расад, ғам нахӯред; мо ба ў гапамонро маъқул мекунонем».

15 Посбонон пулро гирифтанду рафта, чунон ки онҳоро ёд доданд, ҳамон тавр карданд. Бинобар ҳамин яхудиён ин ҳикояро то ба имрӯз мегуфтагӣ шуданд.

Зоҳиршавии Исо

16 Инақ, он ёздаҳ шогирд ба Ҷалил рафта ба кӯҳе, ки Исо ба онҳо гуфта буд, баромаданд. 17 Онҳо ўро дидан замон ба ў саҷда карданд, аммо баъзеашон шубҳа доштанд. 18 Исо ба шогирдонаш назди ҷуда гуфт: «Тамоми ҳукму қудрат дар замину осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст.

19 Пас, равед ва ҳамаи ҳалқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид дихед²⁰ ва иҷро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд дихед. Инақ, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо мемонам».

Хушхабар аз Маркӯс Пешгуфтор

Ин Хушхабарро яке аз имондорони аввал ба номи Юҳанни Маркӯс аз рӯи гуфтаҳои Петрус, шогирди Исои Масех навиштааст. Аз рӯи замони навишташуданашон Хушхабар аз Маркӯс пештар аз се Хушхабари дигар навишта шудааст.

Азбаски дар китоби Маркӯс қалимаҳои зиёди арамей ва расму оинҳои яхдӣ шарҳ дода шудаанд, бинобар ин фаҳмида мешавад, ки Хушхабар аз Маркӯс барои халқҳои гайрияҳудӣ навишта шудааст. Муаллиф бо нақли худ дар дили ҳонандажо боварӣ ҳосил кардан меҳоҳад, ки Исо боқудрат аст, ки одамонро аз рӯҳҳои нопок, қасалиҳо ва марг ҳалос қунад. Инчунин муаллиф хотиррасон кардан меҳоҳад, ки пайрави Исо будан осон нест, чунки пайрав бояд монанди Исо ба дигарон хизмат қунад ва ба ранҷу азоб қашидан тайёр бошад.

Дар байни чор Хушхабари Аҳди Нав ин китоби Хушхабар аз рӯи ҳаҷмаш кӯтоҳтарин мебошад. Дар вакти нақл карданӣ аз ҳаёт ва таълимоти Исо муаллиф бештар ба ҳодисаҳои ачибу мӯъцизаовар диққати ҳонандаро ҷалб мекунад. Бинобар ин нақли воқеаҳо аз оғози хизмати Исо сар мешавад ва аллакай аз боби аввалин мо дар бораи мӯъцизаҳои бузурги ӯ мехонем, ки: ӯ баъд аз интиҳоби чор шогирдаш дарҳол мардеро, ки гирифтори рӯҳи нопок буд шифо медиҳад; ҳушдомани Шимъӯнро, тӯдай одамони беморро ва инчунин марди махавро шифо медиҳад. Гаштаю баргашта Маркӯс аз мӯъцизаҳои шифобаҳши Исо нақл мекунад ва аз ин нақлҳо маълум мешавад, ки Исо бо қудрати Худо шифо медод.

Дар айни ҳол роҳбарони динӣ Исоро қабул намекарданд ва низъ

ба миён оварда, роҳи қуштани Исоро мечустанд. Дар сурате ки девҳо дар пеш қудрати Исо сарҳам мешуданд ва медонистанд, ки ӯ Начотдиҳанда аз тарафи Худо аст, вале Исо ба онҳо иҷозат намедод, ки инро ба дигарон гӯянд. Ин китоб пур аз тасвири мӯъцизотест, ки ҳам одамони оддӣ ва ҳам пайравони Исоро ба ҳайрат меоварданд. Аммо, мувофиқи китоби Маркӯс, мӯъцизаи қалонтарини Исо ин буд, ки чӣ тавр ӯ ранҷу азоби зиёд қашид ва ҷони ҳудро ғидо кард. Аввалин шуда ин мӯъцизаро сардори лашкарҳои румӣ фаҳмид. Вай тарзи дар салиб ҷон додани Исоро дид, гуфт: «Ин одам дар ҳақиқат Писари Худо буд» (Маркӯс 15:39).

Таълимоти Яҳёи Таъмиддиҳанда

¹ Хушхабар дар бораи Исои Масех, ки Писари Худо аст, ҷунин сар мешавад: ² Дар китоби Ишаъё пайғамбар суханони Худо омадаанд:

«Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам,
то ба омаданат роҳ тайёр қунад.

³ Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:
„Барои Худованд роҳ тайёр қунед! Онро рост намоед!“.

⁴ Ин шахс Яҳё пайғамбар буд, ки ба биёбон омада, ба эълон кардан даромад, ки мардум барои бахшида шудани гуноҳҳояшон бояд тавба карда, аз гуноҳҳояшон даст қашанд ва таъмид бигиранд.

⁵ Аҳолии шаҳри Ерусалим ва мардуми тамоми сарзамини Яҳудия пеши Яҳё ба биёбон меомаданд. Онҳо ба гуноҳҳои худ иқор мешуданд ва Яҳё онҳоро дар дарёи Урдун таъмид медод.

⁶ Яҳё либосе аз пашми шутур ва камарбанди ҷармӣ дошт. Ҳӯрокаш малаҳу асали саҳроӣ буд. ⁷ ӯ ба мардум эълон карда мегуфт: «Аз паси ман як нафаре меояд, ки аз ман тавонотар аст. Вай он қадар тавоност, ки ман ҳатто сазовори ҳам шуда қушдани банди пойафзоли ӯ нестам. ⁸ Ман шуморо бо об таъмид

медиҳам, vale ӯ шуморо бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад».

Таъмиди Исо

9 Рӯзе Исо аз шахри Носира, ки дар сарзамини Ҷалил буд, ба назди Яхё рафт ва Яхё ӯро дар дарёи Урдун таъмид дод.¹⁰ Вакти аз об баромадан Исо дид, ки осмон күшода шуд ва Рӯҳи Муқаддас ба сурати кабӯтаре поён фаромада, дар болои Вай қарор гирифт.¹¹ Сипас аз осмон овөзэ садо дод: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту хушнудам».

12 Рӯҳи Муқаддас фавран Исоро ба биёбон равона кунонд.¹³ Ӯ дар он ҷо чил рӯз монд ва иблис ӯро меозмуд. Дар биёбон Исо дар байни ҳайвоноти ваҳшӣ буд ва фариштагон ба ӯ хизмат мекарданд.

Оғози хизмати Исо

14 Пас аз дастгир шудани Яхё Исо ба сарзамини Ҷалил омад, то ки хушхабари Худоро ба мардум эълон бикунад.¹⁵ Ӯ мегуфт: «Вакт фаро расид ва подшоҳии Худо наздик аст. Тавба карда, аз гуноҳҳоятон даст кашед ва ба ин хушхабар имон оваред».

16 Рӯзе Исо аз назди қӯли Ҷалил мегузашт, ки ба об тӯр андохта истодани Шимъун ва бародари ӯ Андреёро дид, чунки онҳо моҳигир буданд.¹⁷ Исо ба онҳо гуфт: «Омада Маро пайравӣ кунед, то ба ҷои моҳӣ ҷамъ кардани мардумро ба шумо омӯзам».¹⁸ Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, ӯро пайравӣ карданд.

19 Ҳаме дуртар рафта Исо писарони Забдойро дид, ки Ёқуб ва Юҳанно ном доштанд. Онҳо дар қаиқи худ тӯрҳои моҳигириро таъмир мекарданд.²⁰ Дарҳол онҳоро даъват намуд ва онҳо падарашон Забдойро бо мардикорон дар қаик монда, ӯро пайравӣ карданд.

Шифои марди девона

21 Сипас онҳо ба шахри Кафарнаҳум омада, дар рӯзи истироҳат, ба ибодатхона рафтанд. Дар он ҷо Исо ба таълим додани мардум оғоз намуд.²² Мардум аз таълими ӯ қоил монданд, чунки

ӯ бо қудрат таълим медод, ки шариатдонон ин тавр набуданд.

23 Айнан ҳамон вақт марде гирифтори рӯҳи нопок, ки дар ибодатхона буд, фарёд зад:²⁴ «Эй Исои Носири, Ту ба мо чӣ кор дорӣ?! Магар барои нобуд кардани мо омадай?! Туро медонам! Ту Шахси муқаддаси Худо ҳастӣ!»

25 Вале Исо рӯҳи нопокро сарзаниш карда фармуд, ки ҳомӯш шавад ва аз даруни он одам берун барояд.²⁶ Рӯҳи нопок ӯро ба замин афтонда, бо овози баланд фарёд заду аз вай берун шуд.²⁷ Ҳама дар ҳайрат монданд ва ба яқдигар мегуфтанд: «Ин чист? Ин як таълимоти навест! Ӯ ҳатто ба рӯҳҳои нопок чунон бокудратона амр медиҳад, ки онҳо ба Вай итоат мекунанд?»²⁸ Овозаи Исо зуд дар тамоми гӯшаву канори сарзамини Ҷалил паҳн шуд.

Исо беморонро шифо медиҳад

29 Ҳамин ки Исо аз ибодатхона баромад бо ҳамроҳии Ёқуб ва Юҳанно ба ҳонаи Шимъуну Андреёс рафт.³⁰ Вакте ба он ҷо расиданд, ба Исо зуд ҳабар доданд, ки хушдомани Шимъун таб карда, дар бистар хобидааст.³¹ Вай назди бемор омад ва аз дасташ гирифта, ӯро бархезонд. Таби бемор паст шуд ва ӯ машгули меҳмоннавозӣ гардид.

32 Ҳамон бегоҳ, ҳангоми нишасти офтоб мардум ҳамаи беморону девонагонро ба назди Исо оварданд.

33 Тамоми аҳолии шаҳр ҳам назди дари ҳонаи онҳо ҷамъ омаданд.³⁴ Ӯ одамони зиёдро аз бемориҳои гуногун шифо дод, бисёр девҳоро берун кард ва нагузошт, ки девҳо ҷизе бигӯянд, зеро онҳо кӣ будани ӯро медонистанд.

Дуои Исо дар хилватгоҳ

35 Саҳарии барвақт, ҳанӯз субҳ надамида, Исо бархесту ба ҷои хилвате рафта, дуо кард.³⁶ Шимъун ва ҳамроҳонаш бошанд, ба ҷустуҷӯи Исо баромаданд.³⁷ Ӯро ёфта, ба Вай гуфтанд: «Ҳама Шуморо ҷустуҷӯ мекунанд».³⁸ Вале Исо гуфт: «Биёед,

ба шаҳру дехоти гирду атроф низ биравем, то ки Ман ба мардуми он ҷо ҳам хушхабарро эълон намоям, чунки барои ичрои ҳамин кор Ман омадаам».

³⁹ Баъд ӯ ба тамоми гӯшаву канори сарзамини Ҷалил сафар карда, дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод ва девҳоро аз одамон берун мекард.

Покшавии марди маҳав

⁴⁰ Рӯзе ба назди Исо марди маҳав омад. Вай ба зону нишаста зорӣ карда гуфт: «Агар ҳоҳед, метавонед маро пок созед». ⁴¹ Дили Исо ба ҳоли мард сӯҳт ва дасташро ба вай расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам! Пок шав!» ⁴² Фавран қасалии мард нест шуда, баданаш пок гашт.

⁴³ Исо ўро зуд ҷавоб дода таъкидкунон ⁴⁴ гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеч қас нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, худро нишон дех ва барои пок шудани худ, ҳамон тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикиун, то ба онҳо шаҳодате гардад». ⁴⁵ Вале он мард берун баромада ошкоро ин ҳабари хушро паҳн мекард. Барои ҳамин Исо дигар озодона ба шаҳр даромада натавонист, балки дар саҳро монд. Бо вуҷуди ин, мардум аз ҳама ҷо ба назди ӯ меомаданд.

2

Шифо ёфтани марди шал

¹ Пас аз ҷондӣ рӯз Исо ба шаҳри Кафарнаҳум баргашт ва овозаи дар ҳона буданаш зуд дар ҳама ҷо паҳн шуд. ² Ҳона ва беруни он ҷонон пуродам шуд, ки ҳатто ҷои сӯзан афтодан намонда буд. Исо ба онҳо қаломи Худоро таълим медод. ³ Ҳамин вақт боз одамоне омаданд, ки чор нафаре аз онҳо шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта назди Исо меоварданд. ⁴ Вале аз бисёрии мардум ба ӯ наздик шуда натавониста, боми ҳонаро аз боли сари Исо кушоданд ва дар он шикофе карда, шалро якҷоя бо ҷойгаҳаш поён

фароварданд. ⁵ Исо имони онҳоро дид, ба шал гуфт: «Додар, гуноҳҳоят баҳшида шуданд!»

⁶ Баъзе аз шариатдононе, ки дар он ҷо нишаста буданд, аз дили худ ҷунин фикрҳо мегузаронданд: ⁷ «ӯ ҷаро ҷунин суханони кофириона мегӯяд! Ҳеч қас ба гайр аз Ҳудо гуноҳи инсонро баҳшида наметавонад.»

⁸ Исо ҳамон лаҳза дар дилаш фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро ҷунин фикрҳо доред? ⁹ Кадомаш осонтар аст: ба шал гуфтани он ки „гуноҳҳои ту баҳшида шуданд“ ё ки „барҳез, ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард?“ ¹⁰ Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати баҳшидан гуноҳҳоро дорад». Сипас ба шал нигариста гуфт: ¹¹ «Ба ту мегӯям, барҳез, ҷойгаҳатро бардошта ба ҳонаат рав».

¹² Он мард аз ҷояш ҳеста, фавран ҷойгаҳашро ҷамъ карду дар пешӣ назари мардуми дарҳайратмонда равона шуд. Ҳама Ҳудоро ситоиш карда, ба яқдигар мегуфтанд: «То ҳол монанди ин ҷизе надида будем!»

Шогирди Исо шудани Левӣ

¹³ Исо боз ба соҳили кӯл рафт. Мардум дар гирди ӯ ҷамъ омаданд ва ӯ онҳоро таълим дод. ¹⁴ Ҳангоме Исо роҳашро давом дод Левии писари Ҳалфиро дид, ки ба ҷамъоварии андозу хироҷ машғул буд, ба ӯ гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». Левӣ барҳест ва аз паси ӯ равона шуд.

¹⁵ Вақте ки Исо бо шогирдонаш дар ҳонаи Левӣ таом меҳӯрд, бисёр андозигирон ва онҳое, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ дар сари он дастархон буданд, чунки бисёриҳо аз пайи Исо мерафтанд.

¹⁶ Баъзе шариатдонон, ки фарисӣ буданд, Исоро бо «гунаҳкорону» андозигирон дар сари як дастархон дид, ба шогирдони ӯ гуфтанд: «Чаро ӯ бо андозигирону гунаҳкорон аз як дастархон ҳӯрок меҳӯрад?»

¹⁷ Исо инро шунида, ба онҳо гуфт: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд. Ман ҳам барои

он омадаам, ки на накӯкорон, балки гунахқоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

18 Дар он айём ҳам пайравони Яҳё ва ҳам фарисиён рӯза гирифта буданд. Баъзе касон назди Исо омада пурсианд: «Чаро пайравони Яҳё ва пайравони фарисиён рӯза мегиранду шогирдони Шумо намегиранд?»

19 Исо ба онҳо гуфт: «Оё дўстони домод дар ҷашини арӯсӣ, ки домод ҳанӯз ҳамроҳашон аст, рӯза мегиранд? То домод бо онҳост, онҳо рӯза гирифта наметавонанд? 20 Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он рӯз онҳо низ рӯза мегиранд.

21 Касе аз матои нав ба либоси кӯҳна ямоқ намекунад. Чун кунад ямоқи нав аз либоси кӯҳна чудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам аёнтар мешавад. 22 Инчунин касе шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезад, чун бирезад ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк дарида, ҳам шароб мерезад ва ҳам худи машк аз кор мебарояд. Бинобар ин шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд».

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

23 Як рӯзи истироҳат Исо ва шогирдонаш аз қиштзори гандум мегузаштанд ва дар аснои роҳ шогирдон ҳӯшаҳои гандумро мечиданд. 24 Баъзе аз фарисиён ба Исо гуфтанд: «Барои чӣ онҳо кори дар рӯзи истироҳат раво набударо мекунанд?»

25 Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар дар навиштаот наҳондаед, ки шоҳ Ҷовуд вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд ва эҳтиёҷ дошт, чӣ кор кард? 26 Вақте ки Абётор сарвари рӯҳониён буд, Ҷовуд ба ҳонае, ки ҳузури Ҳудоро дошт, даромада, иони ба Ҳудо тақдимшударо гирифта ҳӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шариат фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он нонро бихӯранд».

27 Боз давом дод: «Рӯзи истироҳат барои инсон оғарида шудааст, на инсон барои рӯзи истироҳат.

28 Бинобар ин Фарзанди Инсон соҳиби ҳатто рӯзи истироҳат аст».

3

Шифо додан дар рӯзи истироҳат

1 Бори дигар Исо ба ибодатхона рафт ва дар он ҷо марди дасташ ҳушишуда буд. 2 Баъзе одамон Исоро мушоҳида мекарданд, ки оё он мардро дар рӯзи истироҳат шифо мебахшад ё не. Агар шифо баҳшад, Ӯро айбдор кунанд. 3 Исо ба он марди дасташ ҳушишуда гуфт, ки дар назди ҳама рост истад.

4 Сипас ба тарафи онҳо нигоҳ карда гуфт: «Ба фикри шумо дар рӯзи истироҳат чӣ равост: некӣ ё бадӣ кардан; наҷот додани ҷон ё нобуд карданни он?» Аммо онҳо ҳомӯш буданд. 5 Исо бо ғазаб ба онҳо нигоҳ карду аз яқравиашон ғамгин гашт ва ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун!» Вай дасташро дароз карду дасташ сиҳат шуд. 6 Фарисиён аз ибодатхона баромада, зуд бо аъзоёни ҳизби ҳиродиён муҳокима карда, нақшаш күштани Исоро қашиданд.

Мардум аз пайи Исо мераванд

7 Ҳангоме ки Исо бо шогирдонаш ба тарафи қўл равона шуд, мардуми бисёре аз сарзамини Ҷалилу Ҳудия, 8 аз шаҳри Ерусалим, инчунин аз сарзамини Адӯму атрофи дарёи Үрдун ва аз Сурӯ Сидун аз паси Ӯ мерафтанд. Мардуми зиёд дар бораи корҳои Исо шунида, ба гирди Ӯ ҷамъ меомаданд. 9 Аз сабаби бисёрии мардум Исо ба шогирдонаш фармуд, ки барояш қаиқе тайёр кунанд, то ки одамон Ӯро пахш нақунанд. 10 Азбаски Исо беморони зиёдеро шифо баҳшида буд, ҳамаи беморон аз ҳар тараф Ӯро пахш мекарданд, то дасташон ба Ӯ расаду шифо ёбанд. 11 Рӯҳҳои нопок баробари дидани Ӯ ҳудро дар наздаш ба замин мепартофтанд ва фарёдзанон мегуфтанд: «Ту Писари Ҳудо ҳастӣ!» 12 Вале Исо бо таъкиди қатъӣ ба онҳо амр мекард, ки Ӯро маълум нақунонанд.

Интихоби дувоздаҳ вакил

¹³ Сипас Исо ба баландие баромада, онҳоро ки меҳост, ба наздаш даъват кард ва онҳо омаданд. ¹⁴ Баъд аз байни онҳо дувоздаҳ нафарро вакил таъин намуд, ки доимо бо ӯ бошанд, то ки онҳоро барои ба мардум эълон кардани хушхабари Худо фиристад ¹⁵ ва онҳо қудрати берун кардани девҳоро дошта бошанд.

¹⁶ Он дувоздаҳ нафар инҳоянд: Шимъүн, ки Исо ўро Петрус меномид, ¹⁷ Ёқуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд ва Исо онҳоро «писарони раъд» меномид, ¹⁸ Андриёс, Филиппус, Барталмо, Матто, Тумо, Ёқуб, ки писари Ҳалфӣ буд, Таддо, Шимъүни Ватандӯст ¹⁹ ва Яхудои Исқарют, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Тӯҳмат дар ҳаққи Исо

Баъд Исо ба хона рафт. ²⁰ Мардуми зиёде боз чамъ омадаанд, ки ӯ ва шогирданаш ҳатто фурсати ҳӯрок ҳӯрдан наёфтанд. ²¹ Бо шунидани ин хабар аҳли оиласи Исо ба наздаш омада, хостанд ӯро бо худ баранд, зеро одамон мегуфтанд, ки ӯ аз ақл бегона шудааст. ²² Гурӯҳе аз шариатдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, чунин мегуфтанд: «Ӯ дар худ Баал-Забул, сардори девҳоро дорад ва бо қудрати вай девҳоро берун мекунанд».

²³ Исо онҳоро ба наздаш даъват карда, бо масал гуфт: «Чӣ тавр шайтон худашро берун карда метавонад? ²⁴ Давлате, ки дар дохили худ аз ҳам чудо шуда ҷанг мекунад, устувор намемонад. ²⁵ Хонаводае, ки байни аъзоёнаш чудоӣ афтодааст, устувор намемонад. ²⁶ Агар шайтон бар зидди худаш бичангад ва дар худ чудоӣ дошта бошад, устувор намемонад, балки нобуд мешавад.

²⁷ Ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пои шахси пурзӯрро набандад, ана баъд хонаашро ғорат карда метавонад.

²⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳе, ки инсон мекунад ва ҳар сухани кофирионае, ки мегӯяд, бахшида мешавад. ²⁹ Вале агар касе бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофириона гӯяд, ҳаргиз бахшида намешавад ва ин гуноҳаш то абад ҳоҳад монд». ³⁰ Ин суханонро Исо ба хотири он гуфт, ки баъзеҳо дар борааш «Ӯ дар худ рӯҳи нопок дорад» мегуфтанд.

Модар ва бародарони Исо

³¹ Он гоҳ модар ва бародарони Исо омада, дар берун истода, шахсеро фиристоданд, ки ӯро даъват кунад. ³² Исо дар байни мардум нишаста буд, ки онҳо ба ӯ гуфтанд: «Модар ва бародарону ҳоҳаронатон дар берун истодаанд ва Шуморо мепурсанд». ³³ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Модар ва бародарони Ман кистанд? — ³⁴ ва ба атрофиёнаш нигоҳе карду давом дод, — Ана, инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд. ³⁵ Ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо орад, бародар, ҳоҳар ва модари Ман аст».

4*Масал дар бораи дехқон*

¹ Бори дигар Исо дар канори кӯл ба мардум таълим медод ва туда-тӯдаи одамон дар гирдаш чамъ омаданд. Бинобар ин ӯ маҷбур шуд, ки ба қаиқ нишаста, аз кӯл ба мардуме, ки дар соҳил буд, сухан гӯяд. ² Ӯ таълим додани бисёр ҷизҳоро ба онҳо бо масалҳо сар кард. Ӯ гуфт:

³ «Гӯш кунед! Рӯзе як дехқон барои қишт кардан мебарояд. ⁴ Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо омада, онро аз замин чида пок-покиза меҳӯранд. ⁵ Миқдори дигари он ба замини санглоҳу камҳоқ меафтад. Аз сабаби чуқур набудани хоқи замин он зуд месабзад. ⁶ Вале бо баромади офтоб майсаи навхез пажмурда шуда, аз сабаби решай мустаҳкам надоштан хушқ мешавад. ⁷ Як миқдори дигараш ба миёни хорҳо меафтад ва хорҳо қад кашида майсаи баромадаро паш мекунанду

намегузоранд, ки он ҳосил диҳад. ⁸ Лекин як ҳиссаи донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтода, месабзад ва қад кашида сӣ, шаст ва сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳад».

⁹ Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

¹⁰ Вақте ки ӯ танҳо буд, он дувоздаҳ нафар ва пайравонаш аз ӯ маъни масалро пурсианд. ¹¹ Исо ҷавоб дод: «Худо ба шумо сирру асрори подшоҳии худро ошкор кардааст. Вале барои онҳое, ки бо мо нестанд, ҳама чиз бо мақолу масалҳо таълим дода мешавад, ¹² то ки онҳо „бо ҷашмони худ нигоҳ кунанду набинанд,

бо гӯшҳои худ шунаванду нафаҳманд ва сүи Худо рӯ нагардонанд, то Худо гуноҳҳояшонро бубахшад“».

Маъниидод кардан масал дар бораи дехқон

¹³ Баъд аз онҳо пурсиид: «Магар маъни ин масалро нафаҳмидед? Пас ҳамаи масалҳои дигарро чӣ тавр мефаҳмад?

¹⁴ Дехқон каломи Худоро мекорад. ¹⁵ Он ҳиссаи донаҳо, ки ба пайраҳа меафтанд, монанди он аст, ки баъзе қасон каломро мешунаванд, вале шайтон зуд омада, каломи дар дили онҳо кошта шударо медуздад. ¹⁶ Донаҳои ба замини санглоҳ афтода қасоне мебошанд, ки каломро шунида, якбора бо хушҳолӣ онро қабул мекунанд, ¹⁷ вале азбаски решা надоранд, муддати кӯтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои калом ба душворӣ ва азоб дурҷор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиҳанд. ¹⁸ Донаҳое, ки ба замини ҳорзор меафтанд, монанди он аст, ки баъзе қасон каломро мешунаванд,

¹⁹ аммо ғаму ташвиши зиндагӣ, орзуи бойигарӣ ва майлу рағбат ба ҷизҳои дигар фикру хаёлашонро ба худ банд карда, каломро пахш менамоянд ва дар натиҷа онҳо ҳеч ҳосиле намеоранд. ²⁰ Вале донаҳое, ки ба замини ҳосилхез

меафтанд, монанди он аст, ки баъзе қасон каломро мешунаванду қабул мекунанд ва сӣ, шаст ва сад баробар бештар ҳосил медиҳанд».

Дар бораи ҷароғ

²¹ Баъд аз онҳо пурсиид: «Магар ҷароғро барои он меоранд, ки зери тағора ё кате гузоранд? Оё онро ба ҷароғпоя намегузоранд? ²² Ҳамин тавр, ҳар чӣ пинҳон ва пӯшида аст, ошкор ва равшан мегардад. ²³ Пас, ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

²⁴ Суҳанони мешунидаатонро бо диққат мулоҳиза намоед. Бо қадом сангӣ тарозу шумо баркашед, бо ҳамон сангӣ тарозу ва ҳатто зиёдтар аз он ба шумо баркашида мешавад. ²⁵ Зеро ҳар кӣ ҷизе дорад, ба ӯ боло ҳам зиёдтар дода мешавад ва касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ӯ кашида гирифта мешавад».

Масал дар бораи сабзиши дона

²⁶ Исо суҳанони худро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худо монанди он аст, ки шахсе ба замин донаҳо мепошад ²⁷ ва шабҳо хоб мераваду рӯзҳо бедор мешавад, донаҳо бошанд, сабзида нашъунамо мейёбанд. Вале он шахс намедонад, ки сабзиш чӣ тавр сурат мегирад. ²⁸ Чунки худи замин донаҳоро месабзонад. Аввал дона сабзида қад мекашад, баъд ҳӯша пайдо шуда, аз дона пур мешавад. ²⁹ Ҳамин ки ҳӯшаҳо пухта мерасанд, вай бо дос меояд, чунки мавсими ҳосил расидааст».

Масал дар бораи донаи ҳардал*

³⁰ Инчунин Исо гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ монанд кунем? Бо қадом масал онро шарҳ дижем? ³¹ Вай монанди донаи ҳардалест, ки ҳангоми коштан аз ҳамаи донаҳои рӯй замин майдатарин мебошад, ³² вале баъд аз кошта шудан, калон мешаваду аз ҳама гиёҳҳо баландтар мегардад ва шоҳаҳояш то андозае

* **4:29 4:30** Ҳардал — (горҷитса) гиёҳе, ки баландиаш аз 120 см. то ба чору ним метр рафта мерасад, донааш бошад, аз ҳамаи донаҳо ва тухмҳои растаниҳои дигар хурдтар аст.

баланд мешаванд, ки паррандаҳо дар сояаш лона месозанд».

³³ Ҳамин тавр, ба қадре ки мардум фахмида метавонист, ӯ қаломи Ҳудоро ба тариқи чунин масалҳои зиёд баён мекард. ³⁴ Исо ба онҳо ҳама чизро бо масал таълим медод, вале маъни масалҳоро ба шогирдонаш дар танҳои мефаҳмонд.

Исо тӯғонро ором мекунаш

³⁵ Бегоҳии ҳамон рӯз ӯ ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба канори дигари кӯл гузарем». ³⁶ Сипас, онҳо мардуми дар соҳил ҷамъомадаро тарқ карданд ва ба қаиқе, ки Исо дар он нишаста буд, савор шуда, ба роҳ даромаданд. Бо ӯ қаиқҳои дигар ҳамравона шуданд.

³⁷ Ногаҳон тӯғони сахте сар шуд. Мавҷҳо бо зарб ба қаиқ бармехӯрданд ва оқибат қаиқ аз об пур шуд. ³⁸ Аммо Исо дар қафои қаиқ сарашро ба болишт гузошта мөхобид. Шогирдонаш ӯро бедор карда гуфтанд: «Устод! Магар парво надоред, ки мо мемирим?!»

³⁹ Ӯ барҳест ва бодро таъна зада, ба кӯл фармон дод: «Ҳомӯш шав! Ором бош!» Ҳамон лаҳза бод аз вазидан бозмонд ва дар ҳама ҷо оромии том ҳукмифармо шуд.

⁴⁰ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Чаро ин қадар тарсиед? Оё ҳоло ҳам боварӣ надоред?» ⁴¹ Вале онҳо, дар ҳолате ки тарсу ҳарос тамоми вучудашонро фаро гирифта буд, ба яқдигар мегуфтанд: «Ин кӣ аст, ки ҳатто бод ва кӯл ба ӯ итоат мекунанд!»

5

Исо девонаро шифо медиҳад

¹ Ҳамин тавр, Исо ва шогирдонаш ба тарафи дигари кӯл, ба сарзамини ҷадариён расиданд. ² Ҳангоми ба соҳил фаромадани Исо, якбора як шахсе, ки гирифтори рӯҳи нопок буд, аз қабристон берун баромада, ба тарафи ӯ давид. ³ Ин мард дар қабристон зиндагӣ мекард ва ҳеч кас ўро бо занҷир ҳам баста, нигоҳ

дошта наметавонист. ⁴ Борҳо дасту поящро бо занҷирҳо баста ва завлона карда буданд, вале ӯ завлонаҳоро шикаста, занҷирҳоро пора-пора мекард. Касе барои ром кардани вай қувват надошт. ⁵ Ӯ шабу рӯз доимо дар қабристон ва теппаҳо дод зада мегашту худро бо сангҳо зада, мачруҳ мекард.

⁶ Вақте ки ӯ Исоро аз дур дид, давон-давон ба наздаш омада саҷда кард. ⁷⁻⁸ Исо ба вай фармон дод: «Эй рӯҳи нопок, аз ин мард берун шав». Вай бошад, бо тамоми овозаш фарёд зада гуфт: «Эй Исо, Писари Ҳудои Таоло, ба ман чӣ кор дорӣ? Аз барои Ҳудо маро азоб надеҳ!»

⁹ Исо аз ӯ пурсид: «Номат чист?» Ӯ ҷавоб дод: «Номам Лашкар аст, ҷунки мо бисёрем». ¹⁰ Вай аз Исо зорию тавалло кард, ки онҳоро аз он маҳалла берун нақунад.

¹¹ Ҳамин вақт як галаи қалони ҳуқон дар болои теппае мечарид. ¹² Рӯҳҳои нопок аз Исо ҳоҳиш карда гуфтанд: «Моро ба мобайни ҳуқҳо фирист ва иҷозат дех, ки ба онҳо доҳил шавем». ¹³ Исо ба онҳо иҷозат дод. Он гоҳ рӯҳҳои нопок аз он мард берун баромада, доҳили ҳуқҳо шуданд. Тамоми галаи ҳуқон, ки тақрибан ду ҳазор сар буд, аз баландӣ ҷаста худро ба кӯл партофта ғарқ шуданд.

¹⁴ Ҳукбонҳо бошанд, ба шаҳру дехоти атроф гурехта, дар ҳама ҷо ин ҳодисаро ба мардум нақл карданд. Мардум берун баромаданд, то бубинанд, ки чӣ ҳодиса рӯй додааст. ¹⁵ Пас онҳо дар гирди Исо ҷамъ омада, диданд, ки ҳамон девонае, ки гирифтори лашкари девҳо буд, акнун дар тан либос дораду бо ақли солим нишастааст ва хеле тарсианд. ¹⁶ Шоҳидони ин воқеа, ҳодисаи бо девонаву ҳуқҳо рӯйдодаро нақл мекарданд. ¹⁷ Он гоҳ мардум аз Исо ҳоҳиш карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

¹⁸ Ҳангоме ки Исо ба қаиқ савор мешуд, марде, ки пештар гирифтори девҳо буд, аз Вай илтимос кард, ки

ўро ҳам бо худ бубарад. ¹⁹ Аммо Исо хоҳиши ўро рад карда гуфт: «Ба хонаат баргард ва ба хешу таборат нақл кун, ки Худованд дар ҳаққи ту чй кор ва чй ғамхории бузурге кард». ²⁰ Ў низ равона шуд ва дар тамоми гӯшаву канори Даҳ Шаҳр ба ҳама эълон карда мегуфт, ки Исо барояш чй кори бузурге кардааст ва ҳама аз шунидани ин дар ҳайрат мемонданд.

Духтари Ёир ва шифо ёфтани занни бемор

²¹ Исо ба қаиқ савор шуда, ба тарафи дигари кўл рафт. Вақте ки ба соҳил расид, мардуми зиёде назди ў чамъ омаданд. ²² Дар ҳамин вақт марде бо номи Ёир, ки яке аз сардорони ибодатхонаи он шаҳр буд, омада Исоро дидан замон, худро пеши пойҳои ў партофти. ²³ Ў зорикунон гуфт: «Духтарам дар дами марг аст. Аз Шумо ҳоҳиш мекунам, ки биёд ва дастатонро бар ў бигузоред, то шифо ёбаду зинда монад». ²⁴ Исо бо ў ба роҳ даромад ва аз паси онҳо мардуми бешуморе ҳам равона шуданд, ки аз ҳар тараф Исоро фишор медоданд.

²⁵ Дар он чо як зане буд, ки дувоздаҳ сол боз касалии хунравӣ дошт. ²⁶ Ҳарчанд вай аз муолиҷаи табиони зиёд дард қашида, тамоми дорояшро сарф карда буд, саломатиаш хуб намешуд. Баръакс, аҳволаш торафт бадтар мешуд.

27-28 (27-28) Вақте ки ў дар бораи Исо шунид, аз дилаш гузаронд: «Агар ақаллан ба либосаш даст расонам, шифо меёбам». Барои ҳамин он зан аз байнин тӯдаи одамон гузашта, аз ақиб ба Исо наздик шуду ба ҷомааш даст расонд. ²⁹ Худи ҳамон лаҳза хунравиаш бозмонд ва ў ҳис кард, ки шифо ёфтааст.

³⁰ Ҳамон лаҳза Исо низ ҳис кард, ки аз ў қуввае берун рафт ва ба мардуми гирду атрофаш нигоҳ карда пурсид: «Кй ба ҷомаам даст расонд?»

³¹ Шогирдонаш ба ў гуфтанд: «Мебинед, ки ба Шумо аз ҳар тараф

фишор меоранд ва боз мепурсед, ки ба Шумо кй даст расонд?»

³² Вале Исо ба атрофиён нигоҳ мекард, то касеро, ки ба ҷомааш даст расонда буд, пайдо кунад. ³³ Зане, ки аз шифоёбиаш огоҳ буд, ҷуръат карда, тарсону ларзон ба Исо наздик омад ва худро пеши пойҳои ў партофта, ҳақиқати ҳолро нақл кард. ³⁴ Исо ба ў гуфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод! Рав ва дар амон бошу саломат гард!»

³⁵ Ҳанӯз ки ў гап мезад, ҷанд нафар аз хонаи Ёир ҳабар оварда, гуфтанд: «Духтаратон гузашт. Ба заҳмат додани устод дигар ҳочате нест».

³⁶ Исо инро шунида, ба сардори ибодатхона гуфт: «Натарс! Фақат имон дошта бош». ³⁷ Инро гуфт ва ба ғайр аз Петрус, ёқуб ва бародари ў Юҳанно ба дигарон иҷозат надод, ки ҳамроҳаш бираванд.

³⁸ Вақте ба хонаи Ёир расиданд, диданд, ки одамони зиёде бо шўру ғавғо гирияву нола мекарданд. ³⁹ Исо ба хона даромада ба онҳо гуфт: «Чаро шўру ғавғо бардошта, гири мекунед? Духтар намурдааст, фақат хобидааст».

⁴⁰ Бо шунидани ин суханон мардум ба ҳолаш ҳандиданд. Вале Исо ҳамаро берун карда, бо падару модари дӯхтар ва ҳамроҳонаш ба хонае, ки дұхтар хобида буд, даромад. ⁴¹ Исо дасти беморро гирифта гуфт: «Талита қуми!», ки маънояш «Эй дұхтар, бархез!» аст. ⁴² Он дұхтар, ки дувоздаҳсола буд, зуд бархест ва ба роҳ гаштан даромад. Онҳо аз дидани ин дар ҳайрат монданд. ⁴³ Исо онҳоро чиддӣ таъкид карда гуфт, ки ин воқеаро ба касе нагӯянд ва ҳоҳиш кард, ки ба дұхтар хўрок бидиҳанд.

6

Ҳалиқи Носира Исоро рад карданд

¹ Исо бо шогирдонаш аз он чо баромада, ба шаҳри Носира, ки дар он чо ба воя расида буд, баргашт. ² Рӯзи истироҳат ў дар ибодатхона ба

таълим додани мардум шурӯй кард. Бисёр касоне, ки Ўро мешуниданد, ба ҳайрат афтода, чунин мегуфтанд: «Аз қучо Вай ҳамаи ин чизҳоро дорад? Ин чий ҳикмате ба Ў дода шудааст? Чий хел мӯъчизаҳои бузург бо дастони Ў ичро шудаанд? ³ Магар Ў ҳамон дуредгар нест, ки модараши Марям, бародаронаш Ёкуб, Юшо, Яхудо ва Шимъүн ҳастанд ва хоҳаронаш ҳам дар байнини мозиндагӣ мекунанд?» Пас Ўро рад кардан.

⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беифтихор намешавад, магар ин ки дар диёр, байнини хешон ва хонадони худ қадр надорад».

⁵ Бинобар ин Исо дар он шаҳр мӯъчизаи бузурге нишон дода натавонист, танҳо ба чанд бемор даст расонда, онҳоро шифо дод. ⁶ Ўз беимонии онҳо дар ҳайрат буд.

Исо дувоздаҳ вакилашро меғиристад

Исо ба деҳоти атроф рафта, мардумро таълим медод. ⁷ Вай дувоздаҳ вакилашро ба пешаш даъват кард ва ба онҳо қудрати ба рӯйҳои нопок амр карданро дода, чуфт-чуфт ба ҳар тараф фиристод. ⁸⁻⁹ (8-9) ў ба онҳо фармуд: «Ба ғайр аз асо ҳамроҳи худ чизе нагиред: на ҳӯрок, на борхалта, на ҳамёни пул ва на либоси иловагай. Танҳо пойафзоли оддӣ бипӯshed. ¹⁰ Ба ҳар чое, ки расидед, то вақти рағтанатон фақат дар як хона бимонед ва онро иваз нақунед. ¹¹ Агар дар он чо шуморо қабул нақунанд ва ба суханони шумо гӯш надиҳанд, аз он чо биравед ва чангини он чойро аз пойҳои худ биафшонед, то шаҳодати айборд будани онҳо гардад».

¹² Пас онҳо рафта, эълон мекарданд, ки ҳама бояд тавба карда ба Худованд рӯй оваранд. ¹³ Онҳо девҳои зиёдеро берун карда, бисёр беморонро бо молидани равған шифо бахшиданд.

Марғи Яхёи Таъмиддиҳанда

¹⁴ Шоҳ Ҳиродус^{*} аз ин корҳо боҳабар шуд, чунки номи Исо дар ҳама ҷо шӯҳрат мейфт. Баъзеҳо дар бораи Исо мегуфтанд, ки ин Яхёи Таъмиддиҳанда зинда шудааст ва барои ҳамин ҳам чунин қудрати мӯъчизақорӣ дар ҳаёташ амал мекунад. ¹⁵ Баъзеи дигарон мегуфтанд, ки ин Илёс пайғамбар аст. Қисми дигари одамон мегуфтанд, ки Ў яке аз пайғамбарони давраҳои қадим аст.

¹⁶ Аммо вақте Ҳиродус инро шунид, гуфт: «Ин Яхё аст, ки ман сарашро аз танаш чудо карда будам ва ҳоло ў аз нав зинда шудааст».

¹⁷⁻¹⁸ (17-18) Зоро чунин ҳодиса рӯй дода буд: Ҳиродус ба занӣ Ҳиродияро, ки занӣ бародараши Филиппус буд, гирифт. Барои ҳамин Яхё ба Ҳиродус мегуфт: «Хонадоршавии шумо бо Ҳиродия, ки занӣ бародаратон аст, раво нест». Аз ин рӯ, Ҳиродус як даста одамонро барои дастгир кардани Яхё фиристод. Онҳо ўро дастгир карда, баста ба ҳабс андохтанд.

¹⁹ Дар дили Ҳиродия зидди Яхё кина пайдо шуд ва ў хост, ки Яхёро биқушад, лекин ин корро карда наметавонист, ²⁰ чунки Ҳиродус аз Яхё метарсид. Вай медонист, ки Яхё марди худотарс ва муқадас аст, барои ҳамин ҳам ўро эҳтиёт мекард. Гарчанде суханони Яхё ўро нороҳат мекарданд, ба ҳар ҳол онҳоро гӯш кардан барояш маъқул буд.

²¹ Рӯзе барои Ҳиродия фурсати муносибе фаро расид: Ҳиродус дар рӯзи таваллуди худ зиёфате ороста, ҳамаи мансабдорон, сарлашкарон ва мардуми баобрӯи сарзамини Ҷалилро даъват намуд. ²² Вақте ки дуҳтари Ҳиродия ба базм омада рақсид, ў Ҳиродус ва меҳмононашро мафтун кард. Аз ин рӯ, Ҳиродус ба вай гуфт: «Ҳар чий аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам». ²³ Подшоҳ Ҳиродус қасам ҳўрда гуфт: «Ҳар чий ки пурсӣ медиҳам, то ҳатто нисфи мамлакатамро».

* **6:14** 6:14 шоҳ Ҳиродус — дар ин чо Ҳиродус Антипас мебошад, ки ҳокими сарзамини Ҷалил буд.

24 Духтар рафта аз модараш маслиҳат пурсид, ки чй талаб кунад. Ҳиродия ҹавоб дод: «Сари Яхёи Тაъмиддиҳандаро талаб кун».

25 Духтар базудй назди шоҳ омада гуфт: «Мехоҳам, ки худи ҳозир сари Яхёи Тაъмиддиҳандаро дар рӯи табаке ба ман ҳадя кунед».

26 Шоҳ хеле ғамгин шуд, vale аз барои қасами ҳўрдааш ва меҳмононаш ҳоҳиши духтарро рад кардан нахост. 27 Бинобар ин шоҳ даррав ба ҷаллод фармуд, ки сари Яхёро барояш гирифта биёрад. Ҷаллод ба ҳабсхона рафта, сари Яхёро аз танаш чудо карду 28 рӯи табак гузошта ба духтар оварда дод. Духтар бошад, онро ба модараш дод.

29 Ҳангоме ки шогирдони Яхё аз ин хабар ёфтанд, омада, часади ӯро гирифтанду бурда гўронданд.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер карданни зиёда аз панҷ ҳазор қас

30 Вакилон ба назди Исо баргашта кори кардашон ва ба мардум чизи таълим додаашонро нақл карданд.

31 Азбаски рафтуомади мардум чунон зиёд буд, ки Исо ва вакilonаш ҳатто фурсати ҳўрок ҳўрдан надоштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Танҳо худатон биёед, ки ҷои хилвате биравем ва каме истироҳат кунед». 32 Пас, ба қаиқ савор шуда, худашон танҳо ба ҷои хилвате рафтанд.

33 Бисёр одамон рафтани онҳоро диданд ва онҳоро шинохта, аз ҳар қишлоқ пиёда аз пасашон шитофтану пеш аз онҳо ба он маҳал омада расиданд. 34 Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дид, ба ҳолашон раҳмаш омад, зеро ки онҳо монанди гӯсфандони бе чӯпон буданд ва ба онҳо таълим додани чизҳои зиёдеро сар кард.

35 Бегоҳӣ шогирдон назди Исо омада гуфтанд: «Ин як ҷои беодам аст, вақт ҳам дер шуд. 36 Мардумро фиристед, ки ба дехоту қишлоқҳои атроф рафта, барои худ ҳўрдание

ҳаранд». 37 Вале Исо гуфт: «Шумо ба онҳо ҳўрок диҳед». Шогирдон пурсиданд: «Ба фикри шумо, мо бояд рафта ба дусад динор[†] нон ҳарида, ба онҳо диҳем?» 38 Исо гуфт: «Рафта бинед, ки шумо чй қадар нон доред». Онҳо фаҳмида омада ба ӯ гуфтанд: «Ҳамагӣ панҷ нону ду моҳӣ ҳаст».

39 Он гоҳ Исо фармуд, ки шогирдонаш мардумро гурӯҳ-гурӯҳ рӯй сабза шинонанд. 40 Одамон бо гурӯҳҳо панҷоҳ ва саднафарӣ нишастанд. 41 Исо он панҷ нон ва ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, бо моҳӣ ба шогирдонаш дод, онҳо бошанд, ба мардум тақсим карданд. 42 Ҳама то сер шудан ҳўрдану 43 шогирдон аз нонпора ва моҳиҳои боқимонда боз дувоздаҳ сабадро пур карданд. 44 Шумораи мардоне, ки нон ҳўрданд, панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рӯи об роҳ рафтани Исо

45 Баъд аз он Исо зуд ба шогирдонаш фармуд, ки ба қаиқ савор шуда, пешопеш ба сӯи Байт-Сайдо раҳсипор шаванд, то худаш мардумро ҷавоб диҳад. 46 Пас аз ҷавоб додани мардум Исо барои дуо кардан ба кӯҳ баромад.

47 Шомгоҳон қаиқ ба миёни кӯл расид, Исо бошад, дар соҳил танҳо монда буд. 48 Вақте Исо дид, ки шогирдонаш бо азоб зидди боди муҳолиф шино мекунанд, субҳидам рӯ-рӯи об қадамзанон ба тарафи онҳо равона шуд. Вай аз назди онҳо гузашта рафтани буд, 49 вале шогирдон дар рӯи об роҳ рафтани ӯро дид, фикр карданд, ки ин арвоҳ аст ва аз тарс фарёд заданд.

50 Азбаски ҳама ӯро дида тарсиданд, Исо фавран ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед». 51 Баъд ба қаиқ савор шуд ва ҳамон замон бод аз вазидан монд. Шогирдон бениҳоят ҳайрон монданд, 52 чунки аз сабаби яқравиашон

[†] 6:37 6:37 Динор — дар ин ҷо тангаи румӣ мебошад, ки арзишаш ба маоши якрузai коргар баробар буд.

ҳанұз ҳодисай зиёд шудани нонро нафақмиданд.

Шифоёфтани беморон

⁵³ Онҳо ба соҳили дигар расида, дар сарзамини Қинесор қарор гирифтанд. ⁵⁴ Ҳамин ки онҳо аз қақп ғаромаданд одамон Исоро шинохтанд. ⁵⁵ Онҳо зуд ба тамоми гирду атроф рафта, беморонро, ҳатто бо қойғашшон бардошта, ба ҳар چое, ки мешуниданд Исо буд, меоварданд. ⁵⁶ Ба ҳар چое, ки Исо мерафт, чи дар деҳоту чи дар шаҳрҳо, одамон беморонро сари роҳи ӯ гузошта, илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

7

Поку нопок

¹ Рұзе чанд нафар аз фарисиён ва шариатдонон аз Ерусалим ба назди Исо омаданд. Онҳо гирди ӯ чамъ омада ² диданд, ки баъзе шогирданаш бо дасты «бетаҳорат», яňне ношуста хұрок мекүранд.

³ Ҳол он ки яхудиён, махсусан фирмән фарисиён, то Dame ки дастхояшонро мувофиқи урфу одатҳои ачдодон нашүянд, ҳаргиз хұрок намекүрданд. ⁴ Инчунин ҳеч чизро аз бозор то нашүянд намекүрданд. Боз бисёр урфу одатҳои дигарро риоя мекарданд, монанди шустани пиёла ва дегу табақҳои бириңчй.

⁵ Фарисиён ва шариатдонон аз Исо пурсыданд: «Барои чий шогирдони Шумо урфу одатҳои ачдодони моро риоя накарда, бо дастҳои бетаҳорат хұрок мекүранд?»

⁶ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҳақ буд Ишағе пайғамбар, вакте оид ба шумо, дүрүяҳо пешгүй карда гуфта буд:

«Худо мегүяд:

«Ин одамон бо суханошон Маро таъриф мекунанд, vale dilashon az Man dur ast.

* **7:15–16** 7:15–16 Дар баъзе нұсхаҳои қадими навиштачот дохил шудааст: «Пас ҳар кій Маро мешунавад, бигзор гүш кунад».

⁷ Онҳо Маро бефоида парастиши мекунанд, чунки қонуны қоидаҳои инсониро „қонуни Худо“ гуфта таълим медиҳанд!»¹¹

⁸ Шумо фармудаҳои Худоро як тараф гузошта, ба урфу одатҳои инсони пайрави мекунед. ⁹ Шумо барои нигоҳ доштани урфу одатҳои худ шуда моҳирона фармудаҳои Худоро беэтибири мемонед.

¹⁰ Масалан, Худо ба воситаи Мұсса фармудааст: „Падару модари худро әхтиром кунед“ ва „ҳар кій дар ҳаққи падар ё модарааш сухани қабеҳ гүяд, қазояш марғаст“. ¹¹ Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модарааш бо чизе ёрій расонда тавонад, vale ёрій нарасонда гүяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, ¹² шумо дигар намегузоред, ки вай ба падару модарааш яғон күмаке кунад. ¹³ Ҳамин тавр шумо суханони Худоро бо урфу одатҳои худ барҳам дода, насл ба насл инро ёд медиҳед ва бисёр корхои мисли ин мекунед».

¹⁴ Исо мардумро боз наздаш даъват намуда гуфт: «Ҳамаатон Маро гүш карда, биғаҳмед.

^{15–16} (15–16) Ҳар чизе ки аз берун ба даруни одам медарояд, вайро ҳаром карда наметавонад, аммо он чизе, ки аз даруни одам берун мебарояд, вайро ҳаром мекунад*.

¹⁷ Вакте ки Исо аз назди мардум рафта, ба хона даромад, шогирданаш аз ӯ маъни ин масалро пурсыданд.

¹⁸ Вай ба онҳо гуфт: «Наход шумо ҳам инро нафақмида бошед? Магар намедонед, ки он чий ба даруни одам аз берун медарояд, ӯро ҳаром карда наметавонад? ¹⁹ Чунки хұрок ба дили шумо дохил намешавад, балки аз меъдаи шумо гузашта, берун мебарояд» (бо ин суханон Исо эълон кард, ки ҳар гуна хұрок ҳалол аст).

²⁰ Баъд илова кард: «Он чизе, ки аз даруни худи инсон мебарояд, ӯро

ҳаром мекунад. 21-22 (21-22) Чунки маҳз аз дохил, аз дили инсон ниятҳои бад берун меоянд, ба монанди алоқаи беникоҳ, дуздиву одамкушӣ ва баҳилӣ, фиребу найранг, бадкориву бадаҳлоқӣ, ҳасаду тӯҳматқунӣ, мағрурӣ ва бефаросатӣ. 23 Ҳамаи ин бадиҳо аз даруни инсон берун баромада, ўро ҳаром мекунанд».

Имони як зан

24 Аз он ҷо Исо ба шаҳри Сур рафт. Ў ба хонае даромад ва наҳост, ки қасе омаданашро фаҳмад. Вале ин кор ба ў муяссар нашуд.

25 Зане, ки духтари хурдсолаш гирифтори рӯҳи нопок буд, аз омадани Исо зуд боҳабар шуда, ба назди ў омад ва ба пеши пойҳояш афтод. 26 Вай зани юнонӣ, зодай Финикияни Сурия буд. Ў илтимос кард, ки Исо девро аз духтараш берун кунад.

27 Исо ба ў гуфт: «Бигзор аввал фарзандон сер шаванд, чунки нони фарзандонро гирифта ба сагон додан нодуруст аст».

28 Вале зан ҷавоб дод: «Дуруст аст, ҳочаам, вале сагон ҳам нонпораҳои аз дастарҳони кӯдакон афтодаро чида меҳуранд».

29 Он гоҳ Исо ба зан гуфт: «Барои ҷунин ҷавобат метавонӣ ба хонаат баргардӣ, ки дев аз духтарат дур шудааст».

30 Зан ба хонааш омада дид, ки дев аз духтараш берун шуда, вай ором хобидааст.

Шифо ёфтани марди кар

31 Сипас, Исо аз Сур баромада, бо роҳи Сидун ба тарафи кӯли Ҷалил ба ноҳияи Даҳ Шаҳр равона шуд. 32 Дар он ҷо ба наздаш мардеро оварданд, ки кар буду забонаш мегирифт. Онҳо илтимос карданд, ки Исо бар ў даст гузошта, шифояш дижад.

33 Исо ўро аз байни мардум ба як тараф бурда, ангуштонашро ба гӯши вай гузошт ва туф карда, ангуштонашро ба забони мард расонд. 34 Баъд ба осмон нигариста оҳе кашиду гуфт: «Ифатаҳ!», ки

маънояш «Кушода шав!» мебошад. 35 Он мард зуд шифо ёфта, гӯшҳояш кушода шуданд, забонаш озод гашт ва ў бурро гап зада метавонистагӣ шуд.

36 Исо ба онҳо гуфт, ки ба қасе чизе нагӯянд, вале ҳар қадар бештар онҳоро таъкид мекард, онҳо ҳамон қадар зиёдтар овозаҳо паҳн мекарданд. 37 Мардум қоил шуда, ба яқдигар мегуфтанд: «Ҳар коре, ки мекунад, хуб аст. Ў ҳатто карҳоро шунаво мекунаду забони гунгҳоро мекушояд».

8

Сер кардани тақрибан чор ҳазор қас

1 Дар яке аз ҳамин рӯзҳо боз тӯда-тӯдаи одамон ба назди Исо ҷамъ омаданд ва ҷизи хӯрдание надоштанд. Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: 2 «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман ҳастанд ва ҳеч хӯрдание надоранд. 3 Агар онҳоро гурусна ба хонаҳояшон фиристам, дар роҳ аз ҳол мераванд ва баъзеи онҳо аз роҳи дур омадаанд».

4 Шогирдонаш гуфтанд: «Магар қасе метавонад дар ин биёбон ин қадар одамро аз нон сер кунад?»

5 Исо пурсид: «Шумо ҷанд нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто».

6 Ў ба мардум фармуд, ки ба рӯи замин шинанд. Баъд он ҳафт ҷонро гирифта, ба Ҳудо шуқр гуфт ва онро пора карда, ба шогирдонаш дод, ки тақсим кунанд ва онҳо ҷонро ба мардум тақсим карданд.

7 Онҳо инчунин ҷанд моҳии майда ҳам доштанд. Исо Ҳудоро барои онҳо шуқр гуфта, фармуд, ки он моҳиҳо низ байни мардум тақсим шаванд. 8 Мардум хӯрда сер шуданд ва аз ҳӯроки боқимонда ҳафт сабади қалонро пур карданд. 9 Дар он ҷо қарип чор ҳазор нафар буданд ва Исо онҳоро ҷавоб дод.

10 Баъд якбора ў бо шогирдонаш ба қаиқ савор шуда, ба ноҳияи Далмонуто раҳсипор гашт.

Фарисиён нишона талаб мекунанд

11 Сипас чанд нафаре аз фарисиён назди Исо омада, бо ў баҳсү мунозираро сар карданд ва ўро озмуданй шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо дихад.

12 Исо аз дилаш оҳи вазнине кашида гуфт: «Барои чӣ ин насл нишонае талаб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ба ин насл ягон нишона дода намешавад».

13 Пас онҳоро монда, ба қаиқ савор шуду ба тарафи дигари кӯл рафт.

Ҳамиртуруши фарисиён ва Ҳиродус

14 Шогирдони Исо фаромӯш карданд, ки ба қаиқ бо худ нон бигираанд ва ҳоло фақат як нон доштанд. 15 Исо ба онҳо гуфт: «Хушёр бошед! Ҳурдро аз ҳамиртуруши шоҳ Ҳиродусу фарисиён эҳтиёт кунед».

16 Шогирдон бо яқдигар муҳокима карда мегуфтанд: «Ў аз сабаби нон надоштанамон инро гуфт». 17 Вале Исо аз суханони онҳо дарак дошта гуфт: «Чаро муҳокима мекунед, ки нон надоред? Магар то ҳол дарк намекунед ва нафаҳмидед? Ё гарданшах шудаед? 18 Шумо, ки ҷашм доред, ҷаро намебинед? Гӯш дореду ҷаро намешунавед? Оё фаромӯш кардед? 19 Ҳангоми панҷ ҳазор мардро бо панҷ нон сер карданам чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Ҷавоб доданд: «Дувоздаҳ сабад».

20 Гуфт: «Вақте ки бо ҳафт нон чор ҳазор нафарро сер кардам, чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Гуфтанд: «Ҳафт сабад!» 21 Ба онҳо гуфт: «Оё то ҳол намефаҳмид?»

Шифо ёфтани кӯр

22 Вақте ки онҳо ба Байт-Сайдо расиданд, чанд нафаре марди кӯреро ба назди Исо оварда, ҳоҳиш карданд, ки ба вай даст расонда шифо дихад.

23 Исо дasti он мардро гирифта аз деха берун бурд. Баъд оби даҳонашро ба ҷашмони мард молида, дастонашро бар ў гузошту пурсид: «Ягон чиз мебин?»

24 Мард боло нигариста гуфт: «Мардумро мисли дараҳтоне мебинам, ки роҳ мераванд». 25 Исо бори дигар дастонашро ба ҷашмони он мард гузошт. Ин дағъя мард бо диққат нигоҳ кард ва ҷашмонаш шифо ёфтанду ў ҳама чизро хуб дид. 26 Исо ўро ба хонааш фиристода таъкид кард, ки ба деха барнагардад.

Фикри Петрус дар бораи Исо

27 Исо бо шогирдонаш ба дехаҳои атрофи шаҳраки Қайсарияи Филиппус сафарашро давом дод. Дар роҳ аз шогирдонаш пурсид: «Одамон дар бораи кӣ будани Ман чӣ мегӯянд?»

28 Онҳо ҷавоб доданд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Шумо Яҳёи Таъмидиҳонда ҳастед, дигарон, ки Илёс пайғамбаред, қисми дигари одамон мегӯянд, ки Шумо яке аз пайғамбарони гузашта ҳастед».

29 Он гоҳ Исо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус гуфт: «Ту Масех, яъне Таъиншудаи Ҳудо ҳастӣ». 30 Исо онҳоро таъкид кард, ки дар ин бора ба касе ҷизе нагӯянд.

Пешгӯйии Исо дар бораи марғи худ

31 Баъд Исо ба шогирдонаш таълим додани онро сар кард, ки Фарзанди Инсон бояд ранҷу азоби зиёде қашад ва пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз Вай рӯ мегардонанд ва ў кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

32 Исо ин суханонро қушоду равшан гуфт, вале Петрус ўро ба як сӯ қашида, ба сарзаниш кардан даромад. 33 Лекин Исо рӯяшро гардонда ба шогирдонаш нигоҳ карду Петрусро сарзаниш намуда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту фикри Ҳудоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекунӣ».

34 Баъд Исо шогирдон ва мардумро ба наздаш ҷамъ карда гуфт: «Ҳар касе аз шумо, ки меҳоҳад пайрави Ман бошад, бояд аз манфиатҳои худ даст қашида, салиби азобу маргашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайравӣ кунад. 35 Ҳар кас, ки ҳаёташро

нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, vale ҳар кас, ки ба хотири Ман ва ин хушхабар аз баҳри ҳаёті худаш мегузарал, онро никоҳ медорад.³⁶ Ба одам чай фоидае дорад, ки тамоми дүнёро ба даст овараду ҷонашро аз даст дихад?³⁷ Одамизод бар ивази ҷони худ ҳеч товоне дода наметавонад.³⁸ Қасе, ки дар ин рӯзгори пур аз гуноҳу беймөнӣ аз Ман ва сұханонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, ҳангоме ки бо шұхрату ҷалоли Падара什, ҳамроҳи фариштаҳои муқаддас меояд, аз ӯ шарм ҳоҳад кард».

9

¹ Исо ба онҳо боз ин тавр гүфт: «Ба ростй ба шумо мегүям, چанд нафароне, ки дар ин ҷо ҳастанд, ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон бо тамоми құдрат омаданы подшохии Худоро мебинанд».

Дигарғун шуданы Исо

² Пас аз шаш рӯз Исо танҳо Петрус, Ёқуб ва Юханноро ҳамроҳаш гирифта, ба болой құхы баланд баромад. Дар он ҷо рангу рӯи Исо дар пеши назари шогирдонаш дигарғун шуд.³ Либоси ӯ дурахшида, аз барғ ҳам сафедтар гашт, то ба дараңае, ки дар рӯи замин ҳеч кас аз он сафедтар карда наметавонад.⁴ Он гоҳ барояшон Иләс ва Мұсө намудор шуданд, ки бо Исо сұхбат мекарданд.

⁵ Он гоҳ Петрус ба Исо гүфт: «Устод, бароямон хуб аст, ки ин ҷо бошем. Биёед се ҳаймае месозем, яке барои Шумо, дигаре ба Мұсө ва боз ба Иләс».⁶ Петрус намедонист, ки чай гүяд, чунки ҳамаи онҳо саҳт тарсида буданд.⁷ Баъд аibre пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва овозе аз он шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст, сұханони ӯро гүш кунед».⁸ Ногаҳон онҳо ба атроф назар андохта, ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹ Вақте ки аз құх мефаромаданд, Исо онҳоро таъқид кард, ки то аз нав зинда шудани Фарзанди Инсон аз он чай диданд, ба касе чизе нагүянд.¹⁰ Барои ҳамин онҳо ба касе дар ин

бобат даҳон намекушоданд, агарчи дар байни худ маъни ойораи «аз нав зинда шудан»-ро муҳокима мекардан.

¹¹ Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Чаро шариатдонон мегүянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Иләс биёяд?»

¹² Исо ҷавоб дод: «Дуруст, аввал Иләс омада, ҳама чизро барқарор мекунад. Вале Фарзанди Инсон, чунон ки дар борааш навиша шудааст, азоб қашид, хору зор мегардад.¹³ Аммо дар бораи Иләс мегүям, ки ӯ омада буд ва айнан ҳамон тавре, ки дар бораи ӯ навиша шуда буд, дар ҳаққи ӯ ҳар чай ки хостанд, карданд».

Аз рӯҳи нопок шифо ёфтани писарбача

¹⁴ Вақте ки онҳо ба назди шогирдони дигар омаданд, диданд, ки мардуми зиёде дар гирди онҳо ҷамъ шудаанд ва چанд нафар аз шариатдонон бо онҳо баҳсу мунозира доранд.¹⁵ Ҳамин ки мардум Исоро диданд, хеле ҳайрон шуда, давон-давон ба истиқболаш рафтанд.

¹⁶ Исо пурсид: «Дар бораи чай бо онҳо баҳс мекунед?»¹⁷ Марде аз байни мардум ҷавоб дод: «Устод, писарармо назди Шумо овардам. Ӯ гап зада наметавонад, зеро гирифтори рӯҳи нопок аст.¹⁸ Ҳар гоҳ ки рӯҳи нопок писарармо бигирад, ӯро бар замин мезанаңд ва даҳонаш кағқ мекунад, дандонҳояш ба яқдигар мечаспанд ва баданаш мисли чуб қарахт мешавад. Аз шогирдони Шумо ҳохиш кардам, ки рӯҳи нопокро аз ӯ берун кунанд, vale өнҳо натавонистанд».

¹⁹ Исо гүфт: «Эй насли беймөн! То кай ҳамроҳи шумо бошам ва то кай ҳамаи шуморо тоқат кунам? Писарро пеши Ман биёред».

²⁰ Пас ӯро оварданд ва ҳамин ки рӯҳ Исоро дид, писарармо саҳт ларzonд. Бача ба рӯи замин ғалтида фел мезад ва аз даҳонаш кағқ мебаромад.²¹ Исо аз падари ӯ пурсид: «Ӯ кай боз ба ин дард гирифттор аст?» Ҷавоб дод: «Аз бачагиаш.²² Рӯҳи нопок борхо ӯро

ба обу оташ андохта, меҳост нобудаш кунад. Ба мо раҳм кунед ва агар илочашро ёбед ба мо мадад кунед».

23 Исо ба мард гүфт: «Чи? „Агар илочашро ёбам“? Ба касе, ки имон дорад, ҳама чиз имконпазир аст».

24 Падари бача дархол нидо кард: «Бале, имон дорам, vale ёрі дихед, ки имонам қавитар гардад».

25 Вақте Исо дид, ки мардуми зиёд давон омада чамъ мешаванд, бо сарзаниш ба рұхы нопок амр кард: «Эй рұхы қариву гүнгі! Ба ту мегүям, аз ин бача берун баро ва дигар ба ў надаро!» 26 Рұхы нопок наърае зада, бори дигар бачаро саҳт ларzonда, аз ў берун шуд. Ранги бача монанди мурда шуд, барои ҳамин бисёриҳо «Вай мурдааст» гүфтанд. 27 Vale Исо дасти ўро гирифта, аз қояш хезонд ва бача ба поящ истод.

28 Баъдтар, вақте ки Исо ба хона даромад шогирддон дар танхой аз ў пурсидан: «Чаро мө рұхы нопокро берун карда натавонистем?»

29 Исо гүфт: «Ин зот танҳо бо дуо* берун карда мешавад».

Исо бори дигар дар бораи маргаши нақл мекунад

30 Исо ҳамроҳи шогирдонаш он чоро монда, аз Ҷалил гузашта рафт. Вай намехост, ки касе аз ин бохабар шавад, 31 чунки ў шогирдонашро таълим дода мегүфт: «Фарзанди Инсон ба дasti одамон супорида мешавад ва онҳо ўро мекушанд, vale баъд аз се рұз Вай аз нав зинда мешавад».

32 Vale онҳо маънии суханони ўро нафаҳимиданду аз пурсидан тарсиданд.

Ки аз ҳама бузургтар аст?

33 Онҳо ба шахри Кафарнаұм расида, ба хонае даромаданд ва Исо аз шогирдонаш пурсид: «Дар роҳ бо яқдигар дар бораи чи баҳс мекардед?» 34 Онҳо хомүш буданд, зеро дар роҳ баҳс мекарданд, ки ки

* 9:29 9:29 Дар баъзе нусхаҳо қадими навишташот «бо дуо ва рұза» омадааст. Дар баъзе нусхаҳо қадими навишташот дохил шудааст: «ки дар он چо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч тоғы хомүш намегардад» (Ниг. ояты 48).

аз ҳама бузургтар аст. 35 Пас, Исо нишаству дувоздаҳ шогирдро чамъ карда гүфт: «Ҳар ки дар сафи пеш шудан ҳоҳад, бояд аз ҳама ақиб ва дар хизмати ҳама бошад».

36 Баъд күдакеро гирифта дар байни онҳо гузашт. Сипас, ўро ба бағал гирифта, ба шогирдонаш гүфт:

37 «Ҳар касе ки чунин күдакро ба хотири Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад. Ҳар касе, ки Маро қабул мекунад, на Маро, балки фиристандаи Маро қабул мекунад».

Касе, ки бар зидди мо нест, тарафдори мост

38 Сипас Юханно ба Исо гүфт: «Устод, мардеро дидем, ки аз номи Шумо девхоро берун мекард, vale азбаски ў бо мо набуд, күшиш кардем, ки ўро аз ин кор боздорем».

39 Аммо Исо гүфт: «Ўро аз ин кор бознадоред! Ҳар касе, ки аз номи Ман мүъчиза мекунад, наметавонад баъд аз фурсате дар бораи Ман сухани баде билгүяд. 40 Зеро касе ки бар зидди мо нест, тарафдори мост. 41 Ба ростай ба шумо мегүям, агар касе ба шумо фақат ба хотири он, ки шогирди Масеҳ ҳастед, ақаллан як пиёла об дихад, ҳаргиз бе мукофот нахоҳад монд».

Он чизе, ки моро гирифтори гуноҳ мекунад

42 «Вале агар шахсе сабабгори он гардад, ки яке аз ин пайравони хурди Ман гүмроҳ шавад, беҳтар аст, ки ба гардани он шахс санги осиёбро баста, ба баҳр партоянд.

43-44 (43-44) Агар дастат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як даст буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду даст дошта бошию ба отashi дўзах афтий.†

45-46 (45-46) Агар поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як по буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки

† 9:43-44 9:43-44

ду по дошта бошию ба дўзах партофта шавай.‡

47 Агар чашмат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро бароят беҳтар аст, ки як чашм дошта бошию ба подшохии Худо дарой, аз он ки ду чашм дошта бошиву ба дўзах партофта шавай, 48 „ки дар он ҷо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад“.

49 Чун ҳар кас бо оташ намакин мешавад.§ 50 Намак чизи хуб аст, вале агар сифаташро гум кунад, бо чӣ онро намакин карда метавонед? Пас шумо низ дар хӯд намак дошта бошед ва бо яқдигар дар сулху салоҳ зиндагӣ кунед».

10

Таълими Исо дар бораи талоқ

¹ Исо он ҷоро монда, ба тарафи сарзамини Яҳудия ва қисми шарқии дарёи Урдун рафт. Боз мардуми зиёде дар он ҷо ҷамъ омаданд ва ӯ низ аз рӯи одат ба таълими онҳо шурӯъ кард.

² Он гоҳ ҷанд нафар фарисиён омада, ӯро озмуданӣ шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард аз занаш чудо шавад?»

³ Исо ҳам аз онҳо пурсид: «Мӯсо дар ин бора чӣ фармудааст?» ⁴ Ҷавоб доданд: «Мӯсо иҷозат додааст, ки мард талоқномае навишта, аз занаш чудо шавад». ⁵ Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Мӯсо аз сабаби гарданшахии шумо бароятон ҷунун иҷозатро навишта буд. ⁶ Вале аз ибтидои оғариниши ин дунё Худо „онҳоро мард ва зан оғардааст“.

7-8 (7-8) „Бинобар ин мард аз падару модараш чудо шуда, бо ҳамсааш мепайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд“. Акунун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. ⁹ Пас, он чиро ки Худо бо ҳам пайвастааст, инсон набояд чудо кунад._____

‡ 9:45-46 9:45-46 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «ки дар он ҷо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад» (Ниг. ояти 48). § 9:49 9:49 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «ва ҳар қурбонӣ бо намак намакин карда мешавад».

10 Вақте ки онҳо ба хона баргаштанд, шогирдонаш дар ин бора аз Исо пурсиданд. ¹¹ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳар марде, ки аз занаш чудо шуда, зани дигар мегирад, нисбат ба ҳамсари аввалиаш гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ ҳисоб мешавад. ¹² Ҳамчунин агар зан аз шавҳараш чудо шуда, ба марди дигар ба шавҳар барояд, гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ ҳисоб мешавад».

Исо қӯдаконро баракат медиҳад

13 Рӯзе одамон фарзандонашонро назди Исо оварданд, то ки ӯ ба онҳо даст гузошта, баракат диҳад. Вале шогирдон онҳоро сарзаниш карданд.

14 Исо рафтори шогирдонашро диду ба ғазаб омада гуфт: «Монед, ки қӯдакон назди Ман оянд ва пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин қӯдакон ҳастанд. ¹⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар касе, ки подшохии Худоро монанди қӯдак қабул нақунад, ҳеч гоҳ ба ин подшоҳӣ дохил намешавад».

16 Баъд қӯдаконро ба оғӯш гирифт ва болои сарашон даст гузошта, онҳоро баракат дод.

Марди сарватманд

17 Вақте ки Исо ба роҳ баромад, марде ба наздаш давида омада дар пешаш ба зону афтод ва пурсид: «Эй устоди нек! Чӣ кор бояд бикиунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?»

18 Исо гуфт: «Чаро Маро нек мегӯй? Файр аз Худо қаси нек нест.

19 Худат фармоиши Худоро медонӣ: одамкушӣ нақун, алоқаи беникоҳ нақун, дуздӣ нақун, шаҳодати бардуруӯг надех, қасеро фиреб надех, ва падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо».

20 Мард ҷавоб дод: «Эй устод! Ҳамаи ин фармоишҳоро аз хурдсолиам риоя кардаам».

21 Исо ба ӯ бо нигоҳи гарму пурмеҳр гуфт: «Ба ту фақат як

чиз намерасад: бирав, ҳар чй, ки дорй, бифурӯш ва пулашро ба бечорагон тақсим бикун, он гоҳ соҳиби ганчина оғомонй мегардй. Баъд омада, Маро пайравй намо».

²² Вале он мард, ки бойигарии зиёде дошт, аз шунидани чунин суханон рӯҳафтода шуду ғамгин ба хонааш баргашт.

²³ Исо ба гирду атроф нигоҳ карда, ба шогирдонаш гуфт: «Ба подшохии Худо дохил шудани одамони бой чй душвор аст». ²⁴ Шогирдон аз суханони Исо ба ҳайрат афтоданд. Пас Исо тақрор карда гуфт: «Эй фарзандонам! Ба подшохии Худо дохил шудан чй душвор аст. ²⁵ Аз сўроҳи сўзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси сарватманд ба подшохии Худо дохил шавад».

²⁶ Шогирдон беш аз пеш дар ҳайрат монда, ба яқдигар мегуфтанд: «Пас кий начот ёфта метавонад?» ²⁷ Исо ба шогирдонаш нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин корро кардан ғайриимкон аст, vale на ба Худо; бо Худо аз ўҳдан ҳар кор баромадан мумкин аст».

²⁸ Он вақт Петрус ба Исо гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравй кардем». ²⁹ Исо ҷавоб дод: «Ба ростй ба шумо мегўям, агар касе ба хотири Ман ва ин хушхабар аз баҳри хона, бародарон ё хоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ³⁰ ҳоло дар вақти ҳозира сад баробар зиёдтар хонаҳо, бародарону хоҳарон, модарону фарзандон, заминҳо ва баробари ҳамаи ин азобҳо низ пайдо мекунад ва дар оянда ҳаёти абадӣ низ насибаш мегардад.

³¹ Лекин бисёри онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

Исо бори сеюм дар бораи марги худ нақл мекунад

³² Онҳо ба сўи Ерусалим раҳсипор шуданд. Исо пешопеш мерафт. Шогирдони дарҳайратмонда ва

одамон бо тарс аз паси ӯ қадам мезаданд. Исо дувоздаҳ шогирдашро ба як тарафе бурда, бори дигар гуфт, ки дар Ерусалим ӯро чй сарнавиште интизор аст. ³³ ӯ гуфт: «Мо ба Ерусалим рафта истодаем, ки дар он ҷо Фарзанди Инсон ба дасти сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон фурӯҳта мешавад. Онҳо ӯро ба марг маҳкум мекунанду баъд ба дасти беимонон месупоранд. ³⁴ Беимонон бошанд, ӯро масхара карда, ба Вай туф мекунанд ва латуқӯб карда ба қатл мерасонанд, vale ӯ пас аз се рӯз аз нав зинда мешавад».

Хоҳии Ёқуб ва Юҳанно

³⁵ Ёқубу Юҳаннойи писарони Забдой пеши Исо омада гуфтанд: «Устод, мо меҳоҳем, ки хоҳишамонро бароямон ичро кунед».

³⁶ Исо пурсид: «Чй хоҳиш доред? Бароятон чй кор кунам?» ³⁷ Гуфтанд: «Вақте ки Шумо бо шӯҳрату ҷалол подшоҳӣ мекунед, иҷозат дихед, яке аз дасти рост ва дигаре аз дасти ҷапатон бишинем».

³⁸ Исо ҷавоб дод: «Шумо намефаҳмад, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косае, ки Ман бояд бинӯшам, нӯшида метавонед ва магар бо он азоби марговаре, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид гирифта метавонед?»

³⁹ Ҷавоб доданд: «Бале, метавонем». Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Ҳўш, аз косаи Ман хоҳед нӯшида ва бо азобе, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид хоҳед гирифт. ⁴⁰ Аммо ба интиҳоб кардан касоне, ки аз дасти чапу рости Ман мешинанд, Ман ҳақ надорам. Ба ин ҷойҳо касоне мешинанд, ки Худо онҳоро пешакӣ таъян кардааст».

⁴¹ Даҳ шогирди дигар инро шунида, ба Ёқубу Юҳанно саҳт қаҳрашон омад. ⁴² Пас, Исо ҳамаи онҳоро гирд оварда гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва бузургони ҳалқҳо ба мардуми худ зӯроварӣ мекунанд ва ҳукмашонро ба онҳо мегузаронанд. ⁴³ Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс,

ҳар кас ки дар байни шумо бузург будан меҳоҳад, бояд хизматгори шумо бошад⁴⁴ ва ҳар касе, ки меҳоҳад дар сафи пеш истад, бояд гуломи ҳама бошад.

⁴⁵ Ҳатто Фарзанди Инсон барои он наомадааст, ки касе ба ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои нархи начоти бисёр одамонро супоридан ҷонашро фидо кунад».

Шифо ёфтани нобино

⁴⁶ Баъд онҳо ба Ерихӯ омада расиданд. Вақте ки Исо бо шогирдонаш ва мардуми зиёде аз ин шаҳр берун мерафтанд, дар канори роҳ Бартимай ном нобине, ки писари Тимай буд, нишаста садақа мепурсид.

⁴⁷ Чун Бартимай шунид, ки Исои Носирӣ аз он роҳ мегузарад, фарёд зада гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кунед!» ⁴⁸ Бисёриҳо ӯро сарзаниш карда гуфтанд, ки хомӯш шавад. Вале ӯ овозашро боз ҳам баландтар карда фарёд мезад: «Эй Насли Довуд, ба ман раҳм кунед!»

⁴⁹ Исо аз роҳаш бозистода гуфт: «Ба вай бигӯед, ки ин ҷо биёяд». Мардум нобиноро ҷеф зада гуфтанд: «Аз ҷоят ҳез, натарс, зоро ӯ туро ба наздаш ҷеф мезанд». ⁵⁰

Бартимай ҷомаашро қашида, аз ҷояш парида ҳест ва назди Исо омад. ⁵¹ Исо аз вай пурсид: «Ту чӣ меҳоҳӣ? Бароят чӣ кор кунам?» Нобино гуфт: «Устод, меҳоҳам бино шавам». ⁵² Исо ба ӯ гуфт: «Бирав, имонат туро шифо дод». Он мард ҳамон лаҳза бино шуд ва аз паси Исо рафт.

11

Ба Ерусалим омадани Исо

¹ Баъд Исо ва шогирдонаш ба наздикӣ Ерусалим, ба дехаҳои Байт-Фоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар доманаи теппай Зайтун ҷойгир шудаанд, рафта расиданд. Ӯ ду шогирдашро пешопеши худ фиристода,² ба онҳо гуфт: «Ба қишлоқи дар пешистода равед. Ҳамин ки ба он ҷо мерасед,

ҳаркураи бастаеро мебинед, ки ҳанӯз ба он касе савор нашудааст. Бандашро қушода, онро ба ин ҷо биёред. ³ Агар касе бипурсад, ки чаро ин корро мекунед, бигӯед, ки вай ба Худованд даркор шуд ва ӯ ба зудӣ онро ба ҷояш бармегардонад».

⁴ Он ду шогирд рафта, ҳаркураеро, ки дар канори кӯча, дар назди дарвозае баста шуда буд, ёфтанд. Вақте банди онро мекӯшоданд⁵ батъе аз одамони он ҷо истода пурсиданд: «Чӣ кор карда истодаед? Чаро банди ҳаркурро мекушиод?» ⁶ Шогирдон суханони Исоро тақрор карданд ва одамон ба онҳо иҷозат доданд.

⁷ Пас онҳо ҳаркурро ба назди Исо оварда, ҷомаҳояшонро ба болои ҳаркурра партофтанд ва Исо ба он савор шуд. ⁸ Бисёр одамон ҷомаҳои худро сари роҳи ӯ пойандоз мекарданд, дигарон бошанд, навдаҳои сербарги аз саҳро буридашонро пеши роҳи ӯ мегузоштанд.

⁹ Мардуме, ки аз пешу қафои ӯ мерафтанд, фарёд мезаданд:

«Шаъну шараф ба Худо!

Баракат ёбад қасе, ки аз номи Худованд меояд!

¹⁰ Муборак бошад подшоҳии аҷододи мо Довуд, ки наздик омада истодааст!

Шаъну шараф ба Худо дар осмон!»

¹¹ Ҳамин тавр, Исо ба Ерусалим омада, ба Ҳонаи Худо рафт ва ҳама ҷизро аз назар гузаронд. Азбаски бевақт шуда буд, бо дувоздаҳ шогирди худ ба Байт-Ҳинӣ равона шуд.

Исо дарахти анҷирро лаънат мекунад

¹² Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз Байт-Ҳинӣ мерафтанд, Исо гурусна монд.

¹³ Каме дурттар дарахти сербарги анҷирро дид, ба сӯяш рафт. Ӯ меҳост анҷире пайдо кунад, вале ба он наздик омада дид, ки дар шоҳаҳояш ғайр аз барг ҷизи дигаре набуд, ҷунки ҳанӯз вақти анҷир набуд. ¹⁴ Сипас, Исо дарахти анҷирро лаънат карда гуфт: «Аз ин пас касе

ҳаргиз аз ту дигар мева нахұрад». Ва шогирдонаш инро шуниданд.

Исо Хонаи Худор тоза мекунад

15 Ҳангоме ки ба Ерусалим даромаданд, Исо ба Хонаи Худо рафт ва онҳоеро, ки дар он қо машигули хариду фурӯш буданд, берун ронда, мизҳои пуливазқунандағон ва курсиҳои қабұтар фурӯшонро чаппа кард.¹⁶ Вай нагузошт, ки касе чизеро барои савдо аз саҳни Хонаи Худо гузаронад.

17 Сипас мардумро таълим дода гуфт: «Оё навишта нашудааст, ки „хонаи Ман ҷои дуогүй барои тамоми ҳалқұд номида мешавад“? Шумо бошед, онро ба лонаи дуздон табдил додаад».

18 Чүн шариатдонон ва сардорони рұхони ин суханонро шуниданд, роҳи чий тавр ба қатл расондани Исоро қустуңу карданд. Онҳо аз Исо тарсиданд, зеро тамоми мардум аз таълимоти ү дар ҳайрат монда буданд.

19 Худи ҳамон бегоҳ Исо бо шогирдонаш аз шаҳр берун рафт.

Дараҳти хушкідаи анцир

20 Саҳарии рұзи дигар онҳо дар роҳ ҳамон дараҳти анцирро диданд, ки аз решааш хушк шудааст. 21 Петрус ҳодисаи рұзи гузаштаро ба ёд оварда гуфт: «Устод, нигоҳ кунед! Дараҳти анцир, ки онро лаънат кардед, хушк шудааст!»

22 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба Худо имон дошта бошед. ²³ Ба ростій ба шумо мегүям, ки агар касе ба ин күх фармон дода гүйд: „Бархезу ба баҳр биафт“ ва дар дилаш шубҳае надошта бошад, балки бовар кунад, ки он чий мегүяд, ҳамон тавр мешавад, он гоҳ ҳамон чиз барояш рүй медиҳад. ²⁴ Барои ҳамин ҳам ба шумо мегүям, ҳар чий дар дуо талаб мекунед, бовар кунед, ки аллакай онро гирифтаед ва он аз они шумо мешавад. 25-26 (25-26) Вале ҳангоми дуо кардан, агар аз касе хағагие дошта бошед,

ўро бубахшед, то ки Падари осмонй низ гуноҳқоятонро ба шумо бахшида тавонад».*

Саволуғаға дар бораи ҳуқуқи Исо

27 Онҳо боз ба Ерусалим омаданд. Вақте ки Исо дар саҳни Хонаи Худо рафтуо мекард, сардорони рұхони, шариатдонон ва пирони қавм назди ү омада ²⁸ пурсиданд: «Ту бо қадом ҳуқуқ ин корхоро мекунй? Ин ҳуқуқро ба Ту кий додааст?»

29 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ба шумо саволе медиҳам. Агар ҷавоб дихед, Ман ҳам ба шумо мегүям, ки бо қадом ҳуқуқ ин корхоро мекунам. ³⁰ Ба Ман бигүед, ки ҳуқуқи таъмиддиҳиро ба Яхә Худо ё инсон дода буд?»

31 Онҳо ба яқдигар гуфтанд: «Агар бигүем, ки Худо дода буд, ү мегүяд: „Пас ҷаро ба ү бовар накардед?“

³² Агар бигүем: „Инсон“...», (онҳо аз мардум метарсиданд, зеро ҳамаи мардум имон доштанд, ки Яхә пайғамбари Худост).

33 Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд. Исо низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегүям, ки бо қадом ҳуқуқ ин корхоро мекунам».

12

Масал дар бораи иҷоракорони бераҳм

¹ Баъд Исо ба мардум бо масалҳо гап заданро сар кард: «Марде токзоре бунёд карда, атрофи онро девор гирифт. Барои фишурдани ангур ҳавзачаे тайёр карда, дидбонгоҳе соҳт ва токзорро ба дәхқонон ичора дода ба сафар баромад.

² Дар мавсими ҳосилғундорӣ соҳиби токзор хизматгорашро назди иҷоракорон фиристод, то ки ҳаққашро аз ҳосили бөг бигираад.

³ Вале онҳо он хизматгорро гирифта заданду бо дасти холӣ баргардонданд. ⁴ Соҳиби токзор хизматгори дигареро фиристод, вале онҳо ба сари вай зада, бо

* **11:25-26** 11:25-26 Дар баяз нусхаҳои қадими навиштаот дохил шудааст: «Аммо агар шумо дигаронро набахшед, Падари осмонй низ гуноҳҳои шуморо намебахшад».

ў беномусона рафтор карданд.
5 Баъд боз хизматгари дигареро фиристод, лекин ўро күштанд. Бисёр хизматгорони дигареро ҳам, ки мефиристод, ё мезаданд, ё мекүштанд.

6 Ҳамин тавр, дар хонаи соҳиби токзор ба гайр аз писари азизаш каси дигаре намонд. Оқибат, „писарамро ҳатман иззату эҳтиром мекунанд“ гуфта, писарашро фиристод. 7 Вале ичоракорон ба яқдигар гуфтанд: „Вай меросхўр аст! Биёед, ўро мекушем ва токзор аз они мо мешавад!“ 8 Сипас, ўро дастгир карда күштанд ва часадашро берун аз токзор партофтанд.

9 Акнун соҳиби токзор чӣ кор мекунад? Мераваду он ичоракоронро мекушад ва токзорро ба дигарон медиҳад.

10 Оё шумо дар навиштаҷот наҳондаед:
„Он сангери, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд, санги асосии таҳқурсии бино гарди. 11 Ин кори Худованд аст ва ба назарамон ачиб менамояд“».

12 Азбаски роҳбарони ҳалқ фаҳмиданд, ки Исо бо ин масал онҳоро мисол овардааст, хостанд ўро дастгир кунанд, вале аз мардум метарсиданд, бинобар ин ўро ба ҳоли худ гузошта рафтанд.

Савол дар бораи супоридани андозу хироҷ

13 Дертар чанд нафар аз фарисиён ва ҳиродиён ба назди Исо фиристода шуданд, то ки ўро бо сухан ба дом афтонанд. 14 Онҳо омада гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо ростқавл ҳастед ва хушомадгӯи мардум нестед, чунки ба мавқею дараҷаи онҳо эътибор намедиҳед, балки роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. Ҳоло бигӯед, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не? 15 Мо бояд онро супорем ё не?» Исо аз дурӯйгии онҳо боҳабар буда чунин

гуфт: «Чаро меҳоҳед Маро ба дом афтонед? Ба Ман динореро биёред, ки бубинам».

16 Вақте динорро ба ў доданд, пурсид: «Дар рӯи ин акс ва номи киро мебинед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Императорро».

17 Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, ба император бидиҳед ва он чи аз они Худост, ба Худо». Онҳо аз ҷавоби Исо дар ҳайрат монданд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

18 Баъд баъзе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба назди Исо омада пурсиданд: 19 «Устод, Мӯсо дар шариат ба мо чунин навишистааст, ки агар бародари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай занӣ ўро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари марҳумаш бидонад. 20 Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари қалонӣ зан гирифт ва бефарзанд мурд. 21 Баъд бародари дуюм ҳамсари ўро ба занӣ гирифта, ў ҳам бефарзанд мурд. Бо бародари сеюм ҳам ҳамин тавр рӯй дод. 22 Бо ҳамин сурат ҳамаи ҳафт бародарон бефарзанд вафот қарданд. Баъд аз ҳама он зан ҳам аз дунё гузашт. 23 Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай занӣ қадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ гирифта буданд!»

24 Исо ҷавоб дод: «Хатои шумо дар он аст, ки на мазмуни навишиштагиро медонеду на қудрати Худоро. 25 Вақте ки мурдаҳо зинда мешаванд, дигар на зан мегиранд ва на шавҳар мекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. 26 Вале дар бораи зинда шудани мурдаҳо магар аз китоби Мӯсо дар бораи ҳодиса бо бутта наҳондаед, ки чӣ тавр Худо ба Мӯсо гуфтааст: „Ман Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб ҳастам“. 27 Ў на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст. Шумо ҳатои қалон мекунед».

Мұхымтарин қонуни Худо

²⁸ Яке аз шариатдонон ба назди онқо омада баҳсү мунозирашонро шунид. Вақте ұдид, ки Исо ба онқо чй қавоби хубе дод, пурсыд: «Аз тамоми фармоишқои Худо қадомаш аз ҳама мұхымтар аст?»

²⁹ Исо қавоб дод: «Аввалин фармоиши мұхым ин аст: „Эй қавми Исройл, гүш кунед! Худовананд Худои мо Худованди яккаву ягона аст. ³⁰ Худовананд Худои худро бо тамоми дилу өнен, бо тамоми ақлу құшатон ва бо тамоми құввати худ дұст бидоред“.

³¹ Дуюмаш чунин мебошад: „Хар шахсеро, ки наздикі шумост, мисли худ дұст бидоред“. Ҳеч фармоише аз ҳардүи ин бузургтаре нест».

³² Шариатдон гуфт: «Устод, ҳақ ба өнеби Шумост. Шумо бисёр хуб гүфтер, ки фақат як Худо вучуд дорад ва ғайр аз Ұ Худои дигаре нест. ³³ Инчунин, Худоро аз таҳти дил, бо тамоми ақлу құш ва құввати худ дұст доштан ва шахси наздикі худ бударо ҳам мисли худ дұст доштан мұхымтар аз құрбон қарданы өнвар ва дигар намудхои құрбони мебошад».

³⁴ Исо дид, ки шариатдон оқилюна сұхан меронад, бинобар ин ба ұ гүфт: «Шумо ба подшохии Худо наздик ҳастед». Пас аз он дигар ҳеч кас үршат накард, ки ба Исо саволе дихад.

Масеҳ аз қадом насл аст?

³⁵ Вақте Исо дар Хонаи Худо ба мардум таълим медод, аз онқо пурсыд: «Барои чй шариатдонон мегүйнд, ки Масеҳ, яйне Таъиншудаи Худо аз насли Довуд аст? ³⁶ Дар ҳоле ки худи Довуд бо таъсири Рұхы Мұқаддас чунин гуфта буд:

„Худовананд ба Худованди ман фармуд:

«То вақте ки душманонатро зери поят нагузорам,
аз дасти ростам бишин»“.

³⁷ Худи Довуд Таъиншудаи Худоро „Худовананд“ Номид, пас чй тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Мардуми зиёде сұханони Ұро бо хушнудай гүш мекарданд.

³⁸ Сипас Исо онқоро таълим дода гуфт: «Аз шариатдонон әхтиёт бошед. Ба онқо маъқул аст, ки либосқои қимат пұшида гарданд ва мардум дар бозорхो ба онқо салом диҳанд. ³⁹ Онқо дұст медоранд, ки дар қойҳои беҳтарини ибодатхонаҳо бишинанд ва дар түю зиёфатқо болугузар бошанд. ⁴⁰ Онқо намоишкорона дуру дароз дуо меҳонанд, vale дар асл молу мулки бевазанонро хұрдағорат мекунанд! Онқо қазои саҳттар мебинанд».

Хайрия бевазани бечора

⁴¹ Баъд Исо рұ ба рұи сандуқи хайрия нишаста, ба сандуқ пул андохтани мардумро тамошо мекард. Баъзехо, ки бою бадавлат буданд, пули зиёде хайр мекарданд.

⁴² Ҳамин вақт як бевазани бечора ҳам омада, ду танғаи хурди мисинро, ки арзиши кам дошт, ба сандуқ андохт. ⁴³ Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба ростй ба шумо мегүям, ки ин бевазани бечора аз ҳамаи дигарон дида зиёдтар хайрот кард. ⁴⁴ Чунки онқо аз зиёдатии бойигариашон хайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он чизеро, ки дошт, тамоми ризқу рұзиашро хайрия кард».

13

Вайроншавии Хонаи Худо

¹ Вақте Исо аз Хонаи Худо мебаромад, яке аз шогирдонаш гуфт: «Устод, бинед, ин биноҳои Хонаи Худо чй қадар боҳашамат ҳастанд! Чй санғҳои бузурге доранд!»

² Исо қавоб дод: «Шумо ҳоло ин биноҳои бузургро мебинед? Санғ бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яқсон мешавад».

Азобу шиканчаҳо

³ Вақте Исо дар болои теппай Зайтуң, рұ ба рұи Хонаи Худо менишастан, Петрус, Ёкуб, Юханно ва Андриес дар танҳой аз Ұ пурсыданд:

⁴ «Ба мо бигүед, ки ҳамаи ин

воқеаҳо кай рӯй медиҳанд ва ичро шудани ҳамай инро аз қадом нишона мефаҳмем?»

⁵ Исо ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо қасе шуморо гумроҳ накунад. ⁶ Зоро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман ҳамонам“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. ⁷ Вақте ки садоҳо ва овозаҳои ҷангҳоро мешунавед, ба воҳима наафтед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диҳанд, вале ин маъни фаро расидани охирзамонро надорад. ⁸ Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳуҷум мекунад. Дар бисёр ҷойҳо заминчунбӣ рӯй дода, қаҳтию ғуруsnагӣ меояд. Ҳамаи ин монанди саршавии дарди зоидан аст.

⁹ Худатонро эҳтиёт кунед, зоро шуморо ба назди қозӣ бурда, дар ибодатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд ва ба сабаби Маро пайравӣ карданатон шумо дар назди ҳокимону подшоҳон истода шаҳодат ҳоҳед дод. ¹⁰ Пеш аз ҳама ҳушхабар бояд ба тамоми ҳалқиятҳо эълон карда шавад.

¹¹ Вақте шуморо дастгир карда ба ҷавобгарӣ мекашанд, ташвиш накашед, ки чӣ бояд бигӯед. Ҳар чӣ ҳамон лаҳза ба дилатон андоҳта мешавад, бигӯед, чунки он вақт на шумо, балки Рӯҳи Муқаддас ба воситай шумо сухан меронад.

¹² Бародар бародари ҳудро ба қатл мефиристад ва инчунин падар Фарзандони ҳудро. Фарзандон ба падару модари ҳуд муқобил мебароянд ва онҳоро ба дasti марг месупоранд. ¹³ Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале қасе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот ҳоҳад ёфт.

Ғаму андӯҳи бузург

¹⁴ Аммо вақте ки ҳаробазори нафратангезеро дар ҷое мебинед, ки он набояд бошад (бигзор ҳонанда бифаҳмад, ки ин чӣ маъни дорад), он гоҳ онҳое, ки дар Яҳудия ҳастанд,

бояд ба кӯҳистон гурезанд. ¹⁵ Агар қасе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе поён нафарояд ва ба хона надарояд. ¹⁶ Агар қасе дар саҳро бошад, барои гирифтани ҷома ҳам барнагардад. ¹⁷ Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки қӯдаки ширхор ҳоҳанд дошт!

¹⁸ Пас дуо кунед, ки ин ҳодиса ба зимистон рост наояд. ¹⁹ Зоро дар он айём чунон мусибате рӯй медиҳад, ки аз замони дунёро оғаридани Ҳудо то ба ҳол чунин нашуда буд ва дигар ҳарғиз наҳоҳад шуд. ²⁰ Агар Ҳудованд он рӯзҳои мусибатро кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин ягон инсон зинда намемонд. Вале ба хотири интиҳобкардагонаш Ҳудованд он рӯзҳоро кӯтоҳ кардааст.

²¹ Агар ҳамон вақт қасе ба шумо гӯяд, ки „Ана, Таъиншудаи Ҳудо дар ин ҷост“ ва ё „Нигоҳ кунед, ў дар он ҷост“, ба суханонаш бовар накунед. ²² Зоро одамоне пайдо мешаванд, ки ҳудро бардуруғ Таъиншудаи Ҳудо ва пайғамбар меноманд ва чунин мӯъчиҳаҳу аҷоибот нишон медиҳанд, то ки агар шавад интиҳобшудагони Ҳудоро гумроҳ кунанд. ²³ Инак, боҳабар бошед. Ана Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

Омадани Фарзанди Инсон

²⁴ Дар ҳамон рӯзҳо, баъд аз он мусибатҳо, офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшани намедиҳад, ²⁵ ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиш меояд.

²⁶ Он вақт мардум Фарзанди Инсонро мебинанд, ки болои абрҳо бо қудрату ҷалоли бузург меояд. ²⁷ Ўғариштаҳояшро мефиристад, то интиҳобкардагонашро аз ҷор тарафи дунё ва аз тамоми гӯшаву канори замину осмон гирд оваранд.

Масал дар бораи дарахти анҷир

²⁸ Аз дарахти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шохаҳояш мӯғча карда

барг бароварданро сар кунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қариб тобистон меояд.²⁹ Ҳамин тавр, вақте мебинед, ки ин ҳодисаҳо ба амал меоянд, донед, ки вақт наздик, дар дами остана аст.³⁰ Ба ростй ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамай ин ҳодисаҳо ба амал меоянд.³¹ Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

³² Лекин кай фаро расидани он рӯз ё он соатро ғайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар.

³³ Пас, ҳушёру боҳабар бошед, зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад.³⁴ Ин монанди он аст, ки марде ба сафар рафта, барои ҳар як хизматгори худ вазифаи маҳсусе медиҳад ва ба дарвозабон мефармояд, ки посбонӣ кунад.

³⁵ Пас шумо низ ҳушёр бошед, чун намедонед, ки соҳиби хона кай бармегардад, бегоҳӣ ё нимаи шаб, вақти ҷеғзании хурӯс ё бомдодон.³⁶ Мабодо ў ногаҳон баргашта шуморо дар хоб наёбад.³⁷ Он чӣ ба шумо мегӯям ба ҳама дахл дорад: ҳушёр бошед!»

14

Нақшашаи күштани Исо

¹ То иди Балогардон ва иди Фатир ду рӯз монда буд. Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон роҳи бо ҳила дастгири карда, ба қатл расондани Исоро ҷустуҷӯ мекарданд.² Онҳо мегуфтанд: «Дар рӯзҳои ид ин корро кардан мумкин нест. Шояд одамон шӯриш мебардоранд».

Аз рӯи ҳурмат рехтани атри қиматбаҳо

³ Исо дар Байт-Хинӣ, дар хонаи Шимъён ном маҳав меҳмон шуда буд. Дар вақти таомхӯрӣ зане омад ва як қӯзачаи сангини гаронбаҳоро

пур аз атри қиматбаҳо оварда, онро шикасту ба сари Исо рехт.

⁴ Баъзеҳо аз ин кори зан ба газаб омада, ба яқдигар гуфтанд: «Чаро ў ин атри пурқиматро исроф кард?⁵ Ин аттро ба маблағи зиёда аз сесад динор^{*} фурӯхта, пулашро ба камбағалон тақсим кардан мумкин буд». Ва занро саҳт сарзаниш мекарданд.

⁶ Вале Исо гуфт: «Ўро ба ҳолаш гузоред, чаро ўро ташвиш медиҳед? Вай бароям кори калон кард.⁷ Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд ва ҳар вақт, ки хоҳед, шумо метавонед ба онҳо ёрӣ кунед, вале Ман бо шумо ҳамеша намемонам.

⁸ Ин зан ҳар чӣ аз дасташ омад, кард. Ў аттро ба баданам рехт, то онро барои ғӯронидан тайёр намояд.⁹ Ба ростй ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву канори дунё, ки ҳушҳабар эълон карда мешавад, кори кардаи ин занро барои ба ёд овардани ў нақл ҳоҳанд кард».

Хиёнати Яҳудо

¹⁰ Он гоҳ, яке аз дувоздаҳ шогирдони Исо, ки номаш Яҳудои Исқарют буд, ба назди сардорони рӯҳонӣ рафт, то Исоро ба онҳо таслим кунад.¹¹ Онҳо аз шунидани ин хеле ҳушҳол шуда, ба ў пул ваъда карданд. Пас, Яҳудо фурсати қулай мечуст, то ки Исоро ба дасти онҳо бисупорад.

Оҳирин ҳӯроки идонаи Исо бо шогирдон

¹² Рӯзи аввали иди Фатир, ки мардум барраи балогардонро қурбонӣ мекарданд, шогирдон аз Исо пурсиданд: «Дар кӯҷо меҳоҳед, ки мо рафта бароятон дастарҳони иди Балогардонро тайёр намоем?»

¹³ Исо ду нафар шогирдашро фиристода гуфт: «Ба шаҳр равед ва мардери мебинед, ки кӯзай об мебарад. Аз паси ў бираවед.¹⁴ Ба ҳамон хонае, ки он мард медарояд, шумо ҳам дароед ва ба соҳиби хона бигӯед: „Устод мепурсад, ки

* 14:5 14:5 динор — ниг. 6:37.

кучост меҳмонхонаи ў, ки дар он ҳамроҳи шогирдонаш хўреки иди Балогардонро хўрда тавонад?“¹⁵ Вай ба шумо болохонаи калонеро нишон медиҳад, ки аллакай гундошта ба тартиб оварда шудааст ва шумо дар ҳамон ҷо бароямон дастархон тайёр кунед».

¹⁶ Пас шогирдон ба шаҳр рафтанду ҳамон тавре, ки Исо гуфта буд, шуд ва онҳо хўреки иди Балогардонро тайёр намуданд.

¹⁷ Бегоҳирӯзӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш омад. ¹⁸ Вақте ки дар гирдӣ дастархон нишаста хўрек меҳӯрданд, Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегўям, яке аз шумо, ки ҳоло бо Ман хўрек хўрда истодааст, ба Ман хиёнат мекунад».

¹⁹ Онҳо хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан даромаданд: «Мабодо ин ман набошам?» ²⁰ Исо ҷавоб дод: «Ин корро яке аз дувоздаҳ нафари шумо мекунад, ки луқмай нонашро бо Ман дар як коса тар карда истодааст.

²¹ Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштачот дар борааш навишта шудааст, рӯй медиҳад. Аммо вой бар ҳоли он касе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд».

Таоми шоми Худованد

²² Ҳангоме ки онҳо меҳӯрданд Исо нонро ба даст гирифта, шуқри Худоро карду онро пора карда ба онҳо тақсим намуду гуфт: «Бигиред, ки ин бадани Ман аст».

²³ Пас косаро гирифта, шуқри Худоро карду онро ба шогирдонаш дод ва ҳамаи онҳо аз он нӯшиданд. ²⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ин хуни

Ман аст, ки барои тасдиқ кардани аҳди Худо ба хотири одамони зиёде рехта мешавад. ²⁵ Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки акнун Ман аз меваи нави тики ангур фақат дар подшоҳии Худо ҳоҳам нӯшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

²⁶ Баъд онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба теппаи Зайтун равона шуданд.

Исо инкори Петрусро пешгӯй мекунад

²⁷ Пас Исо ба шогирдон гуфт: «Ҳамаи шумо пайравӣ кардани Маро бас мекунед, чунки дар навиштачот пешгӯйии Худо омадааст: „Ҷўпонро мекушам ва гўсфандони рама пароканда мешаванд“. ²⁸ Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пешопеши шумо ба вилояти Ҷалил мерарам».

²⁹ Петрус гуфт: «Ҳарчанд ки ҳама пайравӣ кардани Шуморо бас кунанд ҳам, ман ин корро намекунам».

³⁰ Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегўям, имрӯз, худи ҳамин шаб, ҳанӯз хурӯс ду бор ҷеф назада, ту се бор Маро инкор мекунй».

³¹ Вале Петрус бо қатъият гуфт: «Ҳатто агар ҳамроҳи Шумо ҷон додан лозим ояд, ҳаргиз Шуморо инкор намекунам». Дигарон низ чунин гуфтанд.

Оҳирин дуо дар боғи Чатсамонӣ

³² Онҳо ба ҷое рафтанд, ки Чатсамон ном дошт ва ў ба шогирдонаш гуфт: «Шумо дар ин ҷо бошед, Ман рафта дуо мекунам». ³³ Ў бо худ Петрус, Ёқуб ва Юҳанноро бурд. Ғаму аламаш саҳт шиддат мейёфт ва ³⁴ ў ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму ғусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду бедор бошад».

³⁵ Инро гуфта Исо каме дуртар рафт ва худро рӯи замин партофта дуо кард, ки агар шавад он вақти азоб ба сараш наояд. ³⁶ Сипас гуфт: «Эй Падарҷон, бароят ҳама чиз имконпазир аст. Ин косаи азобро аз сари Ман дур кун. Аммо на хости Ман, хости Ту шавад».

³⁷ Баъд баргашта дид, ки шогирдонаш хобидаанд. Ў ба Петрус гуфт: «Шимъун, ту хобидай? Магар як соат бедор истода натавонистӣ?

³⁸ Бедор бимонед ва дуо кунед, то ки ба васваса наафтед. Чунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табиати инсониатон нотавон».

³⁹ Пас, боз рафта бо ҳамон суханони пештарааш дуо кард.

40 Бори дигар баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо саҳт хоболуд буданд ва намедонистанд, ки ба Исо чӣ ҷавоб дижанд.

41 Вай бори сеюм баргашта, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта дам мегиред?» Бас, акнун соати он расидааст, ки Фарзанди Инсон ба дasti гунаҳкорон таслим карда мешавад. 42 Биёд, бархезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимкундандаи Ман ҳам наздик омад».

Дастгир карданни Исо

43 Якбора, ҳанӯз ӯ суханашро тамом накарда, Яхудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш расида омад ва ҳамроҳаш як тӯда одамони чӯбу шамшер дар даст аз ҷониби сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм буданд. 44 Инак, хиёнаткор ба онҳо пешакӣ ҷунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунеду таҳти назорат гирифта баред».

45 Яхудо дарҳол ба Исо наздик шуду «Устод!» гуфта, ӯро бӯсид.

46 Пас онҳо Исоро дастгир карданд.

47 Ҳамон замон як нафар аз ҳозирон шамшерро аз ғилоф қашиду ба сӯи ғуломи сарвари рӯҳониён ҳамла карда, гӯши вайро бурида партофт.

48 Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгир карданам бо чӯбу шамшерҳо омадаед?» 49 Ман ҳар рӯз бо шумо дар Хонаи Худо будам ва таълим медодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. Вале, бигзор гуфтаҳои навиштаҷот ба амал оянд».

50 Ҳамон вақт ҳамаи шогирдонаш ӯро танҳо гузошта гурехтанд.

51 Як ҷавоне аз паси Исо рафт, ки дар танаш ҳеч чиз надошту фақат бо матои катонӣ худро печонда буд. Вақте сарбозон ӯро дастгир карданд, 52 вай ҳалос ҳӯрду матои катонӣ дар дasti онҳо монд, худаш тани бараҳна гурехт.

Исо дар ҳузури шӯро

53 Исоро ба хонаи сарвари рӯҳониён бурданд. Ҳамаи сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм дар он ҷо ҷамъ шуданд.

54 Петрус ҳам, ки дурттар аз паси онҳо меомад, ба ҳавлии сарвари рӯҳониён даромада, дар назди хизматгорон нишасти, то ки дар оташи гулхан гарм шавад.

55 Сардорони рӯҳонӣ ва ҳамаи аъзоёни шӯро кӯшиш мекарданд, ки бар зидди Исо далеле ба даст оварда, ӯро ба қатл расонанд, vale ҳеч далеле пайдо накарданд.

56 Бисёриҳо бар зидди Исо шаҳодати дурӯғ доданд, аммо гуфтаҳояшон ба ҳам мувофиқ намеомад. 57 Баъзеҳо аз ҷо барҳеста, ба Исо ҷунин тӯҳматҳо карданд:

58 «Мо шунидем, ки ӯ мегуфт: „Ман ин Хонаи Худоро, ки бо дasti инсон соҳта шудааст, вайрон мекунам ва баъд аз се рӯз дигаре бе кӯмаки инсон месозам“». 59 Вале шаҳодати онҳо бар хилоғи яқдигар буд.

60 Он вақт сарвари рӯҳониён дар ҳузури ҳама барҳеста, аз Исо пурсид: «Ин чӣ айномаҳое, ки бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд? Чаро Ту ҳеч ҷавобе намедиҳӣ?»

61 Аммо Исо хомӯш истода, ҳеч ҷавобе надод. Сарвари рӯҳониён боз пурсид: «Магар Ту Таъиншуда ва Писари Худое ҳастӣ, ки ба ӯ ҳамду сано меконем?»

62 Исо гуфт: «Ҳастам[†] ва рӯзе Фарзанди Инсонро мебинед, ки аз тарафи рости Худои Пуркудрат нишаста дар рӯи абрҳои осмон меояд».

63 Он гоҳ сарвари рӯҳониён либосашро дарронда гуфт: «Дигар ба мо ҳеч шоҳиде лозим ҳам нест!

64 Ҳудатон шунидед, ки ӯ суханони коғирона гуфт. Ба ҷӣ қарор меоед?» Пас ҳамаи онҳо ӯро айбдор карда, ба марғ маҳкум намуданд.

65 Баъд баъзеҳо ба туғ кардан ба Исо даромаданд. Онҳо ҷашмони ӯро баста, ба рӯяш торсакӣ зада

[†] 14:62 14:62 «Ман ҳастам» — ин номест, ки Худо бо он худро номида буд (ниг. Хуруҷ 3:14).

мепурсиданд: «Агар пайғамбар бошӣ, бигӯй, ки Туру кӣ зад?» ва сарбозон ҳам ӯро бурда заданд.

Исоро инкор кардани Петрус

66-67 (66-67) Петрус ҳоло ҳам дар ҳавлӣ назди гулхан нишаста, худро гарм мекард. Ҳамин вақт яке аз канизакони сарвари рӯҳониён ӯро дид ва ба ӯ бо диққат нигоҳ карда гуфт: «Ту ҳам ҳамроҳи Исои Носирӣ будӣ!»

68 Петрус инро инкор карду «Намедонам ва намефаҳмам, ки чӣ мегӯй» гуфта, ба тарафи дигари ҳавлӣ гузашт.‡

69 Канизак Петрусо бори дигар дид ва ба ҳозирбудагон гуфт: «Ин мард ҳам яке аз шарикони Исо аст!» 70 Петрус инро боз инкор кард. Дертар ҳозирбудагон ба Петрус гуфтанд: «Аниқ ту шарики онҳоӣ, чунки ҷалилӣ ҳастӣ!»

71 Петрус бошад, ба сараш лаънатҳо хонда, қасам ҳӯрда гуфт: «Ин одамеро, ки дар борааш мегӯед, намешиносам».

72 Ҳуди ҳамон лаҳза ҳурӯс бори дуюм ҷеф зад ва Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки гуфта буд: «Пеш аз он ки ҳурӯс ду бор ҷеф занад, ту се бор Маро инкор мекунӣ». Он гоҳ Петрус худро дошта натавониста ба гирия даромад.

15

Исодар ҳузури Пилотус

1 Саҳарии барвақт сардорони рӯҳонӣ, пирони қавм бо шариатдонон ва тамоми аъзоёни шӯро дар маҷлис ба як қарор омаданд. Онҳо Исоро баста, ба назди ҳокими румӣ Пилотус фиристоданд ва ба дasti ӯ супориданд.

2 Пилотус аз Исо пурсид: «Оё Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ҳамон тавре ки ҳудатон мегӯед».

3 Сардорони рӯҳонӣ Исоро аз бисёр ҷиҳат айбдор мекарданд.

4 Пилотус аз ӯ пурсид: «Чаро ҷавоб

намедиҳӣ? Бубин, Туру чӣ қадар айбдор мекунанд». 5 Вале Исо боз ҳам чизе нагуфт ва Пилотус дар ҳайрат монд.

6 Аз рӯи одат Пилотус дар ҳар ҷашнгирии ин ид як нафар маҳбусро, ки мардум талаб мекард, озод менамуд. 7 Дар он вақт Барабbos ном марде, ки бо шариконаш дар шаҳр шӯриш бардошта одам кушта буд, дар ҳабс менишаст. 8 Мардум ҳоҳиш карданд, ки Пилотус мисли ҳарсола як нафар маҳбусро озод кунад. 9 Пилотус пурсид: «Мехоҳед, ки Шоҳи Яҳудиёнро бароятон озод кунам?» 10 Чун мефаҳмид, ки сардорони рӯҳонӣ Исоро аз рӯи ҳасад ба дasti ӯ супорида буданд.

11 Вале сардорони рӯҳонӣ мардумро ба ошӯб оварданд, то ба ивази Исо озод кардани Барабbosро талаб кунанд. 12 Пилотус боз аз онҳо пурсид: «Пас, бо он қасе, ки шумо ӯро Шоҳи Яҳудиён меномед, чӣ кор кунам?»

13 Онҳо фарёд заданд: «Ба салиб меҳкӯб кунед!»

14 Пилотус гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?» Лекин онҳо боз баландтар фарёд заданд: «Ӯро меҳкӯб кунед!»

15 Пилотус танҳо барои қонеъ гардондани талаботи ҳалқ Барабbosро барояшон озод карда, фармон дод, ки Исоро қамчинкорӣ намуда, ба салиб меҳкӯб кунанд.

Сарбозон Исоро масҳара мекунанд

16 Сарбозон Исоро ба ҳавлии дарбор бурда, аскарони зиёдро ҷамъ карданд.

17 Баъд ба Исо ҷомаи бунафшранг пӯшонданд ва аз хор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанд. 18 Ба ӯ таъзим карда фарёд мезаданд: «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» 19 Онҳо бо чӯб ба сараш мезаданд, ба ӯ туғ мекарданд ва дар наздаш ба зону истода, ба ӯ саҷда менамуданд.

20 Вақте ки онҳо масҳара додани ӯро бас карданд, ҷомаи бунафшрангро

‡ 14:68 14:68 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ҳамон замон ҳурӯс ҷеф зад».

аз танаш кашида, либоси худашро пүшонданд ва барои ба салиб межкӯб кардан ӯро аз он ҷо берун бурданд.

Ба салиб межкӯб шудани Исо

21 Дар роҳ онҳо бо як роҳгузари куриние воҳӯрданд, ки аз саҳро бармегашт. Он мард Шимъӯн ном дошт ва падари Искандару Руфис буд. Сарбозон ӯро маҷбур карданд, ки чӯби салиби Исоро бардошта барад. 22 Баъд Исоро ба ҷое оварданд, ки Ҷолҷото, яъне «Чои косахонаи сар» ном дошт. 23 Сарбозон ба ӯ майи бо мӯр* омехтаро доданд, vale ӯ онро қабул накард. 24 Он гоҳ Исоро ба рӯи салиб межкӯб карданду либосашро байнин худ тақсим карданӣ шуда, бо партоғтани қуръа соҳибшавандай онро муайян карданд. 25 Соати нӯҳи саҳар буд, ки ӯро рӯи салиб межкӯб карданд. 26 Дар лавҳаи айбнома бар зидди Исо навиштанд: «Шоҳи Яхудиён».

27-28 (27-28) Ҳамроҳи Исо боз ду дуздро аз тарафи ҷапу росташ ба салибҳои дигар межкӯб карданд.[†]

29 Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сар ҷунбонда Исоро мазоқ карда мегуфтанд: «Ту-ку меҳостиҳи Ҳонаи Худоро вайрон карда, дар муддати се рӯз онро аз нав созӣ, 30 пас, ҳоло аз салиб поён фаромада, худатро начот дех?»

31 Сардорони рӯйхонӣ ва шариатдонон низ ӯро масҳаракунон ба яқдигар мегуфтанд: «Дигаронро начот медоду худашро начот дода наметавонад. 32 Бигузор Таъиншудаи Худо, ки Шоҳи Яхудиён аст, акнун аз салиб поён фарояд, то мо инро дода, имон оварем!» Ҳатто онҳо, ки ҳамроҳаш межкӯб шуда буданд, ӯро таҳқир мекарданд.

Марғи Исо

33 Нисфириӯзӣ ҳама ҷоро торикий фаро гирифт ва он то соати се давом кард. 34 Дар соати се Исо бо садои

баланд фарёд зад: «Элла! Элла! Лама сабақтаний?», яъне «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарк кард?» 35 Баъзе аз ҳозирон инро шунида, гуфтанд, ки Исо Илёс пайғамбарро садо мекунад. 36 Сипас як нафар давида латтаеро ба сирко тар кард ва ба сари як чӯб гузашту барои нӯшидан ба Исо дароз кард ва гуфт: «Истед, бинем-чи, оё Илёс омада, ӯро аз салиб гирифта поён мефарорад ё не?!» 37 Баъд Исо нолаи баланде карда ҷон дод.

38 Худи ҳамин вақт пардае, ки ҷои муқаддастарини Ҳонаи Худоро ҷудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. 39 Вақте сардори лашкари румии дар рӯ ба рӯи салибистода дид, ки Исо ҷӣ тавр фарёд зада ҷон дод, гуфт: «Дар ҳақиқат ин мард Писари Худо буд!»

40 Ҷанд зан ҳам он ҷо буданд, ки аз дур ин ҳодисаҳоро мединанд. Дар байнин онҳо Марями Мачдалия, Салӯмит ва Марям, ки модари Ёқуби хурдсол ва Юшо буд, низ ҳузур доштанд. 41 Онҳо дар Ҷалил Исоро пайравӣ мекарданд ва дар эҳтиёҷаш кӯмак мерасонданд. Бисёр занони дигар низ, ки ҳамроҳи ӯ ба Ерусалим омаданд, дар он ҷо буданд.

Гӯронидани Исо

42 Шом шуд ва мардум ба рӯзи истироҳат тайёри мединанд. 43 Юсуф ном шаҳс аз шаҳри Аромот, ки аъзои обрӯманди шӯро буд ва омадани подшоҳии Худоро интизорӣ мекашид, бочуръат ба назди Пилотус рафт ва ҷасади Исоро талаб кард. 44 Пилотус ҳайрон шуд, ки Исо ба ин зудӣ мурдааст, бинобар ин сардори лашкарро даъват карда, аз ӯ пурсид, ки оё Исо аллакай мурдааст.

45 Вақте он сардори лашкар тасдиқ кард, Пилотус ҷасади Исоро ба Юсуф супорид. 46 Юсуф суфи сафед ҳарид ва ҷасадро аз салиб поён фароварда, кафандеч қарду ба даруни қабре, ки

* 15:23 15:23 Мӯр — моддаи равған монанди зардронг, ки аз бутта гирифта мешавад ва аз он доруворӣ барои сабук кардани дард тайёри мекунанд. † 15:27-28 15:27-28 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ин ҳам дар навиштаҷот пешшӯй шуда буд: „Ӯ низ ба қатори ҷинояткорон дохил мешавад“».

дар өоре канда шуда буд, гузошт. Баъд сангি калонеро ба даромади қабр гелонда, онро маҳкам кард.⁴⁷ Марями Мачдалия ва Марям, модари Юшо диданд, ки часад ба кучо гузошта шуд.

16

Зиндашавии Исо

¹ Вақте ки рӯзи истироҳат ба охир расид, Марями Мачдалия, Марям, ки модари Ёкуб буд ва Салумит рафта, равғани хушбӯй хариданд, то ки ба бадани Исо бимоланд.² Ва саҳарии барвакти рӯзи якшанбе, баъд аз баромадани офтоб ба сӯи қабр раҳсипор шуданд.

3 Дар роҳ ба яқдигар мегуфтанд: «Кӣ сангি калонро аз даромади қабр барои мо мебардорад?»⁴ Вақте ки назди қабр расиданд, диданд, ки он сангি бениҳоят калони қабр як сӯи гелонда шудааст.

5 Пас ба даруни қабр даромада диданд, ки як ҷавоне бо либоси сафед дар тарафи рост нишастааст. Занон ба ҳайрат афтоданд.

6 Вале ҷавон ба онҳо гуфт: «Ҳайрон нашавед! Шумо Исои Носирии ба салиб меҳқӯбшударо мечӯед. Вай аз нав зинда шуд ва дар ин ҷо нест! Ба ҷое, ки часадашро гузошта буданд, нигоҳ кунед!⁷ Ҳоло рафта, ба шогирдонаш ва ба Петрус бигӯед, ки Исо пешопеши шумо ба Ҷалил меравад, то шуморо дар он ҷо бубинад, чунон ки ба шумо гуфта буд».

8 Занҳо тарсону ларзон берун баромада, аз назди қабр гурехтанд ва ба касе чизе нагуфтанд, чунки дар ҳарос буданд.

Зоҳиршавии Исо ба шогирдонаш

[⁹ Исо субҳи рӯзи якшанбе аз нав зинда шуд ва аввал ба Марями Мачдалия, ки аз вуҷуди ў ҳафт девро берун карда буд, худро зоҳир кард.

¹⁰ Марям назди шогирдони гирёну мотамзада рафта ин хабарро гуфт.

¹¹ Вале онҳо суханони ўро шунида,

бовар накарданд, ки Исо зинда асту Марям ўро диданд.

¹² Баъд Исо худро дар сурати дигар ба ду шогирдаш, ки ба деха мерафтанд, зоҳир кард.¹³ Онҳо баргашта, инро ба дигарон нақл намуданд, аммо ҳеч кас ба суханони онҳо бовар накард.

¹⁴ Дар охир Исо ба он ёздаҳ шогирдаш, дар вақти хурок хӯрданашон, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва якравиашон сарзаниш кард, зеро ба суханони касоне, ки ўро баъд аз марг зинда дида буданд, бовар накарданд.

¹⁵ Баъд ба онҳо гуфт: «Ба тамоми дунё рафта, хушҳабарро ба ҳама эълон бикунед! ¹⁶ Касоне, ки имон биоваранд ва таъмид бигиранд, начот мейбанд, vale касоне, ки имон наоваранд, маҳкум мешаванд.

¹⁷ Дар ҳаёти касоне, ки имон меоваранд, чунин аломатҳо пайдо мешаванд: онҳо бо номи Ман девҳоро меронанд ва бо забонҳои нав сухан мегӯянд;¹⁸ онҳо морҳоро бо даст мегиранд ва агар заҳр хӯранд, зараре намебинанд; даст бар беморон мегузоранд ва онҳо шифо мейбанд».

¹⁹ Вақте ки сӯҳбати Исои Худованд бо онҳо тамом шуд, Вай ба сӯи осмон бурда шуд ва аз тарафи рости Худо нишааст.²⁰ Шогирдон рафта, хушҳабарро дар ҳама ҷо эълон мекарданд. Худованд ҳам мададгори онҳо буд ва бо мӯъчизаҳое, ки онҳо нишон медоданд, гуфтаҳояшонро тасдиқ мекард. Омин. *]

* **16:20** 16:9–20 Ин оятҳо на дар ҳамаи нусхаҳои қадими навиштачот дохил шудаанд.

Хушхабар аз Луқо Пешгуфтор

Луқо, ки муаллифи ин китоб мебошад, аз рӯи қасбаш духтур буд. Дар байни ҳамаи муаллифони китоби Аҳди Нав ўягона муаллифест, ки ғайрияҳудӣ буд. Азбаски Луқо худ шоҳиди зиндагии Исо набуд, аз ин рӯ ҳангоми тартиб додани ин Хушхабар ба бисёр навиштаҳои дигарон дар бораи ҳаёт ва фаъолияти Исои Масеҳ муроҷиат кардааст. Баъдтар тамоми маълумоти гирифтаашро ботартиб ҷо ба ҷо карда, китоби Хушхабарро барои як нафари баобрӯи ғайрияҳудӣ ба номи Теофилус менависад. Тахмин аст, ки ин Хушхабар тақрибан дар соли 75-и мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Марқӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст. Бинобар ин Хушхабар аз Луқо бо Хушхабар аз Марқӯс бисёр монандӣ дорад.

Муаллиф воқеаҳои зиндагии Исоро дар саҳнай ҳодисаҳои таърихии ҳамон замон баён намудааст, то нишон дихад, ки имони масеҳиён ба он воқеаҳое аст, ки дар асоси таъриҳӣ низ исбот доранд. Ҳамчунон ўқайд мекунад, ки зиндагии заминии Масеҳ ҳиссаи бисёр муҳимро дар таърихи тамоми башар гузаштааст.

Дар ин китоб Луқо ба чанд мавзӯй аҳамияти маҳсус медиҳад: яке ин аст, ки Исо барои начоти ҳамаи одамон ба замин омадааст: чи яхудӣ ҷи ғайрияҳуд, чи сарватманду чи камбағал, чи диндору чи беимонон! Дигаре ин аст, ки дар зиндагии Исо дуо чӣ аҳамият дошт. Исо бисёр дуо мекард: баъд аз он ки дар об таъмид гирифт, пеш аз интихоб кардан шогирдонаш, пеш аз пурсиш кардан шогирдонаш, ки ўро қӣ мешуморанд ва пеш аз дар салиб ҷон доданаш. Ҳамчунин аз ин Хушхабар мо се

ҳикояи Исоро ёд мегиррем, ки дар бораи дуо гуфтааст.

Чанд масалҳои беҳтарине, ки Исо барои таълим додан дар бораи муҳаббати Худо истифода бурдааст, танҳо дар Хушхабар аз Луқо нақл шудаанд: масал дар бораи сомарии нақӯкор, масал дар бораи гӯсфанди гумшуда ва масал дар бораи писари гумроҳшуда.

Луқо боз дар китоби худ ғамхории Худоро нисбат ба камбағалону бечорагон нишон медиҳад: ҳабари ҳуш ба камбағалону бечорагон бояд расонда шавад, онҳо соҳиби баракати Худо мебошанд, онҳо ба базми бузург даявт ҳастанд.

Дар бобҳои оҳирини китоб Луқо дар бораи зинда шудани Исои Масеҳ ба тавре баён мекунад, то хонанда боварӣ ҳосил қунад, ки ба пеши шогирдон арвоҳи Исо не, балки Худи Исо дар бадани худ зинда шуда омада буд. Ўзинда буд, ки луқмае аз моҳӣ ҳурд. Луқо нишон додан меҳост, ки зиндавии Исои Масеҳ тасаввуроти ҳæлии қасе набуда, балки воқеаи ҳақиқӣ мебошад.

Дар хотимаи китоби худ Луқо дар бораи ба осмон рафтани Исо нақл мекунад. Аммо пеш аз ин ки ба осмон равад, ў ба шогирдонаш гуфтааст: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштаҷот Таъиншудаи Худо бояд азоб қашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон зинда шавад.

Ба номи ў аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи ҳалқҳо тавба ва бахшиши гуноҳҳо эълон карда мешавад ва шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед» (Луқо 24:46–48).

Пешгуфтор

1-3 (1-3) Теофилуси мӯҳтарам!

Бисёр қасон ботартиб навиштани воқеаҳоеро сар карданд, ки дар байни мо ба амал омада буданд. Онҳо аз рӯи нақлҳои тартиб медиҳанд, ки шоҳидону хизматчиёни аввалини Хушхабар ба мо расондаанд. Аз ин рӯ, ман ҳам ин воқеаҳоро аз аввал бодиққат тадқиқ карда, дуруст донистам, ки онҳоро як-як ба шумо

бинависам, ⁴ то дуруст будани таълимотеро, ки аз он хабар ёфтаед, бидонед.

Хабар дар бораи Яхёи Таъмиддиҳанда

⁵ Дар замони ҳукмронии Ҳиродус ном подшоҳи сарзамини Яхудия рӯҳоние зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Абиёи рӯҳонӣ буд. Вай Закарё ном дошт ва занашро, ки аз авлоди Ҳоруни рӯҳонӣ буд, Элисобат меномиданд. ⁶ Ин зану шавҳар дар назари Ҳудо беайб буданд ва тамоми фармону қонунҳои Ҳудовандро пурра ба ҷо меоварданд. ⁷ Онҳо ягон фарзанд надоштанд, чунки Элисобат зани нозой буд, ғайр аз ин ҳардуяшон аллақай пир шуда буданд.

⁸ Рӯзе наўбати хизмат ба ғурӯҳи Закарё расид ва ў ҳамчун рӯҳонӣ дар пеши Ҳудо машгули иҷрои вазифааш шуд. ⁹ Барои муайян кардани касе, ки мувофиқи расми рӯҳониён ба Ҳонаи Ҳудованд даромада, ширеши ҳушбӯйро месӯzonад, қуръа партофта шуд ва он ба номи Закарё афтид. ¹⁰ Вақте ки Закарё машгули сӯзондани ширеши ҳушбӯй буд, тамоми мардум дар берун истода дуо мекарданд.

¹¹ Баногоҳ ба Закарё фариштаи Ҳудованд зоҳир шуд, ки дар тарафи рости қурбонгоҳи ширеши ҳушбӯй меистод. ¹² Ҳамин ки Закарё ўро дид, бекарор шуд ва вучудашро воҳима зер кард. ¹³ Аммо фаришта ба ў гуфт: «Ҳой Закарё, натарс. Дуоят ба даргоҳи Ҳудо қабул шуд. Ҳамсарат Элисобат писаре ҳоҳад зоид ва ту ўро Яхё ном ҳоҳӣ гузошт. ¹⁴ Шодиву ҳурсандӣ насибат мегардад ва таваллуди ин кӯдак боиси ҳушнудии бисёриҳо мешавад, ¹⁵ зоро ў дар назари Ҳудованд бузург ҳоҳад шуд. ¹⁶ Бояд ҳеч шаробу май нанӯшад. Кӯдак ҳанӯз пеш аз таваллуд шуданаш аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, ¹⁷ аз байнӣ ҳалқи Истроил бисёр қасонро ба сӯи Ҳудованд Ҳудои онҳо бармегардонад. ¹⁸ Вай ҳам мисли Илёс пайғамбар дар рӯҳ ва

кудрат пешопеши Ҳудованд қадам мезанад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандонашон наздик карда, саркашонро ба ҳикмати накӯкорон орад ва бо ин роҳ барои Ҳудованд ҳалкро тайёр кунад».

¹⁸ Закарё аз фаришта пурсид: «Аз кучо мефаҳмам, ки ин мешавад? Охир ману занам пир шудаем» ¹⁹ Фаришта ба ў ҷавоб дод: «Ман Ҷаброил ҳастам ва дар ҳузури Ҳудо меистам. ў маро фиристод, то ки бо ту ғап зада, ин хабари ҳушро ба ту бирасонам. ²⁰ Вале чун ба суханонам, ки дар вақти муайяншуда иҷро ҳоҳанд шуд, бовар накардӣ, ҳоло гунг мешавӣ ва то он рӯзе, ки ҳамаи гуфтаҳоям ба амал наоянд, сухане гуфта наметавонӣ».

²¹ Мардуме, ки интизори Закарё буданд, ҳайрон шуданд, ки чаро ў вақти зиёде дар Ҳонаи Ҳудо мемонад. ²² Ҳангоме ки Закарё берун омад, ҳеч сухан гуфта наметавонист ва онҳо фаҳмиданд, ки дар Ҳонаи Ҳудо ба вай ҷизе аён шудааст. ў гунг шуда буд, аз ин сабаб бо одамон бо имову ишора ғап мезад. ²³ Ҳамин ки вақти хизмати Закарё ба охир расид, вай ба ҳонааш баргашт.

²⁴ Баъд аз ин зани вай Элисобат ҳомиладор шуд ва аз ин рӯ, панҷ моҳ аз ҳона намебаромад. ў гуфт: ²⁵ «Ин кори Ҳудованд аст, ки ҳоло ба ман назар андохта, нанги маро аз миёни мардум бардоштааст».

Хабар дар бораи таваллуди Исо

²⁶ Дар моҳи шашум Ҳудо фаришта Ҷаброилро ба шаҳри Носираи сарзамини Ҷалил фиристод. ²⁷ ў ба назди Марям ном дұхтаре омад. Марям номзади Юсуф, як марде аз авлоди шоҳ Довуд буд. ²⁸ Фаришта пеши Марям омада, гуфт: «Салом, эй назаркардаи Ҳудо. Ҳудо бо туст». ²⁹ Марям аз ин суханони фаришта безобита шуда, ҳуд ба ҳуд фикр мекард, ки чаро ў ба ман чунин салом дод. ³⁰ Фаришта

* **1:28** 1:28 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ту ҳушбахтарин дар байнӣ занон ҳастӣ».

бошад, ба ў гуфт: «Натарс, Марям, зеро Худо бар ту назар кардааст; 31 ҳоло ту ҳомиладор шуда, писаре таваллуд мекунй ва номашро Исо мегузорй. 32 Ў бузург мегардад ва Писари Худои Таоло хонда мешавад. Худованд Худо ўро ба тахти аҷдоди ў Довуд мешинонад. 33 Ў то абад бар ҳалқи Ёқуб фармонфармой мекунаду подшоҳиаш ҳеч гоҳ ба охир намерасад».

34 Марям ба фаришта гуфт: «Ман то ҳол бо ягон мард наздикий надоштам, пас чӣ тавр ҳомиладор шуда метавонам?» 35 Фаришта ба ў ҷавоб дод: «Рӯҳи Муқаддас бар ту мефурояд ва қудрати Худои Таоло дар ту амал мекунад. Аз ин сабаб он кӯдаке, ки ту таваллуд мекунй, муқаддас ва Писари Худо номида ҳоҳад шуд. 36 Охир ҳеши ту Элисобат ҳам дар пирионсолӣ писаре дар шикам дорад ва ҳоло аз ҳомиладор шуданаш шаш моҳ гузаштааст, ҳарчанд нозой шуморида шуда буд. 37 Бидон, ки барои Худо ҳеч чизи ғайриимкон нест». 38 Марям гуфт: «Ман бандай Худованд ҳастам ва бигзор ҳар ҷизе, ки шумо гуфтед, ба амал ояд». Сипас, фаришта аз пеши ў рафт.

Воҳӯрии Марям бо Элисобат

39 Баъд аз ин Марям бошитоб ба шаҳре, ки дар кӯҳистони Яхудия воқеъ буд, равона шуд. 40 Вақте ки ба он ҷо расид, ба хонаи Закарё даромада, бо Элисобат салом кард. 41 Саломи Марямо шунидан замон тифл дар шиками Элисобат ба ҷунбиш омад ва Элисобат аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, 42 бо овози баланд хитоб намуд: «Ту пурфайзтарин зани дунё ҳастӣ ва ҳушбахт аст он кӯдаке, ки дар шикам дорӣ! 43 Ман кӣ ҳастам, ки модари Худовандам ба диданам омадааст? 44 Нигоҳ кун! Ҳамин ки саломи ту ба гӯшам расид, аз шодӣ бача дар шикамам ба ҷунбиш омад. 45 Ҳушбахт ҳастӣ ту, ки ба иҷро шудани гуфтаҳои Худованд бовар кардӣ».

Таронаи Марям

46 Марям гуфт:
 «Чони ман Худовандро ситоиш мекунад
 47 ва рӯҳам аз Худои Начотдиҳандаам шод аст,
 48 чунки Худо ба ман барин бандай ҳокиаш назар андохтааст.
 Баъд аз ин ҳамаи наслҳо маро ҳушбахт ҳоҳанд ҳонд,
 49 зеро Худои Пурқудрат, ки номаш мӯқаддас аст,
 бароям корҳои бузурге кардааст.
 50 Вай насл ба насли қасоне, ки худотарс ҳастанд,
 марҳамати худро нишон медиҳад.
 51 ў бо дасташ корҳои бокудрат нишон дод
 ва онҳоеро, ки дилашон мағрур буд,
 ба ҳар сӯ парешон соҳт.
 52 Ҳокимонро аз таҳтҳояшон ба зер афқанд,
 вале одамони ҳоккорро сарбаланд кард;
 53 ғуруснагонро аз нозу неъматҳояш сер намуда,
 сарватмандонро аз пешаш бо дasti ҳолӣ фиристод;

54-55 (54-55) ба хотири марҳаматаш, ҳамон тавре ки ба аҷдодони мо, яъне ба Иброҳим ва авлоди ў то ба абад ваъда дода буд,

ба бандай худ Исройил ёрӣ расонд».

56 Марям қарib се моҳ дар назди Элисобат монд ва баъд ба хонаи худ баргашт.

Таваллуди Яҳҷ

57 Вақти таваллуд кардани Элисобат фаро расид ва ў писаре зонд. 58 Ҳамсаҳо ва хешовандонаш фаҳмиданд, ки Худованд дар ҳаққи вай марҳамати бузурге кардааст ва ба шодии ў шарик шуданд.

59 Вақте ки кӯдак ҳаштрӯза шуд, ҳамаи онҳо ҷамъ шуданд, то дар рӯзи ҳатнаи кӯдак иштирок қунанд ва хостанд ўро монанди падарааш Закарё ном гузоранд. 60 Вале модарааш гуфт: «Не, номи ў Яҳҷ мешавад». 61 Онҳо ба ў гуфтанд: «Охир, дар байни ҳешонат ҳеч қас ин хел ном надорад». 62 Баъд бо имову ишора аз Закарё пурсиданд, ки ў кӯдакро чӣ ном

мондан меҳоҳад? ⁶³ Вай тахтачаеро талаб карда, ба рӯи он навишт «Номи ў Яхё аст» ва ҳама ҳайрон шуданд.

⁶⁴ Ҳамин вақт забони Закарё қушода шуду ў ба гап даромада Худоро ҳамду сано хонд.

65 Ҳамаи ҳамсояҳо ба тарс афтоданд ва ин воқеаҳоро дар сар то сари кӯҳистони Яхудия нақл мекарданд. ⁶⁶ Онҳое, ки нақлашонро мешуниданд, дар дили худ чунин мегуфтанд: «Хўш, ин кӯдак кӣ мешуда бошад?» Худованд бошад, дар ҳақиқат кӯдакро дастгирӣ мекард.

Пешгӯйи Закарё

67 Падари кӯдак Закарё аз Рӯҳи Муқаддас пур шуду пешгӯй карда, чунин мегуфт:

68 «Шаъну шараф ба Худованд Худои Истроил!

Зеро ў ба ёрии ҳалқи худ омада, онро озод кард.

69 ў барои мо аз авлоди бандаш Довуд

Наҷотдиҳандай пуркудратро пайдо кард,

70 чун аз қадим бо забони пайғамбарони муқаддаси худ гуфта буд,

71 ки моро аз душманонамон ва аз дасти ҳамаи онҳое, ки моро бад мебинанд, наҷот медиҳад.

72-73 (72-73) Ҳамин тавр Вай аз рӯи ваъдае, ки ба аҷдодонамон дода буд, ба мо раҳм нишон дод.

Инчунин он аҳду паймони муқаддаси худро аз хотир набаровард,

ки бо авлоди гузаштаи мо Иброҳим баста, қасам дод, ки ⁷⁴⁻⁷⁵ (74-75) моро аз дасти душманонамон раҳой медиҳад,

то ки тамоми умрамон бе тарсу ҳарос, дар покиву накӯкорӣ ба ў хизмат карда тавонем.

76 Пас ту, эй фарзанд, пайғамбари Худои Таоло номида мешавӣ, чунки барои тайёр кардани роҳи Худованд пешопеши ў қадам мезанӣ

77 ва ба ҳалқи ў мефаҳмонӣ, ки ба воситаи бахшида шудани гуноҳхояшон онҳо наҷот мейбаанд.

78 Зеро аз раҳму шафқати Худои мо офтоби субҳоҳӣ аз осмон бар монурафшонӣ мекунад,

79 то бар қасоне, ки дар торикию сояи марг мешинанд, равшанӣ қунад ва қадамҳои моро ба роҳи сулху осоиштагӣ ҳидоят намояд».

80 Кӯдак бошад, қалон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт ва то рӯзи ба ҳалқи Истроил зоҳир гардидаш дар биёбон зиндагӣ мекард.

2

Таваллуди Исо

1 Дар он вақтҳо император Августус фармон баровард, ки дар саросари империя саршумории аҳолӣ гузаронида шавад. ² Ин аввалин саршуморӣ буд, ки дар замони ҳукмронии Кириниюс дар Сурия гузаронида мешуд.

³ Ҳар кас барои ба қайд гирифта шудани номаш бояд ба шаҳри худ мерафт.

⁴ Юсуф низ аз шаҳри Носира, ки дар сарзамини Чалил воқеъ гаштааст, ба сарзамини Яхудия сафар кард. Азбаски ў аз авлоди шоҳ Довуд буд, бояд номаш дар шаҳри Байт-Лаҳм, ки чои таваллуди Довуд аст, ба қайд гирифта мешуд. ⁵ ў Марямро низ, ки номзадаш ва ҳамон вақт аллакай ҳомиладор буд, бо худ бурд, то ки номи ў ҳам ба қайд гирифта шавад.

6 Ҳангоме ки онҳо дар Байт-Лаҳм буданд, вақти таваллуди кӯдак фаро расид. ⁷ Азбаски дар меҳмонхона барои онҳо ҷое ёфт нашуд, Марям фарзанди аввалинашро, ки писар буд, таваллуд карда, парпеч намуда, дар охур хобонд.

Чӯпонҳо ва фариштаҳо

8 Дар он сарзамин чӯпонҳое буданд, ки шабона дар ҳавои қушод рамаи худро посбонӣ мекарданд.

⁹ Як фариштаи Худованд бар онҳо зоҳир гардид ва шӯҳрату ҷалоли Худованд дар атрофашон дураҳшид.

чўпонҳо саҳт тарсиданд. 10 Аммо фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед, ман ба шумо хушхаберо овардаам, ки аз шунидани он тамоми мардум беҳад шод мегарданд. 11 Зеро имрӯз барои шумо дар шаҳри шоҳ Довуд Начотдиҳанде ба дунё омад, ки ў Таъиншудаи Худо ва Худованд аст. 12 Ба шумо ҳамин нишона мешавад, ки тифли парпечшударо дар охур хобида мейбед». 13 Ногаҳон бо он фаришта дар осмон ҳазор-ҳазор фариштаҳои дигар пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:

14 «Бигзор номи Худо дар осмонҳо шўҳрату ҷалол ёбад
ва дар байни онҳое, ки дар рӯи замин
писандидай ў ҳастанд,
сулху осоиштагӣ бошад!»

15 Баъд фариштагон аз назди онҳо дур шуда, дар осмон нопадид гаштанд ва чўпонҳо ба яқдигар мегуфтанд: «Биёед, ба Байт-Лаҳм биравем ва он ҳодисаҳои рӯйдодаро, ки Худованд ба мо гуфт, бубинем». 16 Пас бошироб рафта, Маряму Юсуф ва он қўдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд. 17 Вақте ки қўдакро диданд, ҳар он чизеро, ки дар борааш шунида буданд, ба ҳама нақл карданд. 18 Ҳамаи шунавандагон аз нақли чўпонҳо ҳайрон шуданд. 19 Вале Марям чизи шунидаашро дар дили худ нигоҳ дошта, дар борааш фикру мулоҳизаҳои зиёде мекард.

20 Чўпонҳо баргашта, барои чизҳои шунидаву дидашон Худоро ситоиш намуда, ба ў ҳамду сано меҳонданд, зеро ҳамаи он чизе, ки ба онҳо гуфта шуда буд, ичро шуд.

Ба Хонаи Худо оварда шудани Исо

21 Баъд аз ҳашт рӯз вақти ҳатнаи қўдак фаро расид ва ўро Исо номиданд. Ба ў ҳамон номеро гузоштанд, ки фаришта ҳанӯз пеш аз дар шикам пайдо шудани ў гуфта буд.

22 Ҳамин ки вақти покшавии онҳо фаро расид, Юсуфу Марям мувофиқи шариати Мўсо қўдакро

ба Ерусалим оварданд, то ки ба Худованд пешкаш намоянд. 23 Чунон ки дар шариати Худованд навишта шудааст: «Ҳар писари аввалин бояд ба Худо бахшида шавад»²⁴ ва аз рӯи қонун падару модари қўдак бояд ҳатман як ҷуфт мусича ва ё ду ҷӯҷаи кабўтарро курбонӣ кунанд.

25 Дар Ерусалим Шимъӯн ном марде зиндагӣ мекард, ки ҳудотарсу нақӯкор буд. Вай вақти тасалли ёфтани ҳалқи Истроилро интизор буд. Рӯҳи Муқаддас бо Шимъӯн буд²⁶ ва аз он Рӯҳ бар ў маълум шуд, ки то Шимъӯн Таъиншудаи Худованд, яъне Масехро набинад, намемирад.²⁷ Он Рӯҳ ба Шимъӯн илҳом бахшид ва ў ба Хонаи Худо рафт. Худи ҳамон рӯз падару модари Исо ҳам қўдакро барои ичро намудани маросими шариат ба он ҷо оварданд.

28 Шимъӯн қўдакро ба оғӯш гирифт ва Худоро ҳамду сано хонда гуфт:

29 «Ҳоло, эй Худованд, бандгаатро аз рӯи ваъдаи худ
бо сулху саломатӣ ҷавоб дех,
30 зеро ҷашмонам начотеро диданд,
ки аз тарафи Ту меояд.

31 Ту онро дар ҳузури ҳамаи ҳалқҳо мухайё соҳтий.

32 Вай нурест, ки барои ғайрияҳудиён роҳи Туро равшан мекунад ва ба ҳалқи Истроилат шўҳрат меорад».

33 Падару модари Исо аз чунин суханони дар бораи қўдак гуфташуда ҳайрон шуданд. 34 Шимъӯн онҳоро баракат дода, ба Марям, модари Исо гуфт:

«Ин қўдак дар Истроил барои нобуд соҳтан ва начот додани бисёриҳо таъин шудааст.

Ў нишонае аз Худо мешавад, ки бар зиддаш сухан хоҳанд гуфт,

35 то ки фикрҳои дили бисёриҳо ошкор шавад ва ту ҳам бисёр азоб мекашӣ».

36 Дар Хонаи Худо Ҳано ном пайғамбарзане буд, ки падараш Фануил ном дошт. Онҳо аз авлоди Ошер буданд. Ҳано хеле пир шуда буд. Вай баъд аз ба шавҳар баромадан ҳамагӣ ҳафт сол бо ҳамсараш

зиндагӣ қарда буд. ³⁷ Ин зани ҳаштоду чорсола, ки бева монда буд, ҳеч вақт аз Ҳонаи Ҳудо берун намерафт ва шабу рӯз бо дуову рӯза хизмату ибодат мекард. ³⁸ Вай ҳам якбора пеш омаду Ҳудоро шукрғўён ба ҳамаи онҳое, ки интизори озод шудани Ерусалим буданд, дар бораи он кӯдак нақлҳои зиёде кард.

Бозгашт ба Носира

39 Баъд аз он ки Юсуф ва Марям ҳамаи корҳоро аз рӯи шариати Ҳудованд ичро карданд, ба шаҳри ҳуд, ки Носираи Ҷалил аст, баргаштанд.

40 Кӯдак қалон шуда, қувват мегирифт ва пур аз ҳикмат мешуд. Ў писандидай Ҳудо буд.

Исои наврас дар Ҳонаи Ҳудо

41 Ҳар сол падару модари Исо барои қайд кардани иди Балогардон ба Ерусалим мерафтанд. ⁴² Вақте ки Исо дувоздаҳсола шуд, онҳо аз рӯи одат ҳамроҳи ў ба он ҷо рафтанд. ⁴³ Баъд аз он ки рӯзҳои ид ба охир расиданд, онҳо ба шаҳри ҳуд раҳсипор гаштанд, vale Исои наврас дар Ерусалим монд. Падару модараш аз ин бехабар буданд. ⁴⁴ Онҳо гумон доштанд, ки ў ҳамроҳи дигарон равона аст ва тамоми рӯз сафарашибонро давом доданд. Дертар ўро дар миёни дӯстону хешони ҳуд ҷустуҷӯ карданд ⁴⁵ ва чун наёфтанд, ба Ерусалим барои ҷустуҷӯяш баргаштанд. ⁴⁶ Баъд аз се рӯз ўро дар Ҳонаи Ҳудо ёфтанд, ки дар байнӣ муаллимон нишаста, суханонашибонро гӯш мекард ва ба онҳо савол медод. ⁴⁷ Ҳамаи шунавандагон аз барои доноӣ ва ҷавобҳояш ҳайрон монданд. ⁴⁸ Падару модараш ўро дида, ҳайрон шуданд ва Марям ба Вай гуфт: «Писарам, ҷаро бо мо чунин рафтор кардӣ? Ману падарат дар ҷустуҷӯи Ту бисёр азоб кашидем». ⁴⁹ Исо гуфт: «Ҷаро Маро ҷустуҷӯ кардед? Магар шумо намедонистед, ки Ман бояд дар ҳонаи Падарам бошам?» ⁵⁰ Вале онҳо маънои суханони ўро нафаҳмиданд.

51 Ў бо падару модараш ба Носира баргашт ва аз гуфтаи онҳо берун намебаромад. Марям бошад, ҳамаи инро дар дили ҳуд нигоҳ медошт.

52 Исо сол ба сол дар ҳикмат ва қомат бузург шуда, торафт бештар писандидай Ҳудову мардум мегашт.

3

Паёми Яҳё

1-2 (1-2) Дар замони сарвари рӯҳониён будани Ҳонон ва Қаёфо қаломи Ҳудо дар биёбон ба гӯши Яҳёи писари Закарё расид. Ин воқеа дар соли понздаҳуми ҳукмронии император Тибариюс рӯй дод. Дар он айём Понтиюс Пилотус фармонравои Яҳудия ва Ҳиродус ҳокими Ҷалил буданд. Бародари Ҳиродус Филиппус бошад, дар Итурияву вилояти Тархонитус ҳукмронӣ мекард ва Лисониус ҳокими Абилин буд.

3 Яҳё тамоми ноҳияҳои атрофи дарёи Урдунро тай намуда, эълон мекард, ки мардум барои бахшида шудани гуноҳҳояшон бояд тавба карда, аз гуноҳҳояшон даст қашанд ва таъмид бигиранд. ⁴ Дар бораи вай дар китоби Ишаъё пайгамбар чунин навишта шудааст:

«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:
„Барои Ҳудованд роҳ тайёр
кунед! Онро рост намоед!»

5 Бигзор ҳар водӣ баланд шавад, ҳар кӯҳу теппа ба ҳамворӣ мубаддал гардад.

Бигзор роҳҳои печ дар печ рост шуда,
роҳҳои пасту баланд ҳамвор шаванд,

6 он гоҳ ҳар як ҷони зинда начоти
Ҳудоро мебинад!»

7 Мардуми зиёде назди Яҳё меомаданд, то аз дасти ў таъмид бигиранд ва ў ба онҳо мегуфт: «Эй морони маккор! Қӣ ба шумо гуфт, ки аз ҷазои дарпешистодаи Ҳудо гурехта метавонед? ⁸ Аслو фикр накунед, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон ҷазо намебинад. Зоро ба шумо мегӯям, ки Ҳудо аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда метавонад. Пас, чун дарахти мевадоре, ки меваи хуб

медиҳад, дар амал нишон диҳед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. ⁹ Теша аллакай бар решай дараҳтон гузошта шудааст ва ҳар дарахте, ки меваи хуб намеоварад, бурида ба оташ партофта мешавад».

¹⁰ Мардум аз ў мепурсиданд: «Пас, мо чӣ кор кунем?» ¹¹ Яҳё ҷавоб дод: «Касе, ки ду ҷома дорад, яктоашро ба қасе диҳад, ки ба он мӯҳтоҷаст ва ҳар кӣ ҳӯрок дорад, низ ҷунин бикунад». ¹² Андозгирон ҳам, ки барои таъмид гирифтан омада буданд, аз ў пурсиданд: «Устод, мо чӣ кор кунем?» ¹³ Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он андозе, ки бароятон муайян карда шудааст, аз мардум наситонед». ¹⁴ Сарбозон низ аз ў пурсиданд: «Пас, мо чӣ кор кунем?» Яҳё гуфт: «Касеро бо зӯриву тӯҳмати ноҳақ ғорат нақунед ва ба маоши худ қаноат намоед».

¹⁵ Мардум интизори омадани Масех, яъне Таъиншудаи Худо буданд ва баъд аз шунидани гуфтаҳои Яҳё худ ба худ фикр мекарданд, ки шояд Яҳё Таъиншудаи Худо аст. ¹⁶ Яҳё бошад, ба онҳо гуфт: «Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, вале тавонотаре аз ман меояд, ки ман ҳатто сазовори қушодани банди пояфзоли ў нестам. Ў шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва оташ таъмид ҳоҳад дод. ¹⁷ Дар дasti ў бел барои бод кардани гандум тайёр аст. Вай бо он хирмани худро тоза карда, гандумро дар анбораш ҷамъ меқунад, вале қаҳро дар отashi ҳомӯшнашаванда месӯzonад».

¹⁸ Ҳамин тавр Яҳё мардумро панду насиҳат карда, ба онҳо ҳушхабарро мерасонд.

¹⁹ Яҳё ҳоқим Ҳиродусро ҳам барои он ки ҳамсари бародари ҳудаш Ҳиродияро ба занӣ гирифта буд ва барои ҳамаи корҳои бадаш сарзаниш мекард. ²⁰ Бинобар ин Ҳиродус, бар замми ҳамаи кирдори бадаш, боз Яҳёро ба ҳабс андоҳт.

Таъмиди Исо

²¹ Инак, вақте ки ҳамаи мардум таъмид гирифта буданд, Исо низ

таъмид гирифту ба дуогӯй машғул шуд. Дар ҳамин вақт осмон қушода шуда, ²² Рӯҳи Муқаддас дар шакли қабӯтаре фаромада, дар болои ў қарор гирифт ва садое аз осмон баромад, ки мегӯфт: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту ҳушнудам!»

Авлоду аҷододони Исо

²³ Вақте ки Исо ба хизмати худ шурӯъ намуд, тақрибан сисола буд ва ҳама гумон мекарданд, ки ў писари Юсуф аст. Юсуф бошад, писари Элӣ, ²⁴ Элӣ писари Маттот, Маттот писари Левӣ, Левӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Яннай, Яннай писари Юсуф, ²⁵ Юсуф писари Матитё, Матитё писари Омӯс, Омӯс писари Нахум, Нахум писари Ҳеслӣ, Ҳеслӣ писари Начҷой, ²⁶ Начҷой писари Маҳат, Маҳат писари Матитё, Матитё писари Шимъӣ, Шимъӣ писари Юсуф, Юсуф писари Юдо, ²⁷ Юдо писари Юҳонон, Юҳонон писари Ресо, Ресо писари Зарубобил, Зарубобил писари Шаалтииљ, Шаалтииљ писари Нерӣ, ²⁸ Нерӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Аддӣ, Аддӣ писари Кӯсом, Кӯсом писари Элмадом, Элмадом писари Эр, ²⁹ Эр писари Юсе, Юсе писари Элизер, Элизер писари Юрим, Юрим писари Маттот, Маттот писари Левӣ, ³⁰ Левӣ писари Шимъӯн, Шимъӯн писари Яҳудо, Яҳудо писари Юсуф, Юсуф писари Юном, Юном писари Элёқим, ³¹ Элёқим писари Малё, Малё писари Мино, Мино писари Матато, Матато писари Натан, Натан писари Довуд, ³² Довуд писари Йисой, Йисой писари Убид, Убид писари Бӯаз, Бӯаз писари Салмӯн, Салмӯн писари Наҳшӯн, ³³ Наҳшӯн писари Аминодоб, Аминодоб писари Адамин, Адамин писари Ҳорнӣ, Ҳорнӣ писари Ҳесрӯн, Ҳесрӯн писари Форас, Форас писари Яҳудо, ³⁴ Яҳудо писари Ёқуб, Ёқуб писари Исҳоқ, Исҳоқ писари Иброҳим, Иброҳим писари Тораҳ, Тораҳ писари Ноҳӯр, ³⁵ Ноҳӯр писари Саруҷ, Саруҷ писари Рау, Рау писари Фолаҷ, Фолаҷ писари Эбар, Эбар писари Шолаҳ, ³⁶ Шолаҳ писари Қенон,

Қенон писари Арфакшад, Арфакшад писари Сом, Сом писари Нұх, Нұх писари Ломак,³⁷ Ломак писари Матушолақ, Матушолақ писари Ҳанұх, Ҳанұх писари Ёрад, Ёрад писари Маҳалалъил, Маҳалалъил писари Қенон,³⁸ Қенон писари Аңұш, Аңұш писари Шет, Шет писари Одам ва Одам писари Худо буданд.

4

Аз озмоиши гузаштани Исо

¹ Исо аз Рұхы Муқаддас пур шуда, аз сохили дарёи Урдун баргашт ва ин Рұх Ұро ба биёбон бурд.² Он чо иблис дар муддати чил шабу чил рұз Ұро меозмоид. Ҳамон рұзғо Исо ҳеч чиз намекхұрд ва оқибат хеле гурусна монд.

³ Иблис ба Ұ гуфт: «Ту Писари Худо ҳастай-ку, пас, ба ин санг фармон деҳ, ки нон шавад». ⁴ Исо қавоб дод: «Не, зеро дар навиштачот гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо құрданы нон зинда аст». ⁵ Баъд иблис Вайро ба баландй бурда, аз он чо дар як лаҳза тамоми мамлакатҳои дүнёро ба Ұ нишон дода,⁶⁻⁷⁽⁶⁻⁷⁾ гуфт: «Агар Ту ба ман сачда күній, ман тамоми ихтиёри ҳукмроній кардан ва ҳамай шұхрату қалоли онҳоро ба Ту месупорам, зеро он ба ман дода шудааст ва ман метавонам онро ба касе, ки хоҳам, тұхфа биқунам». ⁸ Исо ба вай қавоб дод: «Дар навиштачот гуфта шудааст, ки „мо бояд Худованд Худои худро бипарастем

ва фақат ба Ұ хизмат күнем“».

⁹ Баъд иблис Ұро ба Ерусалим бурд ва ба нұқтаи баландтарини Хонаи Худо гузашта гуфт: «Ту Писари Худо ҳастай-ку, пас, худро аз ин чо ба поён парто». ¹⁰ Охир дар навиштачот гуфта шудааст, ки

„Худо ба фариштагони худ фармон медиҳад, ки Туро муҳофизат күнанд

¹¹ ва онҳо Туро бар болой дастонашон хоҳанд бардошт, то ки поят ба санге назанад“».

¹² Исо қавоб дод: «Не, ҳамчунин гуфта шудааст, ки набояд Худованд Худои худро бисанчем». ¹³ Баъд аз ин иблис васвасаҳои худро бас кард ва то пайдо шуданы лаҳзаи мувофиқ аз Исо дур шуд.

Хизматгузории Исо дар Ҷалил ва Носира

¹⁴ Исо бо құдрати Рұхи Муқаддас ба Ҷалил баргашт ва ин хабар дар сар то сари он ноҳия паҳн шуд.¹⁵ Ұ дар ибодатхонақо мардумро таълим медод ва ҳама Исоро ситоиш мекарданд.

¹⁶ Ҳамин тавр Ұ ба шахри Носира омад, ки дар он чо ба воя расида буд. Вай дар рўзи истироҳат аз рўи одат ба ибодатхона даромада, барои бо овози баланд хондани навиштачот аз ҷояш бархест. ¹⁷ Ба Ұ китоби Ишаъе пайғамбарро доданд ва Исо онро қушода, ҷоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:

¹⁸ «Рұхи Худованд дар Ман аст, зеро Ұ Маро таъян намудааст, ки ба бенавоён хушхабарро бирасонам.

Ұ Маро фиристодааст, то озодии асирон, бино шудани кўрон ва раҳои ситамдидагону

¹⁹ соли файзбахши Худовандро эълон намоям».

²⁰ Баъд Вай китобро пўшида, ба ходим дод ва ба ҷои худ нишастан. Дар ибодатхона ҳама бо диққат ба Ұ нигоҳ мекарданд²¹ ва Ұ ба сухан оғоз намуд: «Он навиштаҳоеро, ки ҳоло шунидед, имрӯз амалий гаштанд».

²² Ҳама Исоро таъриф мекарданд ва аз суханони файзбахши Ұ дар тааҷҷуб монда, мегуфтанд: «Магар Ұ писари Юсуф нест?»

²³ Ұ ба онҳо гуфт: «Медонам, ки дар бораи Ман чунин масалро хоҳед гуфт: „Эй табиб! Худатро шифо деҳ, ва дар ватани худ низ мұйыцизаҳоеро биқун, ки шунидаем дар шахри Кафарнаұм кардай“».

²⁴ Баъд суханашро давом дод: «Ба ростий мегүям, ки ягон пайғамбар дар диёраш қадр надорад. ²⁵ Ҳақиқатан ҳам, дар замони Илөс пайғамбар,

вақте ки дар муддати севу ним сол борон наборид ва дар рўи замин гуруснагии сахте ба вучуд омад, дар Исройл бевазанони бисёре буданд, 26 vale Илёс назди ҳеч яке аз онҳо фиристода нашуд. Ў танҳо ба назди як бевазане фиристода шуд, ки дар Сорфато ном шаҳри Сидун зиндагӣ мекард. 27 Дар замони Элишио пайғамбар ҳам дар Исройл махавиёни зиёде буданд, vale ба гайр аз Наамони сурйени ҳеч қадоме аз онҳо шифо наёфтанд.

28 Онҳое, ки дар ибодатхона буданд, аз шунидани чунин суханҳо ба ғазаб омаданд. 29 Баъд аз ҷояшон барҳеста, Исоро аз шаҳр берун карда, ба болои теппае бурданд, ки шаҳр он ҷо соҳта шуда буд ва хостанд аз лаби ҷарӣ ӯро партоянд. 30 Аммо ӯ аз миёни онҳо гузашта, бо роҳи худравона шуд.

Аз рӯҳи нопок озод шудани мард

31 Исо ба шаҳри Кафарнаум, ки дар Ҷалил аст, омада, дар рӯзи истироҳат мардумро таълим мебод. 32 Одамон аз таълимоти ӯ қоил мемонданд, чунки суханонаш бокудрат буданд. 33 Дар ибодатхона марде ҳузур дошт, ки дар вучудаш рӯҳи нопок, яъне дев ҷойгир шуда буд. ӯ бо овози баланд фарёд зада гуфт: 34 «Моро ба ҳоламон гузор! Ту ба мо чӣ кор дорӣ, эй Исои Носирий? Магар барои нобуд кардани мо омадай?! Туро медонам! Ту Шахси муқаддаси Худо ҳастӣ!» 35 Вале Исо рӯҳи нопокро сарзаниш карда фармуд, ки ҳомӯш шавад ва аз даруни он одам берун барояд. Дев мардро дар пеши назари ҳама ба замин партофт ва ба он мард ҳеч зараре нарасонда, аз вай берун баромад. 36 Ҳама ҳайрон шуда ба яқдигар мегуфтанд: «Ин чӣ суханест, ки ӯ бо қудрату қувват ба рӯҳҳои нопок амр мефармояд ва онҳо берун мебароянд?»

37 Овозаи Исо дар тамоми он ноҳия паҳн мешуд.

Шифои ёфтани бисёре дардманон

38 Исо аз ибодатхона баромада, ба хонаи Шимъён рафт. Хушдомани Шимъён ба табларзai сахте гирифтор буд ва аз Исо ҳоҳиш карданд, ки ба ин зан ёрӣ дихад. 39 Исо болои сари ӯ ҳам шуда, табларзаро манъ кард ва он тамоман нест шуд. Зан дарҳол барҳеста, ба меҳмоннавозӣ машғул шуд.

40 Вақти ғуруби офтоб ҳамаи онҳоеро, ки ба қасалиҳои гуногун гирифтор буданд, ба назди Исо меоварданд. Ӯ дасти худро болои сари ҳар яке аз онҳо мегузашту шифояшон медод. 41 Ҳамчунон девҳо «Ту писари Худо ҳастӣ!» гуфта, фарёдзанон аз бисёре қасон берун мебаромаданд, чунки онҳо медонистанд, ки Ӯ Таъиншудай Худо аст. Аммо ӯ ба онҳо иҷозати гап заданро намедод.

Дар ибодатхонаҳо таълим додани Исо

42 Вақте ки субҳ дамид, Исо берун баромада, ба ҷои хилвате рафт. Вале мардум ӯро ҷустуҷӯ карда, ба наздаш омаданд ва намегузаштанд, ки аз пешашон биравад. 43 Ӯ бошад, ба онҳо гуфт: «Ман бояд ҳушҳабари подшоҳии Худоро ба шаҳрҳои дигар ҳам бирасонам, чунки бо ҳамин мақсад Ман фиристода шудаам».

44 Ва ӯ дар ибодатхонаҳои тамоми сарзаминни Яхудия ҳушҳабарро эълон мекард.

5

Интиҳоби шогирдони аввал

1 Як рӯз Исо дар канори қӯли Чинесор меистод ва мардуми бисёре, ки меҳостанд қаломи Худоро бишнаванд, аз ҳар тараф ба ӯ фишор меоварданд.

2 Исо ду қаиқеро дид, ки дар соҳили қўл гузашта шуда буданд ва моҳигирон аз онҳо берун омада, тӯрҳои моҳидориро мешустанд. 3 Ӯ ба яке аз қаиқҳо, ки соҳибаш Шимъён буд, савор шуда, аз ӯ ҳоҳиш кард, ки қаиқро аз соҳил каме дурттар ронад. Баъд нишаста, аз қаиқ мардумро таълим медод.

4 Дар охири суханаш ӯ ба Шимъён

гуфт: «Қаикро ба мобайни кӯл бирон ва барои сайд тӯрҳоятонро ба об андозед». ⁵ Шимъүн ҷавоб дод: «Устод! Мо тамоми шаб заҳмат кашидем ва чизе сайд накардем, vale азбаски шумо мефармоед, ҳоло тӯрро ба об меандозем». ⁶ Вақте ин корро карданд, он қадар моҳӣ сайд шуд, ки қариб буд тӯрҳояшон қанда шаванд. ⁷ Пас, Шимъүн ва рафиқонаш ба шарикони худ, ки дар қаики дигар буданд, ишорае карданд, то ба ёриашон биёянд. Онҳо омада, ҳар ду қаикро то дараҷае аз моҳӣ пур карданд, ки қариб гарӯ мешуданд.

⁸ Шимъүни Петрус ин ҳолатро дида, пеши пойҳои Исо афтода гуфт: «Худованҷо! Аз пеши ман бирав, чунки ман одами гунаҳкор ҳастам». ⁹ Ӯ инро барои он гуфт, ки худаш ва ҳамроҳонаш аз сайди бешумори ба дастовардаашон ба ҳайрат афтода буданд. ¹⁰ Ёкубу Юҳанно низ, ки писарони Забдой ва шарикони Шимъүн буданд, ҳайрон шуданд. Вале Исо ба Шимъүн гуфт: «Натарс, баъд аз ин одамонро монанди моҳӣ ҷамъ ҳоҳӣ кард».

¹¹ Сипас моҳигирон қаикҳоро ба соҳил бароварданд ва ҳамаи корҳояшонро як су гузашта, Исоро пайравӣ карданд.

Шифо ёфтани марди маҳав

¹² Исо дар шаҳре буд, ки дар он ҷо марди гирифтори қасалии маҳав буд. Он маҳав Исоро дида, сар ба пои Ӯ ниҳоду илтимос кард: «Худованҷо, агар ҳоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ». ¹³ Исо дасташро ба Ӯ расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам, пок шав!» ва қасалии маҳав нест шуд.

¹⁴ Баъд Исо ба Ӯ таъқид карда гуфт: «Дар бораи ин воҷеа ба қасе нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, ҳудро нишон дех ва барои пок шудани худ, ҳамон тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад». ¹⁵ Аммо ба ин нигоҳ накарда, овозай Ӯ торафт паҳн мешуд. Барои шифо ёфтани аз бемориҳо ва шунидани сухани Ӯ

шумораи зиёди мардум дар атрофи Исо ҷамъ меомаданд.

¹⁶ Исо бошад, барои дуо кардан ба ҷои хилват мерафт.

Шифо ёфтани марди шал

¹⁷ Рӯзэ Исо машғули таълим буд. Фарисиён ва шариатдононе, ки аз тамоми деҳоти Ҷалил, аз Яхудия ва аз Ерусалим омада буданд, дар назди Ӯ нишастанд. Қудрати Худованҷо барои шифо додан бо Исо буд. ¹⁸ Ҳамин вақт ҷанд нафаре марди шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта оварданд. Онҳо кӯшиш мекарданд, ки ўро ба даруни хона дароварда, дар пеши Исо гузоранд, ¹⁹ вале аз сабаби бисёр будани мардум барои даровардани Ӯ роҳе наёфтанд. Бинобар ин ба болои хона баромада, аз миёни сафолҳои бом шалро бо ҷойгаҳаш ба даруни хона, ба миёни мардум, пеши Исо фароварданд. ²⁰ Исо имони онҳоро дида, ба он шал гуфт: «Дӯстам! Гуноҳҳоят баҳшида шуданд».

²¹ Вале шариатдонону фарисиён ба якдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки суханони кофириона мегӯяд? Ғайр аз Худо кӣ гуноҳҳоро баҳшида метавонад?» ²² Исо бошад, аз фикри онҳо дарак ёфта ҷавоб дод: «Чаро дар дилҳоятон чунин фикрҳо доред? ²³ Кадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту баҳшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „барҳез ва роҳ гард“? ²⁴ Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати баҳшидани гуноҳҳоро дорад». Сипас ба шал нигариста гуфт: «Ба ту мегӯям, барҳез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав». ²⁵ Он мард дар пеши ҳама дарҳол аз ҷояш барҳест ва ҷойгаҳашро, ки дар рӯи он хобида буд, бардошта, Худоро шукрӯён ба хонааш равона шуд.

²⁶ Ҳама ба ҳайрат афтода, Худоро ситош мекарданд ва дар ҳолате, ки пур аз тарсу ҳарос буданд, мегуфтанд: «Имрӯз ҷизҳои аҷоибро дидем».

Даъват шудани Левӣ

27 Баъд аз ин Исо берун рафт ва Левй ном андозигиреро дид, ки дар чои кораш нишаста буд. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». 28 Левй бархест ва ҳама чизашро монда, аз паси ўравона шуд.

29 Левй дар хонаи худ барои Исо зиёфати калон орост. Шумораи зиёди андозигирон ва одамони дигар ҳамроҳашон дар гирди як дастархон менишастанд. 30 Фарисиён ва шариатдонон ба шогирдони Исо шикоят карда мегуфтанд: «Чаро шумо ҳамроҳи андозигирону гунаҳкорон аз як дастархон меҳуреуду менӯшед?» 31 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд. 32 Ман ҳам барои он омадаам, ки на накӯкорон, балки гунаҳкоронро ба тавба даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

33 Ба Исо гуфтанд: «Чаро шогирдони Яхё зуд-зуд рӯза мегиранду дуо меҳонанд, шогирдони фарисиён низ чунин мекунанд, vale шогирдони Шумо меҳуранд ва менӯшанд?» 34 Исо ба онҳо гуфт: «Оё метавонед дӯстони домодро, модоме ки ў бо онҳост, маҷбур созед, ки рӯза бигиранд?» 35 Vale вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд».

36 Баъд ба онҳо ин масалро гуфт: «Ҳеч кас аз ҷомаи нав пораэро қанда, ҷомаи кӯҳнаро ямоқ намекунад, чунки ҳам ҷомаи нав ҳайф мешавад ва ҳам ямоқи нав ба ҷомаи кӯҳна мувофиқ намоеяд. 37 Ҳамчунин ҳеч кас шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезад, чунки шароб мечӯшаду машқро дарронда, ҳам худ мерезад ва ҳам машқ бекора мешавад. 38 Пас, шароби нав бояд ба машки нав рехта шавад. 39 Ҳеч кас баъд аз нӯшиданӣ шароби кӯҳна шароби навро талаб намекунад, зоро мегӯяд, ки шароби кӯҳна хуб аст».

6

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

1 Яке аз рӯзҳои истироҳат Исо аз миёни киштзорҳои гандум мегузашт. Шогирданаш хӯшаҳоро чида, бо қафи дасташон молида меҳурданд. 2 Баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Чаро шумо кореро мекунед, ки кардани он дар рӯзи истироҳат раво нест?» 3 Исо ҷавоб дод: «Магар шумо дар навиштаот нахондаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? 4 Ў ба хонае, ки хузури Худоро дошт, даромада, нони ба Худо тақдимшударо гирифта ҳӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шариат фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он нонро бихӯранд». 5 Баъд ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ ҳушкшуда

6 Боз як рӯзи истироҳат Исо ба ибодатхона рафта, машгули таълим шуд. Дар он ҷо як марде хузур дошт, ки дasti росташ ҳушк шуда буд. 7 Шариатдонон ва фарисиён меҳостанд бинанд, ки Исо дар рӯзи истироҳат касеро шифо медиҳад ё не, то тавонанд ўро дар ин кор айборд биқунанд. 8 Аммо Исо фикри онҳоро медонист ва ба марди дасташ ҳушкшуда гуфт: «Бархез ва дар миёнҷо исто». Он мард бархесту истод. 9 Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо саволе медиҳам: оё дар рӯзи шанбе некӣ кардан равост ё бадӣ? Ҷони касеро начот ё барбод додан?» 10 Баъд ба ҳамаи онҳо нигоҳ карда, ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз карду дасташ сиҳат шуд. 11 Аммо шариатдонон ва фарисиён дар ғазаб шуда, бо ҳамдигар маслиҳат мекарданд, ки бар зидди Исо чӣ коре карда метавонанд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ вақили Исо

12 Дар он рӯзҳо Исо барои дуо кардан ба кӯҳ баромад ва тамоми шабро бо дуои Худо гузаронид. 13 Вақте ки субҳ дамид, шогирданашро ба наздаш ҷеф зада,

аз миёнашон дувоздах нафарро интихоб кард ва онҳоро вакил номид, ки инҳоянд: ¹⁴ Шимъүн, ки Исо ўро Петрус номид ва бародари Шимъүн Андриёс, Ёқуб ва Юҳанно, Филиппус ва Барталмо, ¹⁵ Матто ва Тумо, Ёқуби писари Ҳалфӣ ва Шимъүн, ки ба ўлақаби Ватандӯстро гузашта буданд, ¹⁶ Яхудои писари Ёқуб ва Яхудои Исқарют, ки оқибат хиёнаткор мешавад.

Исо дар хизмати мардум

¹⁷ Исо ва вакilonаш аз кӯҳ поён фаромада, дар ҳамворие чой гирифтанд. Шумораи зиёди пайравонаш ва мардуми бешуморе аз тамоми гирду атрофи сарзамиҳои Яхудия, Ерусалим ва аз ноҳияҳои назди баҳрии Сурӯ Сидун ҷамъ омаданд, ¹⁸ то ки Исоро бишнаванд ва аз бемориҳо шифо ёбанд. Қасоне, ки аз рӯҳи нопок азоб мекашиданд, низ шифо ёфтанд. ¹⁹ Бинобар ин ҳама кушиш мекарданд, ки дасти ҳудро ба Исо бирасонанд, чун қуввае, ки аз ў берун меомад, ҳамаро шифо мебахшид.

Одамони хушбахт ва бадбахт

²⁰ Исо ба шогирдонаш ҷашм дӯхта гуфт: «Хушбахтед шумо, ки ҳоло бечораед, ҷунки Ҳудо дар ҳаётатон подшоҳӣ мекунад.

²¹ Хушбахтед шумо, ки ҳоло гирия мекунед, зеро ҳандон мешавед.

Хушбахтед шумо, ки ҳоло гирия мекунед, зеро ҳандон мешавед.
²² Хушбахтед шумо, вақте ки мардум ба хотири Фарзанди Инсон аз шумо нафрят мекунанд, шуморо аз байнашон мeronанд, дашном медиҳанд ва номатонро ба бадӣ бароварда аз шумо рӯй мегардонанд.

²³ Дар он рӯз хурсанд бошед ва аз шодӣ бирақсаду бидонед, ки Ҳудо дар осмон бароятон мукофоти қалон дорад. Зеро авлоди гузаштаи ин одамон низ бо пайғамбарон ҳамин тавр рафтор мекарданд.

²⁴ Лекин вой бар ҳоли шумо, эй сарватмандон, зеро аллакай тасаллии дили ҳудро ёфтаед.

²⁵ Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло сер ҳастед, ҷунки гурусна ҳоҳед монд. Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло мекандед, зеро гирёну нолон ҳоҳед шуд.

²⁶ Вой бар ҳоли шумо, вақте ки ҳама шуморо таърифу тавсиф мекунанд, ҷунки авлоди гузаштаи ин одамон низ бо пайғамбарони бардурӯғ ҳамин тавр рафтор мекарданд.

Дӯст доштани душманон

²⁷ Аммо ба шумо, ки ҳоло сухани Маро мешунавед, мегӯям: душманонатонро дӯст доред ва ба онҳое, ки шуморо бад мебинанд, некӣ кунед, ²⁸ барои онҳое, ки шуморо лаънат меконанд, баракат талабед ва барои онҳое, ки шуморо дашном медиҳанд, дуои хайр гӯед.

²⁹ Агар касе ба як тарафи рӯјтон торсакӣ занад, тарафи дигари рӯјтонро бар ў бигардонед ва агар касе ҷомаатонро қашида гирад, монед, ки куртаатонро ҳам бигирад.

³⁰ Ҳар кӣ аз шумо ҷизе талаб кунад, ба ў бидиҳед ва ҳар кӣ ҷизи шуморо бигирад, баргардондани онро талаб накунед.

³¹ Пас, чӣ гуна рафторро аз дигарон нисбати ҳуд дидан ҳоҳед, ҳамон тавр аввал ҳуди шумо нисбати онҳо рафтор кунед.

³² Агар танҳо онҳоеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ ғоида ба даст меоред? Зеро гунаҳкорон ҳам дӯстдорандагони ҳудро дӯст медоранд.

³³ Агар фақат ба қасоне, ки ба шумо некӣ мекунанд, некӣ кунед, шумо чӣ ифтихоре доред? Зеро гунаҳкорон низ ҷунин мекунанд.

³⁴ Агар ба касе қарз дихеду умеди пас гирифтани онро дошта бошед, чӣ ғоида дорад? Зеро гунаҳкорон низ ба гунаҳкорон қарз дода, интизори пас гирифтани он ҳастанд. ³⁵ Вале шумо душманонатонро дӯст доред,

некій кунед ва қарз диҳеду интизори пас гардонда гирифтани он нашавед. Он гоҳ мукофоти бузурге насибатон гашта, фарзандони Худои Таоло хоҳед буд. Зеро Худо ба одамони хасис ва қўрнамак ҳам меҳрубони мекунад.³⁶ Пас, ҳамон тавре ки Падари шумо раҳмдил аст, шумо низ раҳмдил бошед.

Айбдор карданни дигарон

³⁷ Ҳукм накунед ва ба ҳукм дучор намешавед. Касеро айбдор накунед ва шумо низ айбдор карда намешавед. Ҳамаро бубахшед ва шумо низ баҳшида мешавед.³⁸ Бидиҳед ва ба шумо низ дода мешавад: ба андозаи хуби чунбонидаю фишурдашуда ва лабрезшуда ба доманатон меандозанд, зеро бо қадом сангига тарозу баркашед, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад».

³⁹ Ҳамчунин ў масалеро ба онҳо гуфт: «Оё як кўр ба кўри дигар роҳ нишон дода метавонад? Магар ҳардуяшон ба ҷоҳ намеафтанд?⁴⁰ Шогирд аз устодаш болотар нест. Аммо вақте ки донишашро пурра мекунад, ба устодаш баробар мешавад.

⁴¹ Чаро шумо хасро дар ҷашми бародаратон мебинеду чўбери, ки дар ҷашми худатон ҳаст, ҳис намекунед?⁴² Ҷай тавр метавонед ба бародаратон бигүед: „Эй бародар, иҷозат дех хасро аз ҷашмат барорам“, вақте ки чўбро дар ҷашми худ намебинед? Эй дурӯяҳо! Аввал чўбро аз ҷашми худатон дур кунед, он гоҳ дурусттар диди метавонед, ки чай хел хасро аз ҷашми бародаратон бароред.

Дараҳт ва меваи он

⁴³ Ҳаргиз дараҳти хуб меваи бад ва ё дараҳти бад меваи хуб ба бор намеоварад,⁴⁴ чунки ҳар дараҳт аз мевааш шинохта мешавад. Аз буттаҳои хор анҷир намечинанд ва ё ҳосили ангур намегиранд.⁴⁵ Шахси нек аз ҳазинаи неки дилаш некиро ва шахси бад аз ҳазинаи бади дилаш бадиро берун меорад, зеро он чи

дилашро пур мекунад, баъд лабрез шуда, аз забонаш берун меояд.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

⁴⁶ Чаро ба Ман „Худовандо! Худовандо!“ мегўед, вали гуфтаҳоямро иҷро намекунед?⁴⁷ Ҳоло ба шумо ба кӣ монанд будани касеро мефаҳмонам, ки пеши Ман омада, сухани Маро мешунавад ва аз рӯи он амал мекунад.⁴⁸ Ў ба одаме монанд аст, ки барои соҳтани хонааш заминро чуқур қанда, пойдеворашиболои санг мегузорад. Ҳангоме ки сел меояду оби пурталотумаш хонаро зер мекунад, ба он ҳеч осебе намерасад, чунки пойдеворашибустаҳкам соҳта шудааст.⁴⁹ Аммо касе, ки суханони Маро шунида, аз рӯи он амал намекунад, ба одаме монанд аст, ки хонаашро бе пойдевор болои хок соҳтааст. Пас, вақте ки сел омада, оби пурталотумаш хонаро зер мекунад, он ба зудӣ фурӯ рафта несту нобуд мешавад».

7

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

¹ Баъд аз он ки Исо тамоми суханҳояшро ба мардум гуфта шуд, вориди шаҳри Кафарнаҳум гашт.² Дар он ҷо як сардори лашкар хизматгоре дошт, ки барояш азиз буд. Ин хизматгор бемор шуда, дар бистари марг меҳобид.³ Он сардори лашкар овозаи Исоро шунида, пирони яхудиро пеши ў фиристод, то илтимос кунанд, ки омада хизматгорашро шифо дихад.⁴ Онҳо назди Исо омаданд ва бисёр илтимос карда гуфтанд: «Ин сардори лашкар сазовори он аст, ки барояш чунин корро бикунед,⁵ чунки вай ҳалқи моро дӯст медорад ва барои мо ибодатхонае соҳтааст».

⁶ Исо ҳамроҳи онҳо рафт. Ҳангоме ки ба хона наздик мешуд, сардори лашкар дӯстонашро фиристод, ки аз номи вай ба Исо чунин бигӯянд: «Хоча! Аз ин зиёд заҳмат накашед, зеро ман лоиқи он нестам, ки аз

остонаи дарам гузаред. ⁷ Ба ҳамин сабаб худро муносиб надонистам, ки назди шумо биёям. Танҳо як амр кунед ва хизматтори ман шифо меёбад. ⁸ Охир ман як фармонбардор ҳастам ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегўям, меравад, ба дигаре „биё“ мегўям, меояд ва агар ба хизматторам „фалон корро бикун“ гўям, ў албатта он корро ичро мекунад».

⁹ Исо инро шунида бисёр ҳайрон шуд ва ба мардуми бешуморе, ки аз паси ў меомаданд, рӯ оварда гуфт: «Ба шумо мегўям, ки ҳатто дар байнин истроилиён касеро надидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад».

¹⁰ Фиристодагони сардори лашкар ба хона баргашта, диданд, ки хизматтор сиҳат шудааст.

Зинда шудани писари бевазан

¹¹ Дере нагузашта Исо ҳамроҳи шогирдон ва шуморай зиёди мардум ба шаҳри Ноин рафт. ¹² Ў ба дарвозаи шаҳр наздик шуда, дид, ки мурдаеро мебароранд. Он мурда писари ягонаи бевазане буд ва сокинони зиёди шаҳр ҳамроҳи он зан равона буданд. ¹³ Худованд он занро дид, дилаш ба ҳоли вай сўхт ва ба ў гуфт: «Гиря нақун». ¹⁴ Баъд наздик омада, дасти худро рӯи тобут гузошт ва тобутбардорон аз роҳ бозистоданд. Сипас ў гуфт: «Эй бародар! Ба ту мегўям, бархез». ¹⁵ Мурда аз ҷояш бархеста нишаству ба сухан даромад ва Исо ўро ба модараш супорид.

¹⁶ Ҳамаро тарсุ ҳарос фаро гирифт ва мардум Худоро ҳамду санохонон мегуфтанд: «Худо ба ҳалқи худ назар андоҳт ва дар байнин мо пайғамбари бузурге пайдо шуд». ¹⁷ Одамон дар тамоми Яхудия ва гирду атрофи он дар бораи Исо нақл мекарданд.

Омадани шогирдони Яхё

¹⁸ Шогирдони Яхё низ ба устодашон ҳамаи воқеаҳоро нақл карданд. Яхё ду нафар аз шогирданашро ҷеф зада, ¹⁹ ба назди Худованд Исо фиристод, то

бипурсанд: «Оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгўй карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?» ²⁰ Онҳо ба назди Исо омада, гуфтанд: «Яхёни Таъмиддиҳанда моро пеши Шумо фиристод, то бипурсем, ки оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгўй карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

²¹ Ин ҳамон вақте буд, ки Исо мардуми зиёдеро аз бемориҳо, дарду азоб ва рӯҳҳои нопок шифо бахшида, ҷашми нобиноёни зиёдеро бино мекард.

²² Ў ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар чиро, ки дидиаеду шунидаед, рафта, ба Яхё нақл бикунед. Яъне бигўед, ки ҷашмони кўрон бино мешаванду лангон роҳ мегарданд, махавиён пок мешаванду қарҳо мешувананд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён хушхабар эълон карда мешавад. ²³ Пас, хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

Шаҳодати Исо дар бораи Яхё

²⁴ Баъд аз рафтани фиристодагони Яхё Исо ба мардум дар бораи Яхё суханашро оғоз кард: «Назди Яхё ба биёбон барои дидани чӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунбад? ²⁵ Агар не, пас барои дидани чӣ рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси қимат мепӯшад? Охир онҳое, ки либоси зебо мепӯшанд ва ҳаёти пур аз айшу ишрат доранд, дар қасрҳои подшоҳӣ зиндагӣ мекунанд. ²⁶ Пас, киро дидани будед? Пайғамбарро? Дуруст, аммо ба шумо мегўям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро дидиаед. ²⁷ Яхё ҳамон як одамест, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд: „Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам,

то ба омаданат роҳ тайёр кунад“.

²⁸ Ҳоло ба шумо мегўям, ки дар байнин ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яхё касе пайдо нашудааст. Аммо

шахси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яхъе аст».

²⁹ Тамоми мардум ва андоғирон низ суханони ўро шунида, дуруст будани роҳи Худоро тасдиқ менамуданд ва аз ин сабаб аз дасти Яхъе таъмид гирифта буданд. ³⁰ Вале азбаски фарисиён ва қонуншиносон таъмиди Яхъёро нагирифта буданд, аз нияте, ки Худо нисбаташон дошт, рӯй гардонданд.

³¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Одамони ин наслро бо кӣ муқоиса кунам? Онҳо ба кӣ монандӣ доранд? ³² Онҳо монанди қӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча нишаста, яқдигарро ҷеф мезанданд ва мегӯянд:

„Мо бароятон карнай навоҳтем,
аммо шумо рақс накардед!
Суруди мотам ҳондем, vale гирия
накардед“.

³³ Ҳоло Яхъёи Таъмиддиҳанда омадааст, ки нон намехӯраду шароб наменӯшад ва шумо мегӯед, ки ў дев дорад. ³⁴ Фарзанди Инсон омадааст, ки ҳам меҳураду ҳам менӯшад ва шумо мегӯед: „Ана марди пурхӯр ва бадмаст дӯсти андоғирону гунаҳкорон аст“. ³⁵ Вале дуруст будани ҳикмати Худо ба воситаи корҳои тамоми фарзандонаш исбот мешавад».

Исо дар хонаи Шимъӯни фарисӣ

³⁶ Яке аз фарисиён Исоро ба меҳмонӣ даъват намуд ва ў ба хонаи он фарисӣ рафта, дар назди дастархон паҳлӯ зада нишастан.

³⁷ Дар он шаҳр як зани пургуноҳ буд. Чун ўро ғаҳмид, ки Исо дар хонаи он фарисӣ ҳӯрок меҳӯрад, қӯзачаи сангини гаронбаҳоро, ки равғани хушбӯй дошт, гирифта ба он ҷо омад. ³⁸ Вай аз пушт, назди пойҳои Исо истода мегирист ва ашкҳояш ба пойҳои Исо мечакиданд. Зан бо мӯйҳояш пойҳои ўро меҳушконид, бо эҳтиром онҳоро мебӯсид ва ба онҳо равғани хушбӯйро мемолид. ³⁹ Инро дида, фарисие, ки Исоро даъват карда буд, чунин фикрро аз дил гузаронд: «Агар ин мард дар ҳақиқат пайғамбар мебуд, мефаҳмид, ки ин зан чӣ гуна аст. Чун

зане, ки ҳоло ба ў даст мерасонад, гунаҳкор аст»! ⁴⁰ Вале Исо ба ў гуфт: «Шимъӯн! Мехоҳам ба ту чизе бигӯям». Гуфт: «Марҳамат, устод».

⁴¹ Пас Исо суханашро давом дода гуфт: «Ду кас аз як одам пул қарз гирифтанд. Яке аз ў панҷсад ва дигаре панҷоҳ тангаи нуқра қарздор буд. ⁴² Азбаски онҳо барои баргардондани қарз чизе надоштанд, он одам қарзи ҳардуро баҳшид. Ҳоло бигӯ, қадоме аз онҳо ўро бештар дӯст медорад?» ⁴³ Шимъӯн дар ҷавоб гуфт: «Ба гумонам он касе, ки ба ў қарзи зиёдтаре баҳшида шудааст». Исо гуфт: «Дуруст фаҳмидӣ». ⁴⁴ Баъд ба он зан рӯ оварда, ба Шимъӯн гуфт: «Ин занро мебинӣ? Ман дар хонаи ту меҳмон шудам, вале барои пойҳоям об наовардӣ; ин зан бошад, пойҳои Маро бо ашкҳояш шуст ва бо мӯйҳояш тоза кард. ⁴⁵ Ту Маро ҳатто набӯсидӣ; ин зан бошад, аз вакти омаданам то ҳол бӯсидани пойҳоямро бас намекунад. ⁴⁶ Ту ба сарам ҳатто равғани оддиро намолидӣ; вай бошад, равғани қиматбаҳои хушбӯйро ба пойҳоям молид. ⁴⁷ Бинобар ин ба ту мегӯям, азбаски гуноҳҳои зиёди вай баҳшида шудаанд, ў чунин муҳаббати зиёд дорад ва агар ба касе гуноҳи камтар баҳшида шавад, муҳаббаташ низ камтар аст». ⁴⁸ Баъд ба он зан гуфт: «Гуноҳҳоят баҳшида шуданд». ⁴⁹ Онҳое, ки бо ў дар сари як дастархон нишаста буданд, худ ба худ мегуфтанд: «Вай қист, ки гуноҳҳоро мебахшад ҳам?» ⁵⁰ Вале Исо ба зан гуфт: «Туро имонат начот додааст. Рав ва дар амон бош!»

8

Занҳое, ки пайрави Исо буданд

¹ Баъд аз ин Исо шаҳр ба шаҳру деҳа ба деҳа гашта, ба мардум ҳабари ҳуши подшоҳии Худоро мерасонд. Дар ин кор ўро дувоздаҳ шогирд ² ва яқчанд зан, ки аз рӯҳҳои нопок ва бемориҳо шифо ёфта буданд, ҳамроҳӣ мекарданд.

Яке аз он занҳо Марям буд, ки Мачдалия номида мешуду аз ў ҳафт дөв берун рафта буд. ³ Дигаре Юхона буд, ки шавҳарашиб Кузо ном дошту дар дарбори Ҳиродус вазифай назоратчиро ичро мекард. Ҳамчунин Сусан ва бисёр дигарон, ки бо пулу молашон онҳоро дасттирий мекарданд.

Масал дар бораи деҳқон

⁴ Вақте ки мардуми бисёре аз шаҳрҳои гирду атроф чамъ шуда, ба назди Исо омаданд, ў масалеро гуфт: ⁵ «Рӯзе як деҳқон барои киштани донаҳои худ мебарояд. Вақте ки дона мепошад, миқдоре аз онҳо ба пайраҳа афтода поймол мешавад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин чида пок-покиза меҳуранд. ⁶ Миқдори дигари донаҳо ба замини санглоҳ афтода месабзанд, vale аз беобӣ ҳушк мешаванд. ⁷ Боз як миқдори донаҳо ба миёни хорҳо афтода месабзанд, vale хорҳо қад кашида онҳоро пахш мекунанд. ⁸ Аммо қисми донаҳое, ки ба замини хуби ҳосилхез меафтанд, сабзида, сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳанд». Инро гуфту хитоб кард: «Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Маънидод кардани масал дар бораи деҳқон

⁹ Шогирдон аз Исо маъни ин масалро пурсиданд ¹⁰ ва ў гуфт: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асрори подшоҳии худро додааст, аммо ба дигарон бо масалҳо мегӯям, то ки „онҳо нигоҳ кунанду набинанд, гӯш қунанду нашунаванд“.

¹¹ Маъни масал ин аст: дона — қаломи Ҳудост. ¹² Донаҳое, ки ба пайраҳа афтодаанд, онҳое мебошанд, ки қаломро мешунаванд, vale иблис онро аз дилашон медуздад, то ки имон наоваранд ва наҷот наёбанд. ¹³ Донаҳое, ки ба замини санглоҳ афтодаанд, онҳое мебошанд, ки қаломро шунида, онро бо шодӣ қабул мекунанд, vale азбаски решা надоранд, муддати кӯтоҳе имондор

буда, дар вақти озмоиш зуд аз имони худ мегарданд. ¹⁴ Донаҳое, ки ба миёни хорҳо афтодаанд, онҳое мебошанд, ки қаломро мешунаванд, vale ташвишу бойигарӣ ва кайфу сафои зиндагӣ онҳоро пахш мекунад ва онҳо ҳеч самаре ба бор намеоваранд. ¹⁵ Аммо донаҳои ба замини ҳосилхез афтода онҳоянд, ки қаломро мешунаванд ва онро дар дили неку самимиашон нигоҳ дошта, бо сабру тоқат самар ба бор меоваранд.

Масал дар бораи ҷароғ

¹⁶ Ҳеч кас ҷароғро даргиронда, онро бо косае намепӯшонад ва ё ба зери кат намегузорад. Баръакс, онро ба ҷароғпоя мегузорад, то ҳар кӣ дарояд, равшаниашро бубинад. ¹⁷ Зоро ҳеч ҷизи маҳфие нест, ки ошкор нашавад ва ҷизи пинҳоне нест, ки маълум ва равшан нагардад. ¹⁸ Пас, аҳамият дихед, ки суханони Маро чӣ хел гӯш мекунед, зоро ҳар кӣ ҷизе дорад, ба ў боз зиёд дода мешавад, аммо аз он касе, ки надорад, ҳатто он ҷизе, ки ба гумони худ дорад, аз вай кашида гирифта мешавад».

Модар ва бародарони Исо

¹⁹ Ҳамин вақт модару бародарони Исо ба наздаш омаданд, аммо аз сабаби бисёрии мардум ба ў наздик шуда натавонистанд. ²⁰ Ба Исо гуфтанд: «Модар ва бародаронатон дар берун истодаанду меҳоҳанд Шуморо бубинанд». ²¹ ў ҷавоб дод: «Модар ва бародарони Ман онҳое ҳастанд, ки қаломи Ҳудоро мешунаванд ва онро ба ҷо меоранд».

Ором шудани тӯғон

²² Рӯзе аз рӯзҳо Исо бо шогирданаш ба қаиқ савор шуда ба онҳо гуфт: «Биёед, ба он тарафи кӯл мегузарем». Онҳо равон шуданду ²³ дар аснои роҳ Исоро хоб бурд. Баногоҳ дар кӯл тӯғони саҳте барҳест ва қаиқ аз об пур мешуду ҷони одамон дар ҳатар мемонд. ²⁴ Шогирдон пеши Исо омада, бо суханони «Устод! Устод! Ҳалок мешавем!» ўро

бедор карданд. Ў аз хоб хеста, боду мавчҳои пурталотумро таъна зад, баъд тӯфон хомӯш шуда, ҳама чоро оромӣ фаро гирифт. ²⁵ Сипас Вай ба шогирдонаш гуфт: «Имонатон кучост?!» Шогирдон бо тарсу ҳарос ва таачҷуб ба яқдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки ҳатто ба боду об фармон медиҳад ва онҳо ба ў итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани марди девона

²⁶ Баъд аз ин онҳо ба сарзамини Ҷадариён, ки дар рӯ ба рӯи ноҳияи Ҷалил воқеъ аст, омада расиданд. ²⁷ Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, бо марде аз аҳли он шаҳр воҳӯрд, ки гирифтори девҳо буд. Ў дер боз дар танаш либос надошт ва на дар хона, балки дар қабрҳо зиндагӣ мекард. ²⁸ Ҳамин ки ў Исоро дид, бо доду фифон ба пеши пойҳои ў афтид ва бо овози баланд гуфт: «Эй Исо, Писари Худои Таоло, ба ман чӣ кор дорӣ? Илтимос мекунам, маро азоб надех». ²⁹ Ў инро гуфт, чунки Исо аллакай ба рӯҳи нопок фармон дода буд, ки аз он мард берун барояд. Дар гузашта дев ҷандин бор ба он мард ҳамла меовард ва ҳарчанд девонаро асир намуда, бо занчиру бандҳо мебастанд, мард онҳоро пора-пора мекард ва дев ўро ба биёбон мебурд. ³⁰ Исо аз ў пурсид: «Номи ту чист?» ў гуфт: «Лашкар», чунки девҳои бисёре ба даруни он мард дохил шуда буданд. ³¹ Девҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки онҳоро ҷазо дода, ба ҷоҳи бепоён нафиристад. ³² Ҳамон ҷо, дар болои теппа галаи қалони хукҳо мечарид. Девҳо аз Исо ҳоҳиш карданд, ки ба даруни хукҳо ҷо шаванд ва ў ба онҳо иҷозат дод. ³³ Девҳо аз он мард берун шуда, ба даруни хукҳо даромаданд ва он гала аз баландӣ давон-давон худро ба қўл партофта, гарқ шуд.

³⁴ Хуқбонон инро дида гурехтанд ва ҳамаи воқеаро дар шаҳру дехот овзова карданд.

³⁵ Мардум барои дидани ин воқеа ба назди Исо рафтанд ва омада, мардеро диданд, ки девҳо аз ў берун

рафта буданд. Вай дар тан либос дошту бо ақли солим дар пеши пои Исо менишасти. Ҳамаро тарс фаро гирифт. ³⁶ Шоҳидони ин воқеа ба одамон чӣ гуна шифо ёфтани девонаро нақл карданд. ³⁷ Баъд аз ин тамоми мардуми сарзамини Ҷадариён аз Исо ҳоҳиш карданд, ки аз пеши онҳо биравад, зеро онҳоро тарсу ваҳм фаро гирифта буд ва ў барои баргаштан боз ба қақи савор шуд. ³⁸ Марде, ки девҳо аз ў берун шуда буданд, илтимос кард, ки Исо ўро бо худ бубарад. Вале Исо ўро ҷавоб дода гуфт: ³⁹ «Ба ҳонаат баргард ва аз ҷунин кори бузурге, ки Худо дар ҳаққи ту кардааст, нақл кун».

Ў рафта дар тамоми шаҳр дар бораи он кори бузурге, ки Исо барояш карда буд, эълон кард.

Шифо ёфтани зан ва аз нав зиндашавии духтар

⁴⁰ Вақти баргаштани Исо мардуми зиёде, ки ўро интизор буданд, ба пешвозаш баромаданд. ⁴¹ Ҳамон вақт Ёир ном марде, ки сардори ибодатхона буд, назди Исо омада ба пеши пойҳояш афтид ва аз ў илтимос кард, ки ба ҳонаи вай биравад, ⁴² зеро духтари ягонааш, ки такрибан дувоздаҳсола буд, дар бистари марғ меҳобид. Исо ҳамроҳи Ёир мерафт ва мардуми бисёре аз ҳар тараф ба ў фишор меоварданд.

⁴³ Як зан дар давоми дувоздаҳ сол гирифтори қасалии ҳунаравӣ буд. Вай тамоми буду шудашро ба табибон сарф кард, vale ҳеч кас ўро шифо дода натавонист. ⁴⁴ Он зан аз ақиб ба Исо наздик шуду ба домани ҷомаи ў даст расонд ва ҳамон замон ҳунаравиаш бозмонд. ⁴⁵ Исо пурсид: «Кӣ ба Ман даст расонд?» Вақте ки ҳама инкор карданд, Петрус ба ў гуфт: «Устод! Мардуми зиёде Туро иҳота карда, аз ҳар тараф фишор меоранд». ⁴⁶ Аммо Исо гуфт: «Касе ба Ман даст расонд, зеро Ман ҳискардам, ки қуввае аз Ман берун рафт». ⁴⁷ Вақте он зан дид, ки дигар

пинҳон монда наметавонад, тарсону ларзон омада пеши пои Исо афтид ва дар ҳузури ҳамаи мардум ба ӯ икror шуд, ки чаро ба ӯ даст расонд ва чӣ тавр зуд шифо ёфт. ⁴⁸ Исо ба ӯ гуфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод. Раъ ва дар амон бош».

⁴⁹ Ҳанӯз ки ӯ гап мезад, як нафаре аз хонаи Ёир ҳабар оварда, гуфт: «Духтаратон гузашт, дигар устодро заҳмат надиҳед». ⁵⁰ Вале Исо инро шунида, гуфт: «Натарс, фақат имон дошта бош ва ӯ шифо меёбад». ⁵¹ Вақте ки Исо ба назди хонаи Ёир омада расид, ба ғайр аз Петрус, Юҳанно, Ёкуб ва падару модари он духтар ба қаси дигаре иҷозат надод, ки бо ӯ ба хона дарояд. ⁵² Ҳама барои он духтар гиряву нола мекарданд, вале Исо гуфт: «Дигар гиря нақунед, ӯ намурдааст, балки хобидааст». ⁵³ Одамон писханде намуданд, зоро аниқ медонистанд, ки духтар мурдааст. ⁵⁴ Аммо Исо дасти духтарро гирифта гуфт: «Эй духтарак, бархез!» ⁵⁵ Вай аз нав зинда шуд ва зуд аз ҷояш барҳест. Исо фармуд, ки ба ӯ ҳӯрок диҳанд. ⁵⁶ Падару модари вай дар ҳайрат монданд, Исо бошад, ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба қасе нагӯянд.

9

Дувоздаҳ вакилро фиристодани Исо

¹ Исо дувоздаҳ вакилонашро ҷеф зада, ба онҳо қуввату қудрати берун кардани ҳамаи девҳо ва аз ҳар беморӣ шифо додани одамонро бахшид. ² Ӯ онҳоро фиристод, то дар бораи подшоҳии Худо эълон карда, беморонро шифо бахшанд. ³ Исо ба онҳо гуфт: «Ба роҳ бо худ ҳеч чиз нагиред: на асо, на борхалта, на нон, на пул ва на либоси иловагӣ. ⁴ Ба ҳар хонае, ки даромадед, то вақти боз ба роҳ баромадан дар ҳамон ҷо бимонед. ⁵ Вале агар шуморо дар ҷое қабул нақунанд, аз он шаҳр берун биравед ва ҷангӣ он шаҳрро аз пойҳои худ биафшонед, то шаҳодати айбор будани онҳо гардад».

⁶ Шогирдон аз он ҷо рафтанду деха ба деха гашта, хушҳабарро эълон мекарданд ва дар ҳама ҷо мардумро шифо мебахшиданд.

Ҳайрати Ҳиродус

7 Вақте ки ҳоким Ҳиродус ҳамаи инро шунид, ба як ҳолати ногувор афтод, зоро баъзеҳо мегуфтанд, ки ин Яҳҷе аз мурдагон зинда шудааст, ⁸ дигарон бошанд, мегуфтанд, ки Илёс пайғамбар зоҳир гардидааст ва баъзеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз пайғамбарони давраҳои қадим зинда шудааст. ⁹ Вале Ҳиродус гуфт: «Охир ман сари Яҳёро аз танаш ҷудо кардам. Пас, ин кист, ки дар борааш ҷунин суханҳоро мешунавам?» Вай хост Исоро бубинад.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор қас

10 Вақте ки вакilon barгаштанд, тамоми корҳои иҷроқардаашонро ба Исо баён намуданд. Ӯ онҳоро бо худ гирифта ба шаҳри Байт-Сайдо равона шуд, то ки бо шогирдонаш танҳо ба танҳо бимонад. ¹¹ Вале мардум аз ин боҳабар шуда, аз пасаш рафтанд ва Исо онҳоро бо хушнудӣ қабул карда, ба онҳо дар бораи подшоҳии Худо нақл кард ва қасонеро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

12 Рӯз бегоҳ мешуд ва он дувоздаҳ шогирд ба назди Исо омада гуфтанд: «Ин ҷо ҷои беодам аст. Мардумро ҷавоб намедиҳед, ки ба қишлоқҳо ва дехоти гирду атроф рафта, барои худ ҷои хоб ва ҳӯроке пайдо кунанд?» ¹³ Вале Вай ба онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо ҳӯрок диҳед». Шогирдон гуфтанд: «Мо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем. Магар ин ки худамон рафта, барои тамоми мардум ҳӯрок бихарем».

¹⁴ Дар он ҷо тақрибан панҷ ҳазор мард буд ва Исо ба шогирдонаш гуфт: «Онҳоро панҷоҳнафарӣ гурӯҳ-гурӯҳ шинонед». ¹⁵ Онҳо гуфтаи Исоро ба ҷо оварда, ҳамаро шинонданд. ¹⁶ Баъд Ӯ он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро

пора карда, ба шогирдонаш дод, то ба мардум тақсим бикунанд.

17 Ҳама то сер шудан хұрданد ва аз порақои боқимонда боз дувоздаҳ сабад пур шуд.

Күй будани Исою эълон карданы Петрус

18 Рұзе, вакте ки Исо дар танхой дуо мекарду дар наздаш фақат шогирдонаш буданд, аз онҳо пурсид: «Мардум дар бораи кий будани Ман чий мегүянд?» 19 Дар қавоб гуфтанд: «Баъзехо мегүянд, ки Шумо Яхёй Таъмидиҳанда ҳастед, баъзеи дигарашон фикр мекунанд, ки Шумо Илес ҳастед ва дигарон мегүянд, ки яке аз пайғамбарони қадим зинда шудааст». 20 Ү аз онҳо пурсид: «Шумо чий? Шумо Маро кий мешуморед?» Петрус қавоб дод: «Ту Масех, яъне Таъйншудаи Худо ҳастай». 21 Баъд Исо онҳоро таъкид карда фармон дод, ки дар ин бора ба касе чизе нагүянд.

22 Сипас, суханашро давом дода гуфт: «Фарзанди Инсон бояд бисёр азоб қашад. Пирони қавм, сардорони рұхонй ва шариатдонон аз Вай рўй мегардонанд. Ү күшта мешавад, vale баъд аз се рўз аз нав зинда мегардад». 23 Пас аз он Исо ба ҳама гуфт: «Ҳар касе, ки аз байнин шумо пайрави Ман шудан меҳоҳад, бояд аз манфиатҳои худ даст қашида, ҳар рўз салиби азобу маргашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайрави кунад». 24 Зоро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, vale ҳар касе, ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад. 25 Ба одам чий фойдае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст диҳад ва ҷазо бинад? 26 Зоро ҳар кий аз Ман ва аз суханонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, ҳангоме ки дар дўраҳши ҷалоли худ, шұхрату ҷалоли Падар ва фариштагони муқаддас меояд, аз ү шарм ҳоҳад кард. 27 Ба ростай ба шумо мегүям, дар ин чо ҷанд қасе ҳастанд, ки ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон подшоҳии Худоро мебинанд».

Дигаргун шудани намуди зоҳирии Исо

28 Аз ин гуфтагүй тақрибан ҳашт рўз гузашт. Исо Петрус, Юҳанно ва Ёкубро бо худ гирифта, барои дуогүй ба болои күхе баромад. 29 Вакте ки ү ба дуогүй машғул буд, чехрааш тағиyr ёфта, либосаш сап-сафеди дурахшон шуд 30-31 (30-31) ва инак ду мард, Мұсою Илес дар шұхрату ҷалол зоҳир гардиданд. Онҳо бо Исо гуфтагүй карда нақл мекарданд, ки ү дар Ерусалим бояд аз ин дунё равад ва бо ҳамин мақсадашро анҷом медиҳад. 32 Петрус ва ҳамроҳонашро хоб бурд ва ҳангоме ки бедор шуданд, шұхрату ҷалоли Исо ва он ду мардро, ки бо ү меистоданд, диданд. 33 Вакте ки он ду нафар аз пеши Исо рафтанй шуданд, Петрус гуфт: «Эй Устод! Чий хуб аст, ки мо ин чо ҳастем. Биёед, ҳоло се хайма месозем: яке — барои Шумо, дигаре — барои Мұсо ва сеюм — барои Илес». Вай худаш намедонист, ки чий мегүяд. 34 Петрус ҳанӯз суханашро тамом накарда, абре пайдо шуда, онҳоро бо сояж фаро гирифт ва вакте ки Мұсо ва Илес ба даруни абр даромаданд, шогирдон тарсиданд. 35 Ҳамин вакт аз абр овозе шунида шуд, ки мегуфт: «Ин Писари Ман аст, Ман Вайро интихоб кардаам. Үро гүш қунед». 36 Вакте ки овоз гум шуд, Исо боз танҳо монд. Шогирдон ҳомуш монданд ва ҳамон вакт аз он чий диди буданд, ба касе чизе нагуфтанд.

Шифо ёфтани бачаи девона

37 Рұзи дигар, вакте ки онҳо аз күх мефаромаданд, мардуми бисёре Исою пешвөз гирифтанд. 38 Ногаҳон марде аз миёни мардум фарёд зад: «Устод! Аз Шумо илтимос мекунам, ки ба писарам як назар андозед, зоро ү фарзанди ягонаи ман аст. 39 Гоҳ-гоҳ ба вай рўже ҳамла мекунад ва ү яқбора дод зада, беихтиёrona печутоб меҳұраду аз даҳонаш кафк мебарояд. Он рўх үро бисёр азоб дода, ба зўрӣ аз ү даст мекашад. 40 Аз шогирдонатон илтимос кардам, ки он рўҳро берун кунанд, аммо

онҳо натавонистанд». 41 Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам ва то кай шуморо тоқат қунам? Писаратро ин ҷо биёр!» 42 Вақте ки писар ба назди Исо меомад, дев ўро ба замин ғалтонда, печутоб дод. Вале Исо рӯҳи нопокро манъ карду писарро шифо баҳшида, ба падараш супорид 43 ва ҳама аз бузургии кудрати Худо дар ҳайрат монданд.

Пешгӯйии дуюми Исо дар бораи марги худ

Дар ҳоле, ки мардум аз тамоми қорҳои кардаи Исо дар тааҷҷуб буданд, Вай ба шогирдонаш гуфт: 44 «Он чизеро, ки ҳоло мегӯям, бишнавед ва дар ёд доред: Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад». 45 Вале шогирдон маъни ин суханонро нафаҳимиданд, чунки маънояш аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд ва ҳам метарсиданд, ки дар ин бора аз Исо чизе бипурсанд.

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

46 Шогирдон байни худ баҳс мекарданд, ки қадоме аз онҳо бузургтар аст. 47 Исо медонист, ки онҳо дар дили худ чӣ фикр доранд, бинобар ин кӯдакеро гирифта, ба паҳлӯи худ гузошт 48 ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ба хотири Ман ин кӯдакро қабул кунад, дар асл Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, касеро қабул мекунад, ки Маро фиристодааст. Зоро он касе, ки дар байни шумо аз ҳама хурдтарин аст, бузургтарин мебошад».

49 Он вақт Юҳанно гуфт: «Хоҷа, мардеро дидем, ки аз номи Шумо девҳоро берун мекард, аммо чун ўбо монест, кӯшиш кардем, ки ўро аз ин кор боздорем». 50 Исо ба ў гуфт: «Ўро аз ин кор бознадоред! Зоро касе ки бар зидди шумо нест, тарафдори шумост».

Исоро қабул накардани сомариён

51 Азбаски то ба осмон бурда шудани Исо вақт кам монда буд, ў қарори қатъӣ қабул кард, ки ба сӯи Ерусалим равона гардад.

52 Исо одамонашро пешопеши худ фиристод ва онҳо ба деҳаи сомариён даромада, барои омадани ў ҳама чизро тайёр намуданд. 53 Аммо сомариён Исоро қабул накарданд, зоро ў ба Ерусалим равона буд.

54 Шогирданаш Ёкуб ва Юҳанно инро дида гуфтанд: «Худовандо! Биёд, мегӯем, ки аз осмон оташе борида онҳоро нобуд созад?» 55-56 (55-56) Вале Исо ба Ёкубу Юҳанно рӯ оварда, онҳоро сарзаниш кард ва ҳама ба деҳаи дигаре равон шуданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

57 Онҳо сафарашонро давом медоданд ва дар роҳ марде ба Исо гуфт: «Ман дар ҳама ҷо Шуморо пайравӣ мекунам». 58 Исо ба ў ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Фарзанди Инсон ҷое надорад, ки сарашро монда дам гирад» 59 ва ба дигаре гуфт: «Аз паси Ман биё». Аммо ў ҷавоб дод: «Хоҷаам, иҷозат дижед, ки аввал ба хонаам баргашта, падарамро ба ҳок супорам». 60 Исо ба ў гуфт: «Бигзор мурдагон мурдаҳои худро ба ҳок супоранд, вале ту рафта, дар бораи подшоҳии Худо эълон биқун».

61 Шахси дигаре ба Исо гуфт: «Хоҷаам! Ман аз паят меравам, вале иҷозат дех, ки аввал бо аҳли хонаводаам хайрухуш қунам». 62 Исо ба вай гуфт: «Касе, ки ба шудгор кардан шурӯъ менамояду баъд ба ақиб нигоҳ мекунад, лоиқ нест, ки дар подшоҳии Худо бошад».

10

Ҳафтод шогирдашро фиристодани Исо

1 Баъд аз ин Худованд боз ҳафтод* нафари дигарро интихоб намуда, онҳоро ҷуфт-ҷуфт пешопеши худ ба ҳар шаҳру деҳоте, ки рафтани буд,

* **10:1** 10:1 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот «ҳафтоду ду» омадааст.

фиристод. ² Ў ба онҳо гуфт: «Ҳосили дараф фаровон аст, vale коргарон намерасанд. Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои гундоштани ҳосилаш коргаронро фиристад.

³ Биравед! Ҳоло шуморо мисли барра ба байнни тургҳо мефиристам. ⁴ Бо худ ҳеч пул, борхалта ва ё пойафзоли иловагӣ нагиреду дар роҳ бо касе дурудароз саломуалейк накунед. ⁵ Ба ҳар хонае, ки медароед, аввал бигӯед: „Сулҳ бод бар ин хонадон!“ ⁶ Агар дар он ҷо шахси сулҳпарваре бошад, сулҳи шумо бо ў мемонад вагарна, он ба сӯи шумо бармегардад. ⁷ Пас дар ба дар нагардеду дар ҳамон хона бимонед ва аз он ҷи ки доранд, бихӯреду бинӯшед, зеро коргар лоиқи он аст, ки музди корашро бигирад.

⁸ Агар ба ягон шаҳр дароеду шуморо дар он ҷо қабул кунанд, ҳар хурокеро, ки пешатон гузоранд, бихӯред, ⁹ беморони он шаҳрро шифо дихед ва бигӯед: „Подшохии Худо ба шумо наздик омадааст“. ¹⁰ Вале агар ба шаҳре дароеду шуморо қабул накунанд, дар кӯчаҳояш гашта, чунин бигӯед: ¹¹ „Ҳатто ҷангӯ ғубори шаҳри шуморо, ки бар пои мо нишастааст, афшонда ба шумо бармегардонем, vale аниқ бидонед, ки подшохии Худо наздик омадааст“. ¹² Ба шумо мегӯям, ки дар ҳамон рӯз аҳволи шаҳрвандони бадкирдори Садӯм аз ҳоли он шаҳр сабуктар ҳоҳад буд.

Шаҳрҳои имон наоварда

¹³ Эй аҳли Кӯрозину аҳли Байт-Сайдо, вой бар ҳоли шумо! Зеро агар он мӯъчизоте, ки Ман дар байнни шумо нишон додам, дар шаҳрҳои Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дағал пӯшида, мӯйканон нишаста нишон медоданд, ки онҳо аз гуноҳҳояшон даст кашидаанд. ¹⁴ Бинобар ин дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Сурӯ Сидун аз ҳоли

шумо сабуктар ҳоҳад буд. ¹⁵ Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум, гумон мекунед, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. ¹⁶ Ҳар кӣ шуморо, шогирдонам, гӯш кунад, Маро гӯш мекунад ва ҳар кӣ аз шумо рӯй гардонад, аз Ман рӯй мегардонад ва ҳар кӣ аз Ман рӯй гардонад, аз шахсе рӯй мегардонад, ки Маро фиристодааст».

Бозгашти ҳафтод шогирд

¹⁷ Ҳафтод[†] нафар шогирдон бо хушҳолӣ баргашта, ба Исо гуфтанд: «Худованд! Бо номи Ту ҳатто девҳо ба мо итоат мекунанд». ¹⁸ Ў ба онҳо гуфт: «Ман дидам, ки шайтон барқвор аз осмон ба поён афтод; ¹⁹ Ҳоло Ман ба шумо қудратеро додам, ки морону қаждумон ва тамоми қувваи душманро поймол ҳунед ва ба шумо ҳеч чиз зарар расонда наметавонад. ²⁰ Вале на барои он шод бошед, ки рӯҳҳо ба шумо итоат мекунанд, балки барои он шодӣ ҳунед, ки номҳоятон дар осмон навишта шудаанд».

Шодии Исо

²¹ Худи ҳамон лаҳза Исо аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, бо хушҳолӣ гуфт: «Шуқри Туро мекунам, эй Падарҷон, ҳокими замину осмон, ки ин чизҳоро аз оқилон ва хирадмандон пӯшида мондиву ба одамони oddӣ ошкор соҳти. Бале, Падар, ҳоҳиши неки Ту чунин буд.

²² Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ҳеч кас ғайр аз Падар намедонад, ки Писар кист. Инчунин ғайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интиҳоб кардааст, то Падарро барояшон зоҳир кунад, ҳеч кас намедонад, ки Падар кист».

²³ Сипас, Исо ба шогирданаш рӯ оварда, фақат ба онҳо гуфт: «Хушбахтанд ҷашмоне, ки чизи шумо медидаро мебинанд! ²⁴ Зеро ба шумо мегӯям, ки пайғамбарон ва подшоҳони бисёре меҳостанд он чизеро бубинанд ва бишнаванд, ки

[†] **10:17** 10:17 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ҳафтоду ду» омадааст.

шумо мебинед ва мешунавед. Вале онҳо на диданду на шуниданд».

Масал дар бораи сомарии накӯкор

25 Ҳамин вақт яке аз қонуншиносон бархест ва Исоро озмуданӣ шуда, ба ӯ чунин савол дод: «Устод! Ҷай кор бояд бикунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?» 26 Исо ҳам аз вай пурсид: «Дар шариат ҷай навишта шудааст? Шумо аз он ҷо ҷай меҳонед?» 27 Вай ҷавоб дод: «Худованд Худои худро бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми қуввату ақлу ҳушамон дӯст бидорем ва шахсеро, ки наздики мост, мисли худ дӯст бидорем». 28 Исо гуфт: «Дуруст ҷавоб додӣ. Ҳамин тавр бикун ва ҳаёт ҳоҳӣ дошт». 29 Вале ӯ худро сафед карданӣ шуда ба Исо гуфт: «Пас, шахси наздики ман кист?»

30 Исо дар ҷавоб гуфт: «Марде, ки аз Ерусалим ба Ерихӯ мерафт, ба дasti роҳзанҳо афтид. Онҳо ӯро ғорат карда хуб заданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд. 31 Тасодуфан аз ҳамон роҳ рӯҳоние мегузашт ва ҷун ӯро дид, аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. 32 Ҳамчунин марде аз тоифаи Левӣ аз он ҷо мегузашт ва марди заҳмдорро дидан замон, ӯ низ аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. 33 Вале марди сомарие, ки аз он ҷо савора мегузашт, ба вай наздик шуда, ӯро дид ва дилаш ба ҳоли ӯ сӯҳт. 34 Сипас назди ӯ омада, заҳмҳояшро бо шароб тоза карду равған молида баст. Баъд ӯро бардошта ба ҳараш савор карду ба меҳмонхонае овард ва дар ҳамон ҷо ӯро нигоҳубин намуд. 35 Рӯзи дигар ба соҳиби меҳмонхона ду динор дода гуфт: „Ӯро нигоҳубин кун ва агар ҳарҷат аз ин зиёдтар шавад, вақти баргаштанам онро ба ту бармегардонам“.

36 Ҳӯш, ба фикри ту қадоме аз ин се нафар ба он марде, ки аз дasti роҳзанҳо ҷабр дида буд, шахси наздик ҳисоб мешавад?» 37 «Он касе, ки ба ӯ раҳм кард», — ҷавоб

дод шариатдон. «Пас, бирав ва монанди ӯ рафтор кун», — гуфт Исо.

Марто ва Марям

38 Исо ва шогирдонаш сафарашонро давом дода, ба деҳае ворид гаштанд. Дар ҳамон ҷо Марто ном зане Ӯро дар ҳонаи худ меҳмондорӣ кард. 39 Вай Марям ном ҳоҳаре дошт, ки пеши пои Исо нишаста ба суханони ӯ гӯш медод. 40 Марто, ки барои меҳмондорӣ намудан бисёр даводав мекард, ба назди Исо омада гуфт: «Хоҷаам! Шумо парвое надоред, ки ҳоҳарам ҳамаи корро ба сари ман партофтааст? Охир, бигӯед, ки ба ман ёрӣ диҳад». 41 «Марто! Марто! — гуфт ба вай Худованд, — ту ғами бисёр ҷизҳоро ҳӯрда, даводав мекунӣ. 42 Вале фақат як чиз лозим аст. Марям қисми хуберо интихоб намудааст ва онро аз ӯ ҳеч кас гирифта наметавонад».

11

Таълими Исо дар бораи тарзи дуогӯй

1 Рӯзе дар ҷое Исо машғули дуогӯй буд. Вақте ки дуояшро тамом кард, яке аз шогирдонаш ба ӯ гуфт: «Худовандо! Ҳамон тавре ки Яҳё ба шогирдонаш ёд дода буд, Ту низ ба мо тарзи дуогӯйиро ёд дех». 2 Исо ба онҳо гуфт: «Вақте ки дуо мекунед, чунин бигӯед:

Эй Падар!

Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту.

Бигзор подшоҳии Ту биёяд;

3 Ба мо ризқу рӯзии ҳаррӯзаамонро* бидех,

4 ва ғуноҳҳои моро бубахш, ҷунон ки мо онҳоеро мебахшем, ки бо мо нодуруст рафтор мекунанд ва моро ба озмоиш дучор накун».

5 Пас ба онҳо гуфт: «Фарз мекунем, ки яке аз шумо дӯсте дореду ними шаб ба ҳонаи ӯ рафта, мегӯед: „Эй дӯст, ба ман се дона нон қарз дех, 6 ҷун яке аз дӯстонам, ки дар сафар буд, ба ҳонаам омадааст ва ман чизе надорам, ки пеши ӯ гузорам“. 7 Вале ӯ

* 11:3 11:3 Ё «пагоҳиамонро»

аз даруни хона чунин ҹавоб медиҳад: „Маро ташвиш надех, чунки дари хонаам баста аст ва ману бачаҳоям аллакай дар ҷойгаҳ ҳобидаем, ҳоло наметавонам ҳеста ба ту нон диҳам“. 8 Ба шумо мегӯям, агар ўз рӯи дӯстӣ ҳеста чизе надиҳад, азбаски беист талаб мекунед, маҷбур мешавад, ки ҳезаду он чизеро, ки талаб мекунед, ба шумо диҳад. 9 Бинобар ин Ман ҳам ба шумо мегӯям: талаб кунед ва ба шумо дода мешавад; бичӯд ва пайдо мекунед; дарро бикӯбед ва он ба рӯјтон кушода мешавад. 10 Чун ҳар кӣ талаб мекунад, ба даст меорад; ҳар кӣ мечӯяд, пайдо мекунад; ва ҳар касе, ки дарро мекӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад.

11 Оё дар байни шумо чунин падаре ёфт мешавад, ки агар писараш аз ўз моҳӣ бипурсад, ба ҷои моҳӣ ба дасташ мори заҳрдор диҳад? 12 Ё агар писараш тухм бипурсад, ба ҷояш қаждум ба ўз диҳад? 13 Пас, агар шумо бо ҳамаи дилсиёҳиатон ба фарзандони худ ҷизҳои хуб дода тавонед, наҳод Падари осмонӣ Рӯҳи Муқаддасро ҷанд маротиба зиёдтар ба онҳое надиҳад, ки аз ўз талаб мекунанд».

Исо ва Баал-Забул

14 Боре Исо деви як мардро берун кард. Ин дев, деви гунгӣ буд ва вакте ки ўз берун баромад, марди гунг ба гап даромаду мардум ба ҳайрат афтоданд. 15 Баъзеи одамон чунин мегуфтанд: «Исо девҳоро бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо берун мекунад». 16 Дигарон бошанд, ўро озмудани шуда, талаб мекарданд, ки аз ҷониби Худо нишонае диҳад. 17 Вале Исо, ки аз фикрҳои онҳо боҳабар буд, гуфт: «Ҳар давлате, ки дар доҳили худ аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам меҳӯрад ва ҳар хонае, ки дар байни аъзоёнаш ҷудоӣ меафтад, вайрон мегардад. 18 Инак, агар шайтон дар худ ба ду қисм ҷудо шавад, магар

† 11:11 11:11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот доҳил шудааст: «нон бипурсад, ба ҷои нон санг диҳад ё агар...»

давлаташ устувор монда метавонад? Шумо мегӯед, ки Ман девҳоро ба воситай Баал-Забул берун мекунам. 19 Агар Ман девҳоро бо қудрати Баал-Забул берун мекарда бошам, пас, пайравони худатон-чи? Онҳо бо қадом қудрат берун мекунанд? Бигзор онҳо шуморо ҳукм кунанд. 20 Аммо, агар Ман бо қувваи Худо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Худо аллакай ба ҳаёти шумо омадааст.

21 Вакте ки марди пурзӯру мусаллаҳ қасрашро посбонӣ мекунад, ба ҷизу ҷораи ўз зараре намерасад. 22 Вале ҳангоме ки шахси аз вай пурзӯртар ба ўз ҳамла карда, голиб мебарояд, аслиҳаеро, ки соҳиби хона ба он умед баста буд, аз вай қашида мегираду ҷизи бадастовардашро бо шариконаш тақсим мекунад.

23 Касе, ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе, ки дар ҷамъ овардани одамон ба Ман ёрий намедиҳад, дар асл онҳоро пароқанда мекунад.

Бозгаштани рӯҳи нопок

24 Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо кардани манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанаду онро наёфта, ба худ мегӯяд: «Э, ба хонаи пештараам бармегардам», — 25 ва баргашта мебинад, ки ин хона ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. 26 Пас, рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз худаш ҳам бадтарро меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалиаш ҳам бадтар ҳоҳад шуд».

Хушбахтии ҳақиқӣ

27 Ҳангоме ки Исо ин суханонро мегуфт, зане аз миёни мардум хитоб кард: «Хушбахт аст он зане, ки Шуморо таваллуд карда шир додааст!» 28 Исо бошад гуфт: «Вале онҳое, ки қаломи Худоро

мешунаванду аз рӯи он амал мекунанд, хушбахттаранд».

Мардум нишонаи осмонӣ талаб мекунанд

29 Мардуми зиёде дар гирди Исо ҷамъ меомаданд ва ӯ сухан оғоз намуда гуфт: «Ҷӣ бад аст насли ҳозира, ки нишонаро талаб мекунад, vale ғайр аз нишонаи Юнуси пайғамбар ба онҳо нишонаи дигаре дода намешавад. 30 Зоро, ҳамон тавре ки Юнус бар мардуми шаҳри Нинве нишонае буд, Фарзанди Инсон низ бар ин насл нишонае ҳоҳад шуд. 31 Дар рӯзи ҷазо малиқаи сарзамини Сабо барҳеста ин наслро айборд мекунад, зоро ӯ аз як гӯшай дунё барои шунидани ҳикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки қаси бузургтар аз Сулаймон дар ин чост! 32 Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве барҳеста, насли шуморо айборд мекунанд, зоро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба карданду аз гуноҳҳояшон даст кашиданд. Ҳол он ки қаси бузургтар аз Юнус дар ин чост!

Чароги бадан

33 Ҳеч кас ҷароғро даргиронда, ба ҷои ҷашмнорас ва ё ба таги тағора намегузорад, баръакс, онро ба ҷароғпояе мегузорад, то онҳое, ки ба ҳона медароянд, равшаниро бубинанд. 34 Ҷашм ҷароги бадан аст. Чун ҷашм солим аст, бадани одам пур аз равшани мегардад, vale агар солим набошад, одамро торикий фаро мегирад. 35 Эҳтиёт бошед, то он нуре, ки дар шумости, боз торикий набошад! 36 Пас, агар тамоми баданатон пур аз равшани бошаду дар ҳуд ҳеч торикие надошта бошед, ба монанди он ҷароғе, ки бо дурахши ҳуд шуморо мунаҷҷар месозад, тамоми баданатон равшан ҳоҳад буд».

Роҳбарони диниро таъна задани Исо

37 Вақте ки Исо ин суханонро мегуфт, яке аз фарисиён Ӯро ба ҳонаи ҳуд ба меҳмонӣ даъват намуд ва

Исо ба ҳонаи ӯ даромада, ба сари дастархон нишаст. 38 Фарисӣ ҳайрон шуд, ки Исо пеш аз ҳӯрдани ҳӯрок даст нашуст. 39 Вале Ҳудованд ба он фарисӣ гуфт: «Ҳамин шумо, фарисиён, беруни косаву табақи ҳудро мешӯед, аммо дарунатон пур аз ҳасисию бадӣ аст. 40 Эй беақлон! Оё ҳамон як Офаронда тамоми ҷизеро, ки ҳам дар берун ва ҳам дар дарун аст, наофаридаст? 41 Пас он ҷӣ дар даруни коса доред ба камбағалон садақа диҳед ва ҳама чиз бароятон пок мегардад.

42 Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки аз ҳосили Ҷудиану қашниzu дигар намуди гиёҳҳо ҳиссай даҳумро ба Ҳудо месупоред, аммо таълимотро дар бораи адолат ва муҳаббати Ҳудо беаҳамият мемонед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ беэътибор намемондед.

43 Вой бар ҳолатон, эй фарисиён, шумо дӯст медоред, ки дар ибодатхонаҳо болонишин бошеду дар бозорҳо ба шумо салом диҳанд.

44 Вой бар ҳоли шумо, ки ба қабрҳои белавҳасанг монанд ҳастед ва мардум нафаҳмида онҳоро зери по мекунанду ҳаром мешаванд».

45 Он ғоҳ яке аз қонуншиносон ба Исо гуфт: «Устод! Шумо бо ин суханатон моро ҳам таҳқир мекунед». 46 Вале Исо гуфт: «Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон, ки бори бениҳоят вазнинро ба гардани мардум бор мекунеду дастатонро ҳам намечунбонед, ки ба онҳо ёрӣ диҳед.

47 Вой бар ҳоли шумо, ки барои пайғамбарон мақбараҳо месозед. Охир, ҳамон пайғамбаронро аҷдодони шумо қуштаанд. 48 Бо ин амалатон шумо тасдиқ мекунед, ки бо корҳои аҷдодонатон розӣ ҳастед, чунки онҳо пайғамбаронро мекуштанд, шумо бошед, барои пайғамбарон мақбараҳо месозед. 49 Барои ҳамин Ҳикмати Ҳудо эълон мекунад: „Ба наздашон пайғамбарону вакилонро

мефиристам ва онҳо баъзеашонромедорад⁷ ва ҳар тори мўйи саратон мекушанду баъзеи дигарашибонро дунболагирӣ мекунанд⁸.⁵⁰ Пас мардуми ин насл барои хуни тамоми пайғамбароне, ки аз аввали оғариниши дунё рехта шудааст, ҷазо хоҳанд дид,⁵¹ яъне аз хуни Ҳобил сар карда, то хуни Закарё, ки дар байнин қурбонгоҳу муқаддастарин ҷои Ҳонаи Худо кушта шуда буданд. Бале, бидонед, ки мардуми ин насл барои ҳамаи ин ҷавоб хоҳад дод.

⁵² Вой бар ҳоли шумо, эй қонуншиносон, ки қалиди дарвозаи донишро бо худ бурда, ҳам худатон аз он надаромадед ва ҳам ба онҳое, ки меҳоҳанд дароянд, монеъ мешавед».

⁵³ Вақте Исо аз он ҷо мерафт, шариатдонон ва фарисиёни бағазабомада Ӯро ба ҳолаш нагузошта, аз ҳар хусус саволборон мекарданд.⁵⁴ Онҳо меҳостанд аз забони Исо сухани нолоиқеро шунида, ба Ӯ тӯҳмат кунанд.

12

Ҳазар аз дурӯягии фарисиён

¹ Дар ин миён ҳазор-ҳазор одамон ҷамъ омада, яқдигарро тела медоданд ва Исо аввал ба шогирдони худ муроҷиат карда гуфт: «Худро аз ҳамиртуруши фарисиён, ки дурӯягӣ аст, эҳтиёт кунед.² Зоро ҳеч ҷизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч ҷизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад.³ Пас он чиро, ки дар торикий гуфта будед, дар рӯшнӣ ҳоҳанд шунид ва он чиро, ки шумо дар пинҳонӣ пичиррос карда гуфтед, аз болои бомҳо эълон ҳоҳанд кард.

⁴ Ба шумо мегӯям: Эй дӯстонам, аз онҳое, ки ҷисматонро мекушанд ва баъд аз он ҳеч кори дигаре карда наметавонанд, натарсед.⁵ Ман ба шумо мефаҳмонам, ки аз кӣ бояд тарсед. Аз он қасе тарсед, ки баъд аз қуштан шуморо ба дӯзах партофта метавонад. Бале, ба шумо мегӯям, ки аз Ӯ бояд битарсед.

⁶ Магар ба ду танга панҷ ғунчишкӣ фурӯхта намешавад? Вале Худо ҳар як ғунчишкро ҳам дар хотираш нигоҳ

ҳам ба ҳисоб гирифта шудааст. Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр ғунчишкҳо ҳам қиматтар ҳастед.

⁸ Ба шумо мегӯям: ҳар кӣ дар пеши мардум гӯяд, ки пайрави Ман аст, Фарзанди Инсон низ дар назди фариштагони Худо пайрави Ман будани ӯро тасдиқ мекунад.⁹ Лекин, ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад кунад, Фарзанди Инсон низ дар пеши фариштагони Худо ӯро рад мекунад.

¹⁰ Ҳар кӣ бар зидди Фарзанди Инсон сухане бигӯяд, баҳшида мешавад, лекин касе, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани коғирона бигӯяд, баҳшида наҳоҳад шуд.

¹¹ Вақте шуморо ба ибодатхонаҳо, ба назди сардорону ҳукumatдорон меоранд, ғам наҳӯред, ки чӣ хел бояд ҷавоб дихед ё чӣ бояд гӯед.¹² Зоро Рӯҳи Муқаддас ба шумо ёд медиҳад, ки ҳамон лаҳза чӣ бояд бигӯед».

Масал дар бораи бойи нодон

¹³ Марде аз байнин мардум ба Исо гуфт: «Устод! Ба бародарам бигӯ, ки меросро бо ман тақсим кунад».¹⁴ Исо ҷавоб дод: «Эй мард, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё довар таъян кардааст?»¹⁵ Сипас,

ба ҳама муроҷиат карда гуфт: «Аз ҳар гуна ҳирсу ҷашнгуруслагӣ ҳазар кунед, зоро ҳаёти одам аз зиёдатии бойигариаш иборат нест».

¹⁶ Баъд ба онҳо масалеро гуфт: «Замини як марди бой ҳосили фаровоне ба бор овард.¹⁷ Вай худ ба худ фикр карда гуфт: „Чӣ кор бояд кунам, охир барои ҷамъ кардани ҳосили худ ҷое надорам?“¹⁸ Баъд гуфт: „Ана чӣ кор мекунам — анборҳои худро вайрон карда, қалонтарашро месозам ва тамоми ҳосилу бойигариамро ба он ҷо бурда,¹⁹ ба худ мегӯям: Акнун ту бойигарии бисёре дорӣ, ки барои солҳои зиёде мерасад. Истироҳат кун, бихӯр, бинӯш ва аз қайфу сафои зиндагӣ бебаҳра намон“.²⁰ Вале Худо ба вай гуфт: „Эй нодон! Ҳамин шаб ҷонат аз ту талаб карда мешавад.

Пас, он чӣ захира кардай, насиби кӣ мегардад?*

21 Ҳамин тавр бо ҳар касе мешавад, ки барои худ бойигарӣ ҷамъ меқунад, вале дар назари Ҳудо бой нест».

Ғам нахӯрдан

22 Исо ба шогирдони худ гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: на ташвиши онро қашед, ки дар зиндагиатон чӣ меҳӯред ва на ғами баданатонро ҳӯред, ки чӣ мепӯшед. 23 Охир зиндагӣ муҳимтар аз ҳӯрок ва бадан муҳимтар аз пӯшок аст. 24 Ба зоғҳо нигоҳ қунед, онҳо на мекоранд, на медараванд, на анбор доранду на қаҳдон, вале Ҳудо ризқу рӯзиашонро мефиристад ва шумо нисбат ба паррандаҳо қадри баландтаре доред!

25 Кадоме аз шумо бо ғам ҳӯрдан метавонед умратонро ақаллан як соат дарозтар қунед?* 26 Пас, агар шумо ҷунин як кори ноҷизро иҷро карда натавонед, ҷаро ғами ҷизҳои дигарро меҳӯред?

27 Ба нашӯнамои гулҳои савсан нигоҳ қунед: Онҳо на меҳнат меқунанду на мересанд,† лекин ба шумо мегӯям, ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату бойигариаш мисли яке аз онҳо либоси зебое напӯшидааст. 28 Пас, агар Ҳудо алафи саҳроиро, ки имрӯз ҳасту пагоҳ ба оташ партофта мешавад, ҷунин пӯшонад, шуморо низ, эй сустимонҳо, пӯшонда метавонад! 29 Шумо ғам ҳӯрда, аз пайи он нашавед, ки чӣ меҳӯреду чӣ менӯshed. 30 Ин ғами асосии тамоми ҳалқҳои дигар аст, вале Падари шумо медонад, ки ҳамаи ин ҷизҳо ба шумо лозиманд. 31 Танҳо подшоҳии Ӯро бичӯед ва Ӯ бар замми он ба шумо ин ҷизҳоро хоҳад дод.

32 Эй ҷониши ҳурди гӯсфандон, натарсед! Зоро иродай Падаратон ҷунин аст, ки подшоҳиро ба шумо дихад. 33 Он чиро, ки доред, бифурӯшеду ба камбағалон садақа

дихед. Ҳамёнҳоеро ба даст оред, ки ҳеч вақт намедаранд. Дар осмон бойигариеро ҷамъ қунед, ки ҳеч вақт тамом намешавад, ҷонки дасти дузд ба он ҷо намерасад ва куя онро намезанад. 34 Зоро ба он ҷое, ки бойигарӣ доред, дилатон қашол аст.

Хизматгорони ҳушёр

35 Ҳар яки шумо миёнатонро баста, ҷароғашро равшан нигоҳ доред. 36 Ба монанди хизматгороне бошед, ки интизори аз тӯй баргаштани соҳибашон ҳастанд, то ки вақти баргашта дарро кӯфтани соҳибашон, онро зуд ба рӯяш қушоянд.

37 Ҳушбахтанд хизматгороне, ки соҳибашон вақти баргашта омадан онҳоро бедор мейбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки худи соҳиб миёнашро баста, онҳоро ба сари дастархон мешинонад ва ба онҳо хизмат меқунад. 38 Ҳушбахтанд онҳое, ки соҳибашон ҳоҳ ними шаб, ҳоҳ наздики субҳ баргашта, онҳоро бедор мейбад. 39 Бидонед, ки агар соҳибхона вақту соати омадани дуздро донад, вай‡ намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд. 40 Пас, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон тайёр бошед, зоро Вай вақте меояд, ки интизораш нестед».

Хизматгорони бовафо ва бевафо

41 Петрус гуфт: «Ҳудовандо! Ин масалро танҳо барои мо ё барои ҳама гуфтӣ?» 42 Ҳудованд ҷавоб дод: «Монанди ҳамон хизматтори бовафову хирадманд бошед, ки соҳибаш диллурона метавонад ӯро бар хизматгорони дигар назоратчӣ таъин қунад ва ба ӯ дар вақти муайяншуда додани ҳӯрду ҳӯроки онҳоро боварӣ намояд.

43 Ҳушо хизматгоре, ки ӯро соҳибаш ҳангоми баргаштан дар сари иҷрои вазифааш мейбад. 44 Ба ростӣ мегӯям, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчӣ таъин менамояд. 45 Вале

* 12:25 12:25 Ё «қадатонро баландтар қунед». Навиштаҷот омадааст: «Ба нашӯнамои гулҳои савсан нигоҳ қунед: онҳо на мересанду на мебоғанд».

† 12:39 12:39 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «посбонӣ меқунад ва...»

‡ 12:27 12:27 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот

агар он хизматгор фикр кунад, ки соҳибаш дер карда истодааст ва хизматгоронро, марду занро фарқ накарда, латуқуб кунад ва ба ҳўрдану нўшидану мастигарӣ машғул шавад, ⁴⁶ ана, он гоҳ дар вақту соате, ки хизматгор аз он бехабару мунтазираш нест, соҳибаш бармегардад ва ўро ду пора карда, насиби беимоноро медиҳад. ⁴⁷ Хизматгоре, ки хоҳиши соҳибашро медонад, vale онро ичро намекунад ва ичро карданӣ ҳам нест, саҳт лат карда мешавад. ⁴⁸ Аммо хизматгоре, ки иродай соҳибашро надониста, кори баде мекунад, ҷазои сабуктаре мебинад. Ба ҳар касе, ки зиёд дода шудааст, аз ў низ зиёд пурсида мешавад ва ба ҳар касе, ки чизи бисёре боварӣ карда шудааст, аз вай низ бисёртар талаб карда мешавад.

Чудоӣ байни одамон

⁴⁹ Ман омадам, ки дар рӯи замин оташ даргиронам ва бисёр меҳоҳам, ки он зудтар фурӯзон гардад. ⁵⁰ Ҳамон тавре ки одам дар вақти таъмид гирифтани ба обғӯта мезанад, Ман низ бояд ба азоби марговар ғӯтавар гардам ва то ба амал омадани ин кор нороҳат ҳастам. ⁵¹ Шумо гумон мекунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадаам? Баръакс, на барои сулҳ, балки барои ҷудоӣ андохтан омадаам. ⁵² Баъд аз ин агар дар ҳонае панҷ нафар бошанд, аз ҳам ҷудо ҳоҳанд шуд: се нафар ба ду нафар ва ду нафар ба се нафар зид мебароянд. ⁵³ Падар бар зидди писарашибар писар бар зидди падарашибар, модар бар зидди духтараш ва духтар бар зидди модарашибар, ҳушдоман бар зидди келинашибар ва келин бар зидди ҳушдоманашибароянд.

Фаҳмидани замон

⁵⁴ Ҳамчунин ба мардум гуфт: «Вақте мебинед, ки аз гарб абре пайдо мешавад, дарҳол мегӯед: „Бояд борон борад“ ва ҷунин мешавад. ⁵⁵ Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ мевазад, мегӯед: „Ҳаво

гарм мешавад“ ва ҳамин тавр ҳам мешавад. ⁵⁶ Эй дурӯяҳо! Шумо нишонаҳои замину осмонро дида чӣ гуна шудани ҳаворо фаҳмида метавонед чаро фаҳмида наметавонед, ки ҳоло чӣ замоне фаро расидааст?

Оштӣ шудан бо даъвогар

⁵⁷ Барои чӣ худи шумо муайян карда наметавонед, ки чӣ бояд кунед? ⁵⁸ Охир, вақте ки бо даъвогар ба пеши қозӣ меравед, бояд ҳаматарафа кӯшиш кунед, ки дар роҳ бо даъвогар оштӣ шавед, вагарна ў шуморо ба назди қозӣ мебарад ва қозӣ шуморо ба дasti зиндонбон месупораду вай шуморо ба зиндон мепартояд. ⁵⁹ Росташро мегӯям, ки то тангаи охирини қарзатонро надиҳед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед».

13

Даъват ба тавба

¹ Дар ин маврид баъзеҳо ба назди Исо омада, дар бораи ҷалилиёне нақл карданд, ки Пилотус онҳоро ҳангоми қурбонӣ карданашон кушт. ² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба гумонатон ин ҷалилиён аз ҷалилиённи дигар гунаҳкортар буданд, ки бо онҳо ҷунин ҳодиса рӯй дод? ³ Не, мегӯям ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз ғуноҳҳоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед. ⁴ Ё ба фикратон он ҳаждаҳ нафаре, ки манораи Шилӯаҳ ба болояшон ҷаппа шуда нобудашон кард, аз дигар сокинони Еруслалим гунаҳкортар буданд? ⁵ Не, мегӯям ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз ғуноҳҳоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед».

Масал дар бораи дарахти анҷири бемева

⁶ Исо ҷунин масалеро гуфт: «Дар токзори як мард дарахти анҷири шинонда шуда буд. Вай омада, аз он мева ҷустуҷӯ кард, vale ҷизе наёфт. ⁷ Пас, ба боғбон гуфт: „Се сол боз ман меоям, то аз ин дарахт мевае пайдо биқунам, vale ҷизе намеёбам. Онро бурида парто!

Чаро заминро бехуда банд мекунад?“
 8 Вале боғбон ҷавоб дод: „Хоҷа! Як соли дигар ҳам онро набуред. Ман гирдашро побел карда, ба замин пору меандозам. 9 Агар соли оянда мева дижад, хуб мешавад ва агар надиҷад, баъд бибуред“.

Шифо ёфтани зан дар рӯзи истироҳат

10 Дар яке аз рӯзҳои истироҳат Исо дар ибодатхона мардумро таълим медод. 11 Дар он ҷо зане ҳузур дошт, ки ҳаждаҳ сол боз гирифтори рӯҳи нопок буд. Аз ин сабаб миёни зан ҳам гашта, ў ҳеч қоматашро рост карда наметавонист. 12-13 (12-13) Исо инро дида, ба наздаш даръват кард ва дастонашро бар ў гузошта, гуфт: «Эй зан! Ту аз бемориат раҳой ёфтӣ». Қомати зан дарҳол рост шуда, вай Худоро ҳамду сано хонд.

14 Сардори ибодатхона, аз он ки Исо дар рӯзи истироҳат занро шифо бахшид, ҳашмгин шуда, ба мардум гуфт: «Барои кор кардан шаш рӯз ҳаст ва бояд на дар рӯзи истироҳат, балки дар яке аз ҳамин рӯзҳо омада, шифо ёбед». 15 Вале Худованд дар ҷавоб гуфт: «Эй дурӯягон! Магар ҳар яки шумо дар рӯзи истироҳат банди барзагов ё ҳари худро кушода онҳоро аз оғил берун намебароред, то рафта об бихӯранд? 16 Ҳол он ки ин зан аз авлоди Иброҳим аст ва шайтон ўро ҳаждаҳ сол боз дар бандҳои худ нигоҳ медошт! Пас, наҳод мумкин набошад, ки ў дар рӯзи истироҳат аз ин бандҳо озод шавад?!

17 Бо ин суханонаш ў душманонашро шарманда кард ва тамоми мардум аз корҳои ачибе, ки ў мекард, шод мешуданд.

Масал дар бораи донаи ҳардал ва ҳамиртуруши

18 Исо гуфт: «Подшоҳии Худо ба чӣ монанд аст? Ман онро ба чӣ ташбех дижам? 19 Он ба донаи ҳардал монанд аст, ки шахсе гирифта, дар боғи худ мекорад. Он рӯида, дараҳти қалоне шуду паррандаҳо дар миёни шоҳаҳояш лона гузоштанд».

20 Боз гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ монанд кунам? 21 Вай монанди он аст, ки зане ҳамиртуруше мегираду бо як тағора орд омехта, ҳамир мекунад ва баъд тамоми ҳамир мерасад».

Дари танг

22 Исо дар шаҳру дехаҳо гашта мардумро таълим медод. Вай ба сӯи Ерусалим равона буд. 23 Шахсе аз ў пурсид: «Хоҷаам! Магар шуморай ками одамон начот мейбанд?» Вай ба мардум гуфт: 24 «Саъю қӯшиш кунед, то аз дари танг дароед, зоро ба шумо мегӯям, ки бисёр қасон қӯшиш ҳоҳанд кард, ки аз он дар дароянд, вале ин ба онҳо муюссар наҳоҳад шуд. 25 Вақте ки соҳибхона хеста дарро маҳкам мекунад, шумо дар берун мемонед ва дарро кӯфта мегӯед: „Хоҷа! Дарро ба рӯи мо бикушо!“ Вале ў ба шумо чунин ҷавоб медиҳад: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед!“ 26 Он вақт шумо мегӯед: „Мо ҳамроҳи ту меҳӯрдему менӯшидем. Ту дар кӯчаҳои мо мардумро таълим медодӣ“. 27 Вале ў ба шумо ҷавоб ҳоҳад дод: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед, дур шавед аз ман, эй ҳамаи бадкорон!“ 28 Ва вақте ки шумо дар подшоҳии Худо Иброҳим, Исҳоқ, Ёкуб ва тамоми пайғамбаронро мебинеду худатон аз он ҷо ронда мешавед, аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунед.

29 Мардум аз шарқу ғарб ва шимолу ҷануб омада, дар гирди дастарҳони подшоҳии Худо менишинанд 30 ва баъзе аз онҳое, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд ва баъзе аз онҳое, ки дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд».

Дилсӯзи Исо дар ҳаққи Ерусалим

31 Ҳамин вақт ҷанд нафар аз фарисиён ба назди Исо омада гуфтанд: «Ба шумо лозим аст, ки аз ин ҷо баромада раведу сафаратонро давом дижед, зоро Ҳиродус меҳоҳад шуморо бикушад». 32 Исо ба онҳо гуфт: «Рафта, ба он рӯбоҳ бигӯед, ки Ман имрӯзу пагоҳ девҳоро берун

карда, мардумро шифо медиҳам ва рузи сеюм корамро тамом мекунам. ³³ Вале Ман бояд имрӯз, пагоҳ ва ҳам баъд аз пагоҳ роҳамро давом дижам, зеро ин хел шуданаш мумкин нест, ки пайғамбар берун аз Ерусалим ҳалок гардад.

³⁴ Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онҳоеро, ки Худо ба наздат мефиристанд, сангсор мекунӣ! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки чӯчаҳояшро зери болҳояш ҷамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ ҷамъ оварам, vale ту роҳ надодӣ!

³⁵ Пас ҳоло хонаат бепарастор мемонад. Ба шумо мегӯям, ки то „Баракат ёбад қасе, ки аз номи Худованд меояд!“ нагӯед, Маро наҳоҳед дид».

14

Шифо ёфтани марди бемор

¹ Боре, дар рӯзи истироҳат Исо барои ҳӯрдани ҳӯрок ба хонаи яке аз сардорони фарисиён рафт ва онҳо корҳои ӯро мушоҳида мекарданд. ² Дар рӯ ба рӯи Исо марде менишааст, ки баданаш варам карда буд. ³ Исо ба қонуншиносону фарисиён муроҷиат намуда гуфт: «Дар рӯзи истироҳат қасеро шифо додан мумкин аст ё не?» ⁴ Онҳо ҳомӯш монданд, ў бошад, ба бемор даст расонда шифо бахшиду ҷавоб дод. ⁵ Сипас ба онҳо гуфт: «Агар бача* ва ё барзагови яке аз шумо дар рӯзи истироҳат ба ҷоҳ афтад, магар онро зуд берун намебароред?» ⁶ Вале онҳо ба ў ҷавобе дода натавонистанд.

Таълим дар бораи ҷойталабӣ

⁷ Исо мушоҳида мекард, чӣ тавр меҳмонон меҳостанд ҷойҳои болотарро ишғол қунанд, бинобар ин ба онҳо масалеро гуфт: ⁸ «Вақте ки ба тӯи арӯсӣ даъват мешавӣ, аз боло гузашта нашин, чун шояд шахсе даъват шуда бошад, ки аз ту баобрӯтар аст. ⁹ Он гоҳ соҳибхонае, ки ҳардӯи шуморо даъват кардааст,

омада ба ту нагӯяд: „Чојатро ба ў бидеҳ“. Он вақт шарм дошта, маҷбур мешавӣ, ки ба поёни гузашта шинӣ. ¹⁰ Баръакс, вақте ки туро даъват мекунанд, омада дар ҷои поён бишин, то соҳибхона омада, ба ту бигӯяд: „Дӯстам, болотар бишин“. Он гоҳ иззату эҳтиромат дар пеши назари ҳамаи онҳо, ки дар гирди дастархон нишастаанд, ба ҷо оварда мешавад. ¹¹ Зоро ҳар кӣ худро қалон гирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар қасе, ки худро хоксор гирад, сарбаланд ҳоҳад шуд».

¹² Баъд ба соҳибхонае, ки ӯро даъват карда буд, гуфт: «Вақте ки зиёфате ташкил мекунӣ, дӯston, бародарон, хешон ва ҳамсаҳояҳо бойи худро даъват нақун, чунки онҳо низ туро даъват мекунанду некиатро бармегардонанд. ¹³ Беҳтараш

вақти зиёфат оростан камбағалону маъюбон ва шалҳову нобиноёнро даъват намо. ¹⁴ Он гоҳ ҳушбахт ҳоҳӣ шуд, чунки онҳо некиатро баргардонда наметавонанд, vale дар рӯзе, ки некон зинда мешаванд, Худо некиатро ба ту бармегардонад».

Масал дар бораи зиёфати қалон

¹⁵ Инро шунида яке аз меҳмонон ба Исо гуфт: «Ҳушбахт аст он қасе, ки дар подшоҳии Худо ҳӯрок бихӯрад!»

¹⁶ Аммо Исо ба ў гуфт: «Марде зиёфати қалоне ороста, мардуми зиёдро даъват намуд. ¹⁷ Чун вақти ҳӯрдани ҳӯрок расид, хизматгорашро фиристод, то ба даъватшудагон бигӯяд: „Биёед, аллакай ҳама чиз тайёр аст“.

¹⁸ Ҳамин вақт ҳама, яке аз пайи дигар ба узрҳоҳӣ даромаданд. Якумаш гуфт: „Ман замин ҳаридам ва бояд рафта, онро бубинам. Ҳоҳиш мекунам, маро бубахшед“. ¹⁹ Дигаре гуфт: „Ман панҷ ҷуфт барзагов ҳаридам ва ҳоло барои санҷидани онҳо меравам. Илтимос мекунам, маро бубахшед“. ²⁰ Саввумӣ гуфт: „Ман зан гирифтам, бинобар ин

* **14:5** 14:5 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот омадааст: «ҳар».

рафта наметавонам“. 21 Хизматтор баргашта ин хабарро ба хочааш расонд. Он гоҳ хоча дар газаб шуда, ба хизматгораш фармон дод: „Зудтар ба күчаву тангкүчаҳои шаҳр рафта, камбағалон, маъюбон, шалҳо ва нобиноёнро ба ин ҷо биёр“. 22 Хизматтор гуфт: „Хоҷаам! Фармонатонро иҷро намудам, vale боз ҳам ҷойҳои холӣ ҳастанд“. 23 Сипас хоча ба хизматтор гуфт: „Қад-қади роҳҳои васеъву танг гашта, мардумро ба омадан маҷбурун, то ки хонаам пур шавад.

24 Ба шумо мегӯям, ҳеч нафаре, ки аз аввал даъват шуда буд, мазай ҳӯроки идонаи маро наҳоҳад ҷашид“.

Исоро пайравӣ намудан

25 Ҳамроҳи Исо мардуми бисёре равона буданд ва ў ба онҳо рӯ оварда гуфт: 26 «Касе, ки пеши Ман меояду Маро бештар аз падару модараш, зану фарзандонаш, бародарону ҳоҳаронаш ва зиёдтар аз ҷони ҳуд дӯст намедорад, шогирди Ман шуда наметавонад. 27 Касе, ки салиби азобу маргашро бо ҳуд набардошта аз пайи Ман ояд, шогирди Ман шуда наметавонад. 28 Зоро кӣ аз байни шумо қалъае соҳтани мешаваду аввал нишаста ҳарчи онро ҳисоб намекунад, то бифаҳмад, ки имконияти ба анҷом расондани соҳтмонро дорад ё не? 29 То мабодо баъд аз гузоштани пойдевор он соҳтмонро ба охир расонда натавонад ва ҳамаи онҳое, ки инро мебинанд, писханд зада 30 гӯянд: „Ин мард соҳтмонро сар карду ба тамом кардани он қувваташ нарасид.“ 31 Ҳамчунин подшоҳе низ пеш аз ба ҷонги зидди подшоҳи дигар баромадан, аввал бояд нишаста, нағзакак фикр кунад, ки ё метавонад бо даҳ ҳазор сарбози ҳуд ба подшоҳе, ки бо бист ҳазор сарбозаш бар зидди ў меояд, муқобилат нишон дижад? 32 Пас, агар натавонад, ҳанӯз ки душманаш дур аст, сафиринашро барои сулҳ бастан мефиристад. 33 Айнан ҳамин тавр

ҳеч яке аз шумо то аз тамоми чизу ҷораи ҳуд даст накашед, наметавонед шогирди Ман бошед.

Сифати намак

34 Шумо медонед, ки намак чизи хуб аст, vale агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? 35 Он вақт намак барои ҳеч чиз ба кор намеояд: на барои замин ва на барои пору. Онро бароварда мепартоянд.

Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

15

Масал дар бораи гӯсфанди гумшууда

1 Бисёр андозигрон ва дигар қасоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, барои шунидан суханони Исо ба наздаш меомаданд. 2 Вале фарисиён ва шариатдонон норозигии ҳудро баён карда, мегуфтанд: «Ин мард гунаҳкоронро қабул мекунад ва ҳамроҳашон ҳӯрок мехӯрад». 3 Бинобар ин Исо ба онҳо ҷунин масалро гуфт: 4 «Фарз мекунем, ки нафаре аз шумо сад сар гӯсфанд дораду якеашро гум мекунад. Магар наваду нӯҳтоашро дар ҷароғоҳ гузошта, то ёфтани он гӯсфанди гумшууда аз пайи вай намеравад? 5 Ва ҷун ёбад, бо ҳурсандӣ онро болои қифтонаш бардошта 6 ба хонааш меояд ва дӯстону ҳамсояҳояшро ҷеф зада мегӯяд: „Бо ман ҳурсандӣ қунед. Ман гӯсфанди гумшуудаамро ёфтам“. 7 Ба шумо мегӯям, дар осмон барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст қашида, тавба мекунад, ҳурсандии зиёдтаре мешавад, назар ба он ҳаваду нӯҳ нақӯкоре, ки ба тавба ҳеч эҳтиёҷ надоранд.

Масал дар бораи тангаи гумшууда

8 Фарз мекунем, ки зане даҳ тангаи нуқра дораду якеашро гум мекунад. Магар вай ҷароғро даргиронда, ҳонаро рӯфта, бодиққат намекобад, то онро пайдо бикиунад? 9 Ва ҷун ёбад, дугонаҳову ҳамсоягони ҳудро ҷеф зада мегӯяд: „Бо ман ҳурсандӣ қунед, ҷун тангаи гумкардаамро ёфтам“.

¹⁰ Ба шумо мегүям, фариштагони Худо ҳам барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст кашида, тавба мекунад, айнан ҳамин тавр хурсандӣ мекунанд».

Писари гумроҳшуда

¹¹ Боз гуфт: «Марде ду писар дошт. ¹² Писари хурдӣ ба падараш гуфт: „Он қисми молу мулкеро, ки насиби ман аст, ба ман бидеҳ“ ва падар ҳама чизеро, ки дошт, ба ҳарду писараш тақсим кард. ¹³ Баъд аз ҷанд рӯз писари хурдӣ чизу ҷораашро ҷамъ карда, ба қишивари дурдасте рафт. Дар он ҷо ў тамоми бойигариашро бехуда ба аишу ишрат сарф кард. ¹⁴ Баъд аз он ки ҳамаи бойигариашро барбод дод, дар он сарзамини қаҳтии саҳте ба амал омад ва ў ба мӯҳтоҷӣ дучор шуд. ¹⁵ Сипас рафта хизматгори яке аз сокинони он қишивар шуд ва он мард ўро ба замини худ фиристод, то ки ҳукбонӣ кунад. ¹⁶ Азбаски ба ў ҷизи ҳӯрданӣ намедоданд, вай тайёр буд, шикамашро бо еме, ки ҳукъо меҳӯрданӣ, пур кунад. ¹⁷ Оқибат вай ба худ омада гуфт: „Падарам хизматгорони бисёре дорад ва ҳамаи онҳо нони фаровон ва ҳатто зиёдатӣ доранд, аммо ман дар ин ҷо аз ғуруснагӣ мемирам! ¹⁸ Рафта ба назди падарам бармегардаму ба вай мегӯям: «Падарҷон! Ман дар пеши Ҳудову шумо гунаҳкорам ¹⁹ ва дигар лоиқӣ он нестам, ки писари шумо бошам. Маро ҳамчун яке аз хизматгоронатон қабул кунед». ²⁰ Пас ў ҳеста ба хонаи падараш равона шуд. Вай ҳанӯз хеле дур буд, ки падараш ўро дида, ба ҳоли писараш раҳмаш омад ва давида рафту фарзандашро ба оғӯшаш кашида, бӯса кард. ²¹ Писар ба вай гуфт: „Падарҷон! Ман дар пеши Ҳудову шумо гунаҳкорам ва дигар лоиқӣ он нестам, ки писари шумо бошам*“. ²² Аммо падар ба хизматгоронаш гуфт: „Зудтар

чомаи беҳтаринро оварда, ба ў пӯшонед. Ба дасташ ангуштарин ва ба пойҳояш пойафзол пӯшонед. ²³ Гӯсолаи боникардаро биёреду сар бибуред; меҳӯрему хурсандӣ мекунем! ²⁴ Охир ин писарам мурда буд ва ҳоло зинда шуд, гумшууда буду ёфт шуд“. Пас онҳо ҷашне оростанд.

²⁵ Ҳамин вақт писари қалонӣ дар қишизор буд. Ҳангоми баргаштан вай ба хона наздик шуда, садои мусиқӣ ва рақсу бозиро шунид. ²⁶ Пас яке аз хизматгоронро ҷеф зада пурсид, ки дар он ҷо ҷой воқеа рӯй дода истодааст? ²⁷ Хизматтор ба ў ҷавоб дод: „Бародаратон баргашт ва ҷун падаратон ўро зиндаву саломат дид, гӯсолаи боникардаро сар бурид“. ²⁸ Бародари қалониро ҷунон қаҳраш омад, ки наҳост ба хона дарояд. Он ғоҳ падараш берун баромада, ўро розӣ қунондани шуд. ²⁹ Вай бошад, ба падараш ҷунин ҷавоб дод: „Ҷандин сол аст, ки ман ба шумо хизмат мекунам ва ҳеч вақт аз гуфтаaton берун набаромадаам, шумо бошед, ягон бор ба ман ҳатто бузғолачаero ҳам надодед, ки бо дӯстонам хурсандӣ карда тавонам. ³⁰ Вале ин писаратон, ки дороии шуморо ҳамроҳи ғоҳишаҳо ҳӯрда тамом карду баргашт, шумо барои вай гӯсолаи боникардаро сар буридед“. ³¹ Аммо падар ба ў гуфт: „Писарам, ту ҳамеша бо ман ҳастӣ ва ҳар ҷизе, ки ман дорам, аз они туст. ³² Бояд шодиву хурсандӣ қунем, ҷунки бародарат мурда буду зинда шуд, гумшууда буду ёфт шуд“.

16

Назоратчиҳи зирақ

¹ Ҳамчунин Исо ба шогирдонаш гуфт: «Марди сарватманде назоратчиҳи дошт ва ба сарватманд шикоят карданӣ, ки назоратчиаш молу мулки ўро бехуда сарф мекунад. ² Хочааш вайро ҷеф зада гуфт: „Ман дар бораи ту ҷиҳо мешунавам? Ба ман ҳисобот дех,

* **15:21** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: Бигзор ман мисли яке аз хизматгоратон бошам.

ки чӣ корҳо кардай, чунки дигар назоратчии ман шуда наметавонӣ“. 3 Он гоҳ назоратчӣ худ ба худ гуфт: „Чӣ кор кунам? Хочаам маро аз кор холӣ мекунад. Ман бел зада наметавонам ва аз гадой кардан ҳам шарм мекунам.“ 4 Ёфтам чӣ бояд кунам. Бояд коре бикунам, ки вақти бекор монданам одамон маро ба хонаҳояшон роҳ диҳанд“. 5 Вай қарздорони хочаашро як-як ҷеф зад ва якумашро пурсид: „Ту аз хочаам чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ 6 Ҷавоб дод: „Сад хум равғани зайтун“. Назоратгӣ ба вай гуфт: „Ана забонхати ту, зуд нишаста, ба ҷои сад панҷоҳ навис“. 7 Баъд аз дигаре пурсид: „Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ У ҷавоб дод: „Сад ҳалта гандум“. Назоратгӣ гуфт: „Ана забонхати ту, ба ҷои сад ҳаштод навис“. 8 Вале хочааш назоратчии қаллобро таъриф кард, ки зиракиашро ба кор бурда, чунин кардааст. Охир одамони ин дунё дар муносибат бо онҳое, ки мисли худашон ҳастанд, назар ба одамони нур, ки аз они подшоҳии Ҳудо ҳастанд, оқилтаранд.

9 Пас, Ман ба шумо мегӯям: Пулу моли ин дунёро ба он сарф намоед, ки барои худ дӯstonро пайдо бикунед, то дар вақти тамом шудани бойигариатон онҳо шуморо дар хонаҳои абадӣ қабул кунанд. 10 Касе, ки дар иҷрои вазифаи майдон вафодор бошад, дар иҷрои вазифаи қалон ҳам вафодор мемонад. Ҳамчунин касе, ки дар иҷрои кори ноҷиз беинсоф бошад, дар иҷрои кори муҳим ҳам беинсофӣ мекунад. 11 Пас, агар ба шумо бойигарии ин дунёро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо бойигарии ҳақиқиро боварӣ мекунад? 12 Ва агар ба шумо бойигарии шаҳси бегонаро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо меросатонро медиҳад?

13 Ҳеч хизматтор якбора ба ду хоча хизмат карда наметавонад, чунки ё якеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба

яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандай Ҳудо бошеду ҳам бандай пул.

Баъзе гуфтаҳои Исо

14 Фарисиён, ки пулпараст буданд, ҳамаи инро шунида, Исоро масҳара карданд. 15 Вале ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳамон одамоне ҳастед, ки худро дар пеши мардум беайб нишон медиҳед, лекин Ҳудо аз дилҳои шумо боҳабар аст. Ҷизеро, ки одамон олидарача мешуморанд, дар назари Ҳудо нафраторавар аст.

16 Шариати Мӯсо ва навиштаҳои пайғамбарон то замони Яҳёи Таъмиддиҳанд амал мекарданд. Аз вақти Яҳё сар карда подшоҳии Ҳудо эълон карда мешаваду ҳама кӯшиш мекунанд, ки зӯр зада вориди он гарданд. 17 Вале нест шудани замину осмон осонтар аз он, ки ҳатто нуқтае аз ин қонун бекор карда шавад.

18 Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро ба занӣ гирад, гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад ва ҳар кӣ зани талоқшударо ба занӣ гирад, низ ҳамон гуноҳро содир мекунад.

Сарватманд ва Лаъзор

19 Як замонҳо марди сарватманде зиндагӣ мекард, ки либоси қиматбаҳо мепӯшиду ҳар рӯз ҳӯроки шоҳона меҳӯрд. 20 Лаъзор ном камбағале, ки тамоми баданаш пур аз заҳмҳо буд, дар назди дарвозаи марди сарватманд дароз кашида меҳобид 21 ва ҳатто сағҳо омада, заҳмҳои ӯро мелесиданд. Вай орзу мекард, ки шикамашро бо пасмондаҳои ҳӯроке, ки ба берун партофта мешаванд, сер кунад. 22 Вақте ки Лаъзор мурд, фариштагон ӯро ба осмон бурда, ба паҳлӯи Иброҳим шинонданд. Марди сарватманд низ мурд ва ӯро гӯронданд. 23 Ҳангоме ки ӯ дар дӯзах азоб мекашид, ба боло нигоҳ кард ва аз дур Иброҳимро дид, ки Лаъзор дар паҳлӯяш менишаст.

24 Он сарватманд фарёд зада гуфт: „Эй аҷдодам Иброҳим! Ба ман раҳм кунед ва Лаъзорро бифиристед, то

нўги ангушташро ба об тар карда, забонамро камтар нам кунад. Ман дар ин оташ азоб мекашам“. ²⁵ Вале Иброҳим чунин ҷавоб дод: „Ба хотир ор, писар, ту дар вақти зинда буданат аллакай ҳама чизи хубро ба даст оварда будӣ, vale насиби Лаъзор фақат чизи бад дид. Ҳоло бошад, дили вай дар ин ҷо тасалли мёёбаду ту азоб мекашӣ. ²⁶ Илова бар ин, байни мову шумо чунон ҷарии бетаге вучуд дорад, ки агар қасе аз ин тараф ба пешӣ шумо гузаштан ҳоҳад ҳам, наметавонад. Ҳамчунин аз он ҷо қасе пешӣ мо гузашта наметавонад“. ²⁷ Марди сарватманд гуфт: „Пас, эй аҷдод, аз шумо илтимос мекунам, ки Лаъзорро ба ҳонаи падари ман фиристед. ²⁸ Охир ман панҷ бародар дорам. Бигзор онҳоро таъкид кунад, то онҳо ҳам ба ин ҷои азоб наафтанд“. ²⁹ Иброҳим ба ў гуфт: „Онҳо навиштаҳои Мӯсо ва дигар пайғамбаронро доранд. Бигзор ба суханони онҳо гӯш диҳанд“. ³⁰ Аммо мард гуфт: „Не, аҷдодам Иброҳим! Танҳо агар яке аз мурдагон назди онҳо биёд, тавба ҳоҳанд кард“. ³¹ Иброҳим ҷавоб дод: „Модоме ки онҳо ба суханони Мӯсою пайғамбарон гӯш намедиҳанд, ба ҳеч қас, ҳатто ба мурдае, ки зинда шудааст, низ бовар наҳоҳанд кард“.

17

Баъзе гуфтаҳои Исо

¹ Ба шогирдонаш бошад, Исо чунин гуфт: «Албатта васвасаҳои зиёд пайдо мешаванд, valeвой бар ҳоли он қасе, ки ба воситай вай васвасаҳо ба миён меоянд. ² Агар бар гардани вай санги осиёбро овехта, ўро ба баҳр мепартофтанд, барояш беҳтар аз он мебуд, ки ў яке аз пайравони хурдтаринро ба васвасаи гуноҳ андозад.

³ Пас, эҳтиёт бошед! Агар бародаратон бар шумо гуноҳе бикунад, ўро таъкид кунед ва агар тавба карда, аз гуноҳ даст қашад, ўро

бубахшед. ⁴ Агар рӯзе ҳафт бор гуноҳ кунад ва ҳафт маротиба „Тавба кардам“ гӯяд, бояд ўро бубахшед».

⁵ Вакилон ба Худованд гуфтанд: «Имони моро зиёдтар бикун».

⁶ Худованд гуфт: «Агар имонатон донай ҳардал барин бошад, шумо ба ин дарахти тут „Решакан шаву ба баҳр шинонда шав“ гуфта метавонед ва вай ба шумо итоат мекунад.

⁷ Фарз кардем, ки яке аз шумо хизматгоре дореду вай ба шудгори замин ва ё ба ҷӯпонӣ машғул аст. Магар вақти аз киштзор баргаштанаш шумо ба вай мегӯед, ки зуд омада назди дастархон бишинад? ⁸ Магар ба ў чунин намегӯед: „Ҳӯроки шомро тайёр кун ва то вақте ки ман меҳӯраму менӯшам, миёнатро маҳкам баста, ба ман хизмат кун. Баъдтар худат меҳӯрӣ ва менӯши?“ ⁹ Охир, шумо ба хизматгоратон барои иҷро кардани фармонҳоятон ташаккур намегӯед-ку? ¹⁰ Пас, шумо низ, баъд аз он ки фармонҳои ба шумо додашударо иҷро мекунед, бигӯед: „Мо танҳо хизматгори ноҷиз ҳастему вазифаи худро иҷро кардем“.

Шифо ёфтани даҳ махав

¹¹ Исо ба сӯи Ерусалим равона шуд. Вай қад-қади сарҳаде, ки байни Сомарияву Ҷалил буд, роҳ мерафт. ¹² Боре, вақте ки ў ба деҳае медаромад, бо даҳ одамони махав рӯ ба рӯ шуд. Онҳо каме дур истода

¹³ дод мезаданд: «Эй Исо, хоча, ба мо раҳм кунед!» ¹⁴ Исо онҳоро дид, гуфт: «Бираведу худро ба рӯҳониён нишон дихед». Онҳо рафтанд ва дар аснои роҳ пок шуданд. ¹⁵ Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, бо овози баланд Ҳудоро ситоиш намуда, баргашт ¹⁶ ва худро пешӣ пойҳои Исо партофта, ба ў миннатдорӣ баён кард. Ў марди сомарӣ буд.

¹⁷ Исо пурсид: «Магар даҳ нафар пок нашудаанд? Нӯҳ нафари дигар кучоянд? ¹⁸ Пас, наход файр аз ин марди бегона ягон нафаре аз онҳо

барнагашт, ки Худоро ҳамду сано хонад?»¹⁹ Баъд ба он мард гуфт: «Бархезу бирав, туро имонат шифодод».

Омадани подшоҳии Худо

20 Фарисиён аз Исо пурсиданд, ки кай подшоҳии Худо фаро мерасад? Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Аз рӯи нишонаҳои намоён омадани подшоҳии Худоро муайян кардан имконнозазир аст. 21 Касе ба шумо намегӯяд: „Нигоҳ кунед, вай дар ин чост“ ва ё „Вай дар он чост!“ Охир, подшоҳии Худо аллакай дар байни шумо вучуд дорад».

22 Вале ба шогирдонаш гуфт: «Вақте мерасад, ки ба диданӣ Фарзанди Инсон зор мешавед, vale ӯро намебинед. 23 Ба шумо мегӯянд: „Вай дар он чост!“ ё „Вай дар ин чост!“ Аз ҷоятон ҷаста, аз қафояшон надавед. 24 Зоро Фарзанди Инсон дар рӯзи омаданаш монанди баркӣ, ки дурахшида осмонро аз як сӯ то сӯи дигар нурпоши мекунад, пайдо мешавад. 25 Вале аввал ӯ бояд азоби бисёре қашида, аз тарафи насли ин замон рад карда шавад. 26 Чи тавре ки дар замони Нӯҳ пайғамбар буд, пеш аз омадани Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр мешавад. 27 Зоро то рӯзи ба қишти даромадани Нӯҳ одамон меҳӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мебаромаданд, vale баъд тӯғон барҳоста, ҳамаро несту нобуд кард. 28 Ҳамчунин монанди замони Лут ҳоҳад буд, ки одамон меҳӯрданду менӯшиданд, меҳариданду мефурӯҳтанд, мекоштанд иморат месоҳтанд. 29 Вале рӯзе, ки Лут аз шаҳри Садӯм баромад, ба рӯи замин оташу сулфур борида, ҳамаро нест кард. 30 Рӯзе, ки Фарзанди Инсон зоҳир мегардад, низ ҳамон тавр ҳоҳад буд. 31 Агар касе он вақт дар болои бом бошаду чизу ҷорааш даруни хона, барои гирифтани онҳо поён нафарояд ва ҳар кӣ дар саҳро бошад, ба хонааш

барнагардад. ³² Зани Лутро ба хотир оваред. ³³ Ҳар кӣ ҷони худро эмин нигоҳ доштаний аст, онро аз даст медиҳад ва ҳар кӣ ҷони худро фидо кунад, онро эмин нигоҳ ҳоҳад дошт. ³⁴ Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре, ки дар як ҷойгах ҳобанд, якеаш гирифта мешаваду дигараши мемонад. ³⁵⁻³⁶ (35-36) Аз ду зане, ки дар як осиёб гандум орд мекунанд, якеаш гирифта мешаваду дигараши мемонад*. ^{*}

37 Он гоҳ шогирдонаш аз ӯ пурсианд: «Эй Худованд, ин дар кӯҷо ба амал меояд?» Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар ҷо ки ҷасади мурдае бошад, паррандаҳои лошакӯр дар он ҷо гирд меоянд».

18

Масал дар бораи қозии беадолат ва бевазан

1 Баъд Исо ба онҳо масалеро нақл кард, то бидонанд, ки бояд ҳамеша дуо бигӯянд ва ҳеч вақт рӯҳафтода ногарданд.

2 Ӯ гуфт: «Дар як шаҳр қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошту на шарме аз мардум. 3 Дар он шаҳр бевазане низ буд, ки ҳамеша ба назди ӯ омада мегуфт: „Маро муҳофизат кунед, то бар душманам маълум гардад, ки ман ҳақ ҳастам“. 4 Қозӣ муддати дуру дароз талаби ӯро рад мекард, vale дар охир худ ба худ гуфт: „Гарчанде ман на тарсе аз Худо дораму на шарме аз мардум, ⁵ vale, азбаски ин бевазан маро ба ҳолам намегузорад, ӯро ҳимоя мекунам, то ҳар гоҳ омада, маро безор накунад“. 6 Сипас Худованд пурсиid: «Шумо шунидед, ки ин қозии беадолат чӣ мегӯяд? 7 Наход Худо интиҳобкардагони худро, ки шабу рӯз ба даргоҳаш зорию тавалло мекунанд, муҳофизат накунад? Магар Ӯ дер мекунад? 8 Ба шумо мегӯям, ки Худо онҳоро зуд муҳофизат мекунад. Vale оё

* **17:35-36** 17:35-36 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаот ояти 36 дохил шудааст: «Аз ду касе, ки дар қишизор ҳастанд, яке гирифта мешаваду дигаре не».

Фарзанди Инсон вақти омаданаш дар рӯи замин имонро ёфта метавонад?»

Масал дар бораи фарисӣ ва андозигр

⁹ Баъд Исо ба онҳое, ки дар беайб будани худ шубҳае надошта, аз дигарон ҳазар мекарданд, чунин масалеро нақл кард:

¹⁰ «Ду кас барои дуогӯй ба Хонаи Худо даромаданд. Яке фарисӣ буду дигаре андозигир. ¹¹ Фарисӣ рост истода, дар дилаш чунин дуо мегуфт: „Худоё! Туро шукар мегӯям, ки мисли одамони дигар қаллобу золим нестам, алоқаи беникоҳ намекунам ва ҳам монанди ин андозигир нестам. ¹² Ман ҳар ҳафта ду бор рӯза мегирам ва аз ҳар даромаде, ки дорам, ҳиссаи даҳумашро месупорам“. ¹³ Вале андозигир дурттар истода, ҳатто ҷуръат намекард, ки сарашро боло карда, ба осмон нигарад. Вай танҳо бар сандуқи синааш мушт зада мегуфт: „Худоё! Ба мани гунаҳкор раҳм кун!“ ¹⁴ Ба шумо мегӯям, ки на фарисӣ, балки ҳамин андозигир сафед шуда, ба хонааш баргашт. Зоро ҳар кӣ худро қалон гирад, паст мешавад ва, баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор гирад, сарбаланд мешавад».

Баракат ёфтани қӯдакон

¹⁵ Ба назди Исо қӯдакони хурдсолро оварданд, то ки ӯ бар сари онҳо даст гузорад. Вале шогирдон инро дидা, мардумро сарзаниш карданд. ¹⁶ Исо қӯдаконро ба наздаш ҷег зада гуфт: «Монед, ки қӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зоро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин қӯдакон ҳастанд. ¹⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ подшоҳии Худоро мисли қӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад».

Сардори сарватманӣ

¹⁸ Яке аз ҷумлаи сардорон аз Исо пурсид: «Эй устоди нек! Чӣ кор бояд бикунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?» ¹⁹ Исо аз ӯ пурсид: «Чаро Маро нек мегӯй? Ҳеч кас ба ғайр аз Худои ягона нек нест. ²⁰ Ту фармоишҳоро медонӣ: алоқаи беникоҳ накун, одамкушӣ накун,

дуздӣ накун, шаҳодати бардуруғ надех, падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо». ²¹ Вай ба Исо ҷавоб дод: «Ман аз айёми ҷавониям ҳамаи ин фармоишҳоро риоя мекунам».

²² Исо инро шунида гуфт: «Ба ту фақат як чиз намерасад. Ҳар он ҷизеро, ки дорӣ, фурӯхта, ба бечорагон бидех. Он ғоҳ соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо». ²³ Вале он мард инро шунида бисёр ғамгин шуд, ҷонни хеле бой буд. ²⁴ Исо ба вай нигоҳ карда гуфт: «Ба подшоҳии Худо дохил шудани одамони бой чӣ душвор аст. ²⁵ Аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси бой ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁶ Онҳое, ки ӯро мешуниданд, пурсиданд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» ²⁷ Исо ҷавоб дод: «Ҳар ҷизе, ки барои одамон ғайриимкон бошад, барои Худо имконпазир аст».

²⁸ Он ғоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳонаҳои худ баромада, Шуморо пайравӣ кардем». ²⁹ Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ ба хотири подшоҳии Худо аз баҳри ҳона, зан, бародарон, падару модар ва фарзандонаш гузарад, ³⁰ дар ин дунё ҳамаи инро ҷанд маротиба зиёдтар ба даст меораду дар он дунё ҳаёти абадӣ насибаш мегардад».

Пешӯйи сеюмини Исо дар бораи марғи худ

³¹ Исо он дувоздаҳ нафарро як сӯ бурда, ба онҳо гуфт: «Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он ҷо ҳар ҷизе ки пайғамбарон дар бораи Фарзанди Инсон навиштаанд, ба амал ҳоҳад омад. ³² Ӯро ба дasti беимонон месупоранд. Онҳо ӯро масхара ва ҳақорат карда, туғборон ³³ ва қамчинкорӣ намуда ба қатл мерасонанд, вале ӯ дар рӯзи сеюм аз нав зинда ҳоҳад шуд».

³⁴ Лекин шогирдон аз ин гуфтаҳо ҷизеро нафаҳмиданд. Маънои суханони Исо аз онҳо пӯшида монд ва онҳо намефаҳмиданд, ки ӯ дар бораи чӣ сухан меронад.

Шифо ёфтани нобино

35 Вақте ки Исо ба Ерихӯ наздик мешуд, нобиноеро дид, ки дар канори роҳ нишаста садақа мепурсид. 36 Чун нобино шунид, ки аз наздаш мардуми зиёде мегузараанд, пурсид: «Худаш чӣ гап?» 37 Ба вай гуфтанд, ки аз он ҷо Исои Носирӣ гузашта истодааст. 38 Он нобино дод зада гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм қунед». 39 Онҳое, ки пешопеш равона буданд, ўро сарзаниш карда мегуфтанд, ки хомӯш шавад. Аммо ўторафт баландтар дод зада мегуфт: «Эй насли Довуд, ба ман раҳм қунед». 40 Исо аз роҳаш бозистода фармуд, ки он нобиноро ба наздаш биёранд. Вақте ки ў наздик омад, Исо аз вай пурсид: 41 «Ту чӣ меҳоҳӣ? Бароят чӣ кор қунам?» Вай ҷавоб дод: «Худовандо! Меҳоҳам бино шавам». 42 Исо гуфт: «Бино шав! Имонат туро шифо дод». 43 Вай ҳамон замон бино шуд ва Худоро ситоишкунон аз паси Исо равона гашт. Тамоми мардум инро дид, Худоро ҳамду сано меҳонданд.

19

Имон оварданни Заккай

1 Исо ба Ерихӯ ворид шуда, аз он ҷо мегузашт. 2 Дар он шаҳр Заккай ном марди сарватманде буд, ки вазифаи сардори андозгиранро ба ўҳда дошт. 3 Вай меҳост бубинад, ки Исо қист. Вале, азбаски мардум зиёд буду Заккай қади паст дошт, ўро дида натавонист. 4 Бинобар ин ў давида пеш гузашту ба болои дарахти анҷир баромад, то ки Исоро ҳангоми аз он ҷо гузаштанаш бубинад. 5 Исо ба он ҷо наздик шудан замон ба Заккай нигоҳ карда гуфт: «Заккай! Зудтар поён фаро! Ман бояд имрӯз дар хонаи ту бимонам». 6 Вай зуд поён фаромада, бо ҳурсандӣ Исоро меҳмондорӣ кард. 7 Инро дид, ҳама норозигии худро баён намуда мегуфтанд: «ӯ дар хонаи марди гунаҳкор меҳмон шудааст». 8 Аммо Заккай рост истода ба

Худованд гуфт: «Ана, Худованд, ман нисфи бойигариамро ба бечорагон медиҳам ва агар аз касе бо фиреб пул ситонда бошам, ҷор баробар зиёдтар бармегардонам». 9 Исо гуфт: «Имрӯз ба ин хона начот омад, ҷунки Заккай ҳам аз насли Иброҳим аст. 10 Зоро Фарзанди Инсон барои он омадааст, ки гумроҳшударо кофта ёбаду начот диҳад».

Масал дар бораи даҳ тангаи тилло

11 Азбаски Исо аллакай дар наздикии Ерусалим буду шунавандагони ў гумон доштанд, ки подшоҳии Ҳудо ба зудӣ фаро мерасад, Вай масал гуфтандро давом дод:

12 «Як шахси олимартаба ба қишивари дурдаст сафар дошт, то ҳукуқи ба таҳти подшоҳӣ нишастанашро тасдиқ намуда, баргардад. 13 Пеш аз рафтан вай даҳ нафар хизматгоронашро ба наздаш ҷеф зада, ба ҳар қадомаш як тангаи тилло доду гуфт: „Дар вақти набудани ман ин тангаҳоро ба муомилот дароред“. 14 Аммо ҳамشاҳриҳояш, ки ба вай нафрот доштанд, аз паси вай сафиронашонро фиристоданд, то рафта ҷунин бигӯянд: „Мо намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ қунад“. 15 Вақте ки ў таҳти подшоҳиро соҳиб шуда баргашт, фармон дод, то ҳамон хизматгоронеро, ки ба онҳо пул дода буд, ба наздаш ҷеф зананд. Вай меҳост бифаҳмад, ки ҳар яке аз онҳо ҷӣ қадар фоида ба даст овардааст? 16 Аввалинаш омада, гуфт: „Хоҷаам, як тангаи тиллои шумо даҳ танга фоида овард“. 17 Подшоҳ ба вай гуфт: „Оғарин, хизматтори некам. Азбаски дар иҷрои вазифаи андаке вафодориатро нишон додӣ, туро ба даҳ шаҳр ҳоким таъян мекунам“. 18 Дуюмин омада, гуфт: „Хоҷаам, як тангаи тиллои шумо панҷ танга фоида овард“. 19 Подшоҳ ба вай гуфт: „Туро низ ба панҷ шаҳр ҳоким таъян мекунам“. 20 Сеюмин омада, гуфт: „Хоҷаам, ана ин ҳамон тангаи тиллои шумо. Ман онро ба

рўймолчае печонда, нигоҳ доштам, 21 чунки аз шумо метарсидам. Охир шумо одами саҳтири ҳастед. Аз он чое, ки нагузаштаед, мегиред ва он чизеро, ки накоштаед, дараав мекунед“. 22 Подшоҳ ба вай гуфт: „Ту хизматгори бад будай! Аз рўи он чизе ки гуфтӣ, ба ту ҳукм мебарорам! Охир ту медонистӣ, ки ман одами саҳтири ҳастам, аз он чое, ки нагузаштаам, мегирим ва он чизеро, ки накоштаам, дараав мекунам. 23 Пас, чаро пули маро ба муомилот нагузаштӣ, то ки вақти баргаштанам онро бо фоидааш бигирам?“ 24 Баъд ба онҳое, ки дар наздаш буданд, фармон дод: „Аз дасташ тангаи тиллоро гирифта, ба хизматгоре диҳед, ки даҳ танга дорад“. 25 Онҳо гуфтанд: „Хоҷаам, охир вай аллакай даҳ тангаи тилло дорад!“ 26 „Ман ба шумо меғӯям, ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам зиёд дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеч чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад.

27 Ҳоло бошад, он душманонамро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин ҷо биёреду дар пеши назарам ба қатл расонед“.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

28 Исо ин масалро нақл карда, роҳашро давом дод ва ба сүи Ерусалим раҳсипор гашт.

29 Вақте ки онҳо ба дехаҳои Байт-Фоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар доманаи теппай Зайтун воқеъ гаштаанд, наздик шуданд, Исо ду шогирдашро фиристодани шуда, 30 ба онҳо гуфт: «Ба қишилоқи дарпешистода биравед ва, ҳамин ки вориди он гаштед, ҳаркураи бастаэро мебинед, ки то ҳол касе ба он савор нашудааст. Бандашро кушода, онро ба ин ҷо биёред. 31 Агар касе аз шумо пурсад, ки барои чӣ бандашро мекушоед, гӯед, ки вай ба Худованд даркор шуд».

32 Шогирдони фиристодашуда рафтанд ва, ҳамон тавре ки ӯ ба онҳо гуфта буд, дарёфтанд. 33 Вақте ки

онҳо банди ҳаркурраро мекушоданд, соҳибонаш аз онҳо пурсиданд: «Чаро банди ҳаркурраро мекушоед?» 34 Онҳо ҷавоб доданд: «Вай ба Худованд лозим аст». 35 Пас онҳо ҳаркурраро ба назди Исо оварда, ба болояш ҷомаҳои худро партофтанду Исоро ба он савор қарданд.

36 Исо савора мерафту мардум ҷомаҳояшонро дар сари роҳи Вай пойандоз мекарданд. 37 Вақте Исо ба роҳе наздик шуд, ки он аз болои теппай Зайтун ба поён мебурд, тамоми ғурӯҳи шогирдонаш барои ҳамаи мӯъҷизаҳо, ки дида буданд, шодиқунон бо овози баланд Худоро ҳамду сано ҳонда 38 мегуфтанд: «Баракат ёбад шоҳе, ки аз номи Худованд меояд! Сулҳ дар осмон ва шӯҳрату ҷалол ба Ҳудо дар осмон!»

39 Баъзе фарисиён аз байни мардум ба Исо гуфтанд: «Эй устод, шогирдонатро ором кун!» 40 Вай ҷавоб дод: «Бовар кунед, агар онҳо ҳомӯш шаванд, сангҳо дод мезананд».

Барои Ерусалим ғамгин шудани Исо

41 Вақте ки онҳо наздиктар омаданд, Исо шаҳрро дида, дилаш ба ҳоли он сӯҳта гиря карду гуфт:

42 «Оҳ, кошки ақаллан ҳамин рӯз роҳеро, ки туро ба осоиштагӣ мебарад, мединӣ! Вале ҳоло он роҳ аз ҷашмони ту ниҳон аст.

43-44 (43-44) Аз барои он ки ту ба наздат омадани Худовандро нафаҳмидӣ, ба сарат рӯзҳои саҳт ҳоҳанд омад. Душманонат туро бо ҳоктӯдаҳо иҳота карда, муҳосира ҳоҳанд намуд. Онҳо аз ҳар тараф фишор оварда, туву сокинонатро ба ҳок яксон ҳоҳанд кард ва аз ту санг бар санге наҳоҳад монд».

Пок намудани Ҳонаи Ҳудо

45 Исо ба ҳавлии Ҳонаи Ҳудо даромада, ба пешкардани савдогарон даромад. 46 Вай ба онҳо гуфт:

«Дар навиштаҷот гуфтаҳои Ҳудо омадаанд, ки „Ҳонаи Ман ҷои дуогӯй мешавад“. Шумо бошед,

онро ба паноҳгоҳи дуздон табдил додаед!»

47 Ўҳар рӯз дар ҳавлии Хонаи Худо мардумро таълим медод. Сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва раисони ҳалқи Истроил бошанд, дар фикри куштани Ў буданд. 48 Вале илочи ин корро ёфта наметавонистанд, чунки тамоми мардум беист ва бодиққат ба ҳар як сухани Ў гӯш медоданд.

20

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

1 Рӯзе, вақте ки Исо дар ҳавлии Хонаи Худо мардумро таълим дода, хабари хушро эълон мекард, ба наздаш сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм омада 2 пурсиданд: «Ба мо бигӯй, Ту бо қадом ҳуқуқ ин корро мекунӣ? Кӣ ба Ту чунин ҳуқуқро додааст?» 3 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ҳам ба шумо як савол медиҳам ва шумо ба Ман ҷавоб диҳед, ки 4 ба Яхӯ кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид диҳад: Худо ё инсон?» 5 Онҳо бо ҳам муҳокима намуда, мегуфтанд: «Агар „Худо“ гӯем, Вай аз мо мепурсад: „Чаро ба Яхӯ бовар накардед?“ 6 Агар „одамон“ гӯем, мардум моро сангкор мекунанд. Охир одамон боварии комил доранд, ки Яхӯ пайғамбар буд». 7 Онҳо ҷавоб доданд, ки намедонанд. 8 «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо қадом ҳуқуқ ин корро мекунам», — гуфт Исо.

Масал дар бораи иҷоракорон

9 Баъд Исо ба ҳалқ нақл кардани ҷунин масалро сар кард: «Шахсе токзоре бунёд карда, онро ба иҷоракорон ба иҷора дод ва ҳудаш ба муддати дуру дароз ба қишивари дигар сафар кард. 10 Чун вақти ҳосилғундорӣ расид, ў хизматгореро ба назди иҷоракорон фиристод, то ҳаққи ҳудро аз он токзор бигирад. Вале иҷоракорон ўро латкуқӯб карда, бо дасти ҳолӣ баргардонданд. 11 Он вақт ў хизматтори дигарашро фиристод. Вале онҳо ўро ҳам зада, шарманда карданду бо дасти ҳолӣ

баргардонданд. 12 Ў боз хизматтори сеюмашро фиристод. Вайро низ маҷрӯҳ намуда, берун партофтанд. 13 Он гоҳ соҳиби токзор гуфт: „Чӣ бояд биқунам? Писари азизамро мефиристам, шояд ўро эҳтиром кунанд“. 14 Вале иҷоракорон писари ўро дида, ба яқдигар гуфтанд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ўро мекушем ва токзор аз они мо мешавад!“ 15 Ва ўро аз токзор берун бароварда куштанд.

Ба фикри шумо соҳиби токзор бо онҳо чӣ хел рафтор мекунад? 16 Вай баргашта, он иҷоракоронро мекушаду токзорро ба дигарон медиҳад».

Онҳое, ки Исоро мешуниданд, гуфтанд: «Худо нигоҳ дорад!» 17 Ў ба онҳо нигоҳ карда гуфт: «Пас ин қалимаҳои навиштаҷот чӣ маъно доранд:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд,
санги асосии таҳкурсии бино гардид“.

18 Ҳар кӣ ба болои он санг ғалтад, шикаста майдо-майдо мешавад ва агар ин санг ба болои касе афтад, вайро маҷақ мекунад».

Вазифаи одамон дар назди ҳокимон ва Худо

19 Шариатдонону сардорони рӯҳонӣ фаҳмиданд, ки ин масал бар зидди онҳо равона шуда буд ва хостанд ҳамон замон Исоро дастгир кунанд, vale аз мардум метарсиданд.

20 Онҳо яқчанд нафарро барои аз пайи Исо поидан фиристоданд, то ки ҳудро ростқавл нишон дода, ўро бо сухан ба дом афтонанду барои ҳукм шудан ба дasti ҳокими румӣ супоранд.

21 Онҳо аз Исо пурсиданд: «Устод! Мо медонем, ки суханону таълимоти Шумо аз рӯи ҳақиқат аст. Медонем, ки нисбати ҳеч кас рӯйбинӣ надоред ва роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. 22 Бигӯед, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не?» 23 Ў аз макри онҳо пай бурда, ба онҳо гуфт: «Ба

Ман динореро нишон дихед. Дар он акс ва номи кӣ аст?» «Император», — ҷавоб доданд онҳо. ²⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Пас, он чӣ аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чӣ аз они Худост, ба Худо».

²⁶ Онҳо натавонистанд Исоро пеши мардум бо сухан ба дом афтонанд ва аз ҷавоби ӯ ба ҳайрат афтода, хомӯш шуданд.

Савол дар бораи Масеҳ

²⁷ Чанд нафар аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашиавиро инкор мекарданд) ба пеши Исо омаданду ²⁸ ба Вай ҷунин савол доданд: «Устод, Мӯсо дар қонун ба мо навиштааст, ки агар бародари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай зани ӯро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари марҳумаш бидонад.

²⁹ Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари қалонӣ зан гирифту фарзанде ба дунё наоварда мурд. ³⁰⁻³¹ (30-31) Бародари дуюм, сеюм ва ҳамин тавр ҳамаи ҳафт бародарон ӯро ба занӣ мегирифтанд, вале ҳеч яке аз онҳо фарзанде ба дунё наоварда мурданд. ³² Оқибат зан ҳам аз дунё ҷашм пӯшид. ³³ Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани қадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ӯро ба занӣ гирифта буданд!»

³⁴ Исо ҷавоб дод: «Одамони ин олам зан мегиранд ва ба шавҳар мебароянд. ³⁵ Вале онҳое, ки ба зинда шудану дар олами оянда зиндагӣ кардан лоиқ дониста шудаанд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мебароянд. ³⁶ Онҳо дигар мурда наметавонанд, ҷунки мисли фариштаҳо мешаванд. Онҳо фарзандони Худо ҳастанд, охир Худо онҳоро аз мурдагон зинда кардааст. ³⁷ Дар бораи аз нав зинда шудани мурдагон бошад, худи Мӯсо ба воситаи буттаи сӯхтаистода нақл карда, Худовандро Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб меномад. ³⁸ Ӯ на Худои мурдагон, балки

Худои зиндагон аст. Барои ӯ ҳама зинда ҳастанд». ³⁹ Он гоҳ баъзе аз шариатдонон гуфтанд: «Хуб гуфтӣ, устод!»

⁴⁰ Ва дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба ӯ саволе дихад.

Савол дар бораи Масеҳ

⁴¹ Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Чӣ тавр одамон гуфта метавонанд, ки Таъиншудаи Худо аз насли Довуд аст? ⁴²⁻⁴³ (42-43) Охир, худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд:

„Худованд ба Худованди ман гуфт:
«То даме ки душманонатро зери
пойҳоят наандозам,
аз тарафи дасти рости Ман
бишин»“.

⁴⁴ Довуд ӯро „Худованд“ меномад. Пас, чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Огоҳӣ аз худнамоши роҳбарони динӣ

⁴⁵ Ҳангоме ки тамоми мардум ба суханони Вай гӯш мекарданд, Исо ба шогирдони худ гуфт: ⁴⁶ «Аз шариатдонон эҳтиёт шавед. Чун либосҳои қимат пӯшида мегарданд ва ба онҳо маъқул аст, ки мардум дар бозорҳо ба онҳо салом диханд. Онҳо дӯст медоранд, ки дар ҷойҳои беҳтарини ибодатхонаҳо бишинанд ва дар тӯю зиёфатҳо бологузар бошанд. ⁴⁷ Онҳо намоишкорона дуру дароз дуо меҳонанд, вале дар асл молу мулки бевазанонро ҳӯрда горат мекунанд! Барои ин корашон ҷазои саҳттар мебинанд».

21

Ду танғай бевазан

¹ Исо як назар андохта, бойҳоеро дид, ки ба сандуқи ҳайрия ҳадъҳои худро меандохтанд. ² Ӯ бевазани камбағалеро низ дид, ки ба он ҷо ду танғай хурди мисинро андохт.

³ Баъд гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора аз ҳама зиёдтар ҳайрот кард. ⁴ Ҷунки онҳо аз зиёдатии бойигариашон ҳайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он ризқу рузиашро, ки дошт, дод».

Азобу уқубатҳоу дарпешистода

5 Вақте ки бაъзеҳо дар бораи Хонаи Ҳудо сухан меронданду таъриф мекарданд, ки он бо чий гуна сангҳои зебо ва ҳадяҳои қиматбаҳо оро дода шудааст, Исо гуфт: ⁶ «Рӯзҳое меоянд, ки аз ҳамаи ин ҷизҳои медидаатон санг бар болои сангаш намонда ба замин яксон мегардад». ⁷ Аз ўпурсиданд: «Устод, пас ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва ба амал омадани онро аз қадом нишона мефаҳмем?» ⁸ Ўҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо шуморо гумроҳ, накунанд, зеро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман ҳамонам!“ ва ё „Вақташ расид!“ мегӯянд. Аз паси онҳо наравед! ⁹ Вақте ки овозай ҷангҳову шӯриши бо гӯшатон мерасад, ба воҳима наафтед. Зеро аввал бояд ҳамаи ин воқеаҳо ба вучуд оянд, vale ҳамонам якбора расидани охирзамонро надорад». ¹⁰ Баъд Исо ба онҳо гуфт: «Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳуҷум мекунад. ¹¹ Заминчунбихои саҳт ва дар ҷойҳои гуногун қаҳтиву гуруснагӣ ва вабо ҳоҳад шуд. Аз осмон ҳодисаҳои пурдаҳшат ва нишонаҳои бузург намоён ҳоҳанд гашт. ¹² Вале, пеш аз он ки ҳамаи ин ба амал ояд, шуморо дастгир карда, азоб ҳоҳанд дод ва ба ибодатхонаву зиндонҳо ҳоҳанд бурд. Аз барои номи Ман шуморо ба назди подшоҳону ҳокимон мебаранд. ¹³ Ин ҳамон вақтест, ки дар бораи Ман шаҳдат медиҳед. ¹⁴ Қарор диҳед, то пешакӣ ташвиш накашед, ки дар ҷавоб чий бояд бигӯед. ¹⁵ Зеро Ман ба шумо чунон ҳикмат ва суханпардозиро ато мекунам, ки ҳеч яке аз душманонатон наметавонад бар он муқобилате нишон дода, норозигии худро баён кунад. ¹⁶ Ҳатто падару модарон, бародарон, хешон ва дўстонатон шуморо таслим ҳоҳанд намуд ва баъзеи шумо күшта мешавед. ¹⁷ Аз барои Маро пайравӣ карданатон ҳама ба шумо бо ҷашми нафрат нигоҳ мекунанд. ¹⁸ Вале як

тори мӯйе ҳам аз сари шумо наҳоҳад афторд. ¹⁹ Истодагарӣ намоед ва ҳаётро ба даст ҳоҳед овард.

Пешгӯйи Исо дар бораи вайрон шудани Ерусалим

20 Ҳамин ки Ерусалимро дар иҳотаи аскарон дидед, бидонед, ки вақти вайрон шудани он наздик аст. ²¹ Он вақт, агар қасе дар Яҳудия бошад, ба қӯҳистон гурезад. Қасе, ки дар Ерусалим бошад, аз он ҷо биравад ва қасе, ки дар гирду атрофи шаҳр ҳаст, ба шаҳр барнагардад. ²² Чун он рӯзҳо, ҳамчун иҷрошавии гуфтаҳои навиштаҷот, рӯзҳои ҷазо мешаванд.

23 Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширҳор ҳоҳанд дошт, чунки дар замин мусибати бузурге ба амал меояду ин мардум гирифтори газаб мешавад. ²⁴ Баъзеҳо аз дами шамшер ҳалок мегардану дигаронро ба мамлакатҳои гуногун асир карда мебаранд. Гайрияҳудиён бошанд, то вақти ба охир расидани давраи онҳо Ерусалимро поймол мекунанд.

Нишионаи омадани Фарзанди Инсон

25 Дар офтоб, моҳ ва ситорагон нишионаҳое зоҳир мешаванд ва дар рӯи замин мардум ба ғаму андӯҳ печида, аз ҳурӯши баҳру мавҷҳо ба ҳайрат меафтанд. ²⁶ Аз барои он ки ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиш меояд, одамон аз наздик шудани мусибате, ки ба сари ҷаҳон меояд, тарсида бехуш мешаванд.

27 Дар он вақт одамон Фарзанди Инсонро мебинанд, ки дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалоли бузурге меояд. ²⁸ Вақте ки ба амал омадани ин гуфтаҳо сар мешавад, қомататонро рост карда саратонро боло бардоред, чунки вақти ҳариди гирифта шуданатон наздик аст».

Масал дар бораи дараҳти анҷир

29 Баъд Исо ба онҳо ҷунин масалеро нақъл кард: «Ба дараҳти анҷир ва дигар дараҳтҳо нигоҳ кунед. ³⁰ Вақте мебинед, ки онҳо барг мебароранд, медонед, ки тобистон

аллакай наздик аст. ³¹ Пас шумо ҳам вақте ки ба амал омадани ин чизҳоро мебинед, донед, ки подшоҳии Худо наздик аст. ³² Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ба амал меояд. ³³ Замину осмон нест мешавад, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд. ³⁴ Пас, боҳабар бошед, ки дилҳои шумо саргарми айшу ишрат, бадмастӣ ва ташвишҳои ин рӯзгор нашавад, ки, вагарна он рӯз ногаҳон, ³⁵ мисли дом барои шумо фаро хоҳад расид. Зоро он рӯз ба сари тамоми сокинони рӯи замин хоҳад омад. ³⁶ Ҳамеша бедор бошед ва дуо гӯед, то қувват дошта бошед, ки аз мусибатҳои омадаистода ҳалосӣ ёбед ва дар назди Фарзанди Инсон истед.

³⁷ Ҳар рӯз Исо дар ҳавлии Ҳонаи Худо таълим медод ва бо фарорасии бегоҳ ба теппаи Зайтун рафта, ҳамон ҷо шабро рӯз мекард. ³⁸ Тамоми мардум бошанд, саҳарии барвақт барои шунидани суханони ӯ ба ҳавлии Ҳонаи Худо меомаданд.

22

Нақшашаи күштани Исо

¹ Иди Фатир, ки боз иди Балогардон ном дорад, наздик мешуд.

² Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз мардум метарсиданд, бинобар ин роҳи пинҳонӣ ба қатл расондани Исоро ҷустуҷӯ мекарданд. ³ Ҳамон вақт ба дили Яхудои Исқарют, ки яке аз он дувоздаҳ шогирд буд, шайтон даромад. ⁴ Яхудо ба назди сардорони рӯҳонӣ ва саркорони посбонони Ҳонаи Худо омада, бо онҳо маслиҳат кард, ки бо қадом роҳ метавонад Исоро ба онҳо таслим кунад. ⁵ Онҳо шод гашта, розӣ шуданд, ки ба Яхудо пул диханд. ⁶ Яхудо ҳам розӣ шуд ва фурсати қулай мечуст, ки аз мардум пинҳонӣ Исоро ба онҳо таслим кунад.

Тайёрӣ ба ҳӯроки иди Балогардон

* **22:20** 22:20 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот қисми дуюми ояти 19 ва ояти 20 дохил нашудааст.

⁷ Рӯзи иди Фатир ҳам фаро расид ва дар ин рӯз бояд барраи балогардонро курбонӣ мекарданд. ⁸ Исо Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: «Бираведу бароямон дастарҳони иди Балогардонро тайёр кунед». ⁹ Онҳо аз ӯ пурсиданд: «Дар кучо меҳоҳед, ки тайёр кунем?» ¹⁰ Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Вақте ки ба шаҳр медароед, шуморо марде пешвоз мегирад, ки қӯзай об бардошта мебарад. Аз ақибаш то ба хонае, ки вай медарояд, биравед. ¹¹ Ба соҳиби он хона бигӯед: „Устод аз ту мепурсад, кучост меҳмонҳонае, ки ӯ дар он бо шогирдонаш ҳӯроки иди Балогардонро ҳӯрда метавонад?“ ¹² Ӯ ба шумо болоҳонаи қалонеро нишон медиҳад, ки аллакай ба тартиб оварда шудааст. Дастарҳонро дар ҳамон ҷо андозед». ¹³ Онҳо рафта, ҳамаро ҳамон тавре ки Исо гуфта буд, дарёфтанд ва ҳӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

Таоми шом бо Ҳудованӣ

¹⁴ Ҳангоме ки вақту соаташ расид, вакilon ҳамроҳи Исо ба гирди дастарҳон нишастанд. ¹⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Бисёр меҳостам, ки пеш аз азобу уқубатҳоям бо шумо ин ҳӯроки иди Балогардонро бихӯрам. ¹⁶ Ба шумо мегӯям, аз он дигар наҳоҳам ҳӯрд, то он вақте ки ба маъни пуррааш дар подшоҳии Худо ба амал наояд».

¹⁷ Баъд косаи майро гирифта дуои шукронга карду гуфт: «Инро гиреду банаҷвабат бинӯshed. ¹⁸ Ба шумо мегӯям, минбаъд то вақти омадани подшоҳии Худо аз меваи ангур наҳоҳам нӯшид». ¹⁹ Сипас, нишонро гирифта, дуои шукронга намуд ва онро пора карда, ба вакilon доду гуфт: «Ин бадани Ман аст, ки аз барои шумо курбонӣ карда мешавад. Ба хотираи Ман ҳамин тавр бикиунед». ²⁰ Ва айнан ҳамин тавр баъд аз ҳӯроки шом косаро гирифта гуфт: «Ин коса аҳди навест, ки дар хуни барои шумо мерехтаам, баста

шудааст.* 21 Ҳоло нигоҳ кунед, касе, ки Маро таслим мекунад, бо Ман дар сари як дастархон нишастааст.

22 Бале, Фарзанди Инсон бо роҳе меравад, ки барояш муайян шудааст, vale вой бар ҳоли касе, ки ба ӯ хиёнат мекунад!»

23 Вакилон аз яқдигар пурсидан гирифтанд, ки қадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад.

Баҳсуз мунозира дар бораи бузургӣ

24 Дар байни шогирдон баҳсуз мунозира ба амал омад, ки қадоме аз онҳо бояд бузургтар шумурда шавад. 25 Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Подшоҳони ҳалқҳо ва ҳокимони онҳо ҳукмашонро бар зердастони худ мегузаронанд ва „эҳсонкор“ номида мешаванд. 26 Аммо дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Бигзор бузургтарин аз байни шумо мисли хурдтарин рафтор бикинад ва сардор мисли хизматтор. 27 Пас, ки бузургтар аст? Оне, ки дар сари дастархон нишастааст ва ё касе, ки ба вай хизмат мекунад? Магар на он касе, ки дар сари дастархон нишастааст? Вале Ман дар мобайни шумо мисли хизматтор ҳастам! 28 Шумо ҳамроҳам аз озмоишҳои Ман гузаштед 29 ва он подшоҳиеро, ки Падарам ба Ман ато намудааст, Ман низ ба шумо тӯҳфа мекунам, 30 то ки шумо дар подшоҳии Ман аз дастархонам бихӯреду бинӯshed ва бар таҳтҳо нишаста, ба дувоздаҳ қабилаи Исройил ҳукмронӣ кунед».

Пешгуӣ дар бораи инкори Петрус

31 Исо гуфт: «Шимъӯн, Шимъӯн! Бидон, ки шайтон талабгори он шуд, ки ҳамаи шуморо монанди гандум аз ғалбер гузаронад. 32 Вале Ман барои ту дуо кардам, то ки имонатро аз даст надижӣ ва вақти ба наздам баргаштанат бародарони худро устувор гардонӣ». 33 Петрус ба ӯ гуфт: «Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба ҳабс ва ҳам ба мурдан биравам!» 34 Вале Исо

гуфт: «Ба ту мегӯям, ҳой Петрус! Ҳуди ҳамин рӯз, пеш аз он ки хурӯс ҷеф занад, ту се бор мегӯй, ки Маро намениносӣ».

35 Исо аз шогирдон пурсид: «Вақте ки Ман шуморо бе пул, бе борхалта ва бе пойафзол фиристода будам, магар ба чизе мӯҳтоҷ шуда будед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Ба ҳеч ҷиз». 36 ӯ гуфт: «Вале акнун, бигзор он касе, ки пул дорад, пулу борхалтаашро бо ҳуд бигирад. Агар шамшер надошта бошад, бигзор ҷомаашро фурӯхта, онро бихарад.

37 Ба шумо мегӯям, дар навиштаҷот гуфта шудааст: „Ӯро ба қатори ҷинояткорон дароварданд“. Ин гуфтаҳо дар Ман бояд иҷро шаванд ва дар ҳақиқат ҳамаи он ҷизе, ки дар ҳаққи Ман навишта шудааст, иҷро шуда истодааст». 38 Онҳо гуфтанд: «Худовандо! Ана дар ин ҷо ду шамшер ҳаст». Вай ҷавоб дод: «Кифоя аст!»

Исо дар боги Ҷатсамонӣ

39 Исо аз хона баромада, чун ҳарвақта ба теппай Зайтун равона шуд. Шогирдон низ аз ақиби ӯ рафтанд. 40 Ба он ҷо расида, Исо ба онҳо гуфт: «Дуо кунед, то ки ба васваса наафтед». 41 Худаш бошад, ба масофаи партофтани сангэ аз онҳо дур шуд ва ба зону истода дуо кард:

42 «Эй Падар! Илтимос мекунам, ин қосаи азобро аз Ман дур кун. Вале бигзор на хости Ман, балки хости Ту ба амал ояд!» 43 Аз осмон фариштае зоҳир шуд ва ба ӯ қувват баҳшид. 44 Исо аз дарду сӯзиши зиёд бо ҷидду ҷаҳди бештаре дуо мекард ва арақ аз ӯ мисли қатраҳои хун ба замин мечакид.† 45 Баъд аз дуо Исо барҳеста, ба назди шогирдон рафт ва дид, ки онҳо аз ғаму гусса бемадор шуда хобидаанд. 46 Пас, ба онҳо гуфт: «Чаро хоб рафтаед? Барҳеста дуо кунед, то ки ба васваса наафтед».

Дастгир шудани Исо

† 22:44 22:44 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот оятҳои 43 ва 44 дохил нашудаанд.

47 Ҳанұз ү суханашро тамом накарда, мардуми бісёре пайдо шуданд ва пешопеши онҳо касе меомад, ки Яхудо ном дошту яке аз он дувоздаҳ шогирд буд. Вай ба Исо наэдик шуд, то ки үро бибұсад. 48 Исо ба вай гуфт: «Яхудо, магар бо ин бұсаат Фарзанди Инсонро таслим мекунй?» 49 Пас шогирдоне, ки дар гирди Исо истода буданд, аз оқыбати кор пай бурда гуфтанд: «Худовандо! Шояд шамшерхоро да кор барем?» 50 Ва яке аз онҳо ба гуломи сарвари рұхониён ҳамла оварду гүши росташро бурида партофт. 51 «Бас кунед, бас!» — гуфт Исо ва ба гүши ғулом даст расонда, үро шифо дод. 52 Баъд ба сардорони рұхони, саркорони посбонии Хонаи Худо ва пирони қавм, ки барои дастгир намудани ү омада буданд, гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки бо таёку шамшерхо омадаед? 53 Ҳар рұз ҳамроҳатон дар Хонаи Худо будам ва шумо ба Ман даст боло намекардед. Ҳоло бошад, даври шумо, яъне вақти ҳукмронии зулмот фаро расидааст».

54 Онҳо Исоро дастгир намуда, ба хонаи сарвари рұхониён бурдан. Петрус каме дурттар аз онҳо роҳ мерафт.

Исоро инкор намудани Петрус

55 Дар мобайни ҳавлі гулхан даргиронданд ва одамон якчоя нишастанд. Петрус ҳам бо онҳо нишааст. 56 Яке аз канизакон диң, ки вай дар равшанини оташ нишаастааст, бодиққат ба үнигоҳ карда гуфт: «Ин одам ҳам бо Исо буд!» 57 Вале Петрус инкор карда гуфт: «Эй ҳоҳар! Ман үро намешиносам». 58 Баъд аз чанд муддат як одами дигар вайро дида гуфт: «Ту ҳам яке аз онҳо ҳастай». «Не охир, aka!» — гуфт Петрус. 59 Тахминан як соат гузашту боз як нафар бо боварии комил гуфт: «Аниқ ин кас ҳам бо Исо буд, чунки ү чалий аст». 60 «Гүш кун, ман намедонам, ту дар чий хусус гап мезаний», — гуфт Петрус. Вақте ки инро мегуфт,

хурұс өгер зад. 61 Худованд ба Петрус рүй оварда нигоҳ кард ва Петрус суханони Худовандро ба ёдаш овард, ки гуфта буд: «Худи ҳамин рұз, ҳанұз хурұс өгер назада, ту се бор Маро инкор мекунй». 62 Петрус аз ҳавлі берун баромада, зор-зор гиры кард.

Исо дар назди шұро

63 Одамоне, ки Исоро дастгир карда буданд, үро таҳқир намуда мезаданд. 64 Чашмонашро баста, аз ү мепурсиданд: «Ҳой пайғамбар! Канй, гүй-чи Туро кій зад?» 65 Ва үро бисёр ҳақорат мекардан.

66 Вақте ки рұз шуд, ҷамоате аз пирони қавм, сардорони рұхони ва шариатдонон ҳамроҳ шуда, Исоро ба шүропи худ овардан.

67 Онҳо гуфтанд: «Ба саволамон چавоб дех. Оё Ту Таъиншудаи Худо ҳастай?» Исо гуфт: «Агар Ман ба саволатон چавоб диҳам, шумо бовар намекунед 68 ва агар худам савол диҳам, چавоб намегардонед. 69 Вале минбаъд Фарзанди Инсон аз тарафи рости Худои Пурқудрат ҳоҳад нишааст». 70 Ҳозирбұдагон гуфтанд: «Пас, Ту-чи писари Худо ҳастай?» ү چавоб дод: «Ҳастам, аз рўи гуфти худатон». 71 Пас, онҳо гуфтанд: «Боз чий далеле ба мо лозим аст? Худи мо ҳама чизро аз забони ү шунидем!»

23

Исо дар ҳузури Пилотус

1 Баъд тамоми ахли мағлиси онҳо аз чой бархеста, Исоро ба назди Пилотус бурдан 2 ва ба айбдор кардани ү шурұй намуда, гуфтанд: «Мо аниқ кардем, ки ин одам мардуми моро аз роҳ мезанад. Вай ба император супоридани андозро манъ мекунад ва ҳатто худро Таъиншудаи Худо, Подшоҳ меномад». 3 Пилотус аз ү пурсыд: «Магар Ту Шоҳи Яхудиён ҳастай?» Исо ба вай چавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегүед». 4 Пилотус ба сардорони рұхони ва мардым гуфт: «Ман дар ү өч айб наёфтам». 5 Вале онҳо дар гапи худ истода мегуфтанд:

«Ү бо таълимоташ тамоми мардуми Яхудияро ба шўр меандозад. Аз Чалил сар карда то ин чо омад».

6 Пилотус инро шунида пурсид: «Ин одам аз Чалил аст?» 7 Ва чун фаҳмид, ки Исо аз вилояти дар зердасти Ҳиродус будааст, Ўро ба назди Ҳиродус фиристод. Худи Ҳиродус ҳамон вақт дар Ерусалим буд.

Исо дар ҳузури Ҳиродус

8 Ҳиродус Исоро дида, бисёргу хурсанд шуд, зеро кайҳо боз Ўро дидан меҳост ва азбаски дар борааш бисёргу чизҳоро шунида буд, умединад. 9 Вай ба Исо саволҳои бисёре дод, vale ӯ дар ҷавоб ҳеч чиз нағуфт. 10 Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бошанд, дар ҷои ҳуд истода бо шиддати ҳашму ғазаб Ўро айбор менамуданд. 11 Ҳиродус бо сарбозонаш Исоро таҳқир ва масҳара кард. Баъд ба ӯ чомай шоҳона пӯшонда, боз ба назди Пилотус фиристод.

12 Гарчанде пештар Ҳиродус ва Пилотус бо яқдигар душман буданд, аз ҳамон рӯз сар карда бо ҳам дӯст шуданд.

Ба марг маҳкум шудани Исо

13 Пилотус сардорони рӯҳонӣ, роҳбарон ва мардумро даъват карда, 14 ба онҳо гуфт: «Шумо ин одамро ҳамчун вайронкунандаи ҳалқ ба назди ман овардед. Ман дар ҳузури шумо ба Вай савол дода фаҳмидам, ки ин одам дар ягон чинояте, ки шумо Ўро гунаҳкор мекунед, айбор нест. 15 Ҳиродус ҳам дар ӯ ягон айбе наёфта, Ўро боз ба назди мо фиристод. Пас ин одам ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг бошад. 16-17 (16-17) Ман фармон медиҳам, ки Ўро қамчинкорӣ карда, баъд ҷавоб диханд». 18 Ҳамин вақт ҳама бо як овоз дод заданд: «Қатл кунед Ўро! Барои мо Бараббосро озод кунед!»

* **23:16-17** 23:16-17 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот ояти 17 доҳил шудааст: «Ба ӯ лозим ҳам буд, ки ба муносибати ид барои мардум як нафарро аз ҳабс озод намояд».

19 (Бараббос одаме буд, ки аз барои бардоштани шўриш дар шаҳр ва одамкушӣ ба ҳабс партофта шуда буд.) 20 Пилотус, ки Исоро озод кардан меҳост, боз ба онҳо сухан гуфт. 21 Вале онҳо дод мезаданд: «Ўро ба салиб меҳкӯб кунед! Меҳкӯб кунед!» 22 Пилотус бори сеюм ҳам ба онҳо гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст? Ман дар ӯ ҳеч айберо намебинам, ки сазовори марг бошад. Ман Ўро қамчинкорӣ карда ҷавоб медиҳам». 23 Вале онҳо ду пойро ба як мӯза андохта, бо тамоми овоз дод мезаданду талаб мекарданд, ки Исо дар салиб меҳкӯб карда шавад. Доду фарёди онҳо бар Пилотус ғалаба намуд, 24 ва ӯ ҳамон ҳукмро баровард, ки онҳо талаб мекарданд. 25 Мувофиқи ҳоҳиши онҳо вай шахсеро, ки барои шўриш ва одамкушӣ ба ҳабс партофта шуда буд, озод намуд. Исоро бошад, ба ихтиёри онҳо супорид.

26 Вақте ки сарбозон Исоро ба қатл мебурданд, бо Шимъун ном марди қуринӣ дучор шуданд, ки аз деха омада истода буд. Онҳо ўро дастгир карда ба болояш салибро бор карданд, ки онро аз ақиби Исо бардошта барад.

27 Аз ақиби Исо одамони бешуморе мерафтанд ва дар байни онҳо заноне буданд, ки барои ӯ бо оҳу нола навҳа мекарданд.

28 Исо ба онҳо рӯ оварда гуфт: «Эй занҳои Ерусалим, ба ҳоли Ман гиря нақунед! Ба ҳоли ҳуд ва фарзандонатон гиря кунед. 29 Зеро рӯзҳое меоянд, ки одамон чунин мегӯянд: „Хушбахтанд занҳое, ки нозой ҳастанд, таваллуд накардаанд ва фарзанд намакондаанд“. 30 Он вақт ба қӯҳҳо ҳоҳанд гуфт: „Ба сари мо биафted!“ ва ба теппаҳо ҳоҳанд гуфт: „Моро пинҳон кунед!“ 31 Агар бо Ман, ки мисли дарахти сабз ҳастам, чунин рафтор кунанд, аҳволи онҳое, ки мисли

даражти хушк ҳастанд, чӣ мешуда бошад?»

³² Ҳамроҳи Исо боз ду чинояткорро ба қатл мебурданд. ³³ Чун ба ҷое расиданд, ки «Косахонай Сар» ном дорад, Исоро ба салиб меҳкӯб карданд ва он чинояткорон низ, яке аз тарафи рост ва дигаре аз тарафи чапи ӯ ба салибҳо меҳкӯб карда шуданд. ³⁴ Исо гуфт: «Эй Падар! Онҳоро бубаҳш, чун намефаҳманд, ки чӣ кор мекунанд!» Сипас сарбозон бо партофтани қуръа соҳибшавандай либоси Исоро муайян намуда, онро байни ҳам тақсим карданд.[†] ³⁵ Мардум рост истода тамошо мекарданд. Роҳбарони ҳалқ бошанд, ба ҳоли Исо ҳандида мегуфтанд: «Дигаронро начот медод, кани, агар Таъиншуда ва интихобшудаи Худо бошад, худро начот диҳад!» ³⁶ Сарбозон низ ўро таҳқир менамуданд. Онҳо ба Исо наздик мешуданд ва ба ӯ майи туршударо дароз карда,

³⁷ мегуфтанд: «Агар Ту Шоҳи Яҳудиён бошӣ, худро начот дех!» ³⁸ Ба лавҳае, ки болотар аз сари Исо зада шуда буд,[‡] чунин навиштанд: «Ин Шоҳи Яҳудиён аст».

Имон овардани чинояткор

³⁹ Яке аз чинояткорони меҳкӯбшуда ба сари Исо дод зада гуфт: «Магар Ту Таъиншудаи Худо нестӣ? Охир худату моро ҳам начот дех!» ⁴⁰ Вале дуюмин ўро сарзаниш карда гуфт: «Магар аз Худо наметарсӣ? Охир, мо ҳам ба марғ маҳкум шудаем. ⁴¹ Вале ҷазои мо аз рӯи адолат аст, зеро чиро сазовор шуда бошем, ҳамонро гирифтем. Вай бошад, ҳеч кори баде накардааст». ⁴² Баъд ӯ гуфт: «Исо, илтимос, вакте ки ба подшоҳиат дохил мешавӣ, маро ба ёдат биёр». ⁴³ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки худи ҳамин рӯз бо Ман дар биҳишт ҳоҳӣ буд».

Марғи Исо

[†] 23:34 23:34 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ҷумлаи аввали ояти 34 дохил нашудааст.

[‡] 23:38 23:38 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «бо забонҳои юнонӣ, лотинӣ ва ибронӣ».

⁴⁴ Қариби нисфирӯй буд, ки тамоми заминро торикий фаро гирифт ва се соат давом ёфт. ⁴⁵ Офтоб рӯшной намекард ва ҳамин вақт пардаи даромади ҷои муқаддастарини Ҳонаи Худо ба ду қисм пора шуд.

⁴⁶ Исо бо овози баланд нидо карда гуфт: «Эй Падар! Рӯҳи худро ба дasti Ту месупорам!» Ипро гуфта, ҷон дод.

⁴⁷ Сардори лашкар ин ҳодисаро дид, Ҳудоро ҳамду сано хонд ва гуфт: «Дар ҳақиқат ин одам бегуноҳ буд». ⁴⁸ Тамоми мардуме, ки ба тамошои ин ҳодиса ҷамъ омада буданд, ипро дид, аз ғам мушт бар сина мезаданду ба ҳонаҳояшон бармегаштанд. ⁴⁹ Вале ҳамаи онҳое, ки Исоро пештар мешиноҳтанд ва занҳое, ки бо ӯ аз Ҷалил омада буданд, аз дур истода тамоми воқеаҳоро мединанд.

Гӯронидани Исо

50-51 (50-51) Як марди бо номи Юсуф аз шаҳри Аромоти яҳуднишин буд, ки фаро расидани подшоҳии Ҳудоро интизорӣ мекашид. Ӯ шахси хубу нақӯкор буд ва гарчанд аъзои шӯро бошад ҳам, бо кору қарори баровардаи шӯро розӣ набуд.

⁵² Юсуф ба наздик Пилотус омада, ҳоҳиш кард, ки часади Исоро ба ӯ диҳанд. ⁵³ Ӯ онро аз салиб поён фароварда, ба суфи сафед кафандеч намуду ба қабре гузошт, ки аз санг ба шакли гор тарошида шуда буд. То ҳол ба он қабр касеро нагузошта буданд.

⁵⁴ Саршавии рӯзи истироҳат наздик буду мардум ба он тайёри мединанд. ⁵⁵ Занҳое, ки бо Исо аз Ҷалил омада буданд, аз ақиби Юсуф рафта, ҳам қабр ва ҳам тарзи гӯронда шудани часади Исоро диданд. ⁵⁶ Баъд онҳо ба ҳонаҳояшон баргашта, атрҳои хушбӯй ва молиданиҳоро тайёр намуданд.

Дар рӯзи истироҳат онҳо мувоғиқи қонун истироҳат карданд.

24

Зинда шудани Исо

¹ Рӯзи якшанбе, саҳарии барвақт занҳо атрҳои хушбӯйро гирифта, ба сӯи қабр равона шуданд. ² Вале омада диданд, ки сангӣ даҳани қабр ба як тараф ғелонда шудааст. ³ Онҳо ба дарун даромада часадро * наёфтанд. ⁴ Занҳо ҳайрон шуда меистоданд, ки бандоҳо дар пешӣ назарашон ду одам пайдо шуданд, ки дар тан либосҳои дураҳшон доштанд. ⁵ Занҳо аз тарс худро рӯй ба замин партофтанд, vale он ду нафар ба онҳо гуфтанд: «Чаро зиндаро дар байнӣ мурдаҳо мекобед!† ⁶ Ба ёд оред, ки вақти дар Чалил буданаш Вай ба шумо чӣ гуфта буд? ⁷ Ў гуфта буд, ки Фарзанди Инсон бояд ба дasti гунаҳкорон супорида шавад ва онҳо бояд Ўро ба салиб меҳкӯб қунанд, vale дар рӯзи сеюм Ў бояд зинда гардад». ⁸ Ва занҳо суханони Исоро ба хотир оварданд. ⁹ Сипас он занҳо аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ шогирд ва ҳамаи дигарон нақл намуданд. ¹⁰ Дар ин бора ба вакилон Марями Мачдалия, Юҳона, Марям, ки модари Ёкуб буд ва занҳои дигар низ нақл карданд. ¹¹ Вале суханони онҳо ба назари вакilon ҳамчун сафсатай бофташуда намуд ва онҳо ба гапи занҳо бовар накарданд. ¹² Петрус бошад, ҳамон замон ба сӯи қабр давида, ба даруни он нигоҳ кард, лекин танҳо кафани холиро диду аз ин ҳодиса ҳайрон шуда, ба хона баргашт.‡

Ба ду шогирд зоҳир гаштани Исо

¹³ Худи ҳамон рӯз ду нафар аз пайравони Исо ба Аммоус ном деҳае равона буданд, ки тақрибан 12 километр аз Ерусалим дур буд. ¹⁴ Роҳравон бо яқдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтугӯй мекарданд. ¹⁵ Ҳангоми гуфтугӯй

муҳокимаашон худи Исо ба онҳо наздик шуда, ҳамроҳашон равона шуд. ¹⁶ Аммо ҷашмони он ду нафарро гӯё чизе гирифта бошад, ки Исоро медианду намешинохтанд. ¹⁷ Пас, Ў ба сухан даромада аз онҳо пурсид: «Шумо роҳравон чиро муҳокима мекунед?» Онҳо, ки чеҳраҳои ғамгин доштанд, бозистоданд ¹⁸ ва якеашон, ки Клеюпос ном дошт, ба саволи Исо бо савол ҷавоб дод: «Магар Шумо ягона мусофире дар Ерусалим ҳастед, ки аз воқеаи ҳамин рӯзҳо дар ин ҷо рӯйдода ҳабар надоред?» ¹⁹ Исо пурсид: «Аз қадом воқеа?» Онҳо гуфтанд: «Аз воқеае, ки бо Исои Носири рӯй дод. Ў дар пешӣ Ҳудову тамоми мардум пайғамбари дар гуфтогури кирдор тавоно буд. ²⁰ Вале сардорони рӯҳонӣ ва аъзоёни шӯрои мо Ўро ба дasti румиён супоридаанд, то ба марғ маҳқум намоянд ва Ўро ба салиб меҳкӯб карданд. ²¹ Мо бошем, умедине, ки Ў Истроилро озод мекунад. Ҳа, боз як чиз... Имрӯз се рӯз мешавад, ки ин воқеа рӯй дод ²² ва ҳоло занҳои гурӯҳамон моро ҳайрон карданд. Онҳо саҳарии барвақт ба сари қабр рафта, ²³ ҷасади Исоро наёфтанд. Сипас баргашта, арз намуданд, ки ба онҳо фариштагон зоҳир шуда гуфтанд, ки Ў зинда аст. ²⁴ Ҷанд нафар аз гурӯҳи мо ба сари қабр рафта, ҳамон тавре ки занҳо гуфта буданд, дарёфтанд, vale худи Исоро надиданд». ²⁵ Исо ба он ду нафар гуфт: «Оҳ, чӣ ҳел шумо қундфаҳм ҳастед! Бо чӣ душворӣ ба ҳамаи он ҷизе, ки пайғамбарон гуфта буданд, имон меоваред! ²⁶ Магар Таъиншудаи Ҳудо пеш аз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалолаш шудан набояд ҳамаи ин азобро аз сар мегузаронд?» ²⁷ Он гоҳ Ў аз навиштаҳои Мӯсо ва ҳамаи пайғамбарон сар карда ҳар як ҷои навиштаҷотро, ки дар борааш ҷизе гуфта шуда буд, ба онҳо фаҳмонд.

* ^{24:3} 24:3 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «ҷасади Ҳудованд Исо».

† ^{24:5} 24:5 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ин оят бо чунин чумла сар мешавад: «Ӯ дар ин ҷо нест, Ў зинда шудааст». ‡ ^{24:12} 24:12 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 12 дохил нашудааст.

28 Вақте он ду нафар ба дөхәе, ки мерафтанд, наздик шуданд, ба назарашибон намуд, ки Исо рохашпро давом додан меҳоҳад. 29 Вале онҳо Үро бисёр хоҳиш карда гүфтанд: «Бо мо бимон. Рўз ба охир расида истодаасту шом наздик аст». Исо ба хона даромада, бо он ду нафар монд. 30 Ӯ бо онҳо дар сари дастархон нишаста, нонро ба даст гирифт ва дуои шуқрона карду онро пора карда ба он ду нафар дод. 31 Ҳамин вақт гўё пардае аз ҷашмони он ду нафар бардошта шуд ва онҳо Исоро шинохтанд, вале Ӯ аз назари онҳо нопадид гашт. 32 Онҳо ба яқдигар мегуфтанд: «Вақте ки Ӯ дар роҳ бо мо сўхбат мекарду навиштачотро мефаҳмонд, магар мо ба ҳаяҷон намеомадем?»

33 Онҳо зуд аз чой бархеста, ба Ерусалим баргаштанду он ёздаҳ вакил ва пайравони дигари Исоро ҷамъ шуда ёфтанд, 34 ки байнин худ мегуфтанд: «Дар ҳақиқат Ҳудованд аз мурдагон зинда шуд! Вай ба Шимъён зоҳир гардидааст». 35 Баъд он ду нафар низ ба ҷамъшудагон нақл карданд, ки дар аснои роҳ чй воқеа рўй дод ва чй хел онҳо Исоро дар вақти нон шикастанаш шинохтанд.

Ба ёздаҳ шогирд зоҳир шудани Исо

36 Вақте ки шогирдон дар ин бора нақл мекарданд, баногоҳ дар мобайнашон Исо пайдо шуда ба онҳо гуфт: «Худо шуморо баракат дихад!»[§] 37 Онҳо ба тарсу ҳарос афтода, фикр мекарданд, ки арвоҳро мебинанд. 38 Ӯ аз онҳо пурсид: «Чаро ин қадар метарсед ва барои чй дар дилатон шубҳае пайдо шуд? 39 Ба дастонам ва пойҳоямнигоҳ кунед, ин Ман ҳастам. Ба Ман даст расонда бинед, ки Ман ҷисму устухон дорам, вале арвоҳ ин ҷизҳоро надорад». 40 Инро гуфта, ба онҳо дастону пойҳои худро нишон

§ 24:36 24:36 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот «ба онҳо гуфт: „Худо шуморо баракат дихад!“» дохил нашудааст. * **24:40** 24:40 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот ояти 40 дохил нашудааст. † **24:51** 24:51 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот дохил нашудааст: «ба осмон бурда шуд». ‡ **24:52** 24:52 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот дохил нашудааст: «ба Ӯ сачда намуда».

дод.* 41 Онҳо аз хурсандӣ ҳеч бовар карда наметавонистанду хеле ҳайрон буданд. Он гоҳ Ӯ аз онҳо пурсид: «Шумо дар ин ҷо ягон чизи хўрданӣ доред?»[‡] 42 Онҳо ба Исо як бурда моҳии пухтагӣ доданд. 43 Вай моҳиро гирифта, дар пеши назари онҳо хўрд. 44 Баъд ба онҳо гуфт: «Суҳанҳоеро, ки ҳанӯз дар вақти бо шумо буданам ба шумо метуфтам, чунин маънно дораңд: ҳамаи он чизе, ки нисбати Ман дар шариати Мӯсо, гуфтаҳои пайғамбарон ва дар Забур навишта шудааст, бояд ичро шавад». 45 Он гоҳ Исо хиради онҳоро равшан соҳт, то ки маънои навиштачотро фаҳмида тавонанд.

46 Баъд ба онҳо гуфт: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштачот Таъиншууда Ҳудо бояд азоб қашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон зинда шавад. 47 Ба номи Ӯ аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи ҳалқҳо тавба ва бахшиши гуноҳҳо эълон карда мешавад⁴⁸ ва шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед. 49 Ман ба шумо чизи Падарам ваъдакардаро мефиристам. Инак, шумо то вақти аз осмон қувват гирифтанатон дар Ерусалим бимонед».

Ба осмон бурда шудани Исо

50 Исо шогирдонро берун аз шаҳр бароварда, ҳамроҳашон то худи Байт-Ҳинӣ рафт ва дастонашро боло бардошта, онҳоро баракат дод. 51 Вақте ки баракат медод, аз онҳо чудо шуда, ба осмон бурда шуд[†] 52 ва онҳо ба Ӯ сачда намуда,[‡] бо шодии бепоён ба Ерусалим баргаштанд. 53 Сипас, тамоми вақти худ дар ҳавлии Ҳонаи Ҳудо монда, Ҳудоро ҳамду сано меҳонданд.

Хушхабар аз Юҳанно Пешгуфтор

Муаллифи ин Хушхабар Юҳанно яке аз дувоздаҳ шогирдони Исои Масеҳ буд ва аз рӯи навиштаҳои худи Юҳанно, ў шогирди бисёр наздик ва дӯстдоштаи Исо ба ҳисоб мерафт. Тахмин аст, ки Юҳанно ин Хушхабарро тақрибан дар охири асри аввал, байни солҳои 90–95 навиштааст, ҳангоме ки дар шаҳри Эфсуси ҳозираи Туркия зиндагӣ мекард ва хизмати худро пеш мебурд.

Юҳанно мисли Матто ҳар ҷое, ки Исои Масеҳ мерафт, ўро ҳамроҳӣ мекард ва шоҳиди тамоми хизмат ва мӯъҷизоти Исо буд. Дар замоне, ки дар бораи Исои Масеҳ ҳар гуна таълимоти хато пайдо шуданд, муаллиф дар пеши худ мақсад гузошт, ки бо навиштани ин Хушхабар ба имондорон дониши мустаҳкам дар бораи Исои Масеҳ диҳад, ки ў дар асл кӣ аст ва ҷӣ хислат дорад. Дар ҷамъбасти нақли худ Юҳанно мегӯяд: «Вале ҳамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситаи имон ба ў ҳаёти абадӣ ёбед» (20:31).

Бинобар ин ҳам муаллиф нақли худро аз баён кардани он сар мекунад, ки Исои Масеҳ Каломи абадии Худо буд ва ба ҳамин сабаб хислати Худоро низ дорад. Юҳанно дар ин китоб он воқеаҳо ва суханони Исоро бештар овардааст, ки дар Хушхабарҳои дигар наомадаанд. Масалан суханоне, ки Исо дар бораи Худ гуфтааст, ки ў роҳ, ростӣ, ҳаёт, нони ҳаёт, чӯпони нек, токи ҳақиқӣ, нури ҷаҳон, оби ҳаёт ва ғайра аст.

Юҳанно ҳамчунон дигар як мавзӯи қалонро баён мекунад, ки Исои Масеҳ нисбат ба ҳар шахс чи шогирдони худаш ва чи бегонаҳо меҳру муҳаббат ва ғамхорӣ нишон медод: ба занӣ сомарӣ оби ҳаётбахш пешниҳод кард, гуноҳи занеро, ки ҳангоми

алоқаи ғайриникоҳ гирифта шуда буд, баҳшид, дӯсташ Лаъзорро, ки дар тӯли чор рӯз мурда буд, зинда кард, ба шогирди худ Тумо, ки ба зинда шудани ў шубҳа кард, дастони Худро нишон дод.

Тарзи нақли Юҳанно дар бораи Исои Масеҳ аз се муаллифи дигари Хушхабар фарқ мекунад. Чун дар ин Хушхабар мо мебинем, ки ҷӣ тавр Исо бо одамони гуногун сӯҳбатҳои дароз дар бораи кӣ будану ҷӣ супорише аз тарафи Худо доштанаш мегузаронад. Аз ин сӯҳбатҳо дарсҳои зиёд ёд гирифтан мумкин аст, фарзи мисол аз сӯҳбати Исои Масеҳ бо роҳбари динӣ Никодимус мо мефаҳмем, ки зиндагии навро бо қушиш ҳаракати худамон ба даст оварда наметавонем, балки Худо одамони ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки начоти онҳоро ба таври тӯҳфа пешниҳод мекунад.

Каломи ҳаёт

¹ Дар ибтидо Калом буд ва ин Калом бо Худо буд ва Калом Худо буд.

² Вай дар аввал бо Худо буд ³ ва ҳама чиз ба воситаи ў оғарида шуду бе ў ҳеч чизе аз оғариниш пайдо нашуд.

⁴ Дар ў ҳаёт буд ва ин ҳаёт барои одамон равшаний буд.

⁵ Равшаний дар торикий медураҳшад ва торикий онро фаро гирифта наметавонад.

⁶ Марде бо номи Яҳё аз тарафи Худо фиристода мешавад, ⁷ ки дар бораи равшаний шаҳодат диҳаду ҳама ба воситаи ў имон оваранд. ⁸ Яҳё худ равшаний набуд, вале барои он омад, ки дар бораи равшаний шаҳодат диҳад. ⁹ Он равшаний ҳақиқие, ки ба ҳамаи одамон медураҳшад, ба ҷаҳон омаданий буд.

¹⁰ Калом дар ҷаҳон буд ва мардуми ҷаҳон ба воситаи ў оғарида шуда бошанд ҳам, ўро нашинохтанд. ¹¹ Вай ба назди қавмаш омад, вале онҳо ўро қабул накарданд. ¹² Аммо ба қасоне, ки ўро қабул карданд ва ба ў имон оварданд, ҳуқуқ дод, ки фарзандони Худо шаванд. ¹³ Онҳо на

ба таври табий ва на аз рӯи хоҳиши инсонӣ, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.

¹⁴ Инак, Калом инсон шуд ва дар миёни мо истиқомат дошт. Мо шӯҳрату ҷалоли Ӯро дидем, ки мисли ҷалоли фарзанди ягонаи Падар пур аз марҳамату ростӣ буд. ¹⁵ Яҳё дар бораи Ӯ шаҳодат доду бо овози баланд гуфт: «Ман Ӯро дар назар дошта ба шумо гуфта будам, ки баъд аз ман каси аз ман бузургтаре меояд, чунки Вай пеш аз ман вучуд дошт».

¹⁶ Аз фаровонии файзи Ӯ ҳамаи мо баракат аз паси баракат ёфтаем. ¹⁷ Худо шариатро ба воситаи Мӯсо додааст, vale ғайзу ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад. ¹⁸ Худоро ҳеч гоҳ касе надидааст. Ӯро фақат Писари яккаву ягона, ки ҳамеша бо Падар аст, барои мо ошкор кардааст.

Шаҳодати Яҳёи Таъмидиҳанд

¹⁹⁻²⁰ (19-20) Вақте роҳбарони яхудӣ аз Ерусалим ба назди Яҳё ҷанд нафар рӯҳониён ва левизодагонро фиристоданд, то аз Ӯ кӣ буданашро бипурсанд, Яҳё аз ҷавоб рӯ нагардонду ошкоро эълон карда, чунин шаҳодат дод: «Ман Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо нестам». ²¹ Онҳо боз пурсианд: «Пас, шумо қистед? Оё Илёс пайғамбаред?» «Не», — ҷавоб дод Ӯ. «Ё ҳамон пайғамбаред, ки мунтазираш ҳастем?» «Не», — гуфт Ӯ. ²² Онҳо пурсиши худро давом доданд: «Охир, шумо қистед? Мо бояд ба қасоне, ки моро фиристодаанд, ҷавоб диҳем. Шумо дар бораи худ чӣ мегӯед?» ²³ Яҳё бо суханоне, ки Ишаъё пайғамбар гуфта буд, ҷавоб дод:

«Ман касе ҳастам, ки дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Худованд роҳро рост намоед!“.

²⁴ Аз тарафи фарисиён низ фиристодашудагоне буданд, ²⁵ ки аз Ӯ пурсианд: «Модоме ки шумо на Таъиншудаи Худо, на Илёс ва на ҳамон пайғамбаре ҳастед, ки дар мунтазираш ҳастем, пас

чаро мардумро таъмид медиҳед?» ²⁶⁻²⁷ (26-27) «Ман бо об таъмид медиҳам, — ҷавоб дод Яҳё. — Vale дар байни шумо шахсе ҳаст, ки баъд аз ман меояд ва ман ҳатто ҳои он нестам, ки банди пойафзолашро кушоям. Шумо Ӯро намешиносад». ²⁸ Ҳамаи ин воқеа дар Байт-Ҳинӣ, дар соҳили дигари дарёи Урдун ба амал омад, ки Яҳё дар он ҷо мардумро таъмид медод.

Барраи Худо

²⁹ Рӯзи дигар Яҳё ба наздаш омада истодани Исоро дида, гуфт: «Ана ин аст Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад!» ³⁰ Ман дар бораи Ӯ гуфта будам, ки аз паси ман касе меояд, ки аз ман бузургтар аст, зоро пеш аз ман вучуд дошт. ³¹ Худи ман Ӯро намешиноҳтам, vale барои ҳамин омада, бо об таъмид додам, ки Ӯ барои мардуми Исроил маълум гардад». ³² Баъд шаҳодат дода гуфт: «Ман дидам, ки Рӯҳи Муқаддас монанди қабӯтар аз осмон фаромада, бар Ӯ қарор гирифт. ³³ Худи ман Ӯро намешиноҳтам, vale Худо, ки маро барои бо об таъмид додан фиристод, ба ман гуфта буд: „Бар касе бинӣ, ки Рӯҳ бар Ӯ фаромада қарор мегирад, бидон, ки Вай ҳамон қасест, ки бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад“. ³⁴ Ман инро дидам ва шаҳодат медиҳам, ки Ӯ Писари Худост».

Шогирдони аввалини Исо

³⁵ Рӯзи дигар Яҳё бо ду нафар шогирди худ боз дар ҳамон ҷо меистод ³⁶ ва Исои аз роҳ гузашта истодаро дида, гуфт: «Ана Ӯ Барраи Худо аст!» ³⁷ Он ду шогирд суханонашро шунида, аз паси Исо равона шуданд. ³⁸ Вақте Исо ба ақибаш нигоҳ карда дид, ки онҳо аз паси Ӯ меоянд, ба онҳо гуфт: «Шумо чиро мекобед?» Онҳо дар ҷавоб пурсианд: «Раббӣ! Шумо дар кучо зиндагӣ мекунед? (Маънӣ қалимаи „Раббӣ“ устод аст)». ³⁹ Ӯ гуфт: «Рафтем, мебинед».

Вақте ки онҳо ҳамроҳаш рафта, чои истиқомати Ўро диданд, соат қарibi чори бегоҳ буд ва онҳо ҳамон рӯз бо Ў монданд.

⁴⁰ Яке аз он ду нафар, ки суханони Яҳёро шунида, аз паси Исо равона шуд, Андриёс, бародари Шимъёни Петрус буд. ⁴¹ Ў аввал бародари худ Шимъёнро ёфта ба ў гуфт: «Мо Масехро ёфтем» (Маъниои калимаи «Масех» Таъиншудаи Худо аст). ⁴² Андриёс Шимъёни Петрусро ба назди Исо овард. Исо бо диққат ба ў нигоҳ қарда гуфт: «Ту Шимъён, писари Юханно ҳастӣ. Аммо аз ин баъд Кифо номида мешавӣ» (Калимаи Петрус бо юнонӣ ва Кифо бо арамей — маъниои ҳардуяш ҳам «санг» аст).

⁴³ Рӯзи дигар Исо қарор дод, ки ба Чалил биравад. Ў Филиппусро ёфта, гуфт, ки аз пасаш биёяд. ⁴⁴ Филиппус ҳам монанди Андриёс ва Петрус яке аз сокинони Байт-Сайдо буд. ⁴⁵ Филиппус, дар навбати худ, Натаноилро ёфта, ба ў гуфт: «Мо он касеро ёфтем, ки дар борааш Мӯсо дар шариат ва пайғамбарон дар гуфтаҳои худ навишта буданд! Ин Исои писари Юсуф, аз аҳли Носира аст». ⁴⁶ «Аз Носира? Магар аз Носира чизи хубе баромада метавонад?» — гуфт Натаноил. Филиппус ҷавоб дод: «Рафтем ва худат мебинӣ».

⁴⁷ Исо Натаноили ба наздаш омада истодаро дид, дар бораи ў гуфт: «Ана ин исроилии ҳақиқист, ки дар дил макре надорад!». ⁴⁸ «Ту маро аз кучо мешиносӣ?» — пурсид Натаноил. Исо ба ў ҷавоб дод: «Ҳанӯз, пеш аз он ки Филиппус туро фарёд кунад, Ман туро дар зери дараҳти анҷир дидам». ⁴⁹ «Устод, Ту Писари Худо ва Подшоҳи Исроил ҳастӣ!» — гуфт Натаноил. ⁵⁰ Исо ҷавоб дод: «Магар ту борои он имон овардӣ, ки „туро дар зери дараҳти анҷир дидам“ гуфтам? Ту корҳои аз ин ҳам бузургтарро мебинӣ». ⁵¹ Ба шумо рост мегӯям, ки баъд аз ин шумо осмонро кушода ва ба пеши Фарзанди

Инсон фаромадану боло баромадани фариштагони Худоро хоҳед дид».

2

Тӯй дар Қанои Чалил

¹ Рӯзи сеюм дар шахри Қанои Чалил тӯй аруйӣ буд ва модари Исо дар он ҷо иштирок дошт. ² Исо низ бо шогирдони худ ба тӯй даъват шуда буд. ³ Вақте ки шароб тамом шуд, модари Исо ба Вай гуфт: «Инҳо шароб надоранд». ⁴ «Ин ба мо чӣ даҳл дорад, модар! — ҷавоб дод ба ў Исо. — Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст». ⁵ Модари ў ба хизматгорон гуфт: «Ҳар чӣ Вай ба шумо бигӯяд, биқунед».

⁶ Дар он ҷо шаш кӯзai сангин барои об буд, ки аз рӯи урғу одати яҳудиён онро барои расму таомули покшавӣ истифода мебурданд. Ҳар қадоми онҳо аз ҳафтод то яқсаду даҳ литр ғунҷоиш дошт. ⁷ Исо ба хизматгорон гуфт: «Қӯзажоро аз об пур қунед». Хизматгорон онҳоро лабрез карданд. ⁸ «Акнун аз он гирифта, ба роҳбари тӯй баред», — гуфт ба онҳо Исо. Онҳо бурданд. ⁹ Роҳбари тӯй аз кучо будани шаробро намедонист, фақат хизматгороне, ки аз кӯза об гирифтанд, аз ин огоҳ буданд. Роҳбари тӯй оби ба шароб табдилшударо ҷашида, домодро ба назди худ даъват карду ¹⁰ ба ў гуфт: «Ҳар қас аввали шароби хушсифатро оварда мегузораду баъд, вақте ки меҳмонон бисёр нӯшиданд, шароби пастсифатро меорад, аммо ту шароби хушсифатро то ҳол нигоҳ доштай».

¹¹ Ҳамин тавр Исо дар Қанои Чалил нишонаи аввалини шӯҳрату ҷалоли худро зоҳир кард ва шогирdonаш ба ў имон оварданд.

¹² Баъд аз он Исо ба шаҳри Кафарнаҳум рафт. Модари Исо, бародарон ва шогирdonаш ҳам ҳамроҳи ў буданд. Онҳо дар он ҷо якчанд рӯз монданд.

Хонаи Худоро пок кардан Исо

¹³ Рӯзи иди Балогардони яҳудиён наздик омад ва Исо ба Ерусалим

рафт. ¹⁴ Ў дар Хонаи Худо шахсонеро дид, ки бо фурӯши барзагов, гӯсфанд ва қабӯтар машгул буданд. Пуливазкунандагон низ дар сари мизҳои худ нишаста буданд. ¹⁵ Исо аз таноб қамчин сохта, ҳамаи онҳоро бо барзагову гӯсфандонашон аз Хонаи Худо берун ронду мизҳои пуливазкунандагонро чаппа ва пулҳояшонро пароканда кард. ¹⁶ Ба қабӯтарфурӯшон бошад, гуфт: «Инҳоро аз ин ҷо бардошта дур кунед! Хонаи Падари Маро ба тиҷоратхона табдил надиҳед!»

¹⁷ Шогирдони ў ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот ҷунин гуфта шудааст: «Оташи ҳавасмандӣ ба Хонаи Тӯ дар дилам аланг мезанд». ¹⁸ Он гоҳ роҳбарони яхудӣ аз ў пурсиданд: «Бо қадом нишона ҳақ будани ин рафторатро исбот мекунӣ?» ¹⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин Хонаи Худоро вайрон кунед ва Ман онро дар муддати се рӯз аз нав барпо мекунам». ²⁰ «Ин Хонаи Худо дар давоми чилу шаш сол сохта шуда буд. Ту бошӣ, онро дар муддати се рӯз аз нав барпо кардан меҳоҳӣ?!» — гуфтанд онҳо. ²¹ Аммо ў «Хонаи Худо» гуфта бадани худро дар назар дошт. ²² Аз ин рӯ, вақте ки ў аз мурдагон зинда шуд, шогирдонаш ин суханони ўро ба хотир оварданд ва ба навиштаҷоту гуфтаҳои Исо имон оварданд.

²³ Дар он рӯзҳои иди Балогардон, ки Исо дар Ерусалим буд, мардуми бисёре мӯъчизаҳои ўро дида ба ў имон оварданд. ²⁴ Аммо худи Исо ба ҳеч кас дилашро накушод, ҷунки аз дили ҳамаи онҳо боҳабар буд. ²⁵ Бинобар ин ў мӯҳтоҷи он набуд, ки касе ба ў дар бораи одамон шоҳидӣ дигад. ў худ медонист, ки дар дили инсон ҷо ҳаст.

3

Сӯҳбати Исо бо Ниқодимус

¹ Дар байни роҳбарони қавми яхудӣ аз фирқаи фарисиён

* ^{3:8} 3:8 Ин калима дар забони юнонӣ ҳам бод ва ҳам рӯҳро мефаҳмонад.

Ниқодимус ном марде буд. ² ў шабона назди Исо омада гуфт: «Устод, мо медонем, ки Шумо аз тарафи Худо фиристодашуда ҳастед. Ҷунки, агар Худо бо касе набошад, ў ҷунин мӯъчизаҳоеро, ки Шумо нишон додаед, ба амал оварда наметавонад». ³ Исо дар ҷавоб ба ў гуфт: «Ба ту рост мегӯям, то касе аз нав таваллуд наёбад, ҳаргиз подшоҳии Худоро дидা наметавонад». ⁴ «Ҷо тавр одами солҳӯрда аз нав таваллуд ёфта метавонад? — пурсид аз ў Ниқодимус. — Магар ў метавонад ба шиками модарааш баргашта, дубора таваллуд шавад?»

⁵ Исо ҷавоб дод: «Ба ту рост мегӯям, агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд нашавад, ба подшоҳии Худо доҳил шуда наметавонад. ⁶ Он ҷо аз ҷисм таваллуд мешавад, ҷисм аст ва он ҷо аз Рӯҳ таваллуд мешавад, рӯҳ аст. ⁷ Аз он ки ба ту „Шумо бояд аз нав таваллуд ёбед“ гуфтам ҳайрон нашав. ⁸ Бод* ҳар ҷо ки ҳоҳад, мевазад. Ту садои онро мешунавӣ, аммо намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо мераవад. Бо ҳар касе, ки аз Рӯҳ таваллуд меёбад, ана ҳамин тавр мешавад». ⁹ Ниқодимус пурсид: «Ин ҷо ҳел мешавад?»

¹⁰ Исо дар ҷавоби ў гуфт: «Ту устоди мардуми Истроил ҳастӣ ва магар ин ҷизҳоро намедонӣ? ¹¹ Ба ту рост мегӯям, Ман ҷизи медонистагиамро мегӯям ва дар бораи ҷизи дидагиам шоҳидӣ медиҳам, аммо шумо шаҳодати Маро қабул намекунед. ¹² Агар шумо ба ҷизҳои заминие, ки дар бораашон ба шумо гуфтам, бовар накунед, пас, вақте ки дар бораи ҷизҳои осмонӣ мегӯям, ба Ман ҷо тавр бовар мекунед? ¹³ Гайр аз Фарзанди Инсон, ки аз осмон фаромадааст, ҳеч каси дигар ба осмон набаромадааст.

¹⁴ Ҷо тавре ки Мӯсо дар биёbon морро боло бардошта буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон ҳам бояд боло бардошта шавад, ¹⁵ то ҳар касе, ки

ба ў имон меоварад, ҳаёти абадӣ ёбад. 16 Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи худро дод, то ҳар кӣ ба ў имон оварад, намирад, балки ҳаёти абадӣ дошта бошад. 17 Зеро Худо Писарро на барои ҳукм кардани ҷаҳон фиристод, балки барои он, ки ҷаҳон ба воситаи ў начот ёбад.

18 Ҳар кӣ ба ў имон оварад, ҳукм карда намешавад, аммо ҳар кӣ имон наоварад, аллакай ҳукм карда шудааст, чунки ба номи Писари ягонаи Худо имон наовардааст. 19 Ана ҳукм аз чӣ иборат аст: равшаний ба ҷаҳон омад, валие мардум торикиро аз рӯшнӣ зиёдтар дӯст доштанд, чунки корҳои онҳо бад аст. 20 Ҳар касе, ки кори бад мекунад, аз равшаний нафрат дорад ва барои он ки корҳои бади ў ошкор нашаванд, ба сӯи рӯшнӣ намеояд. 21 Аммо ҳар касе ки кори дуруст мекунад, ба сӯи рӯшнӣ меояд, то корҳои бо ёрии Худо кардааш ошкор шаванд».

Исо ва Яҳё

22 Баъд аз он Исо бо шогирдони худ ба сарзамини Яҳудия рафта, ҳамроҳи онҳо дар он ҷо монда, мардумро таъмид дод.

23 Яҳё бошад, ин вақт дар Энони наздики Солим, ки дар он ҷо об фаровон буд, ба таъмид додан машғул буд. Мардум ба назди ў меомаданду таъмид мегирифтанд. 24 Он вақт Яҳёро ҳанӯз ба зиндан наандохта буданд.

25 Боре дар байни шогирдони Яҳё ва як нафар аз яҳудиён дар бораи расму таомули покшавӣ баҳс барпо шуд. 26 Онҳо ба назди Яҳё омада, ба ў гуфтанд: «Устод, он касе, ки дар соҳили шарқии Урдун бо шумо буд ва шумо дар борааш шаҳодат дода будед, ў ҳам таъмид дода истодааст ва ҳама пеши ў мераванд!» 27 Яҳё ҷавоб дод: «Инсон фақат он чизро дошта метавонад, ки аз осмон ба ў баҳшида шудааст. 28 Шумо худатон тасдиқ карда метавонед, ки „Ман Масех, яъне Таъиншудаи Худо нестам“ гуфта будам, аммо пеш

аз ў фиристода шудаам. 29 Домод соҳиби арӯс аст ва дӯсти домод бошад, дар паҳлӯи ў истода, овози домодро шунида хурсанд мешавад. Ҳамин тавр шодии ман пурра шуд. 30 ў бояд боз ҳам бузургтар шавад, аммо ман боз ҳам хурдтар.

31 Касе ки аз боло меояд, аз ҳама бузургтар аст. Касе ки аз замин аст, худ заминист ва чун заминӣ сухан мегӯяд. Аммо, касе ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст. 32 ў дар бораи он ҷо худ диддаасту шунидааст, шоҳидӣ медиҳад, аммо шоҳидии ўро ҳеч кас қабул намекунад. 33 Валие ҳар кас ки шоҳидии ўро қабул мекунад, бо ин тасдиқ мекунад, ки Худо ҳамеша ҳақ аст. 34 Фиристодашудаи Худо суханони Худоро мегӯяд, чунки Худо Рӯҳашро бе меъёр мебахшад. 35 Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дasti ў супоридааст. 36 Ҳар кӣ ба Писар имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мешавад, аммо ҳар кӣ ба Писар итоат намекунад, ҳеч гоҳ ҳаёт наҳоҳад дид ва гирифтори ғазаби Худо мегардад».

4

Сӯҳбати Исо бо зани сомарӣ

1 Вақте Исо фаҳмид, ки ба гӯши фарисиён ҳабар расидааст, ки ў аз Яҳё бештар шогирд дорад ва бештар мардумро таъмид медиҳад, 2 ҳол он ки мардумро шогирданаш таъмид медоданд, 3 ў Яҳудияро тарқ карда, боз ба сӯи Чалил раҳсипор шуд. 4 Роҳи ў аз вилояти Сомария мегузашт. 5 Инак, Исо ба Суҳор ном шаҳри Сомария омада расид, ки он дар наздикии заминест, ки Ёқуб ба писари худ Юсуф дода буд. 6 Дар он ҷо ҷоҳи Ёқуб буд. Исо аз сафар монда шуда, барои дам гирифтан дар канори ҷоҳ нишаст. Вақт қариби нисфириӯзӣ буд. 7-8 (7-8) Шогирдони ў барои ҳаридани ҳӯрокворӣ ба шаҳр рафтанд.

Ҳамин вақт як зани сомарӣ барои об ба сари ҷоҳ омад. Исо ба зан гуфт: «Барои нӯшиданам об дех».

9 «Чай тавр Шумо, ки яхудай ҳастед, аз мани сомарй об мепурсед?» — гуфт ба Ү зани сомарй. (Гап дар сари он аст, ки яхудиён бо сомариён рафтуомад надоранд). 10 Исо чавоб дод: «Агар ту медонистӣ, ки Худованд чай чизро ато мекунад ва касе ки ба ту „Барои нӯшиданам об дех“ мегӯяд, кист, ту худат аз ү об хоҳиш мекардӣ ва ү ба ту оби ҳаёт медод». 11 Зан ба ү мегӯяд: «Хочаам, Шумо сатил надоред, ҷоҳ бошад, чукур аст. Пас, аз кучо оби ҳаёт мегиред? 12 Магар Шумо аз аҷдоди мо ёкуб, ки ин ҷоҳро ба мо дод ва аз он худаш, писаронаш ва ҷорвояш об менӯшиданд, бузургтар ҳастед?»

13 Исо чавоб дод: «Ҳар касе ки аз ин об нӯшад, боз ташна ҳоҳад шуд. 14 Аммо ҳар кӣ аз обе, ки Ман ба ү медиҳам, бинӯшад, ҳеч гоҳ ташна наҳоҳад шуд. Обе, ки Ман ба ү медиҳам, аз даруни ү мисли ҷорӣ шудани оби ҳаёти абадӣ мешавад».

15 Зан ба ү гуфт: «Хочаам, ба ман аз ин об дихед, ки дигар ташна нашавам ва барои об ба ин ҷоҳ наоям!» 16 Исо ба ү гуфт: «Рафта, шавҳаратро ҷег зада биё». 17 «Ман шавҳар надорам», — ҷавоб дод зан.

Исо ба ү гуфт: «Рост гуфтӣ, ки шавҳар надорӣ. 18 Ту панҷ шавҳар доштӣ ва он марде, ки бо ү ҳоло зиндагӣ мекунӣ, шавҳари ту нест. Ту рост гуфтӣ». 19 Зан ба ү гуфт: «Хочаам, мебинам, ки Шумо пайғамбар ҳастед. 20 Аҷдодони мо дар сари ин кӯҳ ибодат мекарданд, аммо шумо, яхудиён мегӯед, ки одамон бояд дар Ерусалим ибодат кунанд». 21 Исо ба ү дар ҷавоб гуфт: «Эй зан, ба Ман бовар кун, ки вақту соате фаро мерасад, ки ба Падари осмонӣ на дар сари ин кӯҳ ва на дар Ерусалим саҷда ҳоҳед кард. 22 Шумо, сомариён намедонед, ки ба чай саҷда мекунед, аммо мо медонем, ки ба кӣ саҷда мекунем, зеро начот ба воситаи яхудиён меояд. 23 Вале вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки саҷдакунандагони ҳақиқӣ ба

Падар дар рӯҳ ва ростӣ саҷда мекунанд, зеро Падар барои худ ҷунин саҷдакунандагонро мечӯяд! 24 Худо рӯҳ аст ва онҳое, ки ба ү саҷда мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ саҷда кунанд».

25 Зан ба ү гуфт: «Медонам, ки Таъиншудаи Худо бояд биёяд. Вақте ки ү меояд, ҳама чизро ба мо баён мекунад». 26 «Он кас Манам, ки бо ту сӯҳбат мекунам», — ҷавоб дод Исо.

27 Ҳамин вақт шогирдони Исо аз шаҳр баргашта, ҳайрон монданд, ки Исо бо зане сӯҳбат мекунад. Лекин касе напурсид, ки Исо чай меҳоҳад ё ҷаро бо он зан сӯҳбат мекунад. 28 Зан кӯзai худро монду ба шаҳр рафта, ба мардум гуфт: 29 «Рафтем, шахсеро мебинед, ки ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як гуфт. Шояд ү Таъиншудаи Худо бошад?»

30 Он гоҳ мардум аз шаҳр баромада ба назди Исо омаданд. 31 Дар ин миён шогирдон аз Исо ҳоҳиш карда гуфтанд: «Устод, ягон чиз хӯред!» 32 Исо ҷавоб дода гуфт: «Ман ҳӯроке дорам, ки шумо аз он бехабаред». 33 Шогирдон боз ба ҳамдигар гуфтанд: «Шояд касе ба ү ҳӯрок оварда бошад?» 34 Исо ба онҳо гуфт: «Ҳӯроки Ман иҷро кардани хости Фиристандаам ва ба анҷом расондани корҳои ӯст. 35 Магар шумо намегӯед, ки „Баъд аз ҷорӣ мөҳи дигар мавсими дарав фаро мерасад?“ Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ҷашмонатонро кушода, ба қишиғор нигоҳ кунед, ки он чай гуна пухта расида, барои дарав тайёр шудааст! 36 Даравгар ҳам музди худро мегирад ва ҳам барои ҳаёти абадӣ ҳосил ҷамъ мекунад, то ки ҳам коранда ва ҳам даравгар якҷоя ҳурсанд шаванд. 37 Ин ҷо ҷунин сухан бамаврид аст: „Яке мекораду дигаре медараవад“. 38 Ман шуморо барои даравидани ҳосиле фиристандам, ки шумо барои он заҳмат накашидаед, дигарон заҳмат кашидаанд, аммо шумо ба маҳсули меҳнати онҳо шарик шудаед».

39 Мардуми зиёде аз сомариёни ин шаҳр ба туфайли суханони он зан, ки «ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як байён кард» гуфта буд, ба Исо имон оварданд.

40 Вақте ки сомариён ба назди Исо омада, аз ӯ хоҳиш карданд, ки ҳамроҳи онҳо бимонад, ӯ ду рӯз дар он ҷо монд. 41 Он гоҳ шумораи зиёдтари мардум ба Исо аз рӯи суханони худи ӯ имон оварданд. 42 Онҳо ба он зан гуфтанд: «Акнун мо на аз барои суханони ту имон меовarem, балки худамон суханҳояшро шунида фаҳмидем, ки Вай ҳақиқатан Начотдиҳандай ҷаҳон аст».

Шифо ёфтани писари амалдор

43 Баъд аз ду рӯз Исо аз он ҷо баромада, ба Чалил рафт. 44 ӯ худ шоҳидӣ медод, ки пайғамбар дар дӣёри худ қадр надорад. 45 Аммо, вақте ки ӯ ба Чалил омад, мардуми он ҷо ӯро қабул карданд, чунки онҳо ҳангоми ҷашни ид дар Ерусалим буданд ва ҳамаи корҳоero, ки Исо дар он ҷо карда буд, дида буданд.

46 Исо боз ба Қанои Чалил, ки пештар дар он ҷо обро ба шароб табдил дода буд, омад. Дар Кафарнаҳум писари як амалдори дарбор бемор буд. 47 Ин амалдор аз Яхудия ба Чалил омадани Исоро шунида ба назди ӯ омад ва илтиҷо кард, ки ба Кафарнаҳум омада, писари ӯро, ки дар дами марг буд, шифо бахшад. 48 Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Шумо то ягон нишона ва мӯъчизае набинед, имон намеоваред». 49 «Хочаам! Писарам ҳанӯз намурда биёed!» — гуфт амалдори дарбор. 50 Исо гуфт: «Ба хонаат баргард, писарат намемирад». Он мард ба суханони Исо имон оварда, сӯи хонааш раҳсипор шуд.

51 Ҳанӯз дар аснои роҳ хизматгоронашман „Ҷойгаҳатро бардошта роҳ ӯро пешвоз гирифта гуфтанд, ки

писари ӯ зинда аст. 52 Амалдор аз онҳо пурсид, ки дар қадом соат ҳолаш хуб шуд. Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Табаш дирӯз соати яки рӯз паст шуд». 53 Он гоҳ падари бача фаҳмид, ки ин ҳамон соат рӯй дод, ки Исо ба ӯ «Писарат намемирад» гуфта буд. Пас ӯ бо тамоми аҳли хонаводааш ба Исо имон оварданд. 54 Ин мӯъчизаи дуюме буд, ки Исо баъди аз Яхудия ба Чалил баргаштанаш нишон дода буд.

5

Шифо ёфтани мард дар назди ҳавз

1 Баъд аз он айёми иди яхудиён буду Исо ба Ерусалим рафт.

2 Дар Ерусалим дар наздикии Дарвозаи Гӯсфандон ҳавзэ буд, ки ба забони ибронӣ Байт-Ҳасдо номида мешуд. Он панҷ айвон дошту

3-4 (3-4) шумораи зиёди беморон: кӯрҳо, лангҳо ва шалҳо дар он ҷо меҳобиданд. * 5 Дар он ҷо инчунин марде меҳобид, ки сиё ҳашт сол боз гирифорти беморӣ буд. 6 Вақте Исо дид, ки ӯ дар он ҷо хобидааст ва фаҳмид, ки вай муддати дароз бемор аст, аз вай пурсид: «Мехоҳӣ сиҳат шавӣ?» 7 «Хочаам, — ҷавоб дод бемор, — ман касе надорам, ки ҳангоми ба талотум омадани об маро ба ҳавз андозад. То ман наздик меоям ки, каси дигар аллакай аз ман пештар ба ҳавз медарояд». 8 Исо ба ӯ гуфт: «Бархез, ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард!» 9 Он мард фавран сиҳат шуда, ҷойгаҳи худро бардошта рафт.

Он рӯз рӯзи истироҳат буд. 10 Аз ин сабаб роҳбарони яхудӣ ба марди шифоёfta гуфтанд: «Имрӯz рӯзи истироҳат аст, бинобар ин раво нест, ки ҷойгаҳатро бардошта барӣ!» 11 «Касе, ки маро шифо дод, ба

* 5:3-4 5:3-4 Дар баззе нусхаҳои қадими навиштаҷот пурра ё қисман доҳил шудааст, ки: «Онҳо мунтазири ба ҷунбиш омадани об буданд, зеро фариштаи Ҳудованд дар мавриди муайян ба ҳавз поён фаромада, обро мечунбонд ва касе, ки баъди ҷунбиши об якум шуда ба об медаромад, аз ҳар беморие, ки дошт, шифо мейғт».

12 Онҳо аз ў пурсиданд: «Кадом одам ба ту „Ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард“ гуфт?»¹³ Аммо марди шифоёфта намедонист, ки Вай кӣ буд, чунки Исо дар байни мардуми онҷобуда аз назар ғоиб шуд.

¹⁴ Пас аз он Исо ўро дар Хонаи Худо диди гуфт: «Гӯш кун, акнун ту шифо ёфтӣ. Дигар гуноҳ нақун, то ба чизи бадтаре дучор нашав!». ¹⁵ Он мард ба назди роҳбарони яҳудӣ рафта, гуфт, ки ўро Исо шифо додааст. ¹⁶ Азбаски Исо чунин корҳоро дар рӯзи истироҳат мекард, яҳудиён аз дунболи ў афтоданд. ¹⁷ Аммо Исо ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Падари Ман ҳамеша кор мекунад ва Ман низ ҳамеша кор мекунам!». ¹⁸ Бинобар ин дар роҳбарони яҳудӣ нияти куштани Исо боз зиёдтар шуд, чунки ў на танҳо қоиди рӯзи истироҳатро вайрон мекард, балки Худоро боз Падари худ номида, бо ҳамин худро бо Худо баробар мекард.

Иҳтиёри Писар

¹⁹ Аммо Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, Писар бо иҳтиёри худ ҳеч кореро карда наметавонад, фақат он чӣ мебинад, ки Падар мекунад, Писар низ мекунад. Ҳар чӣ Падар мекунад, ҳамонро Писар ҳам мекунад. ²⁰ Азбаски Падар Писарро дӯст медорад, ҳар чиро ки худ мекунад, ба ў низ нишон медиҳад. Вай ба Писар аз ин ҳам корҳои бузургтарро нишон медиҳад, ки ҳамаи шумо ба ҳайрат меафted. ²¹ Ҳамон тавр ки Падар мурдагонро зинда мекунад ва ба онҳо ҳаёт мебахшад, ҳамчунин Писар, ба ҳар кӣ ҳоҳад, ҳаёт мебахшад. ²² Зоро Падар ҳеч қасро ҳукм намекунад, балки ҳукм карданро пурра ба Писар супоридааст, ²³ то ҳама Писарро ҳамон тавр эҳтиром кунанд, ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе, ки Писарро эҳтиром намекунад, Падарро ҳам, ки фиристандай ўст, эҳтиром намекунад.

²⁴ Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ сухани Маро мешунавад ва ба фиристандай Ман имон меоварад,

соҳиби ҳаёти абадӣ мебошад. Ў ҳукм карда намешавад, балки аллакай аз марг ба ҳаёт гузаштааст. ²⁵ Ба шумо рост мегӯям, вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки мурдагон садои Писари Худоро мешунаванд ва ҳар касе, ки ўро бишнавад, зинда мешавад. ²⁶ Чунон ки Падар сарчашмаи ҳаёт аст, Писарро низ сарчашмаи ҳаёт кардааст. ²⁷ Инчунин ў ба Писар қудрати ҳукм карданро додааст, зоро Писар Фарзанди Инсон аст. ²⁸⁻²⁹(28-29) Аз ин дар ҳайрат намонед, чунки вақту соате фаро мерасад, ки ҳамаи мурдагон садои ўро шунида аз қабрҳояшон мебароянд. Онҳо, ки некӣ карда буданд, барои ҳаёт ва онҳое, ки бадӣ карда буданд, барои маҳкум шудан бармехезанд.

³⁰ Ман наметавонам ба иҳтиёри худ кореро иҷро кунам: Ман он чӣ бишнавам, ҳамон тавр ҳукм мекунам ва ҳукми Ман одилона аст, зоро Ман на хости худамро, балки хости фиристандаамро иҷро кардан меҳоҳам.

Шоҳидони Исо

³¹ Агар Ман дар бораи худ шаҳодат дижам, шаҳодати Ман эътибор надорад. ³² Аммо Ман шоҳиди дигаре дорам ва медонам, ки шоҳидии ў дар бораи Ман ҳаққонист. ³³ Шумо одамони худро ба назди Яҳё фиристодед ва ў дар бораи ростӣ шаҳодат дод. ³⁴ Дар воқеъ, Ман мӯҳточи шаҳодати инсон нестам, фақат ба хотири начоти шумо инро гуфтам. ³⁵ Яҳё монанди ҷароғи фурӯзон дураҳшандა буд ва шумо хостед, ки муддате ҳам бошад, дар равшании ў хурсандӣ кунед.

³⁶ Вале Ман шаҳодати бузургтар аз он, ки Яҳё дода буд, дорам. Он корҳое, ки барои иҷро кардан Падар ба Ман супоридааст ва худи он корҳое, ки Ман ба ҷо меоварам, шоҳиди онанд, ки Маро Падар фиристодааст! ³⁷ Ҳамин Падарам, ки Маро фиристодааст, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. Шумо тамоман на овозашро шунидаед ва на намуди ўро дидаед. ³⁸ Қаломи ў дар дилҳои

шумо нест, зеро шумо ба каси фиристодааш имон намеоваред. ³⁹ Шумо навиштачотро меомүзед ва фикр мекунед, ки дар он ҳаёти абадй мейёбед. Вале он ҳам дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ⁴⁰ Бо вучуди ин шумо намехоҳед, ки ба пеши Ман оеду ба ҳаёт соҳиб шавед.

⁴¹ Ман ба таърифи инсон мӯҳтоҷ нестам. ⁴² Ман медонам, ки шумо дар дилҳоятон муҳаббати Худоро надоред! ⁴³ Ман назди шумо аз номи Падари худ омадаам ва шумо Маро қабул намекунед, вале агар каси дигар ба назди шумо аз номи худ биёяд, шумо ўро қабул мекунед. ⁴⁴ Агар шумо таърифи яқдигарро маъқул донеду барои ҷустани таърифи Худои яккаву ягона кӯшиш нақунед, чӣ тавр имон оварда метавонед?!

⁴⁵ Гумон нақунед, ки Ман шуморо дар пеши Падар айбдор мекунам, айбдоркунандай шумо Мӯсо аст, ки ба ў умед мебандед! ⁴⁶ Агар шумо ба Мӯсо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, зеро ў дар бораи Ман навишта буд. ⁴⁷ Вале, агар шумо ба он чӣ, ки ў навиштааст, имон наоваред, чӣ тавр ба суханони Ман бовар мекунед?»

6

Сер карданӣ панҷ ҳазор кас

¹ Баъд аз ин Исо ба соҳили дигари кӯли Чалил, ки баҳри Табария низ номида мешавад, равона шуд. ² Аз паси ў мардуми бисёре рафтанд, зеро онҳо мӯъчизаҳои ўро дар шифо додани беморон диданд. ³ Исо ба болои кӯҳ баромада, ҳамроҳи шогирдонаш дар ҳамон ҷо нишаст. ⁴ Айёми ҷашнгирӣ иди Балогардони яхудиён наздик омада буд. ⁵ Исо ба атроф нигоҳ карду мардуми зиёди ба тарафаши омадистодаро дид, ба Филиппус гуфт: «Барои сер карданӣ инҳо аз кучо бояд нон ҳарем?» ⁶ ў хуб медонист, ки чӣ кор мекунад, аммо Филиппусро санҷидани шуда ин суханонро гуфт. ⁷ Филиппус

дар ҷавоб гуфт: «Ба дусад динор нон ҳарем ҳам, ба ҳар кас ақаллан яклуқмагӣ намерасад».

⁸ Яке аз шогирдонаш, Андриёс, ки ба родари Шимъӯни Петрус буд, ба Исо гуфт: ⁹ «Дар ин ҷо писарбачае ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳӣ дорад. Вале ба ин қадар мардуми зиёд вай чӣ мешавад?» ¹⁰ «Ба мардум гӯед, ки бишнанд», — гуфт Исо. Дар он ҷо сабзазор буд. Шумораи ҳамаи нишастагон қарип панҷ ҳазор мард буд. ¹¹ Исо нонро гирифта дуои шукронга ҳонду онро ба нишастагон тақсим карда дод. Баъд бо моҳихо ҳам чунин кард ва ба ҳама чӣ қадаре ки меҳостанд, ҳамон қадар дод. ¹² Вақте мардум сер шуданд, Исо ба шогирдони худ гуфт: «Нонпораҳои бокимондaro ҷамъ кунед, ки ҳеч ҷиз исроф нашавад». ¹³ Шогирдон нонпораҳои панҷ нони ҷавро, ки аз ҳӯрандаҳо боқӣ монда буд, ҷамъ намуда, дувоздаҳ сабадро пур карданд.

¹⁴ Мардум мӯъчизаи Исоро дида гуфтанд: «ӯ ҳақиқатан ҳамон пайғамбарест, ки бояд ба ҷаҳон биёяд!» ¹⁵ Исо фаҳмид, ки онҳо нияти омада, ўро дастгир ва ба зўри подшоҳ қардан доранд, аз ин рӯ, танҳо ба кӯҳ баромад.

Дар рӯи об роҳ гаштани Исо

¹⁶ Вақти шаб шуд, шогирдони Исо ба лаби баҳр фаромаданд ¹⁷ ва ба қαιқ савор шуда, ба соҳили дигари баҳр, ба сӯи Кафарнаҳум равона шуданд. Рӯз аллакай торик шуд, вале Исо ҳанӯз ба наздашон наомада буд. ¹⁸ Аз сабаби вазидани шамоли саҳт баҳр ба талотум омад. ¹⁹ Вақте онҳо ба масофаи панҷ-шаш километр қαιқро ҷонда рафтанд, Исоро диданд, ки дар рӯи об қадамзанон ба қαιқ наздик мешавад. Онҳо тарсиданд. ²⁰ «Натарсед, ин Манам!» — гуфт ба онҳо Исо. ²¹ Онҳо меҳостанд, ки ўро ба қαιқ гиранд, вале қαιқ ҳамон замон ба соҳиле, ки онҳо равона буданд, омада расид.

Исо нони ҳаёт аст

22 Рұзи дигар мәрдүме, ки дар соҳили дигари баҳр монда буданд, фаҳмиданд, ки шогирдони Исо ба ягона қаиқе, ки дар он қо буд, савор шуда рафтаанд. Онҳо боз диди буданд, ки Исо ҳангоми ба қаиқ савор шудани шогирдонаш ба онҳо ҳамроҳ нашуд ва онҳо бе ү рафта буданд. 23 Он вакт одамон аз Табария дар якчанд қаиқ ба наздикии маҳале омаданд, ки дар он қо пас аз дуой шукронай Худованд нон хұрда буданд.

24 Вакте мәрдүм диданд, ки дар он қо на Исо ҳасту на шогирдонаш, ба қаиқшо савор шуда, ба чустучүй ү ба Кафарнаұм рафтанд. 25 Баъд үро дар он тарафи баҳр ғёftа, аз ү пурсыдан: «Устод, Шумо кай ба ин қо омадед?» 26 Исо дар چавоб ба онҳо гүфт: «Ба шумо рост мегүйм, ки шумо Маро на аз барои он ки мүйчижаоямро диди, чустучү мекунед, балки аз барои он ки то сер шудан нон хұрдед! 27 На барои хұроки нешшаванда, балки барои хұроке, ки то ҳаёти абаді мемонад, меңнат кунед. Ин хұрокро Фарзанди Инсон ба шумо медиҳад, чунки Худо-Падар ба ичрои ин кор ба ү розигиашро додааст».

28 Онҳо аз Вай пурсыдан: «Барои ичро кардан талаби Худо мөчіл бояждын?» 29 Исо ба онҳо چавоб дод: «Талаби Худо ин аст, ки ба каси фиристодааш имон оваред». 30 Онҳо пурсыдан: «Ту ба мо чий мүйчизае нишон медиҳі, ки мо онро диди ба Ту имон оварем? Ту чий кор мекуній? 31 Ачдодони мо дар биёбон нони манна ^{*} хұрданд. Чунон ки дар навишташот гүфта шудааст, ки ү барои хұрдан ба онҳо аз осмон нон дод». 32 Исо ба онҳо چавоб дод: «Ба шумо рост мегүйм, ки нонро аз осмон ба шумо мүсін надодааст, ин Падари Ман аст, ки ба шумо аз осмон нони ҳақиқи мединад». 33 Зоро нони Худо он аст, ки аз осмон поён

меояду ба қаҳон ҳаёт мебахшад».

34 «Хочаам, — гүфтанд онҳо, — ба мо ҳамеша чунин нон бидеҳ!»

35 Исо ба онҳо гүфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам. Ҳар касе ки назди Ман биёяд, гурусна нахоҳад монд ва ҳар касе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад шуд. 36 Аммо, чунон ки Ман ба шумо гүфта будам, шумо Маро дидед, vale бовар намекунед. 37 Ҳар касе ки үро Падар ба Ман ато кардааст, сүи Ман ҳоҳад омад ва ҳар касе ки ба назди Ман биёяд, Ман үро берун нахоҳам ронд. 38 Зоро Ман аз осмон на барои ичро кардан иродай худ, балки барои ичро кардан иродай фиристандаам фаромадаам. 39 Иродай фиристандаи Ман ин аст, ки аз он қасоне, ки ү ба Ман ато кардааст, ҳеч якеро аз даст нағиҳам, балки дар рўзи қиёмат онҳоро зинда гардонам. 40 Зоро иродай Падари Ман ин аст: ҳар кас ки Писарро бинаду ба ү имон оварад, ҳаёти абаді ба даст оварад ва дар рўзи қиёмат Ман үро зинда мекунам».

41 Он гоҳ дар байни мәрдүм барои он ғавғо бархост, ки ү «Ман нонам, ки аз осмон фаромадаам» гүфт.

42 Онҳо гүфтанд: «Магар ин ҳамон Исои писари Юсуф нест, ки ҳам падар ва ҳам модари үро мешиносем? Акнун ү чий тавр „Ман аз осмон фаромадаам“ гүфта метавонад?» 43 «Байни худ гурғур нақунед!» — дар چавоб гүфт ба онҳо Исо. 44 «То Падар, ки Маро фиристодааст, касеро ба Ман қалб нақунад, ҳеч кас назди Ман омада наметавонад ва қалшударо дар рўзи қиёмат Ман зинда ҳоҳам кард. 45 Дар китоби пайғамбарон навишта шудааст: „Ҳамаи онҳо аз Худо таълим ҳоҳанд гирифт“. Ҳар касе ки Падарро шунида ва аз ү таълим гирифта бошад, ба назди Ман меояд. 46 Ин маъни онро надорад, ки касе Падарро додааст. Фақат касе, ки аз пеши Худо омадааст, Падарро

* **6:31** 6:31 ин хұрокест, ки Худо ба ҳалқи Истроил аз осмон медод, вакте ки онҳо аз ғуломии Миср баромада, дар биёбон буданд (ниг. китоби Хуруц 16:13–19).

дидааст. ⁴⁷ Ба шумо рост мегүям, он ки имон дорад, ҳаёти абадй ёфтааст.

⁴⁸ Ман нони ҳаёт ҳастам. ⁴⁹ Ачдодони шумо дар биёбон хүреки маннаро хүрданд, vale az марг начот наёфтанд. ⁵⁰ Аммо ноне, ки az осмон мефурояд, дигар хел аст: касе ки онро бихүрад, намемираад. ⁵¹ Ман он нони ҳаётам, ки az осмон фаромадааст. Ҳар кас ин нонро бихүрад, ҳаёти абадй пайдо мекунад. Ноне, ки Ман медиҳам, бадани Ман аст, ки онро ба хотири зинда мондани чаҳон фидо мекунам».

⁵² Пас аз ин дар байни мардум баҳси пуршиддат авҷ гирифт: «Ин шахс чй тавр бадани худро барои хүрдани мо дода метавонад?!» ⁵³ Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегүям, ки агар бадани Фарзанди Инсонро нахўред ва хуни ўро нанӯшед, ҳаёт пайдо намекунед. ⁵⁴ Ҳар кй бадани Маро бихүрад ва хуни Маро бинӯшад, ҳаёти абадй мейбад ва Ман дар рӯзи қиёмат ўро зинда хоҳам кард. ⁵⁵ Зоро бадани Ман хүреки ҳақиқӣ ва хуни Ман нӯшокии ҳақиқист. ⁵⁶ Ҳар кй бадани Маро бихүрад ва хуни Маро бинӯшад, вай дар Ман зиндагӣ мекунад ва Ман дар ў. ⁵⁷ Чунон ки Маро Падар фиристод, ки ў худ сарчашмаи ҳаёт аст ва Ман ба воситай ў зиндаам, ҳамчунин, касе ки Маро бихүрад, ба воситай Ман зиндагӣ мекунад. ⁵⁸ Ин аст ноне, ки az осмон поён фаромад. Вай монанди он ноне нест, ки ачдодони шумо хүрданд, vale az марг начот наёфтанд. Аммо ҳар кй ин нонро бихүрад, то абад зинда хоҳад монд». ⁵⁹ Ин суханонро Исо ҳангоми дар ибодатхонаи Кафарнаҳум таълим доданаш гуфт.

Калом дар бораи ҳаёти абадӣ

⁶⁰ Бисёре аз шогирдон суханони ўро шунида гуфтанд: «Ин таълимоти вазнин аст! Кй онро қабул карда метавонад?» ⁶¹ Исо медонист, ки шогирдонаш az суханонаш гур-гур карда истодаанд ва ба онҳо гуфт: «Магар ин шуморо аз роҳ мезанад?

⁶² Пас, агар шумо ба ҷои аввалай худ боло баромадани Фарзанди Инсонро медиded, чй кор мекардед? ⁶³ Ҳаётро Рӯҳ мебахшад ва ҷисм ин корро карда наметавонад. Он суханоне, ки Ман ба шумо гуфтам, рӯҳ ва ҳаёстанд. ⁶⁴ Аммо дар байни шумо шахсоне ҳам ҳастанд, ки имон намеоваранд». (Исо аз аввал медонист, ки ба ў кй имон наовардааст ва кй дар ҳаққи ў хиёнат мекунад). ⁶⁵ ў давом дода гуфт: «Аз ин рӯ ба шумо гуфтам, ки фақат он кас назди Ман омада метавонад, ки Падар ба ў ихтиёри омаданро дода бошад».

⁶⁶ Баъд аз ин бисёри шогирдонаш az ў рӯй гардонданду дигар ҳамроҳи ў нарафтанд. ⁶⁷ Пас, Исо аз он дувоздаҳ шогирдаш пурсид: «Шояд шумо ҳам рафтани ҳастед?» ⁶⁸ «Эй Худованд, — ҷавоб дод ба ў Шимъўни Петрус, — мо ба назди кй меравем? Суханони ҳаёти абадӣ аз они туанд. ⁶⁹ Мо имон овардем ва фаҳмиDEM, ки Ту Шахси Муқаддаси Худо ҳастӣ». ⁷⁰ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар Ман худам дувоздаҳ шогирдро интиҳоб накардаам? Вале як нафар аз байни шумо шайтон аст!»

⁷¹ ў инро дар бораи Яхудои писари Шимъўни Исқарют, яке аз дувоздаҳ шогирдонаш мегуфт, ки дар оянда ба Исо хиёнат кард.

7

Беимонии бародарони Исо

¹ Баъд аз он Исо дар сарзамини Чалил мегашт. ў намехост, ки дар Яхудия бошад, ҷунки роҳбарони яхудӣ хоҳони марги ў буданд.

² Иди Хаймаҳои яхудиён наздик омад ³ ва бародарони Исо ба ў гуфтанд: «Аз ин ҷо баромада, ба Яхудия рав! Бигзор шогирдонат ҳам корҳои мекардагӣатро дар он ҷо бубинанд. ⁴ Зоро касе ки шӯҳрат пайдо кардан меҳоҳад, корҳои худро дар пинҳонӣ намекунад. Ту, ки ин гуна корҳоро мекунӣ, худро ба ҷаҳон ошкор намо» ⁵ (Ҳатто бародаронаш ба ў имон надоштанд). ⁶ «Вақту

соати Ман ҳанұз нарасидааст, — қавоб дод ба онҳо Исо, — барой шумо ҳар вақт хуб аст. ⁷ Қаҳон наметавонад аз шумо нафрат дошта бошад, vale Маро бад мебинад, чунки Ман бад будани корхой онро шаҳодат медиҳам. ⁸ Шумо ба ин ид равед, vale Ман намеравам, чунки вақти Ман ҳанұз нарасидааст». ⁹ Инро ба онҳо гуфта, Исо дар Чалил монд.

Таълимоти Исо дар вақти ид

¹⁰ Аммо, пас аз он ки бародаронаш ба ид рафтанд, Исо ҳам на ошкоро, балки пинхонй ба он қо рафт.

¹¹ Дар вақти ид роҳбарони яхудӣ ӯро чустучӯ карданд. Онҳо «Ин одам дар күчост?» гуфта мепурсиданд. ¹² Дар байни мардум низ дар хусуси ӯ баҳси зиёде ба миён омад. «Вай одами хуб аст», — мегуфтанд баъзеҳо, дигарон эътиroz карда «Не, ӯ мардумро гумроҳ мекунад» мегуфтанд. ¹³ Аммо ҳама аз роҳбарони яхудиён тарсида, ошкоро дар бораи ӯ сухане ҳам ба забон намегирифтанд.

¹⁴ Дар миёни ҳаftai ид Исо ба Хонаи Худо омада, ба таълим додан шурӯй намуд. ¹⁵ Роҳбарони яхудӣ тааччуб карда мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар дониш дорад, дар сурате ки дар ҳеч қо таълим нағирифтааст?» ¹⁶ Исо дар қавоби онҳо гуфт: «Таълимоти Ман аз худам нест, балки аз касест, ки Маро фиристодааст. ¹⁷ Касе ки хости Худоро ба қо овардан меҳоҳад, мефаҳмад, ки ин таълимот аз Худост ё Ман аз худ мегӯям. ¹⁸ Ҳар кий аз номи худ сухан мегӯяд, барои худ шўҳрат мечӯяд, vale касе ки барои фиристандаи худ шўҳрат ба даст овардан меҳоҳад, ростқавл аст ва дар дили ӯ фиребе нест.

¹⁹ Магар Мұсө ба шумо шариатро надодааст? Бо вуҷуди ин ҳеч қадоми шумо онро риоя намекунед! Чаро Маро күштан меҳоҳед?» ²⁰ Мардум қавоб доданд: «Ту дев дорӣ! Кий Туromo күштан меҳоҳад?» ²¹ Исо ба онҳо гуфт: «Ман танҳо як кор

кардам ва шумо ҳама дар тааҷҷуб мондед. ²² Мұсө ба шумо анъанаи хатнаро фармуд (ин анъана на аз Мұсө, балки аз аҷдодон мондааст) ва шумо писаронатонро ҳатто дар рӯзи истироҳат хатна мекунед. ²³ Агар шумо барой вайрон нашудани шариати Мұсө дар рӯзи истироҳат писаратонро хатна мекарда бошед, пас чаро аз Ман ҳашмгин мешавед, ки дар рӯзи истироҳат инсонеро пурра шифо баҳшидам? ²⁴ Аз рӯи намуди зоҳирӣ ҳукм нақунед, балки аз рӯи адолат ҳукм кунед!»

Оё Исо Таъиншудаи Худо аст?

²⁵ Баъзе аз сокинони Ерусалим гуфтанд: «Магар ӯ ҳамон одам нест, ки ӯро күштан меҳоҳанд? ²⁶ Бинед, ӯ рӯйирост таълим медиҳад ва касе ба ӯ чизе намегӯяд. Наход ҳукуматдорон фаҳмида бошанд, ки ӯ ҳақиқатан Таъиншудаи Худо аст? ²⁷ Мо бошем, аз кучо будани ин одамро медонем. Аммо, вақте ки Таъиншудаи Худо меояд, аз кучо будани ӯро ҳеч кас намедонад».

²⁸ Он гоҳ Исо, ки дар Хонаи Худо машғули таълимдиҳӣ буд, хитоб карда гуфт: «Шумо Маро ва аз кучо буданамро медонед-а? Ман аз номи худам наомадаам. Касе ки Маро фиристодааст, ҳақ аст. Шумо ӯро намешиносад, vale ²⁹ Ман ӯро мешиносам, чунки Ман аз пеши ӯ омадаам ва ӯ Маро фиристодааст».

³⁰ Сипас онҳо хостанд ӯро дастгир күнанд, vale аз сабаби он ки вақти ӯ ҳанұз нарасида буд, касе ба ӯ даст нарасонд. ³¹ Бо вуҷуди он, аз байни мардум бисёриҳо ба ӯ имон оварда мегуфтанд: «Вақте ки Таъиншудаи Худо меояд, магар аз ин одам бештар мӯъчиза нишон дода метавонад?»

³² Фарисиён дар байни мардум пиҷир-пиҷиркунон дар бораи Исо гуфтани чүнин чизҳоро шуниданд. Баъд онҳо ва сардорони рӯҳонй барои дастгир кардани Исо посбонони Хонаи Худоро фиристоданд. ³³ Он гоҳ Исо гуфт: «Боз каме вақт бо шумо мемонаму баъд ба назди фиристандаи худ

бармегардам. ³⁴ Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед. Ба он чое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед». ³⁵ Роҳбарони яҳудӣ ба яқдигар гуфтанд: «Ӯ ба қучо рафтан меҳоҳад, ки мо Ӯро ёфта наметавонем? Оё Ӯ барои таълим додани гайрияҳудӣён ба шаҳрҳои онҳо рафтанист, ки мардуми мо низ он ҷо зиндагӣ мекунад? ³⁶ Ӯ „Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед“ ва „Ба он чое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед“ гуфта чиро дар назар дорад?»

³⁷ Дар рӯзи охирин ва муҳимтарини ид Исо аз ҷояш барҳеста, бо овози баланд эълон кард: «Қасоне ки ташнаанд, назди Ман оянд ва бинӯшанд! ³⁸ Дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки аз ботини он касе, ки ба Ман имон меовараад, дарёҳои оби ҳаёт ҷорӣ мешаванд». ³⁹ Ӯ инро дар бораи Рӯҳе гуфт, ки қасони ба Ӯ имоноварда қабул карданашон лозим буд. Рӯҳ ҳанӯз ато нашуда буд, зоро Исо ҳанӯз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалоли худ нагардида буд.

⁴⁰ Баъзе аз мардум суханони Ӯро шунида гуфтанд: «Ин одам дар ҳақиқат ҳамон пайғамбарест, ки мо мунтазираш будем!» ⁴¹ «Ин Таъиншудаи Худо аст!» — мегуфтанд дигарон.

Баъзеи дигарон мегуфтанд: «Таъиншудаи Худо ҳаргиз аз Ҷалил пайдо намешавад! ⁴² Охир, дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки Масех, яъне Таъиншудаи Худо бояд аз авлоди шоҳ Довуд, дар деҳаи Байт-Лаҳм, ки Довуд зиндагӣ мекард, пайдо шавад». ⁴³ Инак, дар байни мардум дар бораи Исо низоъ барҳост. ⁴⁴ Баъзехо меҳостанд Ӯро дастгир кунанд, лекин ҳеч кас ба Ӯ даст нарасонд.

Нобоварии роҳбарони яҳудӣ

⁴⁵ Вақте ки посбонон ба назди сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён баргаштанд, аз посбонон пурсиданд: «Чаро Ӯро наовардед?» ⁴⁶ Посбонон ҷавоб доданд: «Касе ҳаргиз монанди ин шахс сухан нагуфтааст!»

47 Фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Наход Ӯ шуморо ҳам гумроҳ карда бошад? ⁴⁸ Магар касе аз сардорон ё фарисиён ба Ӯ имон овардааст? ⁴⁹ Мардум бошад, аз шариат бехабар ва лаънатзадаанд!»

50 Аммо яке аз онҳо Ниқодимус, ки пештар ба назди Исо омада буд, ба онҳо гуфт: ⁵¹ «Оё аз рӯи шариатамон мо қасеро нашунида ва кори кардашро муайян накарда, ба Ӯ ҳукм мебарорем?» ⁵² Онҳо ҷавоб доданд: «Ту ҳудат-ку аз Ҷалил нестӣ? Навиштаҷотро биомӯз ва мебинӣ, ки аз Ҷалил пайғамбар баромада наметавонад».

[⁵³ Он гоҳ ҳама ба хонаҳояшон рафтанд.]

8

Бахшиши ёфтани зани гунаҳкор

1 Исо бошад, ба теппай Зайтун рафт. ² Саҳарии барвақт Ӯ боз ба Хонаи Худо омад. Тамоми мардум ба наздаш омаданд ва Ӯ нишаста ба таълим додани онҳо шурӯъ кард. ³ Дар ин вақт шариатдонону фарисиён ба назди Ӯ занеро оварданд, ки ҳангоми алоқаи беникоҳ доштанаш дастгир шуда буд. Ӯро дар пеши ҳама гузашта, ⁴ ба Исо гуфтанд: «Эй устод, ин зан ҳангоми алоқаи беникоҳ доштанаш дастгир шудааст. ⁵ Мӯсо дар шариат фармудааст, ки ҷунин занон бояд сангсор карда шаванд. Шумо чӣ мегӯед?» ⁶ Онҳо ин суханонро барои ба дом афтондани Исо гуфтанд, то ки баъд Ӯро айборд намоянд.

Аммо Исо сарашро ҳам карда бо ангушташ дар рӯи замин чизе менавишт. ⁷ Онҳо савол доданро бас намекарданд, ки Исо барҳеста, ба онҳо гуфт: «Касе ки дар байни шумо бегуноҳ бошад, бигзор аввалин шуда, Ӯро бо санг занад!» ⁸ Исо боз сарашро ҳам карда дар рӯи замин менавишт.

9 Мардум инро шуниданду аз қалонсолон сар карда яке аз паси дигар ба ҳар тараф пароканда шуданд. Он гоҳ Исо бо зане, ки дар пеши Ӯ истода буд, танҳо монд. ¹⁰ Ӯ

сари худро бардошта, аз зан пурсыд: «Эй зан, ҳамаи онҳо кучо рафтанд? Магар касе туро айбдор накард?» 11 «Ҳеч кас, ҳоча», — гуфт он зан. «Ман ҳам туро айбдор намекунам, — гуфт Исо. — Рав ва дигар гуноҳ накун». *]

Нури ҷаҳон

12 Исо боз ба мардум гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Касе, ки аз паси Ман меравад, дар торикий намегардад, балки нури ҳаёт бо ўст». 13 Фарисиён ба ў гуфтанд: «Ту аз номи худат шаҳодат медиҳӣ, бинобар ин шаҳодати Ту эътибор надорад». 14 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳатто агар Ман аз номи худам шаҳодат дижам, шаҳодати Ман боэътибор аст, зоро Ман медонам, ки аз кучо омадаам ва ба кучо меравам, vale шумо инро намедонед. 15 Шумо аз рӯи меъёри инсонӣ ҳукм мекунед, аммо Ман ҳеч қасро ҳукм намекунам. 16 Агар Ман ҳукм қунам ҳам, ҳукми Ман ҳақ аст, чунки Ман танҳо нестам: Падаре, ки Маро фиристодааст, бо Ман аст. 17 Дар шариати шумо ҳам навишта шудааст, ки шаҳодати ду гувоҳ боэътибор аст. 18 Ман аз номи худам шаҳодат медиҳам ва Падаре, ки Маро фиристодааст, низ бар Ман шаҳодат медиҳад». 19 Бинобар ин онҳо пурсиданд: «Падари Ту қучост?» «Шумо на Маро ва на Падарамро мешиносад, — ҷавоб дод Исо. — Агар шумо Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед». 20 Ин суханонро ў ҳангоми дар назди ҳазинаи Ҳонаи Ҳудо таълим додан гуфта буд. Вале касе ўро дастгир накард, чунки вақту соати ў ҳоло нарасида буд.

Пешгӯйии марги Исо

21 Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман баъд аз ҷанд вақт меравам. Шумо Маро ҷустуҷӯ мекунед, vale бо гуноҳатон ҳоҳед мурд. Инчунин ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед». 22 Роҳбарони яҳудӣ

гуфтанд: «Ў „Ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед“ гуфта чиро дар назар дошт? Оё ў ҳудкушӣ кардан меҳоҳад?» 23 Исо ба онҳо гуфт: «Шумо аз олами поён ҳастед, vale Ман аз олами боло. Шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, vale Ман аз ин ҷаҳон нестам. 24 Ман ба шумо гуфтам, ки „бо гуноҳҳоятон ҳоҳед мурд“. Зоро, агар бовар нақунед, ки он чӣ дар бораам гуфтам, Ман ҳастам, шумо ҳатман бо гуноҳҳоятон мемиред!» 25 «Ту қистӣ?» — пурсиданд онҳо аз Исо. ў ҷавоб дод: «Ман ҳамонам, ки аз аввал ба шумо гуфта будам. 26 Ман барои айбдор кардани шумо ҷизҳои зиёде гуфта метавонам, vale касе, ки Маро фиристодааст, ҳақ аст ва Ман он чиро, ки аз ў шунидам, ба ҷаҳон эълон мекунам».

27 Онҳо нафаҳмиданд, ки Вай ба онҳо дар бораи Падар мегуфт. 28 Инақ, Исо давом дода гуфт: «Вақте ки Фарзанди Инсонро дар салиб боло мебардоред, мефаҳмад, ки Ман ҳамонам† ва аз худ ҳеч коре намекунам, фақат он ҷизҳоеро мегӯям, ки Падар ба Ман таълим додааст. 29 Фиристандай Ман бо Ман аст, ў Маро танҳо нагузоштааст, зоро Ман ҳамеша кори табъи дили ўро мекунам».

30 Бисёр қасон аз рӯи ин суханон ба ў имон оварданد.

Шогирди ҳақиқӣ

31 Пас, Исо ба онҳое, ки ба ў имон оварданд, гуфт: «Агар шумо гуфтаҳои Маро риоя қунед, шогирдони ҳақиқии Ман мешавед 32 ва ростиро мефаҳмад ва ин рости шуморо озод мекунад». 33 Онҳо гуфтанд: «Мо аз авлоди Иброҳим ҳастем ва ҳаргиз ғуломи касе набудем! Пас, „озод ҳоҳед шуд“ гуфта, чиро дар назар дорӣ?» 34 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар касе ки гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст. 35 Ғулом дар як

* 8:11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот матни аз 7:53 то 8:11 дохил нашудааст.

† 8:28 Ё «Ман ҳастам» — ин номест, ки Ҳудо бо он худро номида буд (Ниг. Ҳуруҷ 3:14).

хонадон то охир зиндагый намекунад, аммо писар ҳамеша дар хонадон мемонаад. ³⁶ Агар Писар ба шумо озодӣ бахшад, он вакт ҳақиқатан озод ҳоҳед шуд. ³⁷ Ман медонам, ки шумо аз авлоди Иброҳим ҳастед, бо вуҷуди он шумо барои қуштани Ман тайёред, чунки суханони Маро қабул намекунед. ³⁸ Ман ба шумо ҷизҳоеро мегӯям, ки дар назди Падарам дидаам, шумо бошед, он кореро мекунед, ки аз падари худ шунидаад.

³⁹ «Аҷдоди мо Иброҳим аст!» — ба ӯ ҷавоб доданд онҳо. Исо ба онҳо гуфт: «Агар шумо ҳақиқатан аз авлоди Иброҳим мебудед, корҳои Иброҳимро ба ҷо меовардед. ⁴⁰ Вале шумо Маро, ки ростиро аз Ҳудо шунида ба шумо гуфтам, қуштан меҳоҳед! Иброҳим чунин кор накардааст! ⁴¹ Шумо корҳои падари худро ба ҷо меоваред!» «Мо-ку ҳаромзода неstem! — ба ғазаб омаданд онҳо, — мо як падар дорем, ки ӯ Ҳудо аст!»

⁴² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Агар Ҳудо падари шумо мебуд, шумо Маро дӯст медоштед, зоро Ман аз ҷониби Ҳудо омадаам. Ман худсарона наомадаам, балки ӯ Маро фиристодааст. ⁴³ Чаро шумо суханони Маро намефаҳмад? Чунки шумо тоқати шуниданি онҳоро надоред! ⁴⁴ Падари шумо иблис аст ва шумо орзувӯ ҳаваси падари худро иҷро кардан меҳоҳед. Ӯ аз азал одамкуш буд ва ҳеч гоҳ рост нагуфтааст, чун дар ӯ ростӣ нест. Дурӯғ гуфтан ба ӯ хос аст, ӯ дурӯғ мегӯяд, чунки ӯ дурӯғгӯй ва падари ҳамаи дурӯғҳост. ⁴⁵ Лекин, азбаски Ман рост мегӯям, шумо ба Ман имон намеоред. ⁴⁶ Кадоме аз шумо метавонад Маро дар ягон гуноҳ айбордor кунад? Пас, агар Ман ба шумо ростиро гӯjam, ҷаро ба Ман имон намеоред? ⁴⁷ Касе ки аз Ҳудо бошад, ба қаломи Ҳудо гӯш медиҳад. Шумо барои он гӯш намедиҳед, ки аз Ҳудо нестед».

† 8:58 Ниг. эзоҳи 8:28.

Исо ва Иброҳим

48 Мардум ба ӯ гуфтанд: «Магар мо нагуфтем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва девдорӣ?» ⁴⁹ Исо ҷавоб дод: «Ман дев надорам, балки Падари худро ҳурмат мекунам, vale шумо Маро бадном мекунед. ⁵⁰ Ман дар ҷустуҷӯи шӯҳрати худ нестам, каси дигаре дар ҷустуҷӯи он аст ва ӯ довар мешавад. ⁵¹ ба шумо рост мегӯям: касе ки гуфтаҳои Маро иҷро мекунад, ҳаргиз наҳоҳад мурд».

52 Онҳо ба Вай гуфтанд: «Акнун мо яқин донистем, ки Ту девона ҳастӣ. Аҷдоди мо Иброҳим мурд ва пайғамбарон ҳам мурданд. Вале Ту мегӯй, ки касе суханони Туро иҷро кунад, ҳаргиз намемираад. ⁵³ Иброҳим мурд, магар Ту аз ӯ бузургтар ҳастӣ? Пайғамбарон ҳам мурдаанд. Ту худро кӣ ҳисоб мекунӣ?» ⁵⁴ Исо ҷавоб дод: «Агар Ман худро шӯҳрат медодам, шӯҳрати Ман арзише намедошт. Аммо Маро Падарам шӯҳрат медиҳад, ки шумо Ӯро Ҳудои худ меҳонед! ⁵⁵ Шумо ҳеч вақт Ӯро намешиноҳтед, vale Ман Ӯро мешиносам. Агар Ман мегуфтам, ки Ӯро намешиносам, монанди шумо дурӯғгӯй мешудам. Вале Ман Ӯро мешиносам ва гуфтаҳои Ӯро ба ҷо меорам. ⁵⁶ Аҷдоди шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи омадани Маро мебинад. Вай ин рӯзро дид ва курсанд шуд!»

57 «Ту ҳанӯз панҷоҳсола нашудай ва наҳод Иброҳимро дида бошӣ?!» — гуфтанд одамон. ⁵⁸ Исо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки пеш аз ба дунё омадани Иброҳим ҳам Ман ҳастам!». ⁵⁹ Он ҳоҳ, онҳо барои сангкор кардани ӯ санг гирифтанд, vale Исо худро пинҳон карда, аз Ҳонаи Ҳудо баромада рафт.

9

Шифо ёфтани қӯри модарзод

¹ Исо роҳравон шахсеро дид, ки қӯри модарзод буд. ² Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Устод, аз барои гуноҳи кӣ ӯ қӯр таваллуд шудааст?

Аз барои гуноҳи худаш ё гуноҳи падару модараш?»³ Исо дар ҷавоб гуфт: «На аз барои гуноҳи худаш ва на аз барои гуноҳи падару модараш. Қўрии вай барои он аст, ки корҳои Худо дар ҳаёти вай нишон дода шаванд.⁴ То рӯз аст, мо бояд корҳои фиристандай Маро ичро кунем. Вақте ки шаб мешавад, касе кор карда наметавонад.⁵ То Ман дар ҷаҳон ҳастам, Ман нури ҷаҳонам».

⁶ Инро гуфта, ба замин туғ карду онро бо хок омехта, гилро ба ҷашмони кўр молид ва⁷ ба ў гуфт: «Рафта, дар ҳавзи Шилӯаҳ (маъни он „фиристода“ аст) рӯятро бишай».

Ў рафта, рӯяшро шусту бо ҷашмони бино баргашти. ⁸ Ҳамсояҳои ў ва қасони дигаре, ки ўро дар вақти садақа пурсиданаш дида буданд, ба ҳамдигар мегуфтанд: «Оё ин ҳамон шахс нест, ки нишаста гадой мекард?»⁹ «Бале, ин ҳамон шахс аст», — мегуфтанд баязехо. Дигарон мегуфтанд: «Не, ў фақат монанд аст». Он мард бошад, мегуфт, ки ман ҳамон одам ҳастам.¹⁰ «Ту чӣ тавр бино шудӣ?» — пурсиандаз ў.¹¹ Ў дар ҷавоб гуфт: «Марде бо номи Исо гиле сохта, ба ҷашмони ман молиду гуфт, ки ба Шилӯаҳ рафта, рӯямро шӯям. Ман рафта, рӯямро шустаму бино шудам».¹² «Ў дар кучост?» — пурсианд онҳо. «Намедонам», — ҷавоб дод ў.

Пурсучӯ оид ба шифо ёфтани марди ӯрп

¹³ Мардеро, ки пештар кўр буд, назди фарисиён бурданд.¹⁴ Рӯзе, ки Исо гил сохта, ҷашмони ўро шифо дод, рӯзи истироҳат буд.¹⁵ Фарисиён ҳам ўро пурсианд, ки чӣ тавр ў бино шуд. ў ҷавоб дод: «Ў ба ҷашмонам гил молиду ман рӯямро шустам ва акнун мебинам».¹⁶ Баъзе аз фарисиён гуфтанд, ки одами ин корро карда аз ҷониби Худо нест, чунки қоидаҳои рӯзи истироҳатро риоя намекунад. Лекин дигарон мегуфтанд: «Магар шахси гунаҳкор метавонад чунин мӯъчизаҳоро

нишон диҳад?» Ҳамин тавр дар миёни онҳо низоъ ба вучуд омад.

¹⁷ Онҳо боз аз кўр пурсианд: «Ту дар бораи Вай чӣ гуфта метавонӣ? Охир Вай ҷашмони туро бино кардкӯ». «Ў пайғамбар аст», — ҷавоб дод он мард.

¹⁸ Онҳо то падару модари он кўрро даъват накарданд боварӣ надоштанд, ки ин одам пештар кўр буду баъд бино шуд. Баъд аз даъват кардан¹⁹ аз онҳо пурсианд: «Ин писари шумост? Шумо мегӯед, ки ў кўр таваллуд шуда буд. Пас, чӣ тавр ў ҳоло дида метавонад?»²⁰ Падару модари вай ҷавоб доданд: «Мо медонем, ки ин писари мост ва кўр таваллуд шудааст.²¹ Аммо намедонем, ки чӣ тавр ў акнун медидағӣ шуд ва кист он касе, ки ҷашмони ўро шифо додааст. Аз худи ў бипурсед. ў ба воя расидааст ва худаш дар бораи худ гуфта метавонад».²² Падару модари ў аз тарси роҳбарони яхудӣ чунин ҷавоб доданд, зеро роҳбарони яхудӣ чунин қарор карданд: ҳар кӣ Исроро Табъиншуудаи Худо гӯяд, аз ибодатхона чудо карда мешавад.²³ Барои ҳамин ҳам падару модари вай гуфтанд, ки «Ў ба воя расидааст, аз худаш пурсыед».

²⁴ Инак, шахсеро, ки кўр буд, бори дигар ҷеф зада, ба ў гуфтанд: «Ба Худо росташро бигӯй! Мо медонем, ки он шахс гунаҳкор аст».²⁵ «Гунаҳкор аст ё не, ман намедонам, — ҷавоб дод ў. — Ҳаминашро медонам, ки ман кўр будам ва акнун мебинам».²⁶ Онҳо боз пурсианд: «Ў бо ту чӣ кор кард? Чӣ тавр ҷашмони туро бино кард?»²⁷ «Ман ба шумо гуфта будам, vale шумо гӯш накардед, — ҷавоб дод ў. — Чаро боз шунидан меҳоҳед? Шояд шумо ҳам шогирди ў шудани ҳастед?»²⁸ Онҳо ўро ҷанг карда: «Ин ту шогирди ў ҳастӣ, аммо мо шогирдони Мӯсо ҳастем.²⁹ Мо медонем, ки Худо бо Мӯсо гап задааст, vale дар бораи ин одам

бошад, ҳатто аз кучо буданашро намедонем».

30 Он мард дар ҷавоб гуфт: «Ачиб аст, ки шумо аз кучо будани ӯро намедонед, ҳол он ки ӯ чашмони маро бино кард. 31 Мо медонем, ки Ҳудо дуои гунаҳкоронро намешунавад, фақат онҳоеро мешунавад, ки худотарс ҳастанду хости ӯро ичро мекунанд. 32 Аз рӯзе, ки олам ҳаст, боре нашунидаем, ки касе кӯри модарзодро бино карда бошад! 33 Агар ӯ аз ҷониби Ҳудо намеомад, ӯ ҳеч чиз карда наметавонист!» 34 Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: «Ту пурра дар гуноҳ таваллуд шудай ва боз моро таълим медиҳӣ!» Инро гуфта, ӯро берун ронданд.

Қўрии рӯҳӣ

35 Вақте Исо фаҳмид, ки он мардро берун ронданд, вайро ёфта пурсид: «Ту ба Фарзанди Инсон имон дорӣ?» 36 Ӯ ҷавоб дод: «Хоча, ба ман бигӯ, ки ӯ кист, то ба ӯ имон оварам». 37 «Ту ӯро дидай, — гуфт Исо. — Ӯ ҳамон касест, ки ҳоло бо ту гап мезанад». 38 «Эй Ҳудованд, имон дорам!» — ҷавоб дод вай ва ба Исо саҷда кард. 39 Исо гуфт: «Ман ба ин ҷаҳон барои доварӣ омадам, то онҳое, ки кӯр ҳастанд, бино шаванд ва онҳое, ки мебинанд, кӯр шаванд».

40 Баъзе фарисиёне, ки назди ӯ истода буданд, ин суханонро шунида ба ӯ гуфтанд: «Шумо моро-ку кӯр намешуморед?» 41 Исо ҷавоб дод: «Агар шумо дар ҳақиқат кӯр мебудед, дар гуноҳ айборд намешудед. Вале ҳоло худатон мегӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳатон дар гардани худатон мемонад».

10

Масал дар бораи ҷӯпони нек

1 Исо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба оғили гӯсфандон на аз дар, балки аз ҷои дигар гузашта дарояд, дузд ва роҳзан аст. 2 Он ки аз дар медарояд, ҷӯпони гӯсфандон аст. 3 Дарвозабон дарро барои

ӯ мекушояд ва гӯсфандон садои ӯро мешунаванд. Ӯ гӯсфандони худро ном ба ном фарёд карда, берун мебарорад. 4 Баъди берун баровардани ҳамаи гӯсфандонаш худ пешопеши онҳо равона мешаваду гӯсфандон аз паси ӯ мераванд, чунки овози ӯро мешиносанд. 5 Гӯсфандон аз қафои каси бегона намераванд, балки аз ӯ мегурезанд, чунки овози каси бегонаро намешиносанд».

6 Исо ба онҳо ин масалро нақл кард, аммо онҳо маъни макалада гуфтаҳояшро нафаҳмиданд.

7 Инақ, Исо боз ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки Ман барои гӯсфандон дарвоза ҳастам. 8 Ҳамаи онҳое, ки пеш аз Ман омада буданд, дузд ва роҳзан ҳастанд, лекин гӯсфандон онҳоро гӯш накарданд. 9 Ман дарвоза ҳастам. Ҳар касе ки ба воситай Ман медарояд, начот мейбад. Ӯ ҳам медарояду ҳам мебарояд ва барои худ ҷароғоҳ пайдо мекунад. 10 Дузд фақат барои дуздидан, күштан ва нобуд кардан меояд. Ман омадаам, ки гӯсфандонам ҳаёт дошта бошанд ва ҳаёти фаровон.

11 Ман ҷӯпони нек ҳастам. Ҷӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунад. 12 Одами кирошууда, ки ҷӯпон нест ва гӯсфандон аз они ӯ нестанд, ба рама наздик шудани тургро бинад, гӯсфандонро монда, мегурезад ва тург ба онҳо дарафтода, онҳоро пароканда мекунад. 13 Одами кирошууда аз он сабаб мегурезад, ки парвои гӯсфандонро надорад. 14-15 (14-15) Ман ҷӯпони нек ҳастам ва чӣ тавре ки Падар Маро мешиносаду Ман Падарро мешиносам, ҳамон тавр Ман гӯсфандони худро мешиносаму онҳо Маро мешиносанд. Ман ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунам. 16 Ман гӯсфандони дигаре ҳам дорам, ки аз ин оғил нестанд; Ман бояд онҳоро низ биёрам. Онҳо ба овози Ман гӯш мекунанд ва он гоҳ як рама бо як ҷӯпон хоҳад шуд!

17 Падар барои он Маро дӯст медорад, ки Ман ҷони худро фидо мекунам, то боз онро ба даст

оварам. ¹⁸ Ҳеч кас чони Маро аз Ман намегирад, Ман онро бо ихтиёри худ фидо мекунам. Ман күдрат дорам, ки онро фидо кунам ва күдрат дорам, ки онро боз ба даст орам. Ин фармонро Ман аз Падарам гирифтаам».

¹⁹ Аз сабаби ин суханон дар байни мардум бори дигар низоъ ба вучуд омад. ²⁰ Бисёре аз онҳо мегуфтанд: «Ў дев дорад ва аз ақл бегона шудааст! Чаро ба суханони ў гӯш медиҳед?» ²¹ «Ин суханони шахси девона нестанд, — норозӣ шуданд дигарон. — Магар дев ҷашмони кӯрро бино карда метавонад?»

Рад шудани Исо

22-23 (22-23) Зимистон фаро расид. Дар Ерусалим иди хотираи Бахшидашавии Ҳонаи Ҳудо буд. Исо дар ҳавлии Ҳонаи Ҳудо, дар айвони Сулаймон мегашт. ²⁴ Одамон ўро миёнағир карда пурсиданд: «То кай моро дар ноаниқӣ нигоҳ медорӣ? Ба мо рӯйирост бигӯ, ки Ту Таъиншуади Ҳудо ҳастӣ ё не?» ²⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо аллакай гуфта будам, вале шумо ба Ман бовар намекунед. Он корҳое, ки Ман аз номи Падари худ ичро мекунам, дар бораи Ман шаҳодат медиҳанд, ²⁶ аммо шумо ба Ман имон намеоваред, зоро шумо аз ҷумлаи гӯсфандони Ман нестед. ²⁷ Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд. Ман онҳоро мешиносам ва онҳо аз паси Ман меоянд. ²⁸ Ман ба онҳо ҳаёти абадӣ мебахшам ва онҳо ҳаргиз нобуд намешаванд ва касе наметавонад онҳоро аз дasti Ман бираjobяд. ²⁹ Падари Ман, ки онҳоро ба Ман бахшидааст, аз ҳама бузургтар аст ва ҳеч кас онҳоро аз дasti Падари Ман қашида гирифта наметавонад. ³⁰ Ману Падар як ҳастем».

³¹ Яхудиён боз барои сангсор кардани ў санг бардоштанд. ³² Исо ба онҳо гуфт: «Ман ба шумо аз ҷониби Падар бисёре корҳои нек нишон додаам, пас, барои қадоме аз онҳо шумо Маро сангсор кардан меҳоҳед?» ³³ Онҳо ба ў ҷавоб

доданд: «Мо Туро на барои корҳои некат сангсор кардан меҳоҳем, балки барои сухани кофирионаат, ки Ту инсон ҳастиву даъвой худой мекунӣ!» ³⁴ Исо ҷавоб дод: «Магар дар шариати шумо навишта нашудааст: „Ман мегӯям, ки шумо худоён ҳастед?“ ³⁵ ва ин навиштаот ҳеч вакт бекор карда намешавад. Пас, агар Ҳудо қасонеро, ки ба онҳо суханонаш равона шудаанд, „худоён“ номида бошад, ³⁶ чӣ тавр шумо суханони Маро, ки „Ман Писари Ҳудо ҳастам“ гуфтам, кофириона мегӯед? Ба Ман, ба он қасе мегӯед, ки Падар ҷудо карда, ба ҷаҳон фиристодааст?! ³⁷ Агар Ман корҳои Падарамро ба амал наоварам, ба Ман имон наоваред! ³⁸ Лекин, агар Ман онҳоро ба амал оварам, ҳарчанд ба Ман имон наоваред ҳам, ба корҳои Ман имон оваред, то бидонед ва бифаҳмад, ки Падар дар Ман аст ва Ман дар Падар ҳастам».

³⁹ Онҳо бори дигар хостанд ўро дастгир кунанд, vale ў ҳудро аз дasti онҳо раҳо кард.

⁴⁰ Исо боз ба он тарафи дарёи Урдун, ки Яҳё дар он ҷо пештар мардумро таъмид медод, рафта, дар ҳамон ҷо монд. ⁴¹ Мардуми зиёде пеши ў омаданд. Онҳо мегуфтанд, ки Яҳё ҳеч мӯъчидае нишон надода буд, vale ҳамаи суханони Яҳё дар бораи ин шаҳс гуфтааш дурустанд. ⁴² Он гоҳ шуморай бисёри одамон дар он ҷо ба Исо имон оваранд.

11

Марғи Лаъзор

¹ Марде, ки Лаъзор ном дошт, бемор шуд. ў аз Байт-Хинӣ, аз дехае буд, ки дар он Марям бо ҳоҳараш Марто зиндагӣ мекард.

² Марям ҳамон зан буд, ки ба пойҳои Ҳудованд атриёт молида, онҳоро бо мӯйи сари худ хушк карда буд. Лаъзори беморшуда бародари ў буд.

³ Ҳоҳарони Лаъзор касеро бо ҳабаре назди Исо фиристоданд, ки бигӯяд: «Эй Ҳудованд, он касе, ки Ту дӯст медорӣ, бемор аст».

⁴ Исо ин хабарро шунида гуфт: «Ин беморй на барои марг, балки барои шӯҳрату ҷалоли Ҳудо ва барои он аст, ки Фарзанди Инсон ба воситаи он ҷалоли ҳудро нишон дихад». ⁵ Исо Марто, ҳоҳари ў ва Лаъзорро дӯст медошт. ⁶ Вале аз бемории Лаъзор хабардор шуда бошад ҳам, боз ду рӯзи дигар дар ҷояш монд.

⁷ Баъд ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба Яхудия бармегардем». ⁸ «Устод, — гуфтанд шогирдони ў, — навакак мардум шуморо сангсор кардан меҳостанду Шумо боз ба он ҷо рафтани ҳастед?» ⁹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар як рӯз аз дувоздаҳ соат иборат нест? Касоне, ки рӯзона роҳ мераанд, пешпо намехӯранд, чунки рӯшноии ин ҷаҳонро мебинанд. ¹⁰ Аммо касоне, ки шабона роҳ мераанд, пешпо меҳӯранд, чунки равшани надоранд». ¹¹ Исо инро гуфта, давом дод: «Дӯсти мо Лаъзор ҳобидааст, Ман рафта, ўро бедор мекунам». ¹² Шогирдон ба ў гуфтанд: «Худованд, агар хоб рафта бошад, сиҳат мешавад».

¹³ Исо мурдани Лаъзорро дар назар дошт, аммо онҳо фикр мекарданд, ки ў дар бораи хоби мӯқаррарӣ гап мезанад. ¹⁴ Он гоҳ Исо ошкоро ба онҳо гуфт: «Лаъзор мурдааст, ¹⁵ вале Ман ба хотири шумо ҳурсандам, ки дар он ҷо набудам, то ки имон оваред. Ҳоло бошад, биёед, назди ў меравем». ¹⁶ Он гоҳ Тумо, ки ўро боз Дугоник меномиданд, ба шогирдони дигар гуфт: «Биёед, мо ҳам меравем, то ҳамроҳи ў бимирем!»

Исо зиндакунанда ва ҳаётбахшанда аст

¹⁷ Ба он ҷо расида омадан замон Исо фаҳмид, ки Лаъзорро чор рӯз пеш гӯронидаанд. ¹⁸ Дехай Байт-Ҳинӣ аз Ерусалим дур набуд, тақрибан дар масофаи се километр роҳ буд, ¹⁹ бинобар ин бисёре аз яхудиён ба назди Марто ва Марям омаданд, то ки барои марги бародарашон ҳамдардиашонро изҳор намоянд. ²⁰ Марто ҳамин ки хабари ба назди

онҳо омада истодани Исоро шунид, ба пешвози ў рафт, вале Марям дар хона монд.

²¹ Марто ба Исо гуфт: «Худованд, агар Ту дар ин ҷо мебудӣ, бародарам аз дунё намегузашт! ²² Аммо ман медонам, ки ҳоло ҳам ҳар ҷай аз Ҳудо талаб қунӣ, ба Ту медиҳад». ²³ «Бародарат гашта зинда мешавад», — гуфт ба ў Исо. ²⁴ «Медонам, ки дар рӯзи қиёмат, ҳангоми зинда шудани мурдагон вай ҳам зинда мешавад», — ҷавоб дод Марто.

²⁵ Исо гуфт: «Ман каси зиндакунанда ва ҳаётбахш ҳастам. Касе ки ба Ман имон дорад, бимирад ҳам, аз нав зинда мешавад». ²⁶ Инчунин, ҳар касе ки дар Ман зиндагӣ мекунад ва ба Ман имон меоварад, ҳаргиз намемираад. Ту ба ин бовар мекунӣ?» ²⁷ «Бале, Худованд, — ҷавоб дод Марто, — ман бовар мекунам, ки Ту Ҷаънишуда ва Писари Ҳудо ҳастӣ, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».

²⁸ Инро гуфта, Марто рафт ва ҳоҳари ҳуд Марямро ҷег зада, фақат ба ў гуфт: «Устод омадааст ва туро даъват мекунад».

²⁹ Марям инро шунида, зуд аз ҷояш барҳест ва ба назди Исо рафт ³⁰ (Исо ҳанӯз ба деха надаромада буд, балки дар ҳамон ҷое монд, ки Марто ба пешвозаш баромада буд).

³¹ Дар хона ҳамроҳи Марям яхудиёне буданд, ки ўро дилбардорӣ мекарданд. Онҳо зуд аз ҷояш хеста ва аз хона баромадани Марямро дида, гумон қарданд, ки вай ба сари қабр рафта, гирия мекунад ва аз паси ў равона шуданд. ³² Вақте Марям ба ҷое, ки Исо буд, омаду ўро дид, пеши пойҳояш ҳудро партофта, гуфт: «Худованд, агар дар ин ҷо мебудӣ, бародaram намемурд».

³³ Вақте Исо Марям ва одамони ҳамроҳаш омадаро гиরӯн дид, дилаш саҳт безобита шуда ³⁴ гуфт: «Шумо ўро дар кучо гӯронидед?» Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Рафтем, Худованд, нишон медиҳем». ³⁵ Исо ашқи ҷашми рехт. ³⁶ Он гоҳ яхудиён гуфтанд: «Бубинед, ҷай қадар ўро

дўст медошт!» ³⁷ Лекин баъзеи онҳо гуфтанд: «Ў, ки чашмони кўрро бино карда буд, магар Лаъзорро аз марг нигоҳ дошта наметавонист?»

Исо Лаъзорро зинда мекунад

³⁸ Исо бори дигар ҳашмгин шуда, ба сари қабр омад. Ин як форе буд, ки дар даромадгоҳи он санг гузошта шуда буд. ³⁹ «Сангро дур кунед!» — гуфт Исо. Марто, хоҳари марҳум ба Ў гуфт: «Худованд, аллакай бўй гирифтааст. Охир аз рўзе, ки ўро дағнин кардем, чор рўз гузашт». ⁴⁰ Исо ба ў гуфт: «Магар Ман ба ту нагуфта будам, ки агар имон оварӣ, шўҳрату ҷалоли Худоро хоҳӣ дид?»

⁴¹ Сангро дур карданд. Исо ба боло нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, шукри Туро мекунам, ки дуои Маро шунидӣ. ⁴² Ман медонистам, ки Ту ҳамеша дуои Маро мешунавӣ, вале инро ба хотири мардуме, ки дар ин ҷо истодаанд, гуфтам, то онҳо имон оваранд, ки Маро Ту фиристодай!» ⁴³ Инро гуфта, бо овози баланд хитоб кард: «Эй Лаъзор, берун баро!» ⁴⁴ Мурда, ки дасту пойҳояш бо кафанд рўяш бо рўймол печонда шуда буд, аз қабр баромад. Исо ба онҳо гуфт: «Дасту пойҳои ўро қушоед, ки роҳ равад!»

⁴⁵ Бисёре аз яҳудиёне, ки назди Марям омада буданд, мӯъчиизаи Исоро диди ба ў имон оварданд. ⁴⁶ Аммо баъзе аз онҳо ба пеши фарисиён рафта, дар бораи корҳои Исо хабар доданд.

⁴⁷ Он гоҳ сардорони рўҳонӣ ва фарисиён маҷлиси шўроро ҷамъ карда, гуфтанд: «Чий кор мекунем? Ин одам мӯъчиизаҳои зиёде нишон медиҳад. ⁴⁸ Агар мо имконият дижем, ки ў кори худро давом дижад, ҳама ба ў имон меоваранд. Он вақт румиён омада, ҳам ҷои муқаддасамон ва ҳам ҳалқи моро нест мекунанд».

⁴⁹ Яке аз онҳо ба номи Қаёфо, ки дар он сол сарвари рўҳониён буд, гуфт: «Шумо ҳеч чизро намефаҳмад! ⁵⁰ Магар аён нест, ки агар як нафар ба хотири ҳалқ бимирад, барои шумо

бехтар аст, аз он ки тамоми ҳалқ нобуд шавад».

⁵¹ Қаёфо ин суханонро боихтиёри ҳуд нагуфт, балки аз сабаби ҳамон сол сарвари рўҳониён буданаш аз ў ин пешгўй баромаданд, ки Исо барои ҳалқ мемираид. ⁵² Вале на танҳо барои ҳалқи яҳудиён, инчунин барои муттаҳид гардондани тамоми фарзандони Худо низ, ки дар рӯи замин парокандаанд, мемираид. ⁵³ Аз ҳамон рӯз сар қарда, онҳо роҳи чӣ тавр ба қатл расондани ўро фикр карданд. ⁵⁴ Аз ин сабаб Исо дигар дар Яҳудия ошқоро рафтумад намекард. Вай аз он ҷо ба Эфроим ном шаҳре, ки дар наздикии биёбон ҷойгир шуда буд, рафта, бо шогирдонаш дар ҳамон ҷо монд.

⁵⁵ Иди Балогардони яҳудиён наздик мешуд ва аз гӯшаву канори мамлакат мардуми зиёд ба Ерусалим равона шуданд, то пеш аз сар шудани ид расму таомули покшавиро ба ҷо оваранд. ⁵⁶ Онҳо дар ҷустуҷӯи Исо буданду дар Ҳонаи Худо аз ҳамдигар мепурсиданд: «Чий фикр доред? Наход ў ба ид биёяд?» ⁵⁷ Зоро сардорони рўҳонӣ ва фарисиён фармон бароварданд, ки агар касе дар кучо будани Исоро донад, бояд ба онҳо хабар дижад, то ўро дастгир карда тавонанд.

12

Бо равған молида шудани Исо

¹ Шаш рӯз пеш аз сар шудани иди Балогардон Исо ба Байт-Ҳинӣ ба Ҳонаи ҳамон Лаъзор, ки зинда карда буд, омад. ² Ба шарафи ў зиёфат барпо карданд. Марто хизмат мекард ва Лаъзор бо ҳамроҳии Исо ва меҳмонони дигар дар сари дастарҳон нишаста буд. ³ Марям бошад, як шишиаи атри ниҳоят қиматбаҳоро гирифта, ба пойҳои Исо молиду бо мӯйҳояш пойҳои ўро хушк кард. Ҳонаро бўйи муаттар фаро гирифт.

⁴ Ҳамин вақт Яҳудои Исқарют, яке аз шогирдон, ки дар оянда ба Исо хиёнат мекунад, гуфт: ⁵ «Чаро ин атр ба сесад динор фурӯҳта,

пули он ба камбағалон тақсим карда нашуд?»⁶ (Ү хазинадор буд ва барои манфиати худ аз он ҷо пул мегирифт. Бинобар ин ӯ на аз сабаби ғами камбағалонро ҳӯрдан, балки аз барои дузд буданаш он суханонро гуфт).⁷ Вале Исо дар ҷавоб гуфт: «Марямро ором гузор! Бимон, ки аттро барои рӯзи дафни Ман нигаҳ дорад.⁸ Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, вале Ман ҳамеша бо шумо намемонам».

⁹ Дар айни ҳол бисёре аз аҳолии Яхудия дар Байт-Хинӣ будани Исоро дониста, ба он ҷо рафтанд. Вале онҳо на фақат ба хотири Исо, балки барои дидани Лаъзор ҳам, ки Исо ӯро зинда карда буд, ба он ҷо рафта буданд.¹⁰ Он гоҳ сардорони рӯйхонӣ қарор доданд, ки Лаъзорро ҳам бикишанд,¹¹ зоро аз барои ӯ мардуми зиёди Яхудия аз онҳо рӯ гардонда, ба Исо имон меоварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

¹² Рӯзи дигар мардуми сершуморе, ки ба ид омада буданд, шуниданд, ки Исо ба Ерусалим омада истодааст.¹³ Он гоҳ онҳо шоҳаҳои дараҳти нахлро ба даст гирифта, ба пешвози ӯ баромаданд ва фарёд мекарданд: «Шаъну шараф ба Худо! Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованد меояд ва Шоҳи Истроил аст!»¹⁴ Исо ҳарқуррае ёфта, ба он савор шуд, зоро дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст:¹⁵ «Натарс, эй шаҳри Ерусалим! Ана, Шоҳи ту саворай ҳарқурра омада истодааст».

¹⁶ Шогирдони ӯ инро он вақт нафаҳмиданд, вале ҳангоме ки Исо ба тамоми шӯҳрату ҷалоли Худо соҳиб шуд, онҳо ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот ҳамаи ин дар борааш навишта шуда буд ва бо ӯ ҳамин тавр ҳам рӯй дод.

¹⁷ Мардуме, ки дар ҳузурашон Исо Лаъзори мурдаро аз қабр ҷеф зада, зинда карда буд, пахн кардани ин ҳабарро давом медоданд.¹⁸ Аз сабаби шунидани ин мӯъчиза тӯда-тӯда одамон ба пешвози ӯ

баромаданд.¹⁹ Аммо фарисиён ба яқдигар гуфтанд: «Медонед, аз дастамон ҳеч коре намеояд! Ана бинед, тамоми ҷаҳон аз пайи ӯ меравад!»

Маргашро пешгӯй қардани Исо

²⁰ Дар байни онҳое, ки барои саҷдаи Ҳудо ба ид омада буданд, юнониҳо ҳам буданд.²¹ Онҳо ба назди Филиппус, ки аз аҳли Байт-Сайдои Ҷалил буд, омада гуфтанд: «Хоҷа, мо меҳоҳем, ки Исоро бинем».²² Филиппус рафта, инро ба Андриёс ҳабар доду баъд ҳардуяшон рафта, ба Исо гуфтанд.²³ Исо ҷавоб дод: «Вақту соати он расидааст, ки тамоми шӯҳрату ҷалоли Фарзанди Инсон ошкор гардад!»²⁴ Ба шумо рост мегӯям: то донаи гандум ба замин афтида намирад, вай як донаи танҳо мемонад, аммо агар бимирад — ҳосили зиёд меоварад.²⁵ Қасе ки ҳаёташро азиз дорад, онро аз даст медиҳад ва қасе ки дар ин дунё аз ҳаёти худ нафрат қунад, онро барои ҳаёти абадӣ нигоҳ медорад.²⁶ Ҳар кӣ ба Ман хизмат қунад, бояд аз пасам ояд ва ҳар ҷое, ки Ман ҳастам, хизматгорам низ ҳамон ҷо мешавад. Қасеро, ки ба Ман хизмат қунад, Падарам сарфароз менамояд.

²⁷ Чонам ҳоло дар азоб аст ва намедонам чӣ гӯям? Бигӯям, ки „Падар, Маро аз ин соат ҳалос қун!“, вале Ман маҳз барои ҳамин соат омадаам!²⁸ Эй Падар, номи худро шӯҳрат дех!»

Он гоҳ аз осмон садое шунида шуд: «Аллакай шӯҳрат додам ва боз ҳам шӯҳрати бештар медиҳам!»

²⁹ Тӯдаи мардум, ки дар он ҷо истода буданд, ин овозро шунида, баъзеашон гуфтанд, ки ин ғурриши раъд буд, дигарон гуфтанд, ки фариштае ба ӯ сухан гуфт.³⁰ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин садо на ба хотири Ман, балки ба хотири шумо буд!³¹ Акнун вақти ҳукм шудани ин ҷаҳон аст, ҳоло ҳукмрони ин ҷаҳон берун ронда мешавад!³² Вақте ки Ман аз замин боло бардошта мешавам, ҳамаро ба сӯи

худ мекашам!» ³³ Бо ин суханон ўишора мекард, ки чай тарз чон медиҳад.

³⁴ Мардум ҷавоб доданд: «Мо аз шариат медонем, ки Таъиншудаи Худо то абад зинда мемонад. Пас, чай тавр мегӯй, ки Фарзанди Инсон бояд боло бардошта шавад? Охир, Фарзанди Инсон кист?» ³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Боз муддати қўтоҳе равшаний бо шумо мемонад. Ҳанӯз ки равшаний доред, роҳ равед, то ки торикий шуморо фаро нагирад, зеро ҳар кий дар торикий роҳ меравад, чои мерафтагиашро намедонад. ³⁶ Пас, ҳанӯз ки равшаний бо шумост, ба он имон биёваред, то ки писарони равшаний шавед!» Исо инро гуфта, он ҷойро монда рафту аз назари онҳо гоиб шуд.

Беимонии одамон

³⁷ Бо вуҷуди он ки Исо дар ҳузури онҳо мӯъчизоти бисёр нишон дод, онҳо ба ўимон наоварданд. ³⁸ Ишаъё пайғамбар гуфта буд:

«Эй Худованд, кий ба паёми мо бовар кардааст?

Ба кий құдрати Худо ошкор гардидааст?»

Ин пешгӯй ҳамин тавр ичро шуд.

³⁹ Инчунин онҳо боз аз он сабаб имон оварда натавонистанд, ки Ишаъё пайғамбар чунин ҳам гуфта буд:

⁴⁰ «Худо чашмони онҳоро нобино ва ақли онҳоро тира кардааст, то ки онҳо бо чашмони худ набинанд ва бо ақли худ дарк накунанд.

Вагарна, мегӯяд Худо, ба Ман муроҷиат мекарданд, то Ман онҳоро шифо дихам».

⁴¹ Ишаъё барои он чунин гуфта буд, ки шӯҳрату ҷалоли Исоро дид ва дар бораи ўсухан гуфт.

⁴² Ба ҳар ҳол, бисёри одамон, ҳатто аз байни мансабдорон низ ба Исо эътиқод карданд, vale аз тарси фарисиён ошкоро ба ин иқрор намешуданд, ки мабодо онҳоро аз ибодатхонаҳо чудо накунанд. ⁴³ Зеро онҳо назар ба таърифе, ки аз ҷониби Худо аст, таърифи инсониро беҳтар донистанд.

⁴⁴ Исо бо овози баланд хитоб кард: «Ҳар кий ба Ман имон оварад, на ба Ман, балки ба касе, ки Маро фиристодааст, имон меоварад. ⁴⁵ Ҳар кий Маро мебинад, он касеро мебинад, ки Маро фиристодааст. ⁴⁶ Ман ҳамчун равшаний ба ҷаҳон омадаам, то ҳар кий ба Ман имон оварад, дар торикий намонад. ⁴⁷ Ман ҳеч касеро, ки суханони Маро мешуваваду ичро намекунад, ҳукм наҳоҳам кард, чунки Ман на барои ҳукм кардани ҷаҳон, балки барои начот додани он омадаам. ⁴⁸ Касе, ки Маро инкор мекунад ва суханони Маро қабул намекунад, вай аллакай ҳукмкунандаро дорад. Дар рӯзи қиёмат он суханоне, ки Ман гуфтам, ўро ҳукм мекунанд, ⁴⁹ чунки Ман аз худ сухан нағуфтаам, балки Падаре, ки Маро фиристодааст, чай гуфтану чай нақл карданамро фармон додааст. ⁵⁰ Ва Ман медонам, ки фармони ўҳаётӣ абадӣ мебахшад. Бинобар ин Ман танҳо он чиро, ки Падар ба Ман фармудааст, мегӯям».

13

Пойҳои шогирдонро шустани Исо

¹ Як рӯз пеш аз иди Балогардон Исо дид, ки вақту соати аз ин дунё рафтан ва ба пеши Падараш баргаштани ўрасидааст. Ў дар ин дунё одамони худро дўст медошт ва муҳаббаташ нисбат ба онҳо то охир пойдор буд.

²⁻³ (2-3) Иблис аллакай ба дили Яхудои писари Шимъӯни Исқарот фикри дар ҳаққи Исо хиёнат карданро ҷо карда буд. Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дasti ў супоридааст ва ў аз ҷониби Худо омада, ба пеши Худо бармегардад. Аз ин рӯ, ҳангоми ҳӯроки шом ⁴ ў аз сари дастарҳон барҳеста, ҷомаашро кашиду миёни худро бо сачоқ баст. ⁵ Пас, ба тағораи дастурӯшӣ об реҳта, ба шустану бо сачоқи дар миён бастааш ҳушк кардани пойҳои шогирдон шурӯй кард.

⁶ ў ба назди Шимъӯни Петрус омад ва Шимъӯни Петрус гуфт:

«Худованд, магар Ту пойҳои маро шустани ҳастӣ?!»⁷ Исо ҷавоб дод: «Ҳоло ту кори мекардаамро намефаҳмӣ, баъдтар мефаҳмӣ». ⁸ Он гоҳ Петрус ба ӯ гуфт: «Ҳаргиз пойҳои маро намешӯй». «Агар нашӯям, ту бо Ман шарик намешавӣ!» — ҷавоб дод Исо. ⁹ Шимъӯни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Худовандо, пас на фақат пойҳоямро, балки дасту сарамро низ бишӯй!» ¹⁰ «Барои касе, ки ҳаммом кардааст, танҳо пойҳояшро шустан лозим аст, чунки ӯ комилан пок аст, — гуфт Исо. — Шумо ҳам пок ҳастед, vale на ҳама». ¹¹ Зоро ӯ медонист, ки дар ҳаққаш кӣ хиёнат мекунад ва барои ҳамин гуфт, ки на ҳама пок ҳастанд.

12 Баъд аз он ки пойҳои онҳоро шуст, либосашро пӯшиду боз ба сари дастархон нишаста гуфт: «Оё медонед, ки Ман бароятон чӣ кор кардам? ¹³ Шумо Маро устод ва Худованд меномед ва ин дуруст аст, чунки Ман ҳамонам. ¹⁴ Пас, агар Ман, ки Худованд ва устоди шумо ҳастам, пойҳои шуморо шуста бошам, шумо низ бояд пойҳои яқдигарро бишӯед. ¹⁵ Ман ба шумо намунаи ибрат шудам, ки шумо айнан мисле ки Ман нисбат ба шумо рафтор кардам, рафтор кунед. ¹⁶ Ба шумо рост мегӯям, ки хизматгор аз ҳочаи худ ва фиристодашуда аз шахсе, ки ӯро фиристодааст, бузургтар нест. ¹⁷ Акнун ки шумо ин чизҳоро медонед, хушбаҳт мешавед, агар онҳоро ба амал оваред.

18 Ман на дар бораи ҳамаи шумо мегӯям; Ман касони интихобкардаамро медонам. Вале, бигзор, суханон аз навиштаҷот ба амал оянд: „Касе ки нони Маро меҳӯрд, бар зидди Ман даст бардошт“. ¹⁹ Инро ҳоло пеш аз рӯй доданаш ба шумо мегӯям, то ки ҳангоми ба амал омадани ин ҳодиса имон оваред, ки ин Ман ҳастам*. ²⁰ Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ фиристодай Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул

кунад, фиристандаи Маро қабул мекунад.

Пешӯйи Исо дар бораи хиёнат дар ҳаққи ӯ

21 Инро гуфта, Исо саҳт безобита шуду эълон кард: «Ба шумо рост мегӯям, яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

22 Шогирдон ба яқдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат монданд, ки ӯ инро дар бораи кӣ гуфта бошад.²³ Яке аз шогирдон, ки Исо ӯро дӯст медошт, дар паҳлӯи ӯ такя карда нишаста буд.²⁴ Шимъӯни Петрус ба ӯ ишора кард, то аз Исо билурсад, ки ӯ инро дар бораи кӣ гуфт.²⁵ Он шогирд ба Исо наздиктар шуда пурсид: «Худованд, ин кист?»²⁶ Исо ҷавоб дод: «Ба кӣ луқмаи нонро дар кося тар карда дихам, ҳамон аст». Баъд луқмаи нонро тар карда, ба Яхудои писари Шимъӯни Исқарют дод.²⁷ Ҳамин ки Яхудо луқмаи нонро гирифт, иблис ба вучуди ӯ доҳил шуд. Исо ба ӯ гуфт: «Он ниятеро, ки дар дил дорӣ, зудтар иҷро бикин».

28 Ҳеч касе аз онҳое, ки дар сари дастархон буданд, нафаҳмиданд, ки барои чӣ Исо ба ӯ ин суханро гуфт.

29 Азбаски ҳазинаи пул дар дasti Яхудо буд, баъзеҳо гумон карданд, ки Исо ба ӯ фармуд, то ҳар чӣ барои ид лозим аст, барояшон бихарад ё ки ба бенавоён ҷизе бидиҳад.

30 Яхудо нонро гирифта, ҳамон замон берун баромад. Шаб буд.

Фармони нав

31 Вақте ки ӯ берун баромад, Исо гуфт: «Акнун Фарзанди Инсон шӯҳрату ҷалол ёфт ва Худо низ ба воситай ӯ шӯҳрату ҷалол ёфт.³² Агар Худо дар ӯ шӯҳрату ҷалол ёфта бошад, пас Худо низ дар ҳуд ӯро шӯҳрату ҷалол медиҳад ва фавран инро мекунад.³³ Эй фарзандонам, муддати кам мондааст, ки Ман ҳамроҳи шумо мемонам. Шумо Маро ҷустуҷӯ ҳоҳед кард, vale, чӣ тавре ки ба роҳбарони яхудӣ гуфта будам, акнун ба шумо низ мегӯям, ба он ҷое, ки Ман меравам,

* 13:19 13:19 Ниг. эзоҳи 8:28.

шумо омада наметавонед. ³⁴ Ман ба шумо фармони нав медиҳам, ки яқдигарро дўст доред. Ҳамон тавре ки Ман шуморо дўст доштам, шумо низ яқдигарро дўст доред. ³⁵ Агар нисбат ба яқдигар муҳаббат дошта бошед, ҳама хоҳанд фахмид, ки шумо шогирдони Ман ҳастед».

Пешгўши Исо дар бораи Ӧро инкор карданি Петрус

³⁶ Шимъёни Петрус аз Ӧ пурсида: «Худованд, Ту ба кучо меравӣ?» «Ба ҷое, ки Ман меравам, ту ҳоло аз паси Ман омада наметавонӣ, — ҷавоб дод Исо, — аммо баъдтар ҳоҳӣ омад!». ³⁷ Петрус ба Ӧ гуфт: «Худованд! Чаро ман ҳоло аз паси Ту рафта наметавонам? Ман тайёрам ҷони худро барои Ту фидо кунам!» ³⁸ Исо ҷавоб дод: «Чонатро фидои Ман мекунӣ?! Ба ту рост мегӯям, ки пеш аз ҷеф задани хурӯс ту се бор Маро инкор ҳоҳӣ кард!»

14

Исо роҳ ба сӯи Падар аст

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Бигзор дилҳоянтоноғ ғаму ғусса фаро нагирад! Ба Худо имон оваред ва ба Ман низ имон оваред! ² Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳо бисёранд. Агар чунин намебуд, магар Ман ба шумо мегуфтам, ки рафта, барои шумо ҷой тайёр мекунам? ³ Вақте ки Ман меравам ва барои шумо ҷой тайёр мекунам, баргашта, шуморо пеши худ мебарам, то дар ҷое, ки Ман ҳастам, шумо ҳам бошед. ⁴ Роҳ ба он ҷое, ки Ман меравам, барои шумо маълум аст».

⁵ Он гоҳ Тумо ба Ӧ гуфт: «Худовандо, мо намедонем, ки Ту ба кучо меравӣ. Пас роҳро аз кучо дониста метавонем?» ⁶ Исо ба Ӧ гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеч кас пеши Падар намеояд, магар ин ки фақат ба воситаи Ман. ⁷ Модоме ки шумо Маро мешиносед, Падарамро ҳам мешиносед. Аз имрӯз эътиборан шумо Ӧро мешиносед ва ҳатто Ӧро дидаед!»

⁸ «Худовандо! — гуфт ба Ӧ Филиппус, — Падарро ба мо нишон дех ва ин бароямон кифоя аст». ⁹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ин қадар ҳамроҳи шумо будам ва ту, Филиппус, Маро то ҳол намешиносӣ? Ҳар кӣ Маро дида бошад, Падарро дидааст. Пас чӣ гуна ту „Падарро ба мо нишон дех“ мегӯй? ¹⁰ Магар бовар намекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст? Суханонеро, ки Ман ба шумо мегӯям, аз худам намегӯям. Падарам, ки дар Ман аст, корҳои худро иҷро мекунад. ¹¹ Ба Ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст. Вагарна ба хотири он корҳои, ки мекунам, бовар кунед. ¹² Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳоеро, ки Ман мекунам, вай ҳам мекунад ва ҳатто корҳои бузургтар аз он мекунад, чунки Ман ба назди Падарам мераҳам. ¹³ Инчунин ҳар чиро, ки аз номи Ман талаб кунед, Ман иҷро мекунам, то ки шӯҳрату ҷалоли Падар дар Писар намоён гардад. ¹⁴ Агар аз номи Ман чизеро аз Ман талаб кунед, онро иҷро ҳоҳам кард.

Ваъда дар бораи Рӯҳи Муқаддас

¹⁵ Агар шумо Маро дўст доред, фармонҳои Маро иҷро мекунед. ¹⁶ Он гоҳ Ман аз Падарам ҳоҳиш мекунам ва Ӧ ба шумо Мададгори дигареро медиҳад, ки то абад бо шумо мемонад. ¹⁷ Ин Рӯҳи ростӣ аст, ки ҷаҳон Ӧро қабул карда наметавонад, чунки Ӧро на мебинаду на мешиносад. Вале шумо Ӧро мешиносад, чун Вай ҳамроҳи шумо аст ва дар шумо мешавад.

¹⁸ Ман шуморо бепарастор намегузорам: боз ба назди шумо бармагардам. ¹⁹ Пас аз анҷаке ҷаҳон Маро дигар намебинад, вале шумо Маро ҳоҳед дид. Азбаски Ман зиндаам, шумо ҳам зинда мешавед. ²⁰ Дар он рӯз медонед, ки Ман дар Падарам ҳастам ва шумо дар Ман ҳастед ва Ман дар шумо.

21 Ҳар кӣ бо фармонҳои Ман розӣ шаваду онҳоро ичро кунад, вай қасест, ки Маро дӯст медорад ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, ўро Падари Ман ҳам дӯст медорад. Ман низ ўро дӯст медорам ва худро ба ў ошкор мекунам». 22 Яхудо (на Искәрют) гуфт: «Худовандо, ин чӣ тавр мешавад, ки Ту худро ба мо зоҳир мекунӣ, аммо на ба ҷаҳон?» 23 Исо дар ҷавоби ў гуфт: «Ҳар кӣ Маро дуст дорад, қаломи Маро риоя мекунад. Он гоҳ Падари Ман ҳам ўро дӯст медорад. Мо пеши ў меоем ва дар наздаш ҷой мегирем. 24 Қасе ки Маро дӯст намедорад, суханони Маро ичро намекунад. Он сухане, ки шумо мешувавед, аз Ман нест, балки сухани Падар аст, ки Маро фиристодааст.

25 Ман ин суханонро ба шумо ҳанӯз, ки бо шумо ҳастам, мегӯям. 26 Вале Мададгор, Рӯҳи Муқаддас, ки Ўро Падар аз номи Ман ба шумо мефиристад, ҳама чизро ба шумо ёд медиҳад ва ҳар сухани Маро ба хотири шумо меоварад.

27 Ман оромиро бо шумо мемонам, оромии худамро ба шумо медиҳам. Ман онро ба шумо на ба он тавре медиҳам, ки ҷаҳон медиҳад. Ғаму ғуссаро аз дилҳоятон дур кунеду ҳаросон нашавед! 28 Шумо аллакай суханони Маро шунида будед, ки Ман меравам ва ба назди шумо бармегардам, гуфта будам. Агар Маро дӯст медоштед, хурсанд мешудед, ки Ман ба пеши Падар меравам, зоро Падар аз Ман бузургтар аст. 29 Ана Ман инро пеш аз ба амал омаданаш ба шумо гуфтам, то вақте ки ин ҳодиса ба амал меояд, имон оваред! 30 Ман дигар вақти дароз бо шумо гап намезанам, чунки ҳукмрони ин ҷаҳон омада истодааст. Вай бар Ман ҳеч қудрате надорад, 31 вале Ман аз рӯи фармони Падар, ки ба Ман додааст, ин корро мекунам, то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам. Бархезед, биёд, аз ин ҷо мераҳам!»

Исо токи ҳақиқӣ аст

1 Исо суханашро давом дода гуфт: «Ман токи ҳақиқӣ ҳастам ва Падари Ман токпарвар аст. 2 Ҳар шохаero, ки дар Ман ҳосил намедиҳад, ўбурида мепартояд ва ҳар шоҳаи ҳосилдиҳандаро хомток мекунад, то меваи бештаре ба бор оварад. 3 Шумо аллакай ба воситай суханоне, ки Ман ба шумо гуфтаам, пок шудаед. 4 Дар Ман бимонед, чунон ки Ман дар шумо ҳастам. Ҳамон тавр ки шоҳа, агар дар ток набошад, аз худ ҳосил ба бор оварда наметавонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед, аз худ самара оварда наметавонад. 5 Ман ток ҳастам ва шумо шоҳаҷо ҳастед. Танҳо онҳое, ки дар Ман ҳастанд ва Ман дар онҳо ҳастам, ҳосили фаровон ба бор меоваранд, чунки бе Ман шумо ҳеч коре карда наметавонед. 6 Ҳар кӣ дар Ман намонад, монанди шоҳа партофта шуда, баъд хушк мешавад. Чунин шоҳаҳоро ҷамъ карда, ба оташ мепартоянду месӯzonанд. 7 Агар шумо дар Ман бимонед ва суханони Ман дар шумо бимонанд, ҳар чизро, ки талаб кунед, бароятон ичро мешавад! 8 Падари Ман бо он шӯҳрату ҷалол мейбад, ки шумо самари зиёд меоваред ва бо ин нишон медиҳед, ки шогирдорни Ман ҳастед.

9 Чӣ тавре ки Падар Маро дӯст медорад, ҳамон тавр Ман ҳам шуморо дӯст медорам. Дар муҳаббати Ман бимонед! 10 Айнан чӣ тавре ки Ман фармонҳои Падарамро ичро кардаму дар муҳаббаташ мондам, шумо низ агар фармонҳои Маро ичро кунед, дар муҳаббати Ман мемонед. 11 Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки шодии Ман дар шумо бошад ва шодии шумо пурра гардад. 12 Фармони Ман ин аст: чуноне ки Ман шуморо дӯст медорам, ҳамон тавр шумо яқдигарро дӯст доред. 13 Аз он муҳаббате, ки қас ҷонашро барои дӯстонаш фидо мекунад, муҳаббати бузургтаре нест. 14 Агар фармонҳои Маро ичро кунед, шумо дӯстони Ман ҳастед. 15 Ман дигар шуморо хизматгар наменомам, зоро

хизматтор намедонад, ки хочаи ў ба чӣ кор машгул аст. Лекин Ман шуморо дӯстони худ меҳонам, чунки ҳама чизи аз Падар шунидаамро ба шумо гуфтаам. ¹⁶ Шумо Маро интихоб накардаед, балки Ман шуморо интихоб карда, таъин намудаам, ки рафта мева биёред ва мевае, ки то абад мемонад. Инак, ҳар чи ба номи Ман аз Падар талаб қунед, ў ба шумо бидиҳад. ¹⁷ Пас, фармони Ман барои шумо ин аст, ки ҳамдигарро дӯст доред».

Нафрата ҷаҳон

¹⁸ «Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, донед, ки аввал аз Ман нафрат дошта буд. ¹⁹ Агар шумо аз ин ҷаҳон мебудед, ҷаҳон шуморо ҳамчун аз они худ дуст медошт. Вале, аз сабаби он ки Ман шуморо аз ин ҷаҳон интихоб карда гирифтам ва шумо аз ин ҷаҳон нестед, ин ҷаҳон аз шумо нафрат дорад. ²⁰ Дар хотир доред, ки Ман ба шумо чӣ гуфта будам: „Хизматтор аз хочаи худ бузургтар нест“. Пас, агар Маро барои азоб додан дунболагирӣ карда бошанд, шуморо низ дунболагирӣ мекунанд. Агар суханони Маро иҷро карда бошанд, суханони шуморо низ иҷро мекунанд. ²¹ Аммо мардум ҳамаи инро бо шумо аз барои Ман мекунанд, чунки фиристандаи Маро намешиносанд. ²² Агар Ман ба ҷаҳон намеомадам ва ба онҳо сухане намегуфтам, онҳо гуноҳе намедоштанд, вале акнун барои сафед карданни гуноҳи худ баҳона надоранд. ²³ Касе, ки аз Ман нафрат мекунад, аз Падари Ман низ нафрат дорад. ²⁴ Агар Ман дар байни онҳо он корҳоеро, ки касе накардааст, намекардам, онҳо гуноҳ намедоштанд. Вале акнун онҳо он корҳоро диданд ва бо вуҷуди ин аз Ман ва ҳам аз Падарам нафрат доранд. ²⁵ Ин барои иҷро шудани гуфтаҳои шариати онҳо ба амал меояд, ки гуфта шудааст: „Бесабаб аз ман нафрат доштанд“.

²⁶ Вале, вақте Мададгоре, ки Ман аз ҷониби Падар ўро назди

шумо мефиристам, меояд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ²⁷ Инчунин шумо ҳам шаҳодат медиҳед, зоро шумо аз рӯэҳои аввал бо Ман будед».

16

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки роҳзада нашавед. ² Шуморо аз ибодатхонаҳо чудо мекунанд. Ҳатто чунон замоне фаро мерасад, ки кушандагони шумо фикр мекунанд, ки бо ин корашон ба Ҳудо хизмат мекунанд. ³ Онҳо аз сабаби он чунин рафтор мекунанд, ки на Падар ва на Маро мешиносанд. ⁴ Аммо Ман ин чизҳоро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани ин вақт шумо ба хотир оред, ки Ман дар бораи онҳо ба шумо гуфта будам.

Кори Рӯҳи Муқаддас

Аз аввал дар бораи ин чизҳо ба шумо нагуфтам, чунки ҳамроҳи шумо будам. ⁵ Акнун пеши он касе меравам, ки Маро фиристодааст. Вале ҳеч касе аз шумо ба Ман савол намедиҳад, ки „Ту ба кучо меравӣ?“, ⁶ чунки суханони Ман дилҳои шуморо пур аз ғам карданд. ⁷ Аммо Ман ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои фоидай шумост. Зоро, агар Ман наравам, Мададгор пеши шумо намеояд ва агар биравам, ўро ба назди шумо мефиристам. ⁸ Вақте ки ў меояд, фикрронии нодурусти ин ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, ростӣ ва ҳукмкуй ғош мекунад: ⁹ гуноҳ дар ин аст, ки онҳо ба Ман имон намеоваранд; ¹⁰ ростӣ дар ин аст, ки Ман ба пеши Падарам меравам ва шумо дигар Маро намебинед; ¹¹ ҳукмкуй дар ин аст, ки ҳукмрони ин ҷаҳон аллакай айбдор шудааст.

¹² Ман боз бисёр чизи ба шумо гуфтанӣ дорам, аммо алҳол шумо онҳоро гунҷонда наметавонед. ¹³ Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, ў шуморо сӯи тамоми ростӣ роҳнамой мекунад, зоро ўаз худ чизе намегӯяд,

балки он чиро, ки мешунавад, ба шумо мегүяд. Ў ба шумо дар бораи ҳодисаҳои оянда хабар медиҳад. ¹⁴ Ў Маро шӯҳрату ҷалол медиҳад, зеро Ў гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад. ¹⁵ Ҳар чӣ Падар дорад, аз они Ман ҳаст. Аз ин сабаб Ман гуфтам, ки Ў гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад».

Ба шодӣ табдил ёфтани ғами гусса

16 «Баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, vale баъд аз андаки дигар Маро боз ҳоҳед дид». 17 Он гоҳ бâзъе аз шогирдон ба ҳамдигар гуфтанд: «Ӯ „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, vale баъд аз андаки дигар Маро боз ҳоҳед дид“ ва „чунки Ман ба пеши Падар меравам“ гуфта чиро дар назар дорад? ¹⁸ Ӯ „андаке“ гуфта чиро дар назар дорад? Мо намефаҳмем, Ў дар бораи чӣ гуфта истодааст».

19 Исо фахмид, ки онҳо ба Ў савол додани ҳастанд, бинобар ин гуфт: «Шумо аз яқдигар мепурсед, ки „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, vale баъд аз андаки дигар Маро боз ҳоҳед дид“ гуфта чиро дар назар доштам? ²⁰ Ба шумо рост мегӯям, ки шумо гиря карда, андӯҳгин мешавед, vale ҷаҳон шодӣ мекунад. Шумо ғамгин мешавед, аммо ғами шумо ба шодӣ мубаддал мегардад. ²¹ Ҳангоми таваллуди қӯдак зан ғамгин мешавад, чун соати азоби вай расидааст, vale вақте ки қӯдакро мезояд, азобу шиканҷаро фаромӯш карда, шодӣ мекунад, ки инсоне ба дунё омадааст. ²² Инак, шумо ҳам ҳоло ғамгин ҳастед, аммо Ман шуморо боз мебинам ва дилҳои шумо аз шодӣ пур мешаванд ва он шодиро ҳеч кас аз шумо гирифта наметавонад.

23 Он рӯз шумо аз Ман чизе намепурсед. Ба шумо рост мегӯям, ҳар чиро ки бо номи Ман аз Падар талаб кунед, Ў ба шумо ҳоҳад дод. ²⁴ То кунун шумо аз номи Ман чизеро талаб накардаед. Талаб кунед ва ба

даст меоваред ва хурсандии шумо пурра мешавад».

Ғалаба бар ҷаҳон

25 «Ман дар ин бора ба шумо бо рамзҳо гуфтам, лекин замоне фаро мерасад, ки ба шумо на бо рамзҳо, балки қушоду равshan дар бораи Падар нақл мекунам. ²⁶ Дар он рӯз бо номи Ман аз Ў талаб мекунед. Ман намегӯям, ки барои шумо аз Падар талаб мекунам, ²⁷ зеро ҳуди Падар шуморо дӯст медорад, аз сабаби он ки шумо Маро дӯст доштед ва имон овардед, ки Ман аз ҷониби Ў омадаам. ²⁸ Ман аз ҷониби Падар ба ин ҷаҳон омадаам ва боз ин ҷаҳонро тарқ карда, ба назди Ў меравам».

29 «Акнун Шумо қушоду равshan ва бе рамзҳо гап зада истодаед, — гуфтанд ба Ў шогирдон. ³⁰ Ҳоло мо фахмидем, ки Шумо ҳама чизро медонед ва ҳочати аз Шумо пурсидан нест. Бинобар ин мо имон дорем, ки Шумо аз назди Худо омадаед». ³¹ «Шумо акнун имон овардед? — гуфт дар ҷавоби онҳо Исо. ³² — Инак вақту соате меояд ва он аллакай фаро расидааст, ки ҳамаи шумо пароканда шуда ба ҳонаҳои худ меравед ва Маро танҳо мегузоред. Vale Ман танҳо нестам, зеро Падар ҳамроҳи Ман ҳаст. ³³ Ман ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шумо дар Ман оромӣ пайдо кунед. Дар дунё шуморо азобу укубат интизор ҳаст, vale шумо мардонагиро аз даст надиҳед: Ман бар ин ҷаҳон ғолиб шудаам!»

17

Барои шогирдонаш дуо кардани Исо

1 Баъд аз ин суханон Исо ба сӯи осмон нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, вақт фаро расид. Писари худро шӯҳрату ҷалол бидиҳад, ² чунки Ту ихтиёри ҳамаи одамонро ба дasti Ў супоридай, то ки Ў низ ба ҳамаи қасоне, ки ба Ў бахшидай, ҳаётӣ абадӣ дишад. ³ Ва ҳаётӣ абадӣ ин аст, ки Туру, Худои ягонаи ҳақиқӣ

ва Исои Масехро, ки Ту фиристодай, шиносанд. ⁴ Ман бо анчом додани он коре, ки Ту ба Ман супорида будай, бароят дар рӯи замин шӯҳрат додам. ⁵ Акнун, эй Падар, он шӯҳрату ҷалолеро, ки пеш аз пайдоиши олам дар назди Ту доштам, ба Ман бидех.

⁶ Ман номи Туро ба он қасоне, ки Ту аз ҷаҳон гирифта, ба Ман бахшидай, маълум кардам. Онҳо аз они Ту буданду Ту онҳоро ба Ман бахшидӣ ва онҳо қаломи Туро риоя карданд. ⁷ Акнун онҳо медонанд, ки ҳама чизи ба Ман додаат, аз они туст. ⁸ Зеро он қаломеро, ки Ту ба Ман додӣ, Ман ба онҳо расондам ва онҳо қабул карда, дар ҳақиқат фаҳмиданд, ки Ман аз назди Ту омадаам ва боварӣ доранд, ки Ту Маро фиристодай.

⁹ Ман барои онҳо дуо мекунам. Ман на барои ҷаҳон, балки барои онҳое дуо мекунам, ки Ту ба Ман додай, ҷунки онҳо аз они туанд. ¹⁰ Зеро ҳамаи онҳое, ки Ман дорам, аз они туанд ва онҳое, ки Ту дорӣ, аз они Мананд ва ба василаи онҳо Ман шӯҳрату ҷалол ёфтам. ¹¹ Ман дигар дар ин ҷаҳон нестам, балки пеши Ту меравам, vale онҳо дар ин ҷаҳон мемонанд. Эй Падари Муқаддас, бо қудрати номи худ, ки Ту ба Ман додай, онҳоро муҳофизат бикиун, то онҳо як бошанд, ҷунон ки Ману Ту бо ҳам як ҳастем. ¹² То вақте ки Ман бо онҳо будам, онҳоро бо қудрати номи ту, ки ба Ман бахшидай, муҳофизат ва нигаҳбонӣ кардам. Аз онҳо қасе ҳам ҳалок нашуд, гайр аз як нафар, ки бояд ҳалок мешуд, то гуфтаҳои навиштаҷот ба амал оянд. ¹³ Вале акнун Ман назди Ту меравам ва ин ҷизҳоро ҳанӯз ки дар ин ҷаҳон ҳастам, мегӯям, то шодии Ман дар онҳо пурра шавад. ¹⁴ Ман қаломи Туро ба онҳо расондаам ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кард, ҷунки онҳо аз ин ҷаҳон нестанд, ҳамон тавр ки Ман ҳам аз ин ҷаҳон нестам. ¹⁵ Ман талаб намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, аммо меҳоҳам, ки онҳоро аз иблис муҳофизат намой. ¹⁶ Онҳо аз ин ҷаҳон нестанд, ҷунон ки Ман ҳам аз ин ҷаҳон нестам. ¹⁷ Тавассути

ростӣ онҳоро барои худ ҷудо кун; қаломи Ту ростӣ аст. ¹⁸ Чунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодай, ҳамин тавр Ман ҳам онҳоро ба ҷаҳон фиристодаам. ¹⁹ Ман ба хотири онҳо худро ба Ту бахшидам, то ки онҳо низ ба тавассути ростӣ худро ба Ту бахшида тавонанд.

²⁰ Ман на фақат барои онҳо дуо мекунам, балки барои қасоне ҳам, ки ба воситай суханони онҳо ба Ман имон меоваранд. ²¹ Бигзор ҳамаи онҳо як шаванд. Бигзор, чӣ тавре ки ту, Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту ҳастам, онҳо низ дар мо бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Маро Ту фиристодай. ²² Ман ба онҳо ҳамон шӯҳрату ҷалолеро додаам, ки Ту ба Ман додай, то онҳо як бошанд, ҷунон ки Ману Ту як ҳастем. ²³ Ман дар онҳо ҳастам ва Ту дар Ман ҳастӣ, то онҳо дар ягонагии комил бошанду ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодай ва онҳоро ҳамон тарз дӯст медорӣ, ки Маро дӯст медорӣ.

²⁴ Эй Падар, меҳоҳам, онҳое ҳам, ки Ту ба Ман бахшидай, ҳамроҳи Ман дар он ҷое бошанд, ки Ман мешавам ва он шӯҳрату ҷалолеро бубинанд, ки Ту ба Ман додай, зеро Ту Маро пеш аз оғариниши олам дӯст дошта будӣ. ²⁵ Эй Падари одил, ҷаҳон Туро нашиноҳт, vale Ман Туро мешиносам ва онҳо медонанд, ки Ту Маро фиристодай. ²⁶ Ман ба онҳо Туро ошкор кардам ва боз ҳам ошкор мекунам, то он муҳаббате, ки Ту нисбат ба Ман дорӣ, дар онҳо низ бошад ва Ман ҳам дар онҳо бошам».

18

Дастгиҳ шудани Исо

¹ Пас аз ин суханон Исо ҳамроҳи шогирдонаш баромада, ба канори дигари водии Қидрун гузашт. Дар он ҷо бое буд ва Исо бо шогирдонаш ба он бое даромад. ² Яхудо, ки ба Исо хиёнат кард, низ он ҷоро медонист, ҷунки Исо ва шогирдонаш бисёр вақт дар он ҷо ҷамъ меомаданд. ³ Инак, Яхудо дастаи аскарони румӣ ва посбонони Хонаи Ҳудоро, ки аз тарафи сардорони рӯҳонӣ ва

фарисиён фиристода шуданд, бо худ ба он чо овард. Онҳо ҳама мусаллаҳ буданд ва дар даст фонусу машъял бардошта меомаданд.

⁴ Исо медонист, ки бо ӯ чӣ ҳодиса рӯй медиҳад, бинобар ин ба пешӣ онҳо баромада, пурсид: «Шумо киро чустуҷӯ мекунед?» ⁵ Онҳо ҷавоб доданд: «Исой Носириро». «Ин Манам», — ҷавоб дод Исо. Яҳудо, ки ба Исо хиёнат кард, низ ҳамроҳи онҳо буд. ⁶ Ҳамин ки Исо «Ин Манам» гуфт, онҳо ақибнокӣ рафта, ба замин афтоданд. ⁷ Исо боз аз онҳо пурсид: «Шумо киро чустуҷӯ мекунед?» «Исой Носириро», — гуфтанд онҳо. ⁸ «Ман ба шумо гуфтам, ки ин Ман ҳастам. Агар барои шумо Ман лозим бошам, пас монед, ки ин одамон раванд». ⁹ Ӯ барои он ин тавр гуфт, то суханони «Аз он қасоне, ки Ту ба Ман бахшидӣ, қасеро аз даст надодам» гуфтааш иҷро шаванд.

¹⁰ Шимъўни Петрус, ки шамшер дошт, онро аз ғилоф қашида, ғуломи сарвари рӯҳониёнро заду гӯши рости ӯро бурида партофт. Он ғулом Малҳус ном дошт. ¹¹ Исо ба Петрус гуфт, ки шамшерашро ба ғилофаш андозад. Инчунин илова кард: «Наход, ки аз қосаи азобе, ки Падарам барои Ман додааст, нанӯшам?»

¹² Он гоҳ дастай аскарони румӣ бо фармондехӣ худ ва посбонони яхудӣ Исоро дастгир карда бастанд. ¹³ Аввал ӯро назди Ҳонон, падарарӯси Қаёфо бурданд, ки ҳамон сол сарвари рӯҳониён буд. ¹⁴ Қаёфо ин ҳамон шаҳсе буд, ки ба ҳукуматдорони яхудӣ маслиҳат дод, ки агар ба ҷои тамоми мардум як нафар бимирад, беҳтар аст.

Исоро инкор кардани Петрус

¹⁵ Шимъўни Петрус ва як шогирди дигари Исо аз паси ӯ рафтанд. Он шогирд бо сарвари рӯҳониён ошной дошт, бинобар ин ҳамроҳи Исо ба ҳавлии сарвари рӯҳониён даромад. ¹⁶ Вале Петрус дар беруни ҳавлиӣ, дар назди дарваза истод. Пас он шогирде,

ки бо сарвари рӯҳониён ошной дошт, баромада, бо зане, ки дарвозабон буд, гуфтугӯ карда, Петрусро ба ҳавли даровард. ¹⁷ Зани дарвозабон ба Петрус гуфт: «Оё ту аз шогирдони он кас нестӣ?» «Не, нестам», — ҷавоб дод Петрус.

¹⁸ Азбаски ҷаво хунук буд, хизматторон ва посбонон гулҳан даргиронда, дар гирди он худро гарм мекарданд. Пётрус низ дар паҳлӯи онҳо истода, худро гарм мекард.

Исоро пурсуҷӯ кардани сарвари рӯҳониён

¹⁹ Сарвари рӯҳониён аз Исо дар бораи шогирдон ва таълимоти ӯ пурсуҷӯ кард. ²⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман дар пешӣ ҳама ошкоро сухан гуфтаам. Ман доимо дар ибодатхонаҳо ва дар Ҳонаи Худо, ки ҳамаи мардум ҷамъ мешаванд, таълим медодам ва пинҳонӣ ҷизе нагуфтаам. ²¹ Пас, ҷаро шумо аз Ман мепурсед? Аз шунавандагон бипурсед, ки Ман дар бораи ҷӣ ба онҳо гуфтаам». ²² Ҳангоме ки ӯ ин суханонро гуфт, яке аз посбонони дар паҳлӯяш истода Исоро торсакӣ зада, гуфт: «Ту ҷӣ тавр ба сарвари рӯҳониён гап гардонда метавонӣ?» ²³ «Агар ҷизе нодуруст гуфта бошам, бигӯ, ки ҳатои Ман дар чист, — ҷавоб дод Исо. — Вале агар дуруст гуфта бошам, ҷаро Маро мезанӣ?»

²⁴ Он гоҳ Ҳонон Исои дастбастаро ба назди Қаёфои сарвари рӯҳониён фиристод.

Бори дигар Исоро инкор кардани Петрус

²⁵ Шимъўни Петрус бошад, дар ҷои пештарааш истода, худро гарм мекард. Аз ӯ пурсиданд: «Магар ту ҳам аз шогирдони ӯ нестӣ?» Вале Петрус инро инкор карда, «не» ҷавоб дод. ²⁶ «Магар туро дар боғ бо ӯ надида будам?» — гуфт яке аз хизматторони сарвари рӯҳониён, хеши ҳамон касе, ки гӯшашро Петрус бурида буд.

27 Петрус боз инкор кард. Ҳамон лаҳза хурӯс ҷеф зад.

Исо дар назди Пилотус

28 Пагоҳии барвақт Исоро аз назди Қаёфо ба қасри ҳокими румй бурданд. Онҳое, ки Ӧро оварданд, ба хотири он ки ҳаром нашаванду ҳӯроки иди Балогардонро ҳӯрда тавонанд, ба қаср надаромаданд. 29 Пас, Пилотус ба назди онҳо баромада, гуфт: «Айби ин одам дар чист?» 30 Онҳо ҷавоб доданд: «Агар Ӧ чинояткор намебуд, магар ба дасти шумо месупоридем?» 31 «Худатон Ӧро гирифта аз рӯи қонунатон ҳукм кунед», — гуфт ба онҳо Пилотус. «Ба мо раво нест, ки касеро ба қатл расонем», — ҷавоб доданд роҳбарони яҳудӣ. 32 (Ҳамаи ин барои он рӯй дод, то суханони Исо, ки дар бораи тарзи маргаш гуфта буд, иҷро шаванд).

33 Пилотус ба қаср баргашт ва Исоро ҷеф зада гуфт: «Оё Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» 34 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ту ин саволро аз худат мегӯй ё дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтанд?» 35 Пилотус ҷавоб дод: «Магар ман яҳудӣ ҳастам? Ҳалқ ва сардорони рӯҳонии худат Туро дошта, ба дасти ман супориданд. Ту чӣ кор кардӣ?» 36 Исо гуфт: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, одамони зердастам мечангиданд, то ки Ман ба дасти ҳукуматдорони яҳудӣ таслим нашавам. Не, подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест». 37 «Пас, Ту Шоҳ ҳастӣ?» — пурсид аз Ӧ Пилотус. Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯй, ки Ман подшоҳ ҳастам. Ман барои он таваллуд шуда ба ин ҷаҳон омадам, ки шоҳиди ростӣ бошам. Ҳар кӣ тарафдори ростӣ бошад, Маро гӯш мекунад». 38 «Ростӣ чист?» — пурсид аз Ӧ Пилотус.

Ба марг ҳукм шудани Исо

Ин суханонро гуфта, Пилотус боз ба назди яҳудиён баромаду гуфт: «Ман дар Ӧ ҳеч айбери наёфтам. 39 Лекин шумо як анъана доред, ки

ҳар иди Балогардон ман бароятон як зинданиро озод мекунам. Мехоҳед, ки бароятон Шоҳи Яҳудиёнро озод кунам?» 40 «Не! — дод зада ҷавоб доданд онҳо. — Ба ҷои Ӧ Бараббосро озод кун!» Бараббос як марди роҳзан буд.

19

¹ Он вакт Пилотус фармуд, ки Исоро бо қамчин зананд. ² Сарбозон аз хор тоҷе бофта, бар сари Ӧ гузоштанд ва ба Ӧ ҷомаи бунафшранг пӯшонданд. ³ Онҳо ба пешӣ Ӧ омада, «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» мегуфтанду Ӧро торсакӣ мезаданд. ⁴ Пилотус боз берун баромада, ба онҳо гуфт: «Акнун ман ин одамро пешӣ шумо меорам. Бидонед, ки ман дар Ӧ ҳеч айбе наёфтам». ⁵ Исо берун баромад ва дар сар тоҷи хордору дар тан ҷомаи бунафшранг дошт. Пилотус ба онҳо гуфт: «Ана ин одам!»

⁶ Сардорони рӯҳонӣ ва посбонон Ӧро дид, фарёд карданд: «Ӧро ба салиб мекӯб кунед! Ӧро мекӯб кунед!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо худатон Ӧро гирифта, мекӯб кунед! Зоро ман дар Ӧ ҳеч айбе наёфтам». ⁷ Онҳо ба Ӧ ҷавоб доданд: «Мо дар шариат қонун дорем, ки мувофиқи он Ӧ бояд бимирад, чунки худро Писари Худо эълон кардааст».

⁸ Вақте Пилотус инро шунид, аз пештара зиёдтар тарсид. ⁹ Ӧ боз ба дохили қаср баргашта, аз Исо пурсид: «Ту аз кӯчой?» Вале Исо ҷавобе надод. ¹⁰ «Бо ман гап задан намекоҳӣ? — пурсид Пилотус. — Магар намедонӣ, ман қудрат дорам, ки Туро озод кунам ва қудрат дорам, ки Туро ба салиб мекӯб кунонам?» ¹¹ Исо ба Ӧ ҷавоб дод: «Агар ба ту аз боло қудрат дода намешуд, ту бар Ман ҳеч қудрат дошта наметавонистӣ. Бинобар ин касе, ки Маро ба ту таслим кардааст, гуноҳи бузургтаре дорад».

¹² Аз ин лаҳза Пилотус кӯшиш кард, ки Ӧро озод кунад, вале мардум фарёд мекарданд: «Агар

Ўро озод кунй, ту дўсти император нест! Касе, ки худро подшоҳ эълон мекунад, вай душмани император аст!»

¹³ Вақте ки Пилотус ин суханонро шунид, Исоро берун овард ва дар маҳале ба номи Санғфарш, ки ба забони ибронӣ онро «Чабто» мегуфтанд, ба курсии доварӣ нишаст. ¹⁴ Арафаи иди Балогардон, қариби нисифрӯзӣ шуда буд. Пилотус ба мардум гуфт: «Ана Шоҳи шумо!» ¹⁵ Онҳо фарёд зада гуфтанд: «Нест кун! Нест кун! Ўро меҳкӯб кун!» «Шумо меҳоҳед, ки ман Шоҳи шуморо меҳкӯб кунам?» — гуфт Пилотус. Сардорони рӯҳонӣ ҷавоб доданд: «Мо ғайр аз император подшоҳи дигаре надорем!»

¹⁶ Он гоҳ Пилотус Исоро барои меҳкӯб кардан ба дасти онҳо супорид.

Мехкӯб шудани Исо

¹⁷ Онҳо Исоро бурданд ва ў то «Чои косахонаи сар», ки ба забони ибронӣ «Чолчото» ном дошт, салиби худро бардошта, рафт. ¹⁸ Дар он ҷо Ўро ба салиб меҳкӯб карданд ва ҳамроҳи ў боз ду нафари дигарро дар салибҳо, яке аз тарафи чап ва дигаре аз тарафи рост, меҳкӯб карданд ва Исо дар мобайни онҳо буд. ¹⁹ Пилотус лавҳачаero нависонда, ба салиб меҳкӯб кунонд, ки дар он чунин навишта шуда буд: «Исои Носирӣ, Шоҳи Яхудиён». ²⁰ Одамони зиёд ин навиштаро хонданд, чунки ҷое, ки Исо меҳкӯб шуд, аз шаҳр дур набуд ва он суханон ба забонҳои ибронӣ, румӣ ва юнонӣ навишта шуда буданд.

²¹ Сардорони рӯҳонии яхудиён ба Пилотус гуфтанд: «„Шоҳи Яхудиён“ нанавис, балки бинавис, ки „Ин одам «Ман Шоҳи Яхудиён ҳастам» мегуфт“». ²² «Ҳар ҷи навиштаам, навиштам», — ҷавоб дод Пилотус.

²³ Баъд аз он ки сарбозон Исоро меҳкӯб карданд, либоси Ўро гирифта, аз рӯи шумораи сарбозон ба ҷон қисм тақсим карданд. Куртаи

Ўро ҳам гирифтанд; ин курта аз матои яклухт бофта шуда буд ва ҷои пайваст надошт. ²⁴ Онҳо ба яқдигар гуфтанд: «Биёд, инро пора намекунему қуръа партофта мебинем, ки соҳиби он кӣ мешавад».

Дар навиштаот омадааст: «Либоси Маро дар байнин худ тақсим карданд ва бар куртаи Ман қуръа партофтанд». Барои иҷро шудани ин навиштаот ҳамаи ин ба амал омад. ²⁵ Чунин буд амали сарбозон.

Дар назди салиби Исо модар ва холаш, Марями зани Келуп ва Марями Мачдалия истода буданд. ²⁶ Исо модари худ ва дар канори ў шогирди дўстдоштаашро дида, ба модараш гуфт: «Модар, ана ин писари туст». ²⁷ Баъд ба он шогирд гуфт: «Ана, ин модари туст». Аз ҳамон вақт он шогирд модари Исоро ба хонаи худ бурд.

Марги Исо

²⁸ Исо донист, ки ҳама чиз иҷро шуд ва барои ба амал омадани пешӯйии навиштаот гуфт: «Ташна мондам!»

²⁹ Дар он ҷо як косаи пур аз сирко буд ва латтаеро гирифта, ба он сирко тар карданду ба нӯги чӯбе гузошта, ба лабони ў наздик оварданд. ³⁰ Чун Исо сиркоро ҷашид, гуфт: «Иҷро шуд!» Баъд сар ҳам карда ҷон дод.

³¹ Он рӯзи тайёри ба рӯзи истироҳат буд ва сардорони яхудӣ намехостанд, ки часади меҳкӯбшудагон дар рӯзи истироҳат дар салиб бимонад, чунки он рӯзи истироҳат ба рӯзи иди бузург рост омада буд. Бинобар ин онҳо аз Пилотус дарҳост карданд, ки пойҳои меҳкӯбшудагонро шикананду часади онҳоро аз салиб ба поён фароранд. ³² Сарбозон омада, аввал пойҳои меҳкӯбшудаи якум ва баъд меҳкӯбшудаи дуюмро шикастанд. ³³ Вале вақте ки ба Исо наздик омаданд, дидаанд, ки ў мурдаааст, бинобар ин пойҳои Ўро нашикастанд. ³⁴ Яке аз сарбозон бо найза ба паҳлӯи ў зад ва ҳамон дам аз бадани ў хун ва об ҷорӣ шуд.

35 (Касе, ки тамоми ин ҳодисаҳоро дидаст, шаҳодат медиҳад, то шумо низ имон оваред. Шаҳодати ў рост аст ва ў медонад, ки ҳақиқатро мегүяд). 36 Ҳамаи ин барои он ба амал омад, ки гуфтаҳои навиштаҷот, ки «Ҳеч як устухони ў шикаста наҳоҳад шуд» иҷро шаванд. 37 Боз дар дигар ҷои навиштаҷот гуфта шудааст, ки «Онҳо ба касе нигоҳ ҳоҳанд кард, ки ўро найза заданд».

Дафни Исо

38 Баъд аз он Юсуфи аромотӣ, ки аз тарси роҳбарони яхудӣ шогирди маҳфии Исо буд, аз Пилотус иҷозат хост, ки ҷасади Исоро гирад. Пилотус иҷозат дод ва ў омада, ҷасади Исоро гирифт. 39 Ниқодимус, ки пештар шабона ба дидани Исо омада буд, низ омад ва қариб сию ҷор қило ширеши хушбӯй бо гиёҳи дорувор омехтаро бо худ овард. 40 Онҳо аз рӯи расми яхудиён ҷасади Исоро гирифта, ба кафани бо ҳамон дорувории хушбӯй омехта печонданд. 41 Дар ҷои меҳкӯшудаи Исо бое ҷарои он бое қабри наве буд, ки ҳанӯз касе дар он дағн нашуда буд. 42 Азбаски арафаи рӯзи истироҳати яхудиён буд ва қабр ҳам наздик буд, Исоро дар он ҷо дағн карданд.

20

Зиндашави Исо

¹ Пагоҳии барвақти рӯзи якшанбе, ҳанӯз равшан нашуда, Марями Маҷдалия ба сари қабр омад ва дид, ки санг аз даромадгоҳи он гирифта шудааст. ² Ў давида назди Шимъӯни Петрус ва шогирди дигар, ки Исо ўро дӯст медошт, омада, ба онҳо гуфт: «Онҳо Худованди моро аз қабр бурдаанд ва ман намедонем, ки ўро ба кучо гузаштаанд».

³ Пас, Петрус ва он шогирди дигар ба тарафи қабр равона шуданд. ⁴ Ҳардӯи онҳо медавиданд, вале он шогирди дигар аз Петрус тезтар давида, аввалин шуда ба сари қабр расида омад. ⁵ ў ҳам шуда кафанд дид, вале ба даруни қабр надаромад. ⁶ Аз паси ў Шимъӯни Петрус ҳам

давида омад. Вай ба даруни қабр даромада, дид, ки кафанд ҳаст ва ⁷ матое, ки дар сари Исо буд, на бо кафанд, балки дар каноре чудо печонда шудааст. ⁸ Он гоҳ шогирди дигар ҳам, ки аввалин шуда ба сари қабр омада буд, ба қабр даромаду ҳамаи инро диданд имон овард. ⁹ Онҳо ҳанӯз суханони навиштаҷотро намефаҳмиданд, ки дар бораи ў гуфта шуда буд, ки бояд баъд аз марг зинда шавад. ¹⁰ Шогирдон ба хонаашон баргаштанд.

Ба Марями Маҷдалия зоҳир шудани Исо

11 Аммо Марям берун аз қабр истода гирия мекард. Ў гириякунон ҳам шуда ба даруни қабр нигоҳ кард ¹² ва ду фариштаи сафедпӯшро дид, ки дар ҷое, ки пештар Исо гузашта шуда буд, нишастаанд, яке аз тарафи сар ва дигаре аз тарафи пой. ¹³ «Эй зан, ҷаро гирия мекунӣ?» — пурсиданд онҳо. Марям ба онҳо ҷавоб дод: «Худованди маро бурдаанд ва ман намедонам, ки ўро дар кучо гузаштаанд».

14 Инро гуфта, ў ба қафо рӯ гардонду дид, ки дар рӯ ба рӯи ў Исо истодааст. Вале ў надонист, ки ин Исо аст. ¹⁵ Исо ба вай гуфт: «Эй зан, ҷаро гирия мекунӣ? Ту киро мечӯй?» Марям ўро боғон фикр карда ба ў гуфт: «Эй хоча, агар шумо ўро бурда бошед, ба ман бигӯед, ки дар кучо гузаштаед, то ўро гирифта барам». ¹⁶ «Эй Марям!» — гуфт Исо. Марям рӯ оварда, бо забони ибронӣ фарёд зад: «Эй Раббуни (ки маънояш „устод“ аст)!» ¹⁷ Исо ба ў гуфт: «Ба Ман даст нарасон, ки ҳанӯз ба пеши Падар боло нарафтаам. Лекин назди бародаронам рафта гӯй, ки Ман назди Падари Ману шумо, ба назди Худои Ману шумо меравам». ¹⁸ Марями Маҷдалия ба назди шогирдон омада, дар бораи Худовандро диданаш ба онҳо хабар дод. Инчунин суханони Исоро, ки ба ў гуфта буд, ба онҳо нақл кард.

Ба шогирдон зоҳир шудани Исо

19 Бегоҳии худи ҳамон рӯз, яъне рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон якчоя чамъ шуда, аз тарси роҳбарони халқ дарҳоро маҳқам баста менишастанд, Исо омаду дар миёни онҳо истода гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳоҳам». ²⁰ Инро гуфта, дастҳо ва паҳлӯяшро ба онҳо нишон дод. Шогирдон аз дидани Худовандашон хурсанд шуданд. ²¹ «Ба шумо оромӣ меҳоҳам! — такрор кард Исо. — Чунон ки Падар Маро фиристодааст, Ман низ шуморо мефиристам».

²² Баъд аз ин суханон ў бар онҳо пуф карда, гуфт: «Рӯҳи Муқаддасро қабул кунед! ²³ Гуноҳи касонеро, ки бубахшед, ба онҳо бахшида мешавад ва онҳоеро, ки набахшед, гуноҳ дар гардани онҳо мемонад».

Исо ва Тумо

²⁴ Тумо, яке аз он дувоздаҳ шогирди Исо, ки боз Дугоник номида мешуд, ҳангоми омадани Исо дар он ҷо ҳамроҳи онҳо набуд. ²⁵ Шогирдони дигар ба ў гуфтанд: «Мо Худовандро дидем!» Вале ў ба онҳо ҷавоб дод: «То бо ҷашмони худам изҳои меҳро дар дастони ў набинам ва ангуштамро ба он нагузорам ва дастамро ба заҳми паҳлӯяш намонам, бовар намекунам!»

²⁶ Баъд аз як ҳафта шогирдон боз чамъ омаданд ва Тумо ҳам ҳамроҳи онҳо буд. Дар баста буд, vale Исо омада, дар миёни онҳо истоду гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳоҳам!» ²⁷ Баъд ба Тумо гуфт: «Ангуштатро ба ин ҷо гузору дастонамро бин ва дастатро ба заҳми паҳлӯям гузор! Дигар шубҳа нақуну бовар кун!» ²⁸ Тумо ба Вай ҷавоб дод: «Эй Худованди ман, Худои ман!»

²⁹ Он гоҳ Исо ба ў гуфт: «Магар аз сабаби он бовар мекунӣ, ки Маро мебинӣ? Вале хушбахтанд онҳое, ки Маро надида имон овардаанд».

³⁰ Исо дар ҳузури шогирдони худ бисёр мӯъчизори дигареро ҳам нишон дода буд, ки дар бораи онҳо дар ин китоб гуфта нашудааст.

31 Вале ҳамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситаи имон ба ў ҳаёти абадӣ ёбед.

21

Ба ҳафт шогирд зоҳир шудани Исо

¹ Баъд аз ин Исо дар канори баҳри Табария бори дигар ба шогирдони худ зоҳир шуд. Зоҳир шудани ў ана ин тавр ба амал омад: ² Шимъӯни Петрус, Тумо, ки боз Дугоник номида мешуд, Натаноил, ки аз аҳли Қанои Ҷалил буд, ду писари Забдой ва ду шогирди дигари ў — ҳама дар як ҷо чамъ омада буданд. ³ Шимъӯни Петрус ба онҳо гуфт: «Ман рафта, моҳӣ сайд мекунам». «Мо ҳам ҳамроҳи ту меравем», — гуфтанд дигарон.

Онҳо рафта ба қаиқ савор шуданд, аммо он шаб ҷизе сайд накарданд.

⁴ Вақти баромади офтоб Исо дар соҳил истода буд. Аммо шогирдон нафаҳмиданд, ки ин Исо аст. ⁵ Исо аз онҳо пурсид: «Эй бародарон, ягон моҳӣ сайд кардед?» «Не», — ҷавоб доданд онҳо. ⁶ Вай ба онҳо гуфт: «Тӯрро аз тарафи рости қаиқ партоед ва моҳӣ медоред». Онҳо тӯр партофтанду аз сабаби зиёд будани моҳӣ онро ба қаиқ кашида натавонистанд. ⁷ Он шогирде, ки Исо ўро дӯст медошт, ба Петрус «Ин Худованд аст!» гуфт. Вақте Шимъӯни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, либосашро пӯшиду (чунки либосашро кашида буд) худро ба об партофт. ⁸ Шогирдони дигар бо қаиқ ба тарафи соҳил ҳаракат карда, тӯри пур аз моҳиро аз паси худ кашида оварданд. Онҳо аз соҳил на он қадар дур буданд, таҳминан дар масофаи сад қадам.

⁹ Вақте онҳо ба соҳил расиданд, гулханеро диданд, ки рӯи он моҳӣ гузошта шудааст ва дар паҳлӯи он нон ҳам буд. ¹⁰ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Аз моҳиҳои сайд кардаатон биёред». ¹¹ Шимъӯни Петрус ба қаиқ даромада, тӯри пур аз яксаду

панчоху се моҳии калонро аз об ба соҳил қашид. Бо вучуди ин қадар зиёд будани моҳӣ тӯр канда нашуд. 12 Исо ба онҳо гуфт: «Биёед ва ноништа кунед». Аз шогирдон касе чуръат накард, ки «Ту кистӣ?» гуфта бипурсад, чунки онҳо фаҳмиданд, ки ин Худованд аст. 13 Он гоҳ Исо пеш омада, нонро гирифту дар байни онҳо тақсим кард, инчунин моҳихоро ҳам. 14 Ин бори сеюм буд, ки Исо баъд аз зинда шуданаш худро ба шогирдон нишон дод.

Исо ва Петрус

15 Баъд аз хӯрдани хӯрок Исо ба Шимъўни Петрус гуфт: «Эй Шимъўни писари Юханно, оё ту Маро аз онҳо бештар дӯст медорӣ?» «Оре, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Барраҳои Маро чарон», — гуфт Исо. 16 Бори дуюм Исо ба ў гуфт: «Эй Шимъўни писари Юханно, ту Маро дӯст медорӣ?» «Бале, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Гӯсфандони Маро саробонӣ кун», — гуфт Исо. 17 Бори сеюм Исо ба ў гуфт: «Эй Шимъўни писари Юханно, ту Маро дӯст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, ки Исо бори сеюм аз ў мепурсад, ки ўро дӯст медорад ё не. «Худованд, ба Ту ҳама чиз маълум аст, — гуфт ў ба Исо. — Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам». Исо ба ў гуфт: «Гӯсфандони Маро чарон. 18 Ба ту рост метӯям, вақте ки ҷавон будӣ, худат камарбандатро баста ба ҳар ҷое, ки меҳостиӣ, мерафтӣ, vale ҷаҳонни ки пир мешавӣ, дастҳои худро дароз мекунӣ ва каси дигар камарбандатро баста ба ҷое, ки намехоҳӣ, туро мебарад».

19 Бо ин суханон Исо ба Петрус фаҳмонд, ки бо қадомроҳ марги Петрус Худоро шӯҳрату ҷалол ҳоҳад дод. Баъд ба Петрус гуфт: «Аз паси Ман биё».

Исо ва шогирди дӯстдоштааш

20 Петрус ба ақиб нигоҳ карда, шогирдеро дид, ки Исо ўро дӯст

медошт. Ўаз паси онҳо меомад. Ин ҳамон шогирде буд, ки дар вақти шом хӯрдан ба Исо такя карда пурсида буд: «Эй Худованд, ки ба Ту хиёнат мекунад?» 21 Инак, Петрус ўро дида, аз Исо пурсид: «Эй Худованд, бо ў чӣ мешавад?» 22 Исо ҷавоб дод: «Агар Ман ҳоҳам, ки ў то вақти бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ даҳл дорад? Ту аз паси Ман биё!»

23 Бинобар ин дар байни имондорони Исо овозае паҳн шуд, ки гӯё он шогирд намемираад. Аммо Исо ба ў нағуфт, ки ў намемираад. ў фақат гуфт, ки «Агар Ман ҳоҳам, ки ў то бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ даҳл дорад?» 24 Ин ҳамон шогирдест, ки ҳамаи инро навишиштааст ва дар бораи ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва мо медонем, ки шаҳодати ў рост аст.

25 Инчунин Исо боз бисёр корҳои дигареро ҳам кардааст. Агар ҳамаи онҳо навишишта мешуданд, ба гумонам, дар тамоми олам барои ин миқдор китоб ҷой ёфт намешуд.

Номаи якуми Павлуси фириста ба Тасслўнигиён Пешгуфтор

¹ Мо Павлус, Силўс^{*} ва Тимотиюс ба ҳамоати имондорони шаҳри Тасслўникий, ки аз они Худо-Падар ва Худованд Исои Масеҳ аст, салом мерасонем. Файзу осоиштагӣ бар шумо бод![†]

Тасслўнигиён аз рӯй имон зиндагонӣ мекунанд

² Мо ҳамеша шумо — тасслўнигиёнро дар дуоҳоямон ба хотир оварда, барои ҳамаи шумо Худоро шуқр мегӯем. ³ Инчунин дар назди Худо-Падари мо имон ва муҳаббату умиди шуморо ба ёд меорем. Яъне корҳои шуморо, ки бо имон содир кардед, меҳнатеро, ки бо муҳаббат мекунед, умедеро, ки ба Худованд Исои Масеҳ доред ва онро нигоҳ медоред. ⁴⁻⁵ (4-5) Эй бародарони азизи Худо, азбаски хушхабари расондаамонро на танҳо дар сухан, балки бо қуввати Рӯҳи Пок қабул кардед ва ба он хушхабар боварии комил доред, мо медонем, ки Худо шуморо интихоб кардааст. Худатон ҳам медонед, ки мо чӣ гуна одамон будем, чун барои беҳбудии шумо дар наздатон мондем. ⁶ Шумо аз мову Худованд ибрат гирифтед: бо вуҷуди азобҳои бисёр шумо қаломро бо хушнудии Рӯҳи Пок қабул кардед. ⁷ Аз ҳамин сабаб, шумо барои ҳамаи имондорони вилоятҳои Мақдумия ва Оҳоия намунаи ибрат шудед. ⁸ Акнун қаломи Худованд аз тарафи шумо на танҳо дар Мақдумия ва Оҳоия, балки дар ҳама ҷое, ки дар бораи имони шумо шунидаанд, паҳн гардид. Барои ҳамин лозим нест, ки дар бораи имони шумо ба касе

гӯем. ⁹ Чунки дигарон аллакай ба мо нақл мекунанд, ки чӣ тавр шумо моро қабул кардаед ва аз бутҳо рӯй гардонида, ба Худои зиндаву ҳақиқӣ рӯй овардаед, то ки ба ӯ хизмат кунед. ¹⁰ Инчунин интизори аз осмон омадани Писараш ҳастед, ки ӯро Падар аз мурдагон зинда кардааст — Исоро, ки моро аз газаби омадаистодаи Худо раҳӣ мебахшад.

2

Хизмати Павлус дар Тасслўникий самар меоварад

1 Бародарон, худи шумо медонед, вақте ки ману Силўс ва Тимотиуս ба назди шумо омадем, хизматамон самаранок буд. ² Чуноне ки медонед, дар шаҳри Филиппӣ моро бисёр азоб доданд, паст заданд, vale Худо ба мо ҷуръат дод, ки бо вуҷуди зиддиятҳои саҳт хушхабари ӯро ба шумо кушоду равшан эълон намоем.

³ Охир, дар даъвати мо гумроҳ кардан, нияти бад ва ё фиребе нест. ⁴ Баръакс, Худо баъди санҷишҳо моро супориш додааст, ки хушхабарро эълон кунем. Барои ҳамин бартарие, ки ба мо дода шудааст, ҳангоми сухан гуфтан кӯшиш мекунем, ки на ба одамон, балки ба Худо, ки дилҳои моро месанҷад, писанд оем. ⁵ Шумо медонед ва Худо низ шоҳид аст, ки мо ҳаргиз хушомадгӯй накардаем ва ба манфиати худ кор набурдаем. ⁶ Зоро мо на аз шумо ва на аз каси дигар таъриф начустаем.

⁷ Мо чун фириstagони^{*} Масеҳ ҳақ доштем, ки аз шумо ҳурмату эҳтиром талаб кунем, аммо, мисли он ки модар навозишкорона ба қӯдаконаш ғамҳорӣ мекунад, дар байнатон меҳруbon будем. ⁸ Мо шуморо ҷунон дӯст доштем, ки тайёр будем на танҳо хушхабари Худоро ба шумо расонем, балки ҷони худро бароятон фидо кунем, чунки шумо бароямон хеле азиз ва гиромӣ ҳастед.

⁹ Бародарон, шумо дар ёд доред, ¹⁰ Дар баъзе нусхаҳо «Файзу осоиштагӣ аз Худо-Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ» омадааст. ^{* 2:7} Шогирдони аввалини Худованд, ки вазифаи маҳсус доштанд.

* 1:1 Шакли дигари номи Силўс Сильвонус аст. ^{† 1:1} Дар баъзе нусхаҳо «Файзу осоиштагӣ аз Худо-Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ» омадааст. * 2:7 Шогирдони аввалини Худованд, ки вазифаи маҳсус доштанд.

чӣ тарз мо заҳмат мекашидем: хушхабари Худоро ба шумо расонда, боз шабу рӯз кор ҳам мекардем, то ки ба дӯши ягон каси шумо бор нашавем. ¹⁰ Ҳам шумо ва ҳам Худо шоҳид ҳастед, ки рафтори мо нисбати шумо, имондорон, то чӣ андоза пок, дуруст ва беайб буд. ¹¹ Худатон медонед, ки мо бо ҳар яки шумо мисли падар бо фарзандонаш муомила мекардем; ¹² шуморо қувват баҳшидаву рӯҳбаланд карда, насиҳат мекардем. Мехостем, ки тарзи зиндагии шумо писанди Худо бошад, ки шуморо ба шукӯҳу ҷалол ва подшоҳиаш дâъват кардааст.

¹³ Мо ҳамеша Худоро шукур мегӯем, ки шумо ҳангоми аз мо шунидани қаломи Худо, онро на ҳамчун сухани одамизод, балки чун қаломи Худо қабул кардед, ки он дар ҳақиқат ҳам чунин аст. Ин қалом дар ҳаёти шумо, имондорон, амал мекунад. ¹⁴ Охир шумо, бародарон, дар азоб қашиданатон ба одамони Худо дар вилояти Яхудия, ки ба Исои Масеҳ бовар мекунанд, монанд шудед — шумо аз ҳалқи худ ҳамон азобҳоеро қашидед, ки онҳо аз яҳудиён диданд. ¹⁵ Яҳудиён Худованд Исо ва пайғамбаронро қуштанд, инчунин моро пеш карданд. Рафтори онҳо ба Худо маъқул нест, онҳо ба одамон зиддият карда ¹⁶ намегузоранд, ки мо хушхабарро ба мардум расонем, то ки начот ёбанд. Бо ин корашон ҳамеша косаи гуноҳҳояшонро лабрез намуда, ба ғазаби Худо гирифт мешаванд.

Павлус орзу мекунад, ки бори дигар имондорони таслўнициро бубинад

¹⁷ Эй бародарон, азбаски мо ноҳоҳ барои муддати кӯтоҳе на дар дил, балки ҷисман аз шумо ҷудо шудем, ҳоҳиши зиёд доштем, ки шуморо боз рӯ ба рӯ бубинем. ¹⁸ Бале, хеле меҳостем ба назди шумо равем. Ман, Павлус, башам на як бору ду бор қӯшиш кардам, аммо иблис пеши роҳамонро гирифт. ¹⁹ Вақте

ки Худованд Исо[†] бармегардад, дар назди ӯ шумо боиси умеду шодмонӣ ва сарбаландии мо мешавед! ²⁰ Охир шумо сабаби фахру хушнудии мо ҳастед!

3

¹ Пас, чун дигар тоқати чудой надоштем, фикр кардем, ки дар шаҳри Атино худ танҳо бимонем, ² валие ба назди шумо ба шаҳри Таслўникий Тимотијосро фиристем. Ҳамон Тимотијосро, ки бародари мо буда, дар эълон кардани хушхабари Масеҳ ҳизматгори Худо мебошад. Хостем, ки ӯ шуморо дар имонатон устувор ва бокувват гардонад, ³ то қасе аз шумо ҳангоми азобҳо ба дудилагӣ роҳ надиҳад. Шумо пештар ҳам медонистед, ки мо бояд азоб қашем. ⁴ Охир, ҳангоми дар назди шумо буданамон ҳам оғоҳ карда будем, ки моро азоб дода, дунболагирӣ ҳоҳанд кард. Чуноне ки мебинед, ҳамин тавр ҳам шуд. ⁵ Аз ин сабаб, вақте ки тоқатам тоқ шуд, ба назди шумо Тимотијосро фиристодам, то дар бораи имонатон бифаҳмад; мабодо иблиси васвасакор шуморо аз роҳ занад ва тамоми меҳнатамон барбод равад.

⁶ Валие алҳол Тимотијос аз наздатон баргашта, дар бораи муҳаббату имони шумо ҳабарҳои хуш овард. Ӯ ба мо нақл қард, ки шумо ҳамеша бо некӣ моро ёд мекунед ва меҳоҳед, ки моро боз бубинед, чуноне ки мо ҳам ҳоҳони дидори шумоем. ⁷ Бародарон, дар ин ҳама ранҷу азобу душвориҳоямон имони шумо моро рӯҳбаланд кард. ⁸ Агар имони шумо ба Худованд устувор бошад, мо ҳам зиндадил мегардем. ⁹ Бародарони таслўникий, дар ҳузури Худо шумо ба мо ҳурсандии бузурге баҳшидед, ки барои он Худоро беохир шукур мегӯем. ¹⁰ Мо шабу рӯз аз таҳти дил дуо мегӯем, ки боз бо шумо воҳӯрем, то норасоии имонатонро пурра гардонем. ¹¹ Бигзор худи

† 2:19 Дар баъзе нусхаҳои қадима «Худованд Исои Масеҳ» омадааст.

Худо — Падар ва Худовандамон Исо моро сўи шумо равона кунад! ¹² Бигзор Худованд бо он муҳаббати бузурге, ки нисбат ба шумо дорем, шуморо ҳам нисбат ба яқдигар ва ҳамагон пур ва лабрез намояд. ¹³ Ҳамин тавр, ў дили шуморо бокувват гардонад, то ҳамон рӯзе, ки Худованд Исо бо пайравонаш меояд, дар пеши Худо-Падарамон беайб ва пок бошед.*

4

Дар бораи зиндагие, ки ба Худо писанд аст

¹ Инақ, бародарон, бо номи Худованд Исо^{*} ҳоҳиш ва илтиҷо мекунем, чи тавре ки мо таълим додем, зиндагиро давом дихед, то ки ба Худо писанд оед. Шумо аллақай ҳамин тарз рафтор мекунед, вале қўшиш намоед, ки аз ин ҳам бехтар зиндагий кунед. ² Зеро шумо медонед, ки бо қудрати Худованд Исо чи гуна таълимотро ба шумо додаем. ³ Худо меҳоҳад, ки шумо худро пурра ба ў бахшида, аз бадаҳлоқии ҷинсӣ худро нигоҳ доред. ⁴ Хости Худо ин аст, ки ҳар яки шумо ҷисму ҳоҳишҳои худро идора карда, беайб ва бономус бошед. ⁵ Боз Худо меҳоҳад мисли беимононе, ки ўро намешиносанд, пойбанди ҳавасҳои ҷинсӣ набошед. ⁶ Инчунин мувофиқи хости Худо шумо набояд аз боварии бародаратон сўиистифода карда, бо зани вай ҳамхоба шавед. Мо пештар ҳам инро ба шумо қатъиян гуфта ва оғоҳ карда будем, ки барои ҳамаи ин гуноҳҳо Худо аз одам қасос мегирад. ⁷ Чунки ў моро на ба нопокӣ, балки ба ҳаёти пок даъват кардааст. ⁸ Инак, касе ки аз фармудаҳои Худо саркашӣ мекунад, на одамро, балки Худоеро, ки ба шумо Рӯҳи Муқаддасро мединад, рад мекунад.

⁹ Оид ба хусуси бародардӯстӣ ҳоҷат ба сухан нест, чунки худи шумо аз Худо таълим гирифтад,

ки яқдигарро дўст доред. ¹⁰ Бале, шумо ҳамаи имондоронеро, ки дар саросари вилояти Мақдумия ҳастанд, дўст медоред. Ба ҳар ҳол, ҳоҳиш мекунем, ки яқдигарро боз зиёдтар дўст доред. ¹¹ Чи тавре ки фармуда будем, оромона зиндагӣ кунед, ҳар кас бо кори худ машғул шуда, бо дастонаш меҳнат кунад. ¹² Чунон зиндагӣ кунед, ки ҳаёти шумо сазовори ҳурмати беимонон бошад, то ки шумо аз дигарон вобаста набошед.

Ҳангоми бозгашти Maseҳ чӣ рӯй медиҳад

¹³ Эй бародарон, намехоҳем, ки шумо дар бораи гузаштагон бехабар монда, ба монанди беимононе, ки умед надоранд, ғамгин бошед. ¹⁴ Мо бовар мекунем, ки Исои Maseҳ мурда зинда шуд ва инчунин бовар мекунем, ки Худо касонеро, ки ба Исои Maseҳ имон доштанду аз олам гузаштаанд, ба назди ў ба осмон мебарад. ¹⁵ Мувофиқи суханони Худованд ба шумо мегӯем: мо, ки то бозгashi Худованд зинда мемонем, аз имондорони гузашта, ҳаргиз пеш намеравем. ¹⁶ Зеро худи Худованд аз осмон бо фармони қатъӣ, бо овози сарфариштаву карнайи Худо фуруд меояд ва аввал онҳое, ки ба Maseҳ имон доштанду мурдан зинда мешаванд. ¹⁷ Сипас мо, зиндаҳои боқимонда, ҳамроҳи онҳо дар абрे ба ҳаво, ба пешвози Худованд боло мешавем ва то абад бо ў мемонем. ¹⁸ Бо ин суханон яқдигарро рӯҳбаланд кунед.

5

Барои бозгашти Исои Maseҳ омода бошад

¹ Бародарон, ҳоҷат нест, ки мо ба шумо дар бораи вақту соати он рӯз нависем. ² Зеро шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд ногаҳон фаро мерасад мисли дузде, ки шабона меояд. ³ Ҳангоме ки одамон «дар ҳама ҷо сулҳу осоиштагӣ» мегӯянд,

* 3:13 Дар баъзе нусхаҳо қадима дар охир «Омин» омадааст. * 4:1 Дар баъзе нусхаҳо қадима «Исои Maseҳ» омадааст.

ногаҳон ҳалокат меояд, мисли он ки пеш аз таваллуд зани ҳомиладорро дард мегирад. Ҳамин тавр, ба онҳо низ роҳи гурез нест. ⁴ Аммо шумо, бародарон, дар торикӣ нестед, то ки он рӯз ногаҳон чун дузд шуморо дар ғафлат ёбад. ⁵ Зеро ҳамаи шумо писарони нур ва рӯзи равшан ҳастед. Мо аз они шаб ва торикӣ неstem. ⁶ Инақ, мисли дигарон дар хоби ғафлат намонем, балки бедор ва ҳушёр бошем. ⁷ Чунки онҳое, ки хобанд, шабона хоб мераванд; онҳое, ки бадмастанд, шабона шароб менӯшанд. ⁸ Лекин мо аз они нури рӯз ҳастем, пас биёед имону муҳаббатро ҳамчун либоси ҷангӣ дар бар кунем ва умеди наҷоти ояндаро ҳамчун қулоҳи ҷангӣ ба сар кашида, ҳушёр биистем. ⁹ Зеро Худо моро на барои ғазабаш, балки барои наҷот ба воситаи Худованди мо, Исой Масеҳ пешакӣ муайян кардааст. ¹⁰ Исо барои мо ҷонашро фидо кард, то ки мо ҳоҳ зинда бошем, ҳоҳ мурда — ҳамроҳи Ӯ зиндагӣ кунем. ¹¹ Пас рӯҳбаланд кардан ва устувор гардондани яқдигарро давом дихед.

Насиҳатҳои амали

¹² Бародарон, аз шумо ҳоҳиш мекунем: намояндагони Худовандро, ки дар байнӣ шумо меҳнат ва шуморо роҳбарию насиҳат мекунанд, иззат намоед. ¹³ Барои корашон онҳоро ҳурмату эҳтиром кунед ва дӯст доред. Бо яқдигар сулху осоиштагӣ дошта бошед.

¹⁴ Эй, бародарон, аз шумо илтиҷо мекунем, ки танбалонро насиҳат кунед; ба тарсончакон қувват баҳшед; сустимонҳоро дастгирӣ кунед; нисбат ба ҳама сабру тоқат дошта бошед. ¹⁵ Нагузоред, ки касе ба ивази бадӣ бо бадӣ ҷавоб дихад, балки ҳамеша нисбат ба яқдигар ва ҳама ба некӣ кардан кӯшиш кунед. ¹⁶ Ҳама вақт шод бошед, ¹⁷ ҳамеша дуо гӯед, ¹⁸ дар ҳар ҳолат Худоро шукр гӯед, зеро хости Худо барои шумо, ки ба Исой Масеҳ тааллуқ

доред, ҳамин аст. ¹⁹ Ба кори Рӯҳи Пок ҳалал нарасонед; ²⁰ пешгӯйиҳоро зери пой нанамоед, ²¹ лекин ҳамаи инро санҷида, пешгӯйиҳои хубро қабул кунед, ²² аз ҳар намуди бадаш дурӣ кунед!

²³ Бигзор ҳуди Худои осоиштагӣ шуморо комилан пок гардонад, то ки ҳангоми бозгашти Худованди мо Исой Масеҳ тамоми вӯҷудатон, яъне рӯҳ, ҷон ва ҷисматон беайб нигоҳ дошта шавад. ²⁴ Худо — Даъваткунандай шумо вафодор аст ва Ӯ шуморо беайб нигоҳ медорад.

²⁵ Бародарон, барои мо дуо кунед. ²⁶ Ҳамаи бародаронро ба оғӯш гирифта, салом расонед. ²⁷ Дар назди Худованд шуморо вазифадор мекунам, ки ин номаро ба ҳамаи бародарон хонед.

²⁸ Файзу марҳамати Худованд Исой Масеҳ бо шумо бошад *!

* **5:28** Дар баъзе нусхаҳои қадима «Омин» омадааст.

**Номаи Павлус
ба
Филемӯн
Пешгуфтор**

Павлус ба Филемӯн ва ҷамъомади ҳонагии ӯ салом мерасонад.

1 Филемӯни азиз, дӯст ва ҳамхизмати мо! Ман Павлус, ки бандии Исои Масеҳ ҳастам, ҳамроҳи бародари имондори мо Тимотиос ба ту² ва ба имондороне, ки дар хонаат ҷамъ мешаванд, салом мерасонем. Ҳамчунин, ба ҳоҳари имондори мо Апия ва ба ҳамсафи мо Архипус саломи моро бирасон. 3 Бигзор файз ва осоиши Падари мо Худо ва Ҳудовандамон Исои Масеҳ бар шумо бод!

Павлус дар бораи меҳру имони Филемӯн менависад

4 Ман ҳамеша туро ба ёд оварда, дар дуоҳоям Ҳудои худро шукур мегӯям,⁵ зеро шунидам, ки ту — Филемӯн муқаддасони Ҳудоро дӯст медоштай ва ба Ҳудованд Исои Масеҳ имон доштай. 6 Бигзор имони ту, ки дар бародарӣ диди мешавад, фаҳмиши туро дар бораи ҳама баракатҳое, ки дар Масеҳ дорӣ,* афзун намояд. 7 Бародар Филемӯн, муҳаббати ту маро хеле ҳурсанд ва рӯҳбаланд намуд, чунки ту ба дили муқаддасон қувват бахшидӣ.

Павлус аз Филемӯн дар бораи Онисимус ҳоҳиши мекунад

8 Алҳол дар имон, ки ба Масеҳ дорем, метавонистам далерона ба ту кореро бифармоям. 9 Лекин баҳри муҳаббати мо ҳамчун Павлуси пир ва шахсе, ки ба хотири Исои Масеҳ зиндонӣ аст, аз ту танҳо ҳоҳиши мекунам. 10 Ҳоҳиши ман дар бораи

Онисимус аст, ки дар зиндан ба воситай ман имон овард.¹¹ Пеш Онисимус ба тӯ даркор набуд, лекин ҳоло ба ҳардуюмон ҳам даркор[†] аст. 12 Ӯро ба ту гӯё бо ҷони худ бармегардонам[‡]. 13 Хеле меҳостам, дар наздам бошаду, ҳангоме ки барои ҳушхабар зиндонӣ ҳастам, ба ҷойи ту ба ман хизмат кунад. 14 Аммо наҳостам бе розигият коре бикунам, то некии ту на ба тарзи маҷбурий, балки бо ҳости ту бошад. 15 Шояд Онисимус барои ҳамин муддате аз ту ҷудо карда шуда бошад, ки сипас то абад бо ту монад. 16 Лекин акунун на чун ғуломи ту, балки хеле беҳтар аз ғулом, ҳамчун бародари азизат бошад. Барои ман Онисимус хеле азиз аст, лекин барои ту ӯ ҳамчун коргар ва пайрави Масеҳ азизтар аст.

17 Инак, агар маро шарики худ донӣ, Ӯро чун ман қабул намо. 18 Агар пеши ту хотое карда бошад ё қарзе дошта бошад, онро ба ҳисоби ман гузарон. 19 Инак, ман, Павлус, бо дasti худ ба ту менависам, ки қарзҳои Ӯро бармегардонам, агарчи метавонистам гӯям, ки худи ту бо буду шудат аз ман қарздор ҳастӣ. 20 Бале, бародар Филемӯн, меҳоҳам ба хотири Ҳудованд аз ту фоидае бинам. Диламро дар Масеҳ[§] қувват бубаҳш!²¹ Дилам аз ту пур аст, ки гапи маро ба замин намегузорӣ. Бинобар ин, ба ту менависам, зеро медонам, ки барои ман аз ҳоҳишам бештар ҳоҳӣ кард. 22 Боз як ҳоҳиши дигар дорам: барои ман ҳуҷрае омода намо, зеро умед дорам, ки ба сабаби дуоҳои шумо ба наздатон бозгардам.

Саломҳои ниҳоӣ

23 Эпафрос, ки ба хотири Исои Масеҳ бо ман зиндонӣ аст, 24 ҳамчунин ҳамкоронам: Марқӯс, Ористархус, Димос ва Луқо ба ту

* 1:6 Дар баъзе нусхаҳои юнонӣ «дорем» омадааст. † 1:11 Маънои номи Онисимус «даркор» ё «фиғиданок» аст. ‡ 1:12 Ӯро ба ту гӯё бо ҷони худ бармегардонам — дар баъзе нусхаҳо Ӯро чун ҷони ман қабул намо омадааст. § 1:20 Дар баъзе нусхаҳои юнонӣ «Ҳудованд» омадааст.

салом мегӯянд. 25 Хайр, файзи
Худованд^{*} Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо
бод![†]

* **1:25** Дар баъзе нусхаҳо «Худованди мо» омадааст. † **1:25** Дар баъзе нусхаҳо нома бо «Омин» тамом мешавад.

Номаи Ёқуб Пешгуфтор

¹ Ман — Ёқуб, бандай Худо ва Худованд Исои Масеҳ саломи худро ба дувоздаҳ қабилаи Истроил, ки саросари дунё парокандаанд, мефиристам.

Душвориҳо ва васвасаҳо

² Бародаронам, вақте ки ҳар гуна душвориҳо ба саратон меоянд, онҳоро бо шодию хурсандӣ қабул кунед, ³ зеро медонед, ки ҳангоми аз санчиш гузаштани имонатон сабру тоқататон обутоб меёбад. ⁴ Тоқати шумо бояд пурра обутоб ёбад, он вақт шумо шахси комил ва баркамол расида шуда, бароятон ҳеч чиз камӣ намекунад.

⁵ Аммо агар ба шумо хирад камӣ кунад, метавонед аз Худо онро талаб кунед ва ӯ, ки ба ҳама бо дасти күшод ва бе таънаву миннат медиҳад, ба шумо низ хирад мебахшад. ⁶ Вале ҳангоми талаб кардан бояд бешаккӯ шубҳа боварӣ дошта бошед, ки ӯ медиҳад. Зеро касе, ки шубҳа мекунад, монанди мавҷи баҳр аст, ки бо вазидани шамол пасту баланд мешавад. ⁷ Бигзор чунин шахс фикр нақунад, ки аз ҷониби Худованд ҷизе гирифта метавонад, ⁸ чунки ӯ дудила буда, дар ҳар қарори худ ноустувор аст.

⁹ Бародари бечора бояд аз он фаҳр кунад, ки Худо ӯро сарбаланд кардааст. ¹⁰ Сарватманӣ бошад, аз он фаҳр кунад, ки Худо ӯро хоксор мегардонад, чунки умри ӯ мисли гули саҳро мегузарарад. ¹¹ Чуноне ки аз нурҳои сӯзони офтоб сабзаҳо хушкида ва баргҳои гул рехтаву аз зебоиаш ҷизе боқӣ намемонад, сарватманӣ низ ҳангоми саргармии машғулияташ аз ин дунё меравад.

¹² Хушбахт он касест, ки дар вақти санчишҳо сабру тоқат дорад, зеро ҳангоме ки аз ин гуна имтиҳони зиндагӣ мегузарарад, точи ҳаётро

ба даст меорад. Ин тоҷро Худо ба дӯстдорони худ ваъда додааст.

¹³ Аммо, вақте ба васваса меафтед, нагӯед, ки «Худо маро месанҷад», чунки Худо худ ба васваса намеафтад ва дигаронро низ ба васваса намеандозад. ¹⁴ Балки ҳар шахс он вақт ба васваса меафтад, ки ҳаваси бад мекунаду баъд саргарми он ҳавас шуда, ба доми васваса меафтад. ¹⁵ Сипас, ҳамин ки дили вай бо ин ҳавас ҳомиладор мешавад, гуноҳро таваллуд мекунад. Гуноҳ бошад, ба воя расида, маргро таваллуд мекунад.

¹⁶ Пас, эй бародарони азизам, фиреб нахӯред, ¹⁷ балки бидонед, ки ҳар неъмати нек ва бекамбуҷӣ аз боло, яъне аз ҷониби Падар меояд, ки ӯ Офарандай офтобу моҳ ва ситораҳо мебошад. Агарчи ин ҷисмҳои осмонӣ гоҳе равшану гоҳе тира мешаванд, Худо ҳеч вақт тафийр намеёбад. ¹⁸ ӯ аз рӯйи хости худ ба воситаи қаломи ростӣ ба мо ҳаёти навро бахшидааст, то ки мо дар байни ҳамаи оваридон ӯ ҳамчун ҳосили аввал бошем.

Шунидану иҷро кардан

¹⁹ Бародарони азизам, дар ёд дошта бошед, ки ҳар кас бояд ба гӯш кардан чусту ҷолок бошаду ба гуфтану ғазаб кардан саросема нашавад. ²⁰ Чунки қаҳру газаби инсон он ҳаёти дурустери, ки аз рӯйи хости Худо аст, ба амал намеорад. ²¹ Бинобар ин ҳар бадӣ ва бадаҳлоқии одатшударо аз худ дур намоед ва қаломи ба дилатон қошташударо хоккорона қабул кунед, ки ин қалом ҷонатонро начот дода метавонад.

²² Худро фиреб дода, гумон нақунед, ки фақат шунидан қаломи Худо басандा аст, балки гуфтаҳои онро ба ҷо оваред. ²³ Агар қаломро фақат гӯш қунеду иҷро нақунед, монанди шахсе ҳастед, ки рӯйи худро дар оина мебинаду ²⁴ аз пеши он дур рафтан замон аз ёдаш мебарорад, ки ҷеҳрааш ҷӣ гуна буд. ²⁵ Лекин шахсе, ки ба қонуни комил ва озодибахшанда бодиққат нигоҳ

карданро давом медиҳаду суханони шунудаашро фаромүш накарда, ичро мекунад, дар ҳар кораш баракат меёбад.

²⁶ Ҳар кй худро диндор ҳисоб мекунаду забонашро идора карда наметавонад, ҳам худро фиреб медиҳад ва ҳам диндориаш ба як пули пуч намеарзад. ²⁷ Вале диндорие, ки Падари мо Худо пок ва бейбүү нүкsson ҳисоб мекунад, ин аст, ки ба ятимону бевазанон дар ҳолати душвориашон ғамхорй кунем ва худро аз олуда шудан бо ин ҷаҳон нигоҳ, дорем.

2

Огоҳй аз рўйбинӣ

¹ Эй бародаронам, шумо ки ба Ҳудованди пуршӯҳрату ҷалоламон Исои Масеҳ имон овардаед, ҳаргиз рўйбинӣ накунед. ² Фарз кунем, ки шахсе бо ангуштарини тилло дар даст ва либосҳои қиматбаҳо дар тан ба ҷамъомади шумо медарояд. Ҳамин вақт як камбағале ҳам бо либоси кӯҳнаву ҷанда дохили маҷлис мешавад. ³ Шумо бошед, ба шахси сарулибоси қиматбаҳо пӯшида «Аз боло гузаред!» мегӯеду ба камбағал «Ана, ҳо дар он ҷо ист» ё «Пеши пойҳои ман, рўйи замин нишин» мегӯед. ⁴ Пас, магар дар байнатон рўйбинӣ нест ва оё шумо аз рўйи фикрҳои бад ҳукм намекунед?

⁵ Гӯш кунед, бародарони азизам. Охир Ҳудо онҳоеро интихоб кардааст, ки дар назари мардуми ҷаҳон камбағал, аммо аз ҷиҳати имон бой ҳастанд ва подшоҳии Ҳудо, ки Ў ба дўстдорони худ вайда додааст, насибашон мегардад.

⁶ Шумо бошед, камбағалонро меранҷонед. Магар худи ҳамин бойҳо шуморо сўйиистеъмол намекунанд ва ба пеши қозӣ намебаранд? ⁷ Магар онҳо шахсоне нестанд, ки номи бошарафи Масеҳро дашном медиҳанд? Дар ҳоле ки шумо аз они Масеҳ ҳастед. ⁸ Пас, агар шумо аз рўйи шариати Шоҳи мо рафтор намоед, ки он дар навиштаот омадааст: «Ҳар

шахсеро, ки наздики мост, бояд мисли худ дўст бидорем», он гоҳ кори хуб мекунед. ⁹ Аммо агар рўйбинӣ намоед, гуноҳ содир мекунед ва аз рўйи шариат шумо қонуншикан ҳисоб мешавед. ¹⁰ Зоро агар шахсе ҳамаи гуфтаҳои шариатро ичро намуда, фақат як нуқта опро вайрон кунад, дар шикастани тамоми қонуни шариат айборд мегардад. ¹¹ Зоро ҳамоне ки «Алоқаи ғайриникоҳ накун» гуфтааст, ҳамчунин фармудааст, ки «Одамкушӣ накун». Пас, агар шумо алоқаи ғайриникоҳ накунед, вале одам күшед, қонуншикан мешавед.

¹² Бинобар ин гуфтору рафтори шумо бояд мисли гуфтору рафтори шахсе бошад, ки аз рўйи шариати озодибахшанда ҳукм ҳоҳад шуд. ¹³ Зоро ба шахсе, ки нисбати дигарон раҳму шафқат нишон намедиҳад, дар вақти ҳукмшавӣ ба ў низ раҳму шафқат нишон дода намешавад. Чунки раҳму шафқат бар ҳукм дастбolo мешавад.

Имон ва амал

¹⁴ Инак, эй бародаронам, чӣ фоида аст, агар касе гӯяд, ки имон дорад, аммо амал накунад? Магар чунин имон вайро начот дода метавонад?

¹⁵ Фарзи мисол, як бародар ё ҳоҳаре аз ҷумлаи имондорон сарулибос ва ризку рўйӣ надошта бошаду ¹⁶ яке аз шумо ба вай гӯед, ки «Сиҳату саломат гарду ҳеч гуруснагию хунукиро аз сар нагузарон», аммо ба мӯҳтоҷии моддиаш ҳеч кӯмак накунед, пас аз суханони шумо чӣ фоида аст?

¹⁷ Имон ҳам айнан мисли ҳамин беамал бошад, имони мурда аст.

¹⁸ Шояд касе мегӯяд: «Яке имон дорад, дигаре бошад, амал мекунад». Ман мегӯям: «Қаний ба ман имони беамалро нишон дех ва ман ба ту дар амали худ имонамро нишон медиҳам». ¹⁹ Ана ту имон дорӣ, ки Ҳудо ягона аст. Кори хуб мекунӣ! Аммо ҳатто девҳо ба ин бовар мекунанд ва бинобар ин меларзанд. ²⁰ Эй беақл, меҳоҳӣ исбот кунам, ки имон беамал фоида

надорад? ²¹ Бубин, ки ачдодамон Иброҳим писараши Исҳоқро дар болои қурбонгоҳ қурбонӣ карданӣ шуд. Магар аз рӯйи ҳамин амалаш ўбеайб шуморида нашуд? ²² Мебинӣ, ки ў ҳам бовар карду ҳам амал кард ва имонаш бо амалаш пурра шуд. ²³ Ана ҳамин тавр, гуфтаҳои навиштаҷот дар бораи Иброҳим, ки «Вай ба Худо имон оварду аз рӯйи он беайб ҳисоб шуд» иҷро гаштанд ва ў дӯсти Худо номида шуд. ²⁴ Пас, ҳоло мебинед, ки инсон на фақат аз рӯйи имонаш, балки ҳамчунин аз рӯйи амалаш сафед мешавад. ²⁵ Ба монанди ин ҳатто фоҳишае ба номи Роҳоб бо амалаш беайб ҳисоб шуд. ў ба ҷоссусони аз тарафи ҳалқи Худо фиристодашуда паноҳ дода, баъд онҳоро аз роҳи дигар ба саломатӣ равона карда буд.

26 Ҳулоса, ҳамон тавре ки бадан бе рӯҳ мемираид, имон низ бе амал мемираид.

3

Ром кардани забон

¹ Эй бародаронам, бигзор бисёре аз шумо ҳаракати муаллими қалом шудандро накунад, зеро худатон медонед, ки аз мо, муаллимон, дар вақти ҷавобдӣ ҳисобӣ дар пурсида ҳоҳад шуд. ² Чун ҳама дар соҳаҳои гуногуни ҳаёт пешпо меҳӯранд, аммо касе, ки дар сухан ҳеч хато намекунад, шахси комил аст ва тамоми баданашро ҳам идора карда метавонад. ³ Масалан, мо барои ром кардани аспҳо ба даҳонашон лаҷом мезанем ва он вақт тамоми баданашонро ба ҳар ҷо ки ҳоҳем, гардонда метавонем. ⁴ Ё мисоли дигар қишиширо гирем. Ҳарчанд он қалон буда, бо вазидани шамоли шадид ҳаракат кунад ҳам, аммо роҳбари қишишӣ онро ба ҳар тарафе, ки ҳоҳад, бо як ҷарҳи хурди суккон мегардонад.

⁵ Забон низ айнан монанди ҳамин аст. Он як узви хурди бадан аст, аммо чӣ лофи зиёд мезанад. Ана

як ҷангали бузург ҳам бо як лаҳчай хурди оташ дармегирад. ⁶ Ҳамчунон забон низ оташест, ки аз дӯзах дармегирад. Он як ҷаҳон бадӣ дар байни узвҳоямон мебошад, ки тамоми баданамонро ҳаром мекунад ва тамоми вучудамонро ба оташ гирифтот менамояд.

7 Инсон ҳар гуна ҳайвоноту паррандаҳо ва ҳазандажу ҷонварони обиро ром кардааст ва ром мекунад, ⁸ лекин забони худро ҳеч яке ром карда наметавонад. Забон як бадии идоранашаванда ва пур аз заҳри марговар аст. ⁹ Бо он мо^{*} Худованд ва Падари Осмониамонро^{*} ҳамду сано меҳонем ва ҳамчунон бо он одамонро лаънат мегӯем. Ҳол он ки инсон ба шакли Худо оғарида шудааст. ¹⁰ Пас, аз як забон ҳам ҳамду сано ва ҳам лаънат мебарояд. Бародаронам, ин хел набояд бошад. ¹¹ Магар аз як ҷашма оби ширину оби шӯр ҷорӣ шуда метавонад?! ¹² Ё магар дарҳати анҷир меваи зайдон ва ё токи ангур меваи анҷир бор меоварад?! Аз ҷашмаи оби шӯр низ оби ширин ҷорӣ шуда наметавонад.

Ду намуди хирад

13 Касе ки дар байни шумо бохирду бофаҳам бошад, бигзор инро бо зиндагии хуб ва амалҳое, ки бо хоксории хираду ҳикмат анҷом дода мешаванд, нишон дижад. ¹⁴ Аммо агар дар дилҳои шумо қинаву ҳасад ва худпарастӣ вучуд дошта бошад, худситой накунед, ки таърифатон бар зидди ростӣ аст. ¹⁵ Ин гуна хираду ҳикмат аз ҷониби Худо нест, балки ҳикмати заминӣ, дунявӣ, яъне шайтонӣ мебошад. ¹⁶ Зеро ҳар вақте ки дар байни шумо қинаву ҳасад ва худпарастӣ ҳаст, дар ҳамон ҷо бетартибӣ ва ҳар гуна фиску фасод мебошад.

¹⁷ Аммо хираду ҳикмате, ки аз ҷониби Худо меояд, пеш аз ҳама пок аст ва баъд сулҳпарвар, нармдил, равшанфиқр, пур аз раҳму шафқат ва самараҳои нек, самимӣ ва бе

* ^{3:9} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «Худованд Худоро» омадааст.

рӯйбинӣ мебошад. 18 Шахсони сулҳарвар тухми сулҳро мекоранд ва ҳосилашро, ки адолат аст, ба даст меоваранд.

4

Итоат ба Худо

1 Сабаби ҳамаи баҳсҳову ҷангҳои байни шумо дар чист? Магар дар ҳамон орзу ва ҳавасҳоятон нест, ки дар дарунатон ҷанг мекунанд? 2 Шумо ҷизеро саҳт меҳоҳед, аммо ба даст намеоред ва барои ҳамин одамкушӣ мекунед. Шумо ҳамчунон ҷизеро саҳт ҳавас мекунед, аммо боз ҳам ба мақсадатон намерасед, бинобар ин гирифтори ҷангу мочаро мешавед. Сабаби ба даст наовардани ҷизи дилҳоҳатон дар он аст, ки аз Худо ҳоҳиш намекунед. 3 Вале ҳоҳиш кунед ҳам, ба даст намеоред, ҷунки бо нияти айшу ишрати худ талаб мекунед ва ин нияти нодуруст аст.

4 Эй мардуми бевафо, магар намедонед, ки дӯстӣ кардан бо ин ҷаҳон бо Худо душманий карданро мефаҳмонад? Ҳар кӣ бо ин ҷаҳон дӯст шудан ҳоҳад, душмани Худо мешавад. 5 Ё фикр мекунед, ки дар навиштаҷот бехуда гуфта шудааст: «Рӯҳи Худованд, ки Худо дар дарунамон гузаштааст, саҳт ҷашн мекунад?» 6 Ба мо бошад, ӯ қуввати бештар аз пештараро ато мекунад, то бар зидди ин ҳавасҳо истодагарӣ кунем. Барои ҳамин ҳам дар навиштаҷот гуфта шудааст: «Худо бар зидди ҳавобаландон аст, лекин ба хоккорон қувват мебахшад».

7 Пас, ба Худо пурра итоат кунеду ба иблис зид бароед ва ӯ аз пеши шумо мегурезад. 8 Ба Худо наздик шавед ва ӯ низ ба шумо наздик мешавад. Шумо, эй гунаҳкорон, дастонатонро аз гуноҳ пок созеду шумо, эй дудилагон, дилҳоятонро тоза кунед. 9 Аз корҳоятон пушаймон шуда, нолаву гиря ва фифон бардоред. Ба ҷойи ҳанда нола кунед ва ба ҷойи шодӣ кардан ғамгин бошед. 10 Дар пеши Худованд сарҳои худро ҳам кунед ва ӯ шуморо сарбаланд ҳоҳад кард.

11 Эй бародарон, яқдигарро бадгӯйӣ накунед. Ҳар кӣ бар зидди бародараши сухан мегӯяд ё ўро ҳукм мекунад, дар асл, зидди шариати Худо сухан мегӯяд ва шариатро ҳукм мекунад. Агар шумо шариатро ҳукм мекарда бошед, пас дигар иҷроқунандаи он нестед, балки ҳукмкунанда ҳастед. 12 Аммо ҳаминро донед, ки фақат як Шариатдиҳанда ва ӯ ҳам Ҳукмкунанда аст, ки қудрати начот додан ва нобуд карданро дорад. Лекин шумо кистед, ки яқдигарро ҳукм мекунед?

Бадии лофзаний

13 Гӯш андозед шумое, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо фалон шаҳр меравем, он ҷо як сол монда, савдо мекунему фоида ба даст меоварем». 14 Шумо аз кучо медонед, ки фардо ҷӣ рӯй медиҳад? Охир умри шумо мисли бүғ аст, ки барои як лаҳзай кӯтоҳ пайдо мешаваду баъд нопадид мегардад. 15 Пас, шумо бояд ҷунин бигӯед: «Худованд ҳоҳаду зинда монем, фалон корро мекунем». 16 Дар акси ҳол суханони шумо лофзаний аз корҳои худ мешавад ва ҷунин болиданҳо бадӣ аст.

17 Пас, ҳар кас ки нек будани кореро медонаду онро иҷро намекунад, гуноҳ содир менамояд.

5

Огоҳӣ ба сарватмандон

1 Ҳоло шумо, эй сарватмандон, гӯш андозед! Шумо бояд гиряву нола кунед, ҷунки бало ба шумо наздик шуда истодааст. 2 Сарвати шумо пӯсидаасту либосатонро куя задааст. 3 Тиллову нуқраатон занг задааст. Худи ҳамин занг бар зидди шумо шаҳодат дода, баданатонро мисли оташ дармегиронад. Шумо бошед, дар ин рӯзҳои охир бойигарӣ ҷамъ кардаед.

4 Бинед, шумо ба мардикороне, ки ҳосили заминҳоятонро ҷамъ овардаанд, бояд музди меҳнаташонро медодед, вале горатгарона онро надодед. Ҳоло ҳамин музди меҳнати онҳо бар зидди шумо

нолау фарёд мекунад ва ин фарёди ҳосилчамъунандагон то ба гүши Худои пуркудрат расидааст. ⁵ Ана шумо умри худро дар ин дунё бо кайфу сафо ва айшу ишрат гузаронда, худро мисли ҷонвароне, ки барои қуштан парвариш мешаванд, барои рӯзи ҷавобдӣ парвариш кардаед. ⁶ Одами бегуноҳро, ки ба шумо зиддият нишон намедод, ҳукм карда, ба қатл расонидаед.

Сабру тоқат дар вақти азобҳо

⁷ Бинобар ин, эй бародарон, чунон ки дехқон бо сабру тоқат интизори борони баҳору тирамоҳ мешавад, то ки қиштзори ғаллаи гаронбаҳояш ҳосил дихад, шумо низ то омадани Худованд сабру тоқат кунед. ⁸ Монанди ҳамин шумо низ бо сабру тоқат устувор истед, чунки вақти омадани Худованд наздик аст. ⁹ Аз яқдигар, бародарон, арзу шикоят нақунед, вагарна ҳукм мешавед, зеро Ҳукмкунанда дар останаи дар истодааст.

¹⁰ Ҳўш, бародарон, аз пайғамбароне, ки аз номи Худованд пайғом медоданд, ибрат бигиред, ки чӣ тавр онҳо дар вақти азобу шиканчаҳо сабру тоқат нишон медоданд. ¹¹ Шумо медонед, ки мо онҳоеро пурбаракат мешуморем, ки ба азобҳо тоб меоваранд. Тавре ки шумо шунидаед, чӣ гуна Айюб пайғамбар бо сабру тоқат аз азобҳо гузашт ва медонед, ки Худованд дар охир барояш чӣ кор кард*. Худованд пур аз раҳму шафқат аст.

¹² Аз ҳама муҳимаш, бародаронам, ҳеч қасам нахӯред, на бо Худо, на бо замин ва на бо ҳеч чизи дигар. Бигзор «ҳа» гуфтани шумо «ҳа» бошад ва «не» гуфтнатон «не» бошад. Вагарна шумо ҳукм мешавед.

Дуои натиҷабаҳи

¹³ Агар касе аз байни шумо мушкилие дошта бошад, бояд дуо кунад. Агар хурсанд бошад, бояд сурудҳои ҳамду сано бихонад.

¹⁴ Агар касе бемор бошад, бояд роҳбарони ҷамоати имондоронро даъват кунад, то ки барояш дуо кунанду бо номи Худованд бар бемор равған моланд. ¹⁵ Он гоҳ дуои боимон беморро шифо мебахшад ва Худованд ўро аз бистари беморӣ мөхезонад. Агар ўгуноҳ барда бошад, гуноҳаш баҳшида мешавад. ¹⁶ Бинобар ин дар пеши яқдигар ба гуноҳоятон иқрор шавед ва барои яқдигар дуо кунед, то ки шифо ёбед. Дуои шахси дурусткор бокӯдрат ва натиҷабаҳ аст.

¹⁷ Илёс пайғамбар низ шахсе мисли мо буд, аммо вақте аз сидқи дил дуо кард, ки борон наборад, сеюним сол ба замин борон наборид. ¹⁸ Боз дуо кард, ки борон борад ва аз осмон борон бориду замин ҳосил дод.

¹⁹ Пас, эй бародаронам, бидонед, ки агар касе аз байни шумо аз роҳи ростӣ барояду дигаре ўро ба роҳ баргардонад, ²⁰ вай гунаҳкорро аз роҳи хато баргардонда, ўро аз марғ начот медиҳад ва гуноҳҳои зиёдаш баҳшида мешаванд.

* **5:11** Айюб пайғамбар фарзандон ва молу мулкашро аз даст дода, инчунин ба қасалии саҳт гирифтор шуда буд. Аммо баъд аз ин азобҳо Худо ўро шифо баҳшида, бисёр баракат дода буд.

2

Номаи якуми Юханно Пешгуфтор

Шаҳодат дар бораи Каломи ҳаёт

¹ Мо ба шумо дар бораи Каломи ҳаёт эълон мекунем, ки Ўз ибтидо буд. Мо Ўро шунидему бо чашмони худ дидем, инчунин ба Ўнигоҳ кардему ба Ўз даст расондем. ² Ин ҳаёт намоён шуд. Мо Ўро дидем ва ба шумо дар борааш шаҳодат медиҳем. Мо дар бораи ин ҳаёти абадӣ хабар медиҳем, ки Ўз бо Падари Осмонӣ буд ва ба мо намоён шуд. ³ Мо ба шумо дидаву шунидаамонро эълон мекунем, то шумо низ шарики муносибатҳои мо шавед, ки ин муносибат аслан бо Падари Осмонӣ ва Писари Ўз, Исои Масеҳ аст. ⁴ Ин суханонро барои он менависем, ки шодии мо* пурра гардад.

Бо роҳи равшаний рафтан

⁵ Ана ин пайғом, ки мо аз Масеҳ шунидем ва ба шумо эълон мекунем: «Худо нур аст ва дар Ўз ҳеч торикие вучуд надорад». ⁶ Пас, агар гӯем, ки бо Худо муносибат дорем, аммо бо роҳи торикий равем, он гоҳ мо дурӯғгӯй ҳастем ва дар ростӣ зиндагӣ намекунем. ⁷ Аммо агар мо дар равшаний роҳ равем, ҳамон тавре ки Худо дар равшаний аст, пас бо яқдигар муносибат дорем ва он гоҳ хуни Писари Ўз, Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад. ⁸ Лекин агар гӯем, ки мо гуноҳкор неstem, худро фиреб медиҳем ва нишон медиҳем, ки дар вучудамон ростӣ нест. ⁹ Вале агар ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, он гоҳ Худо, ки бобафо ва одил аст, гуноҳҳои моро мебахшад ва аз ҳар нодурустӣ моро пок месозад. ¹⁰ Агар гӯем, ки ҳеч гуноҳ накардаем, Худоро дурӯғгӯй мекунем ва нишон медиҳем, ки каломи Ўз дар мо нест.

¹⁻² (1-2) Эй фарзандони азизам, ин суханонро ман барои он ба шумо менависам, то ки гуноҳ содир накунед. Вале вақте касе гуноҳ кунад, мо Исои Масеҳи беайбро дорем, ки ҳоло дар пеши Падари Осмонӣ моро тарафдорӣ мекунад. Ўз барои ором кардани газаби Худо ва бахшида шудани гуноҳҳои мо ва нафақат барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон ҷони худро фидо кардааст.

³ Агар мо ба фармонҳои Худо итоат кунем, он гоҳ боварӣ дошта метавонем, ки Ўро ба ростӣ шинохтаем. ⁴ Ҳар касе, ки «ман Худоро шинохтаам» мегӯяду фармонҳои Ўро иҷро намекунад, дурӯғгӯй аст ва ростӣ дар вучудаш нест. ⁵ Мо фақат ҳамон вақт Худоро ҳақиқатан дӯст медорем, ки фармонҳояшро иҷро кунем. Он гоҳ медонем, ки аз они Худо ҳастем. ⁶ Вақте касе мегӯяд, ки Ўз бо Худо аст, бояд ҳамон тавре амал кунад, ки Исо амал мекард.

⁷ Азизонам, ман ба шумо фармони нав наменависам, балки фармони қадимаэро менависам, ки шумо аз аввал дошted. Фармони қадима ҳамон пайғомест, ки шумо шунидаед. ⁸ Ба ҳар ҳол, ман ба шумо фармони навро менависам, ки ҳақиқат будани он дар Масеҳ ва шумо намоён шудааст, чунки торикий аз байн рафта истодааст ва равшаний аслӣ аллакай медураҳшад. ⁹ Ҳар касе, ки «ман дар равшаний ҳастам» мегӯяду бародарро бад мебинад, ҳанӯз дар торикий мебошад. ¹⁰ Лекин ҳар касе, ки бародарро дӯст медорад, дар равшаний зиндагӣ мекунад ва дар вай ҷизе нест, ки сабаби пешпо хӯрданаш шавад. ¹¹ Аммо касе, ки ба як бародар нафрот дорад, дар торикист. Вай бо роҳи торикий равона асту роҳи мераftaашро намедonad, чунки торикий ҷаҳмонашро кӯр соҳтааст.

¹² Эй фарзандон, ман ба шумо менависам, чунки гуноҳҳои шумо аз

* **1:4** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «шодии шумо» омадааст.

барои Масеҳ бахшида шудаанд.

13 Эй падарон, ман ба шумо менависам, чунки шумо ҳамонеро, ки аз ибтидост, мешиносед.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Шахси Бадро мағлуб кардаед.

Эй фарзандон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Падарро мешиносед.

14 Эй падарон, ман ба шумо менависам, чунки шумо ҳамонеро, ки аз ибтидо вучуд дорад, мешиносед.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо боқувват ҳастед ва қаломи Худо дар шумо ҳамеша натиҷабаҳш аст, инчунин шумо бар Шахси Бад ғолиб баромадаед.

Ба дунё дил набастан

15 Ба ин дунё ва ба ҳар он чӣ, ки дар он аст, дил набандед. Қасе, ки ба ин дунё дил мебандад, муҳаббати Худо дар вай нест. 16 Чунки ҳар чизе, ки дар ин дунё ҳаст, яъне ҳавасҳои нафсонӣ, ҷашмгуруснагӣ ва бо молу мулк қалонгирӣ кардан, ҳамаи ин на аз ҷониби Падари Осмонӣ, балки аз ин дунё мебошад. 17 Ин дунё бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо онҳое, ки хости Худоро иҷро мекунанд, то абад зинда мемонанд.

Огоҳӣ аз душмани Масеҳ

18 Эй фарзандон, ин замони охир аст ва чӣ тавре ки шумо шунида будед дар бораи омадани шахси зидди Mâseҳ, ҳоло ҷунин шахсон зиёд баромадаанд. Аз ҳамин ҳам мефаҳмем, ки ин замони охир аст. 19 Гарчанде ки ин шахсон аз байнин мо баромада бошанд ҳам, онҳо аъзои мо набуданд, чунки агар аъзои мо мебуданд, ҳамроҳи мо мемонанд. Вале вақте аз мо ҷудо шуданд, маълум карданд, ки ҳеч якеашон аъзои мо набуданд. 20 Бар шумо бошад, Шахси муқаддаси Худо Rӯҳи худро рехтааст, бинобар ин ҳамаи шумо чӣ будани ростиро медонед. 21 Инак, ман ба шумо на барои он менависам, ки шумо ростиро намедонед, балки барои

он менависам, ки шумо ростиро медонед ва ҳамчунон огоҳ ҳастед, ки аз рости ҳеч дурӯғ барнамояд.

22 Дурӯғгӯй кист? Магар он қасе нест, ки Таъиншуудаи Худо будани Исоро инкор мекунад? Ин дурӯғгӯй ҳамон душмани Масеҳ аст, ки ҳам Падар ва ҳам Писарро рад мекунад.

23 Ҳар кӣ Писарро рад қунад, бо Падар буда наметавонад ва ҳар кӣ Писарро қабул қунад, Падарро ҳам қабул мекунад. 24 Бигзор пайғоми аз аввал шунидаатон дар шумо бимонад. Зоро агар пайғоми аз аввал шунидаатон дар дилҳои шумо монад, он гоҳ шумо дар муносибати Падару Писар мемонед. 25 Ана ваъдаи Масеҳ низ, ки ба мо додааст, ҳаёти абадӣ аст.

26 Ҳамаи ин суханонро ман оид ба қасоне навиштаам, ки шуморо аз роҳ задани ҳастанд. 27 Шумо бошед, Rӯҳero доред, ки Ў ба шумо додааст ва ин Rӯҳ дар шумо сокин мебошад, бинобар ин эҳтиёҷ надоред, ки қаси дигар шуморо ёд дидҳад. Худи ҳамин Rӯҳ дар бораи ҳама чиз ёд медиҳад ва таълимоти Ў дурӯғ нест, балки рост аст. Пас, ҳамон тавре ки Ў шуморо таълим додааст бо Масеҳ монед.

Фарзандони Худо

28 Ҳоло бошад, фарзандони азизам, бо Масеҳ муносибати худро давом дидҳед, то ки дар вақти баргаштан ва зоҳир шуданаш дар пешӣ Ў сари худро ҳамшуда ҳис накунем, балки бочуръат бошем. 29 Мо медонем, ки Масеҳ дурусткор аст. Бинобар ин медонем, ки ҳар кӣ корҳои дуруст мекунад, таваллуди нав аз Ҳудо гирифтааст.

3

1 Бинед, ки Падар чӣ қадар моро дӯст доштааст, ки мо фарзандони Ў номида мешавем ва ҳам фарзандони Ў ҳастем. Сабабе, ки ҷаҳон моро намениносад дар он аст, ки он Ҳудоро нашинохт. 2 Азизон, мо ҳоло фарзандони Худо ҳастем ва ҳанӯз намоён нашудааст, ки мо чӣ гуна мешавем. Лекин ҳаминро медонем, ки ҳангоми зоҳир шудани Масеҳ мисли Ў ҳоҳем шуд, чунки Ўро ҳамон

тавре ки ҳаст, хоҳем дид. ³Инак, ҳар кий ба ӯ умед мебандад, худро пок нигоҳ медорад, чуноне ки Масех пок аст.

⁴ Ҳар кий дар гуноҳ зиндагӣ мекунад. қонуншикан аст. Аслан худи гуноҳ беконунӣ аст. ⁵ Шумо ҳам медонед, ки Масех барои аз байн бардоштани гуноҳҳои мо зоҳир шуд. Шумо инчунин медонед, ки ӯ комилан бегуноҳ аст. ⁶ Пас, ҳар кий дар ӯ зиндагӣ мекунад, гуноҳ карданро давом намедиҳад. Ҳар кий гуноҳ карданро давом медиҳад, Масехро на дидааст ва на шинохтааст.

⁷ Фарзандони азиз, нагузоред, ки касе шуморо гумроҳ созад. Ҳамаи онҳое, ки кори дуруст мекунанд, дурусткор ҳастанд, айнан мисли Масех, ки дурусткор аст. ⁸ Аммо ҳамоне, ки гуноҳ карданро давом медиҳад, аз иблис аст, зеро иблис аз ибтидо гуноҳ карда меояд. Сабаби зоҳир шудани Писари Худо низ дар ҳамин буд, ки корҳои иблисро нобуд созад. ⁹ Ҳар касе, ки Худо барояш таваллуди нав бахшидааст, гуноҳ карданро давом намедиҳад, зеро дар дохилаш табииати Худо мебошад. Инчунин вай наметавонад, ки зиндагии гуноҳкоронаро давом диҳад, чунки таваллуди нав аз Худо гирифтааст. ¹⁰ Кий фарзанди Худо ва кий фарзанди иблис буданаш ин тавр маълум мегардад: ҳар кий чизи дурустро ичро намекунад ва ҳамчунин бародари худро дӯст намедорад, фарзанди Худо намебошад.

¹¹ Зеро пайғоме, ки шумо аз аввал шунида будед, ин аст, ки мо бояд яқдигарро дӯст дошта бошем. ¹² Мисли Қобил набошем, ки зердасти Шахси Бад буда, бародари худро кушт. Аз чӣ сабаб бародарашро кушт? Чунки корҳои ӯ баду корҳои бародараш дуруст буданд. ¹³ Бинобар ин, эй бародаронам, агар одамони ҷаҳон аз шумо нафрат кунанд, ҳайрон нашавед. ¹⁴ Азбаски бародарони худро дӯст медорем, мо медонем, ки аз марг ба ҳаёт гузаштем. Ҳар кий бародари худро

дӯст намедорад, ҳанӯз ҳам зери дасти марг аст. ¹⁵ Ҳар кий бародари худро бад мебинад, одамқуш аст.

Шумо бошед, медонед, ки дар даруни ҳеч як одамқуш ҳаёти абадӣ нест. ¹⁶ Ҷӣ будани муҳаббатро мо дар Исои Масех мебинем, ки ӯ ҷони худро барои мо фидо кард. Мо низ бояд худро барои бародарони худ фидо кунем. ¹⁷ Агар касе молу мулк дошта бошаду бинад, ки бародараш мӯҳтоҷӣ дорад, vale нисбати ӯ сангдил монад, магар муҳаббати Худо дар дили вай ҳаст?

¹⁸ Фарзандони азиз, биёед мо на бо забону сухан, балки дар амал ва ростӣ муҳаббатро нишон дижем. ¹⁹⁻²⁰ (19-20) Агар ҳамин тавр кунем, медонем, ки мо аз они ростӣ ҳастем ва агарчи вичдонамон моро азоб дижад ҳам, дар ҳузури Худо диламон ором мебошад, зеро Худо аз вичдони мо бузургтар аст ва аз ҳама чиз оғоҳ мебошад.

²¹ Дӯстони азиз, агар вичдонамон моро азоб надиҳад, пас дар пеши Худо сарамонро бардошта меистем ва ²² азбаски ба фармонҳои ӯ итоат мекунем ва кори писандидаи ӯро ичро менамоем, ҳар чӣ ҳоҳиш кунем, аз ӯ мегирем. ²³ Фармони ӯ ин аст, ки ба Писараш Исои Масех бовар кунем ва аз рӯи фармони ӯ яқдигарро дӯст дошта бошем. ²⁴ Касоне, ки ба ин фармон итоат мекунанд, дар ӯ зиндагӣ мекунанд ва ӯ дар дохили онҳо зиндагӣ мекунад. Аз кучо моефаҳмем, ки ӯ дар дохили мо зиндагӣ мекунад? Аз Рӯҳи Муқаддас моефаҳмем, ки ӯ ба мо додааст.

4

Санҷидани рӯҳҳо

¹ Эй азизон, ба ҳар касе, ки «ман Рӯҳи Худо дорам» мегӯяд, бовар накунед. Онҳоро санҷед, ки оё ростӣ аз тарафи Худоянд, чунки ба ҷаҳон бисёр пайғамбарони бардуруӯ омадаанд. ² Шумо Рӯҳи Худоро ин тавр шинохта метавонед: ҳар рӯҳе, ки бо ҷисми инсонӣ омадани Исои Масехро иқрор мекунад, аз Худост,

3 аммо ҳар рүхе, ки инро икror намекунад, аз Худо нест. Баръакс ин рүх аз чониби душмани Масех аст, ки шумо дар бораи омада истодани ў шунидаед ва ў аллакай дар ҷаҳон аст. 4 Фарзандони азиз, шумо аз они Худо ҳастед, бинобар ин Касе, ки дар дохили шумо ҳаст, бузургтар аз онест, ки дар ҷаҳон мебошад. Пас шумо пайғамбарони бардурӯғро мағлуб соҳтаед. 5 Онҳо аз они ҷаҳон мебошанд, бинобар ин мувофиқи ин ҷаҳон гап мезананд ва одамони ҷаҳон онҳоро гӯш мекунанд. 6 Мо бошем, аз они Худо ҳастем ва ҳар касе, ки Худоро мешиносад, моро гӯш мекунад. Аммо онҳое, ки аз они Худо нестанд, моро гӯш намекунанд. Ана аз ҳамин мо рӯҳи ростиро аз рӯҳи фиреб фарқ мекунем.

Худо муҳаббат аст

7 Азизон, биёед яқдигарро дўстдорем, чунки муҳаббат аз Худо аст. Ҳар кӣ муҳаббат нишон медиҳад, аз Худо таваллуди нав гирифтааст ва Худоро мешиносад. 8 Худо муҳаббат аст, пас ҳар кӣ муҳаббат нишон намедиҳад Худоро намешиносад. 9 Муҳаббати Худо ба мо ин тавр намоён шудааст, ки ў Писари ягонаи худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситай ў ҳаёти абадӣ ба даст оварем. 10 Ана ин муҳаббат аст, ки на мо Худоро дўст доштем, балки ў моро дўст дошт ва Писари худро фиристод, то ки ў барои ором кардани ғазаби Худо ва бахшида шудани гуноҳҳои мо фидо шавад. 11 Азизонам, агар Худо моро ин қадар дўст дорад, пас мо низ бояд яқдигарро дўстдорем. 12 Худоро касе надидааст, валие агар мо яқдигарро дўстдорем, Худо дар дохили мо зиндагӣ мекунад ва муҳаббати ў дар дохили мо ба ҳадди комил мерасад. 13 Дар Худо сокин буданамон ва Худо дар мо сокин буданашро мо аз ин медонем, ки ў Рӯҳи худро ба мо додааст. 14 Инчунин мо бо ҷашми худ дидем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писари худро ҳамчун

Начотдиҳандаи ҷаҳон фиристодааст. 15 Дар дохили касоне, ки Писари Худо будани Исоро икror мекунанд, Худо сокин мебошад ва онҳо дар Худо сокин мебошанд. 16 Ана ҳамин тавр мо муҳаббати Худоро нисбати худ шинохтем ва ба он бовар мекунем.

Худо муҳаббат аст ва онҳое, ки дар муҳаббат мемонанд, дар Худо сокин мебошанд ва Худо дар онҳо мебошад.

17 Муҳаббати Худо дар мо ба ҳадди комил расидааст, то ки мо дар рӯзи ҷазо бо сари бардошта истода тавонем, чунки мо дар ин ҷаҳон монанди ў ҳастем. 18 Дар муҳаббат тарс нест, баръакс муҳаббати пурра тарсро аз байн мебарад. Касе, ки тарс дорад, интизори ҷазо аст. ў ҳанӯз ба ҳадди комили муҳаббат нарасидааст.

19 Мо барои он муҳаббат нишон медиҳем*, чунки аввал Худо моро дўст доштааст. 20 Агар касе мегӯяд, ки ў Худоро дўст медорад, аммо бародарашро бад мебинад, дурӯғгӯй аст. Зеро агар мо бародаронро бад бинем, дар ҳоле ки ҷашмамон онҳоро мебинанд, пас Худоро, ки ҷашмамон намебинад, дўст дошта наметавонем.

21 Фармони Худо ин аст, ки ҳар кӣ ўро дўст дорад, бояд бародари худро низ дуст дорад.

5

Имон ба Писари Худо

1 Ҳар касе, ки ба Таъиншуудаи Худо будани Исо бовар мекунад, таваллуди нав аз Худо гирифтааст ва ҳар кӣ падарро дўст дорад, фарзандашро низ дўст медорад.

2 Агар мо Худоро дўстдорем ва фармонҳои ўро иҷро кунем, бо ҳамин мефаҳмем, ки фарзандони Худоро дўст медорем. 3 Зеро Худоро дўст доштан ин фармонҳои ўро иҷро кардан аст. Фармонҳои ў бошанд, вазнин нестанд, 4 чунки ҳар кӣ аз Худо таваллуди нав гирифтааст, ҷаҳонро ғалаба мекунад ва ин ғалабае, ки бар ҷаҳон ғолиб мебарояд, имони мост. 5 Пас кӣ бар

* 4:19 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «Мо ўро дўст медорем» омадааст.

чаҳон голиб мебарояд? Фақат он касе, ки ба Писари Худо будани Исо бовар меқунад.

⁶ Исои Масех ҳамонест, ки ба воситай обу хун омадааст. Ў на фақат ба воситай об, балки ба воситай обу хун омадааст. Ипро Рӯҳ шаҳодат медиҳад, чунки Рӯҳ ҳақ аст. ⁷ Зоро се шоҳид аст, ки шаҳодат медиҳад: ^{*} ⁸ Рӯҳ, об ва хун ва ҳар сеи онҳо забон як доранд. ⁹ Мо шаҳодати инсонро қабул меқунем, vale шаҳодати Худо чӣ қадар бештар боварибаҳш аст. Охир дар ин ҷо худи Худо дар бораи Писараш шаҳодат додааст. ¹⁰ Касе, ки ба Писари Худо бовар меқунад, дар дили худ ин шаҳодатро дорад. Аммо ҳар кӣ ба Худо бовар намекунад, ўро дурӯғгӯй месозад, чунки ба шаҳодате, ки Худо дар бораи Писараш додааст, бовар накард. ¹¹ Ин ҳам шаҳодати Худо аст, ки Ў ба мо ҳаёти абадӣ бахшидааст ва ин ҳаёт дар Писари Ўст. ¹² Ҳар кӣ бо Писар аст, ин ҳаётро дорад ва ҳар кӣ бо Писари Худо нест, ин ҳаётро надорад.

Хулоса

¹³ Ман ин суханонро ба шумое, ки ба Писари Худо бовар меқунед, менависам, то донед, ки соҳиби ҳаёти абадӣ ҳастед. ¹⁴ Бинобар ин мо дар ҳузури Худо ин бовариро дорем, ки ҳар чӣ мувофиқи хости Ў хоҳиш кунем, ў ба мо гӯш меандозад. ¹⁵ Пас, агар донем, ки Ў ҳар хоҳиши моро мешунавад, мо инчунин медонем, ки чизи хоҳишкардаамонро ба даст овардаем.

¹⁶ Агар шумо бинед, ки бародаратон гуноҳе меқунад, ки ба марг намебарад, бояд барояш дуо кунед ва Худо ба ў ҳаёт мебахшад, яъне ба оне, ки гуноҳи ба марг набаранда меқунад. Чунки гуноҳе ҳаст, ки ба марг мебарад ва ман намегӯям, ки барои чунин гуноҳ бояд дуо кунед. ¹⁷ Ҳамаи корҳои нодуруст гуноҳ ҳастанд, vale ин

* ^{5:7} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дар оятҳои 7 ва 8 омадааст: «Зоро се шоҳид аст, ки шаҳодат медиҳад: дар осмон Падар, Калом ва Рӯҳи Муқаддас ва ҳар сеи Онҳо як ҳастанд ва се шоҳид дар замин аст: Рӯҳ, об ва хун ва ҳар сеи онҳо забон як доранд». † ^{5:21} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот доҳил шудааст: «Омин.»

гуноҳест, ки ба марг намебарад. ¹⁸ Мо медонем, ҳар касе ки аз Худо таваллуди нав ёфтааст, гуноҳ карданро давом намедиҳад, балки Писари Худо онҳоро эҳтиёт меқунад ва Шахси Бад ба онҳо даст расонда наметавонад. ¹⁹ Мо низ медонем, ки мо фарзандони Худо ҳастем ва тамоми чаҳон зери дасти Шахси Бад мебошад. ²⁰ Мо боз медонем, ки Писари Худо омад ва ба мо қобилияти фаҳмиданро додааст, то мо ҳамонеро, ки рости аст, шиносем. Мо бошем, дар ҳамоне, ки ростиств ва дар Писари Ў Исои Масех ҳастем. Ў Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти абадӣ аст.

²¹ Фарзандони азиз, худро аз бутпарастӣ эҳтиёт қунед†.

Номай дуюми Юҳанно Пешгуфтор

1-2 (1-2) Аз роҳбари ҷамоати имондорон ба ҳонуме, ки Худо интихоб кардааст, ва фарзандони вай, ки ба ростӣ дӯсташон медорам. Мо ҳарду ҳамон як ростиро дӯст медорем, ки он дар мо ҳоло мебошад ва то абад бо мо мемонад. На фақат ман шуморо дӯст медорам, балки ҳамаи онҳое ҳам, ки ростиро мешиносанд. ³ Бигзор файзу раҳмат ва сулҳу осоиштагӣ аз ҷониби Худо-Падар ва Исои Масех^{*}, Писари Падар бо мо†, ки ростиро медонем ва яқдигарро дӯст медорем, бошад.

Фармони аз аввалбудаи Худо

⁴ Аз фаҳмидани он, ки баъзе фарзандони шумо мувофиқи фармоши Падар дар роҳи ростӣ зиндагӣ мекунанд, бениҳоят хурсанд шудам. ⁵ Ҳоло ҳам, ҳонуми мӯҳтарам, ба шумо на фармони нав, балки ҳамонеро, ки аз аввал доштем, менависам ва ҳоҳиш мекунам, ки ҳамаамон яқдигарро дӯст дорем. ⁶ Муҳабbat бошад, дар ин аст, ки мо ба фармонҳои Худо итоат намуда, зиндагӣ қунем. Фармони ӯ ҳамонест, ки аз аввал шунидаед, яъне бо роҳи муҳабbat равед.

Аз фиребгарон эҳтиёти шудан

⁷ Дар ҷаҳон бисёр фиребгарон баромадаанд, ки дар ҷисм омадани Исои Масехро† қабул намекунанд. Ин хел одамон фиребгар ва душмани Масех ҳастанд. ⁸ Эҳтиёти шавед, то ҷизеро, ки барояш заҳмат кашидаем§, аз даст надиҳед. Баръакс

* **1:3** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ва Худованд Исои Масех» омадааст. † **1:3**

Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «шумо» омадааст. [‡] **1:7** Яҳудиён мунтазир буданд, ки Таъиншудаи Худо аз байнӣ инсон мебарояд, валие Худо Писари худро ҳамчун Таъиншудаи ҳуд фирристод. Ин Исои Масех буд, ки гарчанде Худо буд, лекин ба замин инсон шуда омад. Барои бисёр қасон ба ин бовар кардан мушкил буд, бинобар ин онҳо рад мекарданд, ки Худо ба ҷаҳон ба монанди инсон омадааст. [§] **1:8** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «заҳмат кашидаед» омадааст.

* **1:13** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дар охири ҷумла «омин» омадааст.

ба мукофоти пурра ноил гардед. ⁹ Ҳар кӣ таълимоти Масехро иҷро намекунаду аз ҳадду ҳудуди он мебарояд бо Худо нест. Аммо касе, ки дар ин таълимот мемонад, ҳам бо Падар ва ҳам бо Писар мебошад. ¹⁰ Агар касе пеши шумо ояду ин таълимотро наоварад, ўро ба ҳонаатон роҳ надиҳед ва қабул накунед. ¹¹ Зоро касе, ки ўро қабул мекунад, шарики корҳои бади ӯ мегардад.

12 Боз чизи зиёд ба шумо гуфтани ҳастам, валие бар ивази истифода бурдани коғазу ранг, умединорам, ки шуморо ҳабар гирифта чашм ба ҷашм сӯҳбат қунем, то ки шодиамон лабрез гардад.

¹³ Фарзандони ҳоҳари интихобшуудаат салом мегӯянд*. ^{*}

Номаи сеюми Юҳанно Пешгуфтор

¹ Аз роҳбари чамоати имондорон ба Фаюси азиз, ки дар ростӣ ўро дӯст медорам.

² Дӯсти азизам, ман дуо мекунам, ки аз ҳар чиҳат ривочу равнақ ёбӣ ва сиҳату саломат бошӣ, чуноне ки дилу ҷонат равнақ меёбад. ³ Вақте ки ҷанд бародарон омада, ба ман шаҳодат доданд, ки ту ба ростӣ бовафо ҳастӣ ва дар роҳи ростӣ меравӣ, ман бениҳоят хурсанд шудам. ⁴ Аз шунидани он, ки фарзандони ман дар роҳи ростӣ мераванд, бароям хурсандии бузургтаре нест.

Тарзи қабул кардани бародарони мусофир

⁵ Дӯсти азиз, ту дар он рафтore, ки нисбат ба бародарон мекунӣ, асосан ба бародарони бароят ношинос бовафо ҳастӣ. ⁶ Ин бародарон дар бораи муҳаббати ту дар пеши чамоати имондорон шаҳодат доданд. Кори хуб мекунӣ, агар онҳоро тавре ба сафарашон гусел намоӣ, ки иззати Худоро ба ҷо меорад. ⁷ Чунки онҳо аз барои номи ў ба сафар баромадаанд ва аз беимондорон ҷизе қабул накарданд. ⁸ Бинобар ин мо бояд чунин одамонро таъмин намоем, то ки дар роҳи ростӣ ҳамкор шавем.

⁹ Ман дар бораи ин ба чамоати имондорон нависта будам, аммо ҳамон Деотрефес, ки роҳбарӣ карданро дӯст медорад, гапи моро дар замин монд. ¹⁰ Пас, дар сурати омаданам, ман корҳои ўро ва суханони зишташро, ки бар зидди мо мегӯяд, ба рӯи об мебарорам. Ба ў ин корҳояш ҳам кам аст, ки боз аз қабул кардани бародарон рӯй мегардонад. Ў ба дигарон низ, ки қабул кардан меҳоҳанд, роҳ намедиҳад. Ҳатто онҳоро аз чамоати имондорон берун мекунад.

Давом додани рафтори хуб

¹¹ Дӯсти азизам, рафтori хубро тақлид кун ва на рафтori бадро. Зоро ҳар кӣ хубӣ мекунад аз ҷониби Худо аст. Аммо қасе, ки бадӣ мекунад, Худоро надидааст. ¹² Ана Деметрусо ҳама таъриф мекунанд, ҳатто ҳуди ростӣ инро тасдиқ мекунад. Мо ҳам дар бораи ў шаҳодат медиҳем ва ту медонӣ, ки шаҳодати мо рост аст.

¹³ Боз зиёд чиз ба ту гуфтани ҳастам, лекин намехоҳам, ки онро бо ранг дар рӯи қофаз нависам. ¹⁴ Ман умединорам, ки ба зудӣ туро мебинам ва ҷашм ба ҷашм гап мезанем. ¹⁵ Саломат бош. Дӯстони инҷо будаат ба ту салом мегӯянд, ту низ дӯстони онҷоро як ба як салом гӯй*.

* **1:15** Дар баъзе нусхаҳо дар охири чумла «Омин» омадааст.

Яхудо

Яхудо ба имондорон салом мегүяд

1 Ман, Яхудо, бандай Исои Масех ва бародари Яъқуб ҳастам. Ба даъватшудагон, ки дар Худо Падар муҳаббат^{*} пайдо намуда, дар панохи Исои Масех мебошанд, ² лутфу меҳрубонӣ, осоиштагӣ ва муҳаббат орзумандам!

Ҳукм шудани муаллимони дурӯғин

3 Дӯстони азиз, хеле меҳостам ба шумо дар бораи начоти умумиямон нависам. Лекин ҳоло зарур донистам, ки ин номаро навишта, шуморо рӯҳбаланд созам, то барои имоне, ки боре ба муқаддасон[†] дода шудааст, мубориза баред. ⁴ Зеро батъе қасон, ки дар бораи маҳкум шуданашон ҳанӯз дар замони қадим навишта шудааст, пинҳонӣ дар миёни шумо ҷой гирифтаанд. Онҳо худобехабар буда, файзи Худои моро ҳамчун иҷозат ба бадаҳлоқии чинсӣ медонанд ва ягона Ҳокиму Худованди мо Исои Масехро рад мекунанд.

5 Ҳоло меҳоҳам он чиро, ки худатон хуб медонед, бори дигар ба шумо хотиррасон намоям. Худованд мардуми Худро аз замини Миср ҳалос кард, vale сипас аз байнашон онҳоеро, ки бовар накарданд, нобуд соҳт. ⁶ Инчунин, фариштаҳо мақоми худро нигоҳ надоштâ, манзили худро тарк карданд. Ӯ онҳоро дар торикии абадӣ занҷиранд намуда, барои рӯзи бузурги қиёмат нигоҳ медорад. ⁷ Мисли ин фариштаҳо, шаҳрҳои Садӯму Амӯро ва деҳоти гирду атрофи онҳо, ки ба бадаҳлоқии чинсӣ ва ҳоҳиҳои гайритабӣ дода шуда буданд, ҳамчун намуна гирифтори ҷазои оташи абадӣ гаштанд.

* 1:1 Дар баъзе нусхаҳои қадимаи Навиштаҷот «тақдисёфта ё покшуда» омадааст. † 1:3 муқаддасон — мувоғиқи таълимоти Инчил ҳар одаме, ки ба Исои Масех имон дорад муқаддас ҳисобида мешавад. ‡ 1:11 Қоин — одамкуши нахустин. § 1:11 Бильом — шахсест аз Паймони куҳан, ки бар ивази пул ҳалқи Истроилро лаънат карданӣ буд. * 1:11 Қўраҳ — шахсест аз Паймони куҳан, ки бар зидди Мусо исён карда буд.

Насиҳат ба вафодорӣ

† 1:3 — мувоғиқи таълимоти Инчил ҳар одаме, ки ба Исои Масех имон дорад муқаддас ҳисобида мешавад. ‡ 1:11 Қоин — одамкуши нахустин. § 1:11 Бильом — шахсест аз Паймони куҳан, ки бар ивази пул ҳалқи Истроилро лаънат карданӣ буд. * 1:11 Қўраҳ — шахсест аз Паймони куҳан, ки бар зидди Мусо исён карда буд.

¹⁷ Аммо шумо, дўстон, суханони фиристагони Худовандамон Исои Масехро, ки пеш ба шумо гуфта буданд, дар ёд доред. ¹⁸ Онҳо ба шумо чунин мегуфтанд: «Дар охирзамон масхарабозоне ба миён меоянд, ки аз пайи хоҳишҳои бади худ мераванд». ¹⁹ Онҳо чудой меандозанд, мувофиқи майлҳои ҷисмонӣ рафтор мекунанд, лекин Рӯҳи Худоро надоранд. ²⁰ Аммо шумо, дўстони азиз, бо Рӯҳи Пок пайваста дуо карда, худро бар имони поктаринатон бунёд кунед. ²¹ Худро дар муҳаббати Худо нигоҳ доред, чунки ҳоло умединори марҳамати Худовандамон Исои Масех барои

ҳаёти абадӣ мешавед. ²² Нисбат ба онҳое, ки дудила ҳастанд, раҳмдил бошед. ²³ Баъзери гӯё аз дами оташ қашида, начот диҳед. Нисбати баъзеи дигар бо эҳтиёт дилсӯзӣ намоед, ҳатто ба либосе, ки олудаи ҷисми гунаҳкор аст, даст нарасонед.

Дуюи ҳамду сано
²⁴ Ба Ӯ, ки шуморо аз гуноҳ нигоҳ дошта, бе камбуҷӣ ва бо шодмонӣ пеши ҷалоли Худ оварда метавонад, яне ²⁵ бар Худои ягона, ки ба воситаи Худованд Исои Масех начоткори мо шудааст, дар тӯли асрҳо, аз имрӯз то абад бузургиву ҷалолат ва нерӯву қудрат бод! Омин!